தமிழ்க் கல்வெட்டியல்

TAMIL EPIGRAPHY

A Four-Day International Conference

11th - 14th February 2026

PROCEEDINGS

Volume - I

Department of Archaeology

Government of Tamil Nadu

பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கம்

தமிழ்க் கல்வெட்டியல்

ஆய்வுக் கட்டுரைகள்

International Conference

TAMIL EPIGRAPHY

Proceedings

Volume - I

Editors

K. Rajan
R. Sivanantham
V. P. Yathees Kumar
K. Bakialakshmi

Government of Tamil Nadu
Department of Archaeology
2026

Title

Tamil Epigraphy Volume I & II

First Edition : 2026

Publication No. : 376

No. of Copies : 1000

No. of Pages : 344

© Department of Archaeology
Government of Tamil Nadu

Editors

K. Rajan
R. Sivanantham
V.P. Yathees Kumar
K. Bakialakshmi

Published by

Department of Archaeology
Government of Tamil Nadu
Chennai – 600008

Book Designed by

M. Sakthivel, Department of Archaeology,
Government of Tamil Nadu

Printed by

Evershine Multipurpose Co-operative Society Ltd.,
32, Koya Arunagii 1st Street,
Royapettah,
Chennai- 600 014.

Price : Rs 750/- (Set of Two Books)

ISBN: 978-81-944246-4-2

ISBN 978-81-944246-4-2

9 788194 424642

The responsiblity for the facts stated or opinions expressed is entirely of the author(s)

THANGAM THENARASU

Honourable Minister for Finance,
Environment & Climate Change and Archaeology

Foreword

Inscriptions are always considered as a primary tool for understanding diverse facets of society. Among the Indian states, Tamil Nadu occupies a unique position due to the vastness of the epigraphical data, as the epigraphical data is on display without any chronological break since the 6th century BCE. This wealth of inscriptional data provides profound insights to draw and redraw the historical and cultural landscape of Tamil Nadu. Though the majority of inscriptions were issued by the rulers meant for dynastic imprints, the inscriptions illuminate various aspects of the contemporary society, such as local governance, political geography, land holding patterns, social stratification, technological progress and various other facets of social and cultural development. Due to its non-invasive nature, the study of epigraphy remains one of the most trustworthy and authentic sources of historical writings, offering an unfiltered glimpse into the society of their time. It is learned that over one lakh inscriptions have been systematically documented across India, of which nearly two-third comes from South India. Among the southern states, Tamil Nadu has around thirty thousand inscriptions providing an unbroken chronological record from the 6th century BCE down to the Vijayanagara period. The content, context, palaeography, script and language echo the evolving socio-political and cultural realities of Tamil Nadu through the years.

Deciphering these inscriptions requires rigorous and scholarly efforts. The epigraphists of the Tamil Nadu State Department of Archaeology have played a pivotal role since its inception in extracting vital information from these inscriptions engraved on different media. The decisive and diversified training programmes and workshops targeting the school teachers enhanced the quality and quantity of the human resources that are reflected in discoveries and subsequent publications. These initiatives have led to the emergence of a dedicated community of epigraphists in Tamil Nadu, who have extensively explored the entire landscape, uncovering and deciphering inscriptions that were hitherto unnoticed or unstudied.

Their valuable efforts are being amplified and exchanged through sustained academic interactions. One such academic endeavour is to bring all the epigraphists on a single platform to interact with each other to get meaningful and resourceful interactions. Organizing a four-day International Conference on Tamil Epigraphy in Chennai is one such effort. I am so glad to learn that the conference attracted over fifty research papers, which are now being compiled and published as the Proceedings of Tamil Epigraphy.

I sincerely hope that this publication with new data and interpretation will prove to be a valuable resource for students and researchers worldwide. We eagerly envisage that such scholarly endeavours will foster sustained interest and active engagement in epigraphical studies, thereby contributing to a richer understanding of Tamil Nadu's illustrious history.

T. UDHAYACHANDRAN, I.A.S.,

Additional Chief Secretary to the Government of Tamil Nadu Finance Department and Commissioner of Archaeology

Foreword

The study of inscriptions of historical value has become an indispensable and irreplaceable discipline in Indian history. These epigraphs, engraved on temple walls, memorial stones, loose slabs, hydraulic devices, copper plates and other durable materials, offer vital historical insights into various dimensions of the society. The nature of political structures, social hierarchies, cultural practices, economic systems, linguistic evolution, and technological innovations is reflected in these lithic evidences. The inscriptions serve as a chronological record, reflecting the dynamic process of societal change and continuity. Tamil Nadu holds a distinguished and unparalleled position in terms of inscriptional evidences as the state boasts the highest number of inscriptions that provide anauthentic and reliable understanding of its historical evolution in a chronological sequence.The epigraphical records are considered as the expression of contemporary events and it remains without any interpolations since it engraved on a permanent material. The historians and epigraphists may differ in their interpretation, but the content and context of the inscription remain the same since its writing. They offer a genuine, unfiltered perspective on contemporary society.

The major part of Indian history has been reconstructed through analysis of these lithic evidences. The survival of epigraphical records with varied scripts, namely Tamili, Vatteluttu, Grantha and Tamil scripts in Tamil Nadu over the years demanded specialists capable of deciphering and interpreting the historical value of the records. Recognising their immense significance, the Tamil Nadu State Department of Archaeology has initiated various programmes in documenting, preserving, and publishing inscriptions for the benefit of scholars and the general public. The Department has organized several training programmes, workshops, conferences and brainstorming sessions as part of capacity-building exercises with a sole aim to increase the human resource with the necessary skills for accurate identification, recording, and interpretation of inscriptions. The continuous efforts put forth for

more than three decades met with visible changes on the ground. Several scholars emerged due to this sustained effort of the department. To maintain the momentum in a more focused way, the Department regularly organize seminars and conferences to exchange views among themselves to get meaningful and impactful results through constructive dialogue. The present four-day International Conference on Tamil Epigraphy is one such initiative. It is really heartening to see that the conference received over fifty research articles from scholars around the world, reflecting the global interest in Tamil epigraphy and its relevance to understanding regional and broader Indian history.

The scholarly papers presented at this conference, dealing with various aspects of Tamil Nadu history, have been compiled through the publication titled Proceedings of Tamil Epigraphy, and this will serve as an essential resource for the academic community and induce further research in the field of epigraphy.

.

About the Conference

Inscriptions serve as a crucial and datable primary source of historical information, particularly following the advent of writing systems. Inscriptions engraved on various materials, including stone surfaces, copper plates, wooden tablets, metal and ivory objects, ceramics, and sculptures, have been discovered throughout the Indian subcontinent. The undeciphered Indus script represents the earliest evidence of writing in the Indian subcontinent. Similarly, undeciphered graffiti marks constitute a significant early stage in the development of writing systems, particularly in South India. It was during the Colonial period that the significance of inscriptions in reconstructing the history of the Indian subcontinent was first recognised. The decipherment of the Brahmi script by James Prinsep in 1837, followed by the establishment of the Epigraphical Branch of the Archaeological Survey of India in 1886, marked significant milestones that facilitated the discovery and systematic study of inscriptional evidence across the Indian subcontinent.

The Tamil Nadu State Department of Archaeology was established in 1961, and since then, special attention has been paid to document and decipher historical documents and to date, several inscriptions have been copied and published in 57 volumes.

Numerous eminent Western and Indian scholars have made significant contributions to the field of Indian epigraphy. Through their cautious study and interpretation of inscriptions diverse perspectives on the historical development of the subcontinent have been recovered. These epigraphical records have been systematically documented, analysed, and preserved, thereby providing an invaluable foundation for ongoing and future historical research. In India, the earliest decipherable inscription is of the Tamili (Tamil-Brahmi) inscriptions datable to the 6th century BCE.

Furthermore, in the digital age, the preservation and documentation of inscriptions have advanced considerably through the adoption of technologies such as high-resolution imaging, photogrammetry, and 3D scanning, and the creation of digital archives, which enable easy accessibility and detailed analysis for future research. The past two years have witnessed another historical leap in information processing technologies. Artificial intelligence systems anchored in big data models have demonstrated explosive breakthroughs. The situation is compelling scholars to re-examine the methodology to be followed in future documentation and interpretation of historical documents.

To explore the critical role of epigraphy as a primary source for reconstructing the past, this seminar invites eminent scholars in the field to deliver lectures and share their expertise on this subject under any one of the proposed themes.

Themes

- Role of Inscriptions in the History of Tamil Nadu (Social, Political and Economic History)
- Material diversity in Epigraphic Evidence
- Evolution of Script in Tamil Nadu (Tamili, Vatteluttu and Grantha Scripts)
- Coins, and Copper Plates
- Hero Stones/Memorial Stone Inscriptions
- Script-Bearing Artefacts and Their Historical Significance
- Unearthing the Marginalised: Sub-altern Narratives in Inscriptions
- Recent advancements in Epigraphy: from recording to Digital archiving.
- Important Contributions of Scholars to Epigraphy
- Educational Institutions and Learning Traditions in Epigraphical Records
- Arts, Architecture, Astronomy, and festivals through inscriptions
- Traders and Trade Guild Inscriptions
- Weight, Measurements and Economic Standards
- Village Administration, Land Revenues and Water Management
- Multilingual records on the Tamil land and People

Preface

Epigraphy has played a significant role in advancing our understanding of the multifaceted aspects of contemporary society, including political, social, cultural, economic, linguistic, and technological dimensions. Inscriptions engraved on temple walls, hydraulic devices, memorial stones, pillars, and loose slabs over the centuries provide a comprehensive picture of societal evolution and transformation. The Tamil Nadu State occupies a distinguished position in this regard, with an abundance of inscriptions issued and engraved by both the state and its people, offering invaluable insights into its historical fabric.While many inscriptions were created at the behest of rulers, officials and by common men of elite nature, their in-depth analysis reveals much more than mere dynastic rule or political administration. These inscriptions serve as primary sources that shed light on local administration, territorial boundaries, methods of taxation, landholding patterns, societal hierarchy, religious practices, technological innovations and many more advancements. Due to its multifaceted nature, epigraphy remains one of the most authentic and reliable sources of historical data, as inscriptions are less vulnerable to interpolation or bias, thus providing a genuine reflection of contemporary societal realities.

In India, a significant portion of Indian history has been reconstructed through the study of inscriptions. Over one lakh inscriptions have been documented across India, with nearly two-thirds originating from South India. In Tamil Nadu alone, approximately thirty thousand inscriptions have been identified and documented, providing a continuous historical narrative from the 6th century BCE down to the colonial period, without any significant interruptions or interpolations. These inscriptions exhibit perceptible changes in content, context, script, and language, reflecting shifting socio-political and cultural landscapes of Tamil Nadu through the ages.

Understanding these social and cultural transformations demands intensive and critical analysis. Realising the historical significance of these primary sources, the Tamil Nadu State Department of Archaeology has played a crucial role in the systematic documentation and publication of inscriptions since its inception in 1961. The Department has organized numerous training programmes and workshops for school teachers aimed at equipping researchers with the skills necessary for the identification, documentation, and accurate interpretation of inscriptions. These initial initiatives have fostered the emergence of a new generation of dedicated epigraphists in Tamil Nadu, who have extensively explored the state's landscape, uncovering

and deciphering previously unnoticed inscriptions.Acknowledging the importance of these discoveries and their potential to deepen our historical understanding, the Tamil Nadu State Archaeology Department has initiated the task of creating a robust academic platform to facilitate meaningful discussion, dissemination, and sharing of epigraphical knowledge. This goal-oriented vision culminated in the organization of a four-day International Conference on Tamil Epigraphy at Chennai. We are pleased to note that the conference received over fifty research articles, which are now being published as the Proceedings of Tamil Epigraphy for the benefit of the academic community.

We sincerely hope that this publication will serve as a valuable resource for students, young researchers, and scholars worldwide. We believe that such efforts will inspire continued interest and engagement in epigraphical studies, ensuring that the rich cultural heritage engraved in permanent material continues to enlighten future generations and contribute to a deeper understanding of Tamil Nadu's glorious history.

Editors

K. Rajan
R. Sivanantham
V. P. Yathees Kumar
K. Bakialakshmi

Contents

Volume I

Page No

Foreward

About the Conference

Preface

1. From the Valley of the Kings to India: Indian Inscriptions in Egypt — 1
   Charlotte Schmid and Ingo Strauch

2. Social problems as revealed from Temple inscriptions of Tamil Nadu — 12
   G. Vijayavenugopal

3. Archaeology, Epigraphy, and Prehistoric Dravidian:A "Linguistic – Archaeological Perspective" — 17
   Appasamy Murugaiyan

4. Nomenclature – People, Language and Script — 31
   N. Marxiagandhi

5. பாண்டியன் சடையன்மாறன் கல்லுமடைக் கல்வெட்டுகள் — 42
   V. Vedachalam

6. பாண்டிய மன்னர்களின் மெய்க்கீர்த்திகள் – ஆய்வு — 54
   G. Pauldurai

7. Calligraphical Elements in Pallava Grantha Script — 71
   T. S. Ravishankar

8. Digital Tools and Their Application in the Analysis of Pallava Inscription — 82
   D. Dayalan

9. ஆவணச்சுவடிகளில் தொண்டை மண்டல கோட்டங்கள் நாடுகள் நத்தங்கள்-ஓர் ஆய்வு — 128
   G. Babu

10. சண்டேசுவரப் பெருவிலை ஆவணம்: தமிழக நிலவுடைமைச் சமூகத்தின் தொல்மரபு நீட்சி — 165
    G. Sasikala

11. Earliest Inscription from Gangaikondacholapuram Temple: A Historical Analysis — 181
    K. Bakialakshmi

12. Tamil Inscriptions in Karnataka state collected by mythic Society of India - A study — 193
    C. Santhalingam

13. Recent Epigraphical and Archaeological Discoveries in Nigarilicholamandalam (In and around Kolar and Chikballapur Region) 206
J. Veeramanikandan, R.N. Kumaran & N. Veeraraghavan

14. தென்னிந்திய நடுகற்கள் - ஓர் ஒப்பீட்டாய்வு 212
S. Krishnamoorthy

15. நடுகல்/ நினைவுக்கல் கல்வெட்டுகள் 248
P.G. Loganathan

16. சமணப்பள்ளிகளும் மூவேந்த எழுச்சியும் 256
R. Poongundran

17. Scripts of Faith and Space: Jainism, Society, and Early Urbanism in South India 265
V. Vinod and Sreehari K. Pillai

18. ஜகதாப்பில் புதிதாக கண்டறியப்பட்ட பௌத்தப்பள்ளிக் கல்வெட்டும் ஸ்தூபக் குறியீடும் 281
C. Govindaraj

19. Religious tolerance and harmony in the Tamil country as gleaned through epigraphs with special reference to Islam – An overview 289
J. Rajamohamad

20. கல்வெட்டுக்கள் - வரலாற்று ஆதாரங்கள் 295
K. Sridharan

21. கொங்கு நாட்டில் வீரகேரளர்களின் கல்வெட்டுகள் 304
R. Jegadeesan

22. அளவைகள் - கல்வெட்டின்வழிப் புலானாகும் தரவுகள் 324
R. Akila

Volume II

23. Studies in Metrological System of Medieval Tami Nadu (With special references from the Tamil epigraphs) 327
P. Balamurugan & D. Senthil Babu

24. கல்வெட்டுகளில் ‘கோள்’ 346
R. Anandhakumar

25. கல்வெட்டுகளில் நாள்காட்டி 365
M. Chandrakumari

26. தமிழ்நாட்டின் இடைக்காலத்து வரலாற்றில் நீர்ப்பாசனம் 370
K.R. Sankaran

27. சோழர் படைமுறையில் குடிபடை 386
Er. Komagan

28. கோயில் – நிலம்: கோயில்சார் சமூக உருவாக்கமும் சைவ நாயன்மார்களின் பங்களிப்பும் 396
Muthu V. Prakash

29. முப்பது வட்டத்து காணியுடைய சிவபிராமணர்கள் 413
M. Maruthupandian & D. Ananthy

30. புதுக்கோட்டைப் பகுதி கல்வெட்டுகளில் தெய்வப் பெயர்கள் 438
S. Rajagopal

31. பிரமதேயங்கள்- தோற்றம், வளர்ச்சி மற்றும் அவற்றின் தாக்கம் 464
S. Rajavelu

32. Land management and temple organisation in the Pūlāṅkuṟicci inscription 477
Valerie Gillet

33. இடைக்காலத் தமிழ்நாட்டில் நிலக்கிழார்களும் உழுகுடிகளும் 490
Y. Subbarayalu

34. கல்வெட்டுகளில் இடையர் சமூகம் 502
M. Bavani

35. நடுகல் கல்வெட்டுகள் : நாட்டு பிரிவுகளும் நாடாள்பவர்களும் 513
S. Balamurugan

36. சோழர் கல்வெட்டுக்களில் உழுகுடிகள் - ஒரு சிறப்பு கண்ணோட்டம் 521
A. Thulasendran

37. இலங்கையில் சோழர் கோயிற் பண்பாடு (பொலநறுவை வானவன் மாதேவி ஈஸ்வரத்துக் கல்வெட்டை ஆதாரமாகக் கொண்ட மீளாய்வு) 526
Vallipuram Maheswaran

38. சோழர்கால நீர்ப்பாசன கட்டமைப்பும் அதன் கல்வெட்டுகளும் 545
V.P. Yathees Kumar

39. நாகபட்டினமும் வணிகக் குழுக்களும் 554
P. Jayakumar

40. Merchants, Merchant Guilds and Trade Activities in Medieval Tamil Nadu 566
V. Selvakumar and R. Karthikeyan

41. தென்னக கடல் வர்த்தக நலன்கள் மற்றும் கலிங்கத்தின் மீதான அதன்தொடர் தாக்கம்: கார்வேலனின் கல்வெட்டு மூலம் தமிழ் அரசர்களின் புவிசார்அரசியல் ஆய்வு 580
Vignesh S

42. காசுகளிலும் கல்வெட்டுகளிலும் பல்லவ மன்னன் முதலாம் மகேந்திரவர்மன் விருதுப்பெயர்கள் (கி.பி.590-630) 587
Alakkudi Arumuga Seetharaman

43. கற்றளி செய்வித்தார் 596
P. Kaleeswaran

44. கொங்கு நாட்டுக் கல்வெட்டுளில் கூட்டமும் குலமும் 609
T. Subramaniyan

45. Ācārya Sundara Pāṇḍya 620
Padmavathy

Volume - I

From the Valley of the Kings to India: Indian Inscriptions in Egypt

Charlotte Schmid
(École française d'Extrême-Orient, charlotte.schmid@efeo.net)
Ingo Strauch
(University of Lausanne, ingo.strauch@unil.ch)

Abstract

This article presents new evidence for the presence of Indians in Egypt between the 1st and 3rd centuries CE. Recent discoveries in the Valley of the Kings include nearly thirty inscriptions in Indian languages, identified across six tombs and originating from multiple regions of the Indian subcontinent, particularly southern India. These findings are contextualized alongside Indian graffiti from Socotra and inscriptions from Berenike on the Red Sea, where longer texts and material remains attest to a sustained Indian religious and commercial presence. Together, these discoveries significantly expand our understanding of Indo-Egyptian connections in the Roman period.

Introduction

The present contribution introduces recent discoveries that shed new light on the presence of Indians in Egypt between the 1st and 3rd centuries CE. In 2024, Ingo Strauch identified a Tamil inscription in one of the tombs of the Valley of the Kings. Following in the footsteps of Jules Baillet—a French scholar who in in 1920-23 has published the more than two thousand Greek graffiti engraved in the Valley of the Kings[1]—Strauch and Charlotte Schmid have since uncovered nearly thirty inscriptions in Indian languages across six tombs in the same necropolis.

These inscriptions, found in the Valley of the Kings within the ancient capital of Thebes, are written in three different Indian languages and scripts. The individuals responsible for them came from several regions of the Indian subcontinent: some from its northwestern part, others from its western regions, and still others from the southern tip of the Indian peninsula, the latter forming the majority.

The Indian inscriptions from Thebes can be correlated with the Indian graffiti in cave Hoq on Socotra island and recent discoveries from Berenike, a Red Sea port

[1] See Baillet 1920–23.

that has been under excavation for more than three decades. At Berenike, longer inscriptions in Indian languages have been found; these were produced locally and attest to an active Indian religious presence in the settlement. We will examine an inscription recently discovered by Rodney Ast and his team (University of Heidelberg, Germany) in the Temple of Isis—the most important sanctuary at Berenike and a site where several artefacts attesting to an Indian presence have already been unearthed during excavations.[2] This inscription likewise proved to be Tamil. Throughout the discussion, we aim to highlight the full significance of these Egyptian finds from an Indian perspective.

Fig. 1. Tomb 8, inscription no. 946c; a graffiti by Cikai Ko<u>rr</u>a<u>n</u>; image: Ingo Strauch.

Indo–Roman Trade as the Backbone of Transoceanic Mobility

During the first three centuries of the Common Era, the Indian Ocean served as a nexus of maritime activity connecting Africa, Arabia, and South Asia in networks of trade, diplomacy, and cultural exchange. Roman Egypt stood at the heart of this world. Through the Red Sea ports of Myos Hormos and Berenike, it mediated long-distance commerce between the Mediterranean and the Indian subcontinent.[3] Indian inscriptions on potsherds, in both Tamil and in Prakrit, discovered at the two sites, confirm the presence of Indian communities at both ports.[4] Moreover, remains of

2 . See Sidebotham, S.E., Ast, R., Bergmann, M., Bhandare, S., Rądkowska, J.K., Strauch, I., Popławski, S. and Castro, M. 2025.

3. See Tomber 2008.

4. See Salomon 1991; for the Tamil inscriptions from Myos Hormos and Berenike, see Mahadevan 2003: 49.

statues of the Buddha and a Sanskrit Buddhist donation inscription discovered at Berenike-dated to year 6 of the Roman emperor Philip the Arab (248 CE)- point to the activities of Buddhist communities at this ancient port.[5]

Long-distance travel between Egypt and India relied on seasonal navigation using the monsoon winds. The anonymous author of the Periplus of the Erythraean Sea describes the path of ships sailing southward from Myos Hormos and Berenike down the Red Sea, then catching the southwest monsoon across the Arabian Sea to India.[6] The Periplus outlines two major routes: one to the northwest coast of India, especially to Barygaza in Gujarat, and another to the southwest coast, particularly Muziris and Nelcynda in Kerala. The so-called Muziris papyrus (P. Vindob. G 40822) represents one of the clearest Roman-period documents of Indo-Roman trade. It records a loan tied to a vast cargo of pepper, ivory, and precious stones shipped aboard the vessel Hermapollon destined for Muziris.[7]

Socotra, located at the junction of Indian Ocean and Arabian Sea routes, appears in the Periplus as an island inhabited by Arabs, Indians, and Greeks. The author notes that its inhabitants lived primarily by trade and that products such as "Indian cinnabar" were collected there (§ 30–31). According to the Periplus Socotra was connected to the main land by three major routes: to the South Arabian coast, to Westerm Indian and to South India.

On this remote island, Belgian speleologists discovered in 2000 in a huge natural cave at the northern coast, an impressive number of archaeological artefacts and inscriptions. As later research showed, the cave of Hoq, preserves over two hundred twenty inscriptions left by travelers between the first and sixth centuries CE.[8] Among the numerous scripts and languages represented-South Arabian, Ethiopian, Greek, Palmyrene, Bactrian and others-are nearly 200 Indian inscriptions. Travelers used mud, chalk, charcoal, and stalactite fragments to inscribe their names or brief messages. Most of these inscriptions are written in a variety of Brāhmī that can be dated to the second to fourth centuries CE and can be linked to western India, particularly Gujarat. Some inscriptions explicitly name places in India, such as Bharukaccha (Barygaza) and Hastakavapra, both mentioned in the *Periplus* as major sea emporia. These inscriptions provide insight into the social composition of Indian traders, who included members of all social strata-among them *brāhmaṇas* and *kṣatriyas*-and represented different religious communities, including Vaiṣṇavas, Śaivas, and

---

5. Sidebotham et al, 2025: 250–276.
6. See Casson 1989.
7. See De Romanis 2020.
8. See Strauch 2012.

Buddhists. Notably, even kṣatrapas, that is, members of the western Indian nobility, were among the Indian visitors to Hoq Cave. None of the inscriptions from this site, however, can be identified as Tamil.

Socotra thus forms the first significant waypoint in the chain of Indian Ocean mobility linking India to Egypt, one that directly foreshadows the epigraphic presence of Indians further west.

The Valley of the Kings

The Valley of the Kings is in the heart of the Theban necropolis, in which 65 tombs have been excavated for Pharaohs and favorite nobles during the New kingdom of Ancient Egypt, a period that started in the 16th c. BC to end with the 11th century BC. The area was already visited in antiquity, from the Ptolemaic period and more especially during the Roman period. Some of the visitors left graffiti or brief inscriptions, carving their names on the walls of the corridors and rooms to attest to their presence in the tombs then visited. Working in 1888–89 then 1913–14, Jules Baillet recorded more than 2000 of those inscriptions.

In the Valley, short inscriptions in Indian languages, most of them belonging to this same category of graffiti have been found in the tombs bearing the numbers 1, 2, 6, 8, 9, and 14 (figs. 1, 2, 3, 4). They are engraved in four different Indian languages, namely Prakrit-including one in Gāndhārī (a Middle-Indic dialect used in what is now the North-Western part of Pakistan) - Sanskrit (fig. 2), and Tamil (figs. 1, 3-4). They are recorded in three scripts: Kharoṣṭhī, used to write the Gāndharī inscription, Brāhmī used to engrave the other inscriptions in Prakrit and Sanskrit, and a form of Brāhmī used to write ancient Tamil, commonly called Tamil-Brāhmī.[9] The latter outnumber those in any other Indian language found in the tombs.[10]

We present some of the inscriptions, examining them tomb by tomb, while explaining the methodology employed to identify the epigraphs and highlighting the most significant implications of these discoveries for our understanding of India as well as the connections forged between India and Egypt. A particular individual, Cikai Ko<u>r</u>ra<u>n</u>, who left his name in five of the six tombs in question, proves especially illuminating in this regard.

Tomb 1 (KV 1)

Tomb 1 boasts the highest concentration of Indian inscriptions found anywhere in the Valley, with Tamil inscriptions accounting for over half of the 16 epigraphs there

---

9 See Mahadevan 2003.

10 They represent 72 % of the Indian inscriptions of the Valley of the Kings.

recorded. Significantly, this tomb also contains the only known Gāndhārī inscription written in Kharoṣṭhī, located at its entrance. This evidence of connections with north-western India aligns with earlier discoveries, notably the graffiti from Socotra. Some of the Socotra graffiti were written in scripts and languages associated with the north-western Indian subcontinent, including Gāndhārī-Kharoṣṭhī and Bactrian, and can be attributed to individuals involved in Indian– Egyptian trade between the first and third centuries CE. The Kharoṣṭhī inscription is particularly striking as its writer identifies himself as a kṣatriya, "By the noble (kṣatriya) Uta…" and because this find illustrates the remarkable diversity of Indians travelers to the Valley of the Kings. From the Gandhara region to the southern tip of the Indian peninsula, they hail from regions spanning three thousand kilometres.

Fig. 2, Tomb 1, inscriptions no. 112 a (Sanskrit) and 112 b (Tamil); image: Timothée Sassolas.

Tomb 1 contains also the longest Indian inscription foung in the Valley, a Sanskrit text stating that an envoy of a Kṣāharāta king "came here." Such reference is significant, as the Kṣāharāta dynasty ruled in Western India in the 1st c. AD, providing a chronological anchor for dating the Indian inscriptions (fig. 2). It is also noteworthy that this inscription was authored by an individual who identifies himself as an envoy (dūta), and who likely belonged to a social category comparable to that of the kṣatriya mentioned in the Kharoṣṭhī inscription. If classical texts from both ends of the trade links, like the allusions made in the Tamil Pattiṟṟupattu or what is said in The Periplus of the Erythrean Sea and the Muziris Papyrus made us expect that some of the Indian people who have left their names in the Egyptian tombs were merchants, others may have played different roles. As for the Tamil inscriptions, nothing in the graffiti left in several tombs by Cikai Koṟṟaṉ, the most prominent individual to have engraved Tamil inscriptions in the Valley, explicitly points to a mercantile background, leaving his profession and social status open to interpretation.

Having left his name eight times in five tombs, Cikai Koṟṟaṉ is, by far, the most frequently encountered Indian individual in the Valley of the Kings. It is now clear that he deserves the attention he sought nearly 1,800 years ago. In order to locate his inscriptions, we began by closely examining Jules Baillet's 1920–23 publication. Baillet occasionally refers to "Asianic" or "exotic" inscriptions that resisted his attempts at decipherment. The accompanying drawings suggested the possibility of Indian inscriptions, prompting us to undertake a systematic review of these cases. Baillet's work proved invaluable: although some inscriptions had previously been overlooked or misclassified-sometimes as Demotic or Cypriot-his drawings were often remarkably accurate, at times preserving traces of inscriptions that have since been largely erased. This is notably the case for one of Cikai Koṟṟaṉ's three graffiti in Tomb 1, of which only the first two characters remain visible today.

Cikai Koṟṟaṉ and the other tombs

In KV 1, Cikai Koṟṟaṉ inscribed the same text that reads "Cikai Koṟṟaṉ came and saw" three times, expressing the persistent desire that reappears throughout the valley with five other occurrences of the same text. Two inscriptions of KV 1 are positioned quite close to the entrance of the tomb, nearly opposite each other. The third occurrence of this text appears in a striking setting carved as it is within the red orb of a large disc, positioned on the left above two other inscriptions—the Sanskrit inscription already presented, and another in Tamil engraved below the latter (fig. 2).

In Tomb 2, five inscriptions have been identified, likely all in Tamil, although not all are fully legible. Here also Cikai Koṟṟaṉ engraved his name and this in nearly the same position as in KV 1—essentially mirroring the first occurrence encountered there.

Tomb 6 contains only two inscriptions, both placed high on the wall near the entrance and both written in Tamil; one of them is a graffito by Cikai Koṟṟaṉ.This placement is especially noticeable given that Greek graffiti appear inside the tomb, yet no other inscription—regardless of language—is engraved at such a height.

In Tomb 8, six inscriptions were recorded: four are in Tamil and two in Middle Indo-Aryan languages. Cikai Koṟṟaṉ inscribed his name twice (fig. 1), positioning one of his graffiti nearly opposite the other as in KV 1.

Tomb 9—one of the richest in the valley in terms of Greek graffiti—has, like Tomb 6, Indian inscriptions only at its entrance, and again exclusively in Tamil.

Finally, Tomb 14 preserves a single graffito (fig. 3), also in Tamil and again by Cikai Koṟṟaṉ. By "single," we mean that no other graffiti—whether Greek or in any other language—appears in this tomb. Its solitary nature and its position at the entrance suggest that the tomb was not widely accessed in antiquity. Yet, the mere presence of this inscription underscores the unexpected and extraordinary character of these Indian inscriptions, the majority of which are in Tamil and invites us to reflect on Cikai Koṟṟaṉ who is the only individual to have left an inscription in KV 14.

It is important to note that the distribution of the Indian inscriptions within the tombs is uneven. When they appear inside the tombs themselves, they are generally more numerous and occur alongside the larger bodies of graffiti in other languages—primarily Greek—dating from the Ptolemaic period and increasing in number during the Roman period. In such contexts, the Indian visitors seem to have followed an established practice of leaving their names within the inside of the tombs. The tomb 14, however, stands apart. It reflects a deliberate attempt to leave a more intentional personal mark in the Valley of the Kings by Cikai Koṟṟaṉ, who proves to be a particularly distinctive figure.

Fig. 3 The graffito of Cikai Koṟṟaṉ (inscription no. 2046a) above the entrance of tomb 14; image: Timothée Sassolas.

Cikai Koṟṟaṉ

In Tomb 1, Cikai Koṟṟaṉ engraved his name no less than three times; it also appears in

Tombs 2, 6, 8, and 14 (figs. 1, 3). In other words, his name is, by far, the most frequently attested Indian text in the Valley of the Kings. It is clear that Cikai Koṟṟaṉ was intent on marking his presence in the Valley of the Kings. He came here—and he made sure to say so. The clearest and most legible of all attestations of his graffiti is also the most unusual, the inscription of KV 14 (fig. 3). It reads "Cikai Koṟṟaṉ, while coming/by coming/having come, has seen." This is a typical form of graffito—a brief statement asserting one's presence at a particular place. Such practices are well known in South India, where the edicts of Emperor Aśoka marked the presence and the authority of the Mauryan emperor across the landscape of today Karnataka and Andhra Pradesh, and where individuals of more modest standing marked their property by carving their names onto the objects they owned or at least used.[11]

The name Cikai Koṟṟaṉ itself is revealing, as its first element may be connected to the Sanskrit śikhā, meaning "tuft" or "crown." While this is not a common personal name, the second element, koṟṟaṉ, is more distinctly Tamil. It carries strong warlike associations, as it derives from a root, koṟṟam, meaning "victory" and "slaying." This root is echoed in the Cēra warrior goddess, Koṟṟavai and the term koṟṟavaṉ, meaning "king." koṟṟa(ṉ) also appears in other contexts in Egypt, as in Koṟṟapumāṉ, written on a sherd found at Berenike in 1995. This is a name that also belongs to the Caṅkam corpus where a Cēra king, "Piṭṭāṅkoṟṟaṉ," praised in a small series of poems of the Puṟanāṉūṟu (168-172) is sometimes directly addressed as koṟṟaṉ. Furthermore, the name parallels some attested in early Cēra inscriptions at Pugalur—the site of the ancient Cēra capital—, dated to the 2nd–3rd century AD.[12]

Cikai Koṟṟaṉ is not a name one would typically expect of a merchant, but of a leader—perhaps a petty chief or warrior. This suggests two possibilities: either these graffiti reflect a mercantile environment that does not conform to the classical model we might expect or Cikai Koṟṟaṉ was a military man, a group well-represented among the Greek graffiti in the tombs during the Ptolemaic and Roman periods. The kṣatriya inscription and the Kṣāharāta king's envoy in Tomb 1 echo the Tamil nomenclature. The latter also parallels the Sanskrit Buddhist inscription from Berenike recording a kṣatriya's gift of a Buddhist image. Be they acting as protecting guards or being themselves involved in the mercantile traffic in various capacities, Indian traditional warriors were part of the Indian people travelling between India and Egypt.

Second, given the content of Cikai Koṟṟaṉ's inscriptions, it is clear that Cikai Koṟṟaṉ had seen— or at least knew of—the other inscriptions in the tombs, especially

11. See Schmid 2024

12 See Mahadevan 2003, site XX, inscriptions nos. 5 and 6 (Koṟṟi) and 67 (Koṟṟantai).

those in Greek. As Baillet observed, most of the people coming to the Valley of the Kings were curious. Their graffiti record that they came here and were satisfied with simple verbs of arrival and observation in Greek: ēko or its equivalent, “I came”; then visit, see (istoresa, eidon, theasamenos, theama, theōresas). The formula used by Cikai Koṟṟāṉ-varā kaṇṭa, “he came and saw”-appears to echo, or even imitate, a common Greek formula.

This connection with the other inscriptions in the tombs, combined with the specific placement of Cikai Koṟṟāṉ’s texts, raises the question of chronology. We can assume that Cikai has followed an already established practice. He read other graffiti, in Greek, or was told about them. Yet the position of his inscriptions-always engraved high above others-prompts further questions.

Fig. 4, Tomb 8, inscription no. 954b; image: Timothée Sassolas.

Other names, other tombs

Given the constraints of space, we have selected a representative sample for presentation here. In Tomb 1, two other individuals left their names in Tamil. One of them, a certain Kopāṉ, used a formula similar to Cikai Koṟṟāṉ’s: kopan varata kaṇṭāṉ, “Kopāṉ came and saw.” This name is also found in India itself, at Ammaṉkōyilpaṭṭi,

engraved on a rock near a natural pond.[13] Of the four Tamil inscriptions of Tomb 8, one is a record by Cātaṉ/Cattaṉ vaṉ (fig. 4), a rather common South Indian name found in several early Tamil-Brāhmī inscriptions, both on stone and on pottery sherds.[14]

In Tomb 9, a Tamil inscription contains the name Kiraṉ, probably repeated twice. This is a name also found at Pugalur in the Cēra inscriptions of the site and it was engraved on a sherd discovered in Oman.[15]

A Tamil inscription in Berenike

A few years ago, the team in charge of the excavations at the Egyptian site of Berenike discovered a Tamil inscription engraved on a reused stone in the courtyard of the principal temple of the site, the temple of Isis, excavated since the early 1990s. We thank Rodney Ast the current head of the excavations for having given us the opportunity to examine the inscription and for having be kind enough to send us very precise pictures of it.

The temple of Isis is now considered to have been established during the 3rd c. BC and to have been active till the 3rd c. AD. At the beginning of the Roman period, the complex already comprised a courtyard framed by monuments including statues and stelas, in which the two stones of anhydritic gypsum engraved with a Tamil inscription and used later as a kind of bench were found. The overall shape of the ensemble forms an elongated parallelepiped with a supposedly large, flattened top. On the upper part of the stones features the bottom portion of letters from a Greek inscription. The preservation state of the stones and their inscriptions is poor; it is plausible that the two stones were originally a single piece that broke at some point, although the timing of this break remains unknown.

The series of Tamil characters starts and ends before the Greek letters. This suggests that the Tamil inscription is likely in one line and complete. It consists of a probable sign marking the beginning of the inscription, followed by, approximately, 24 characters (maybe more). It remains difficult to read in its entirety however as the flaking of the stone's surface has rendered a good third of the characters illegible or

13 See Mahadevan 2003, an individual called Viyakkaṉ Kōpaṉ Kaṇṇatevaṉ, son of a kiḻar of the area donated a pool, near the today Ammaṉkōyilpaṭṭi (site XXVIII, inscription no. 84). This inscription belongs to the corpus of late Tamil-Brāhmī inscriptions in Mahadevan's book.

14 See in Mahadevan 2003, the inscription at Tirupparaṅkuṉṟam (site XVI, inscription no. 55) where neṭu-cātaṉ is part of the head of a stone bed and Kuṉṉakkuṭi (site XXII, inscription no. 74), where cattaṉ was engraved in a much more erratic manner than what we see in the Valley of the Kings—upside down, to be read from left to right on the inner brow of a cave. In Tirupparaṅkuṉṟam, the head of a bed carved for an ascetic in a cave has been engraved with "cātaṉ". For records of this name on sherds, see Rajan 2015: 418–421.

15 See Pavan 2016.

even invisible. The remaining legible characters indicate that the inscription records an endowment (vayitta=vaitta), possibly of the stone slab itself, which may have been used as an altar or pedestal for offerings (palakai, palikai, pitakai?). The donor's name includes at least two anthroponyms, Ataṉ (or Attaṉ) and Koṟṟaṉ, this name also encountered elsewhere in Egypt including in the King's Valley. It is also possible that the Greek inscription, the bottom part of which is still visible, was part of the same inscription, which would then have been bilingual.

Bibliography

Baillet, Jules. 1920–23. *Inscriptions grecques et latines de bombeaux de rois ou syringes à Thèbes, Institut français d'archéologie orientale,* Le Caire (Mémoires de l'Institut français d'archéologie orientale 42.1 & 2).

Casson, Lionel. 1989. *The Periplus Maris Erythraei: Text with Introduction, Translation, and Commentary.* Princeton: Princeton University Press.

De Romanis. Federico. 2020. *The Indo-Roman Pepper Trade and the Muziris Papyrus.* Oxford: Oxford University Press.

Mahadevan, Iravatham. 2003. *Early Tamil Epigraphy, From the Earliest Times to the Sixth Century A.D.*, 1st edition Chennai: Cre-A/ The Department of Sanskrit and Indian Studies, Harvard University, U.S.A.

Pavan, A. 2016. Relations between Southern Arabia and India: Recent Discoveries from Sumhuram (Sultanate of Oman). *Journal of Indian Ocean Archaeology* 12: 129–135.

Rajan, K. 2015. *Early Writing Systems, A Journey from Graffiti to Brāhmī,* Pandya Nadu for Historical Research: Chennai.

Salomon, Richard. 1991. Epigraphic Remains of Indian Traders in Egypt. *Journal of the American Oriental Society* 111: 731–736.

Schmid, Charlotte. 2024. *The Aśokan Breakthrough.* Amsterdam: J. Gonda Fund Foundation of the KNAW.

Sidebotham, S.E., Ast, R., Bergmann, M., Bhandare, S., Rądkowska, J.K., Strauch, I., Popławski, S. and Castro, M. 2025. *Indians in Roman Berenike.* Jahrbuch des Deutschen Archäologischen Instituts 140: 233–293. doi:10.34780/n31wrw90.

Strauch, Ingo. 2012. *Foreign Sailors on Socotra. The inscriptions and drawings from the cave Hoq,* Verlgeichende Studien zu Antike und Orient, no. 3, Bremen: Hempen Verlag.

Tomber, Roberta. 2008. *Indo-Roman Trade: From Pots to Pepper.* London: Duckworth.

Social problems as revealed fromTemple inscriptions of Tamil Nadu

G.Vijayavenugopal
French School of Asian studies, Pondicherry.

Abstract

Inscriptions are one of the important source materials in tracing and reconstructing the past history of a country/society. Tamil inscriptions, copied and published so far, run into several thousands. However, these important source materials are somewhat neglected or not completely utilised in tracing the history,society, and culture of Tamil people. Ever since the first volume of Tamil inscriptions was published in 1896 the prime concern seems to be tracing and fixing the Major dynasties of the Tamil Country viz.,Cēra,Cōḻa and Pāṇṭya.

This is a kind of history of a few states and not truly representing India i.e. Indian History. In other words, only the political history of Tamil Nadu,is concentrated upon. But these attempts were far different from the colonial historian's narrationof Indian history.In factthey have claimed that Indians have no history at all. However recent attempts have shown that scholars, both from India and other countries, are showing interest in understanding the society and culture of Tamil Nadu besides its political history. K.A.Nilakanta Sastri's book on Cōḻas is a good example that covers political history and several aspects of Tamil society, culture and religion. Noboru Karashima and other Japanese scholars have written about South Indian History and society, adopting Marxist theories. Burton Stein from the West has also shown interest in interpreting the State and society of Tamil Nadu during the Medieval Chola period. Y.Subbarayalu's *The Political Geography of ṭhe Chola Country* explains the historical and political geography of Tamilnadu. Following the clues from these works, I am trying to understand and explain certain social problems found mentioned in some temple inscriptions of Tamilnadu during the medieval Chola period which were recently copied by me.

Kīḻaiyūr is a small village in Nakaippaṭṭiṉam Taluk in Nakaippattinam district. In this village there are two Śiva temples and a Viṣṇu temple. Tamil inscrptions are found in all these three temples. But some of them are found damaged, some are misplaced and some are hidden by later constructions. Archaeological Survey of

India has copied Fifteen inscriptions in the Aruṇācalēsvarar temple, one inscription in Kailācanāta temple and two inscriptions in the Perumāḷ temple in Kīḻaiyūr in the year 1946-47. However none of these have been published so far. Moreover I have identified a few inscriptions that are left behind by ASI without copying.

The old name of Kīḻaiyūr is Kīḻaiyil since it is mentioned in an inscription of Rājarāja I found in Tancāvūr as Kīḻaiyilāṉa Paramēsvaramaṅkalam. The name Paramesvara may be referring to the Pallava King Paramesvara. Probably the Pallava King has changed the old name Kīḻaiyil into Paramēsvaramaṅkalam after his own name. However an inscription datable to Rājarāja II (1154 CE) found in Aruṇācalēsvara temple calls this village as Rājarājacaturvētimaṅkalam, a Brahmadēsa in Aḷanāṭu in Rājendravaḷanāṭu. Hence this old Paramēsvaramaṅkalam is changed now into a Caturvētimaṅkalam. Now Kīḻaiyil is called Kīḻaiyūr.

Inscriptions found in this temple called the Śiva of this temple as Pārttīsvara. Now it is called Aruṇācalēsvara. Inscriptions mention that there was a maṇṭapa called Mūvārivaṉtirumaṇṭapam where all decisions regarding the temple affairs as well as the village were taken.

An inscription,which belongs to the 7+1 regnal year of Rājarāja II (1154 CE) mentions that according to the inscription inscribed on the wall of the temple on the orders of the letter issued by the Official who is dearly called "Piḷḷai" Vayirātirāyar prescribing new kuṭimai "payment for land service to the land owners" to be paid by the Veḷḷāḷasto the brahmins who are bigkuṭis"(here kuṭis mean land owners too) after abandoning the old payments and fixing new payments. since this is brought by the brahmin land owners, the tillers complained that these cannot be borne by them (veḷḷāḷas) and promised that only the "kuṭimai" fixed by the village accountants (names are given) shall be paid by them; they have also requested that this decision should be inscribed on the walls of the temple. Then the inscription mentions the revised payments. Though the inscription is damaged in several places still it reveals the following facts: The tillers were paying payments (kuṭimai) for tilling the landowned by the big brahmins in spite of their upward revision is resisted by the Ve̱ḻḻāḻas claiming that it amounts to injustice and cannot be tolerated. Yet the payments were raised despite their request and finally ordered that these higher payments should be paid to the Brahmins. What is intriguing here is whether we can treat this payment as a form of tax. In that case the King is allowing payment of a kind of tax to the land owners besides He himself collecting land taxes. Or is it a payment for a kind of slavery which is referred to as payment to land service?

Another inscription,which also belongs to the same king i.e.,Rājarāja II datable to 1154 CE states that in the maṇṭapa called Mūvāyiravaṉ, Kocalarāyar, the Officer,

Members of the Assembly, Bhattas and Members of the Mahāsabha were assembled, discussed and finalised the following decision: “While making arrangements for appointing personnel like sluice control, Free services to village, it was found that persons who were doing these are forcefully removed, the local Veḷḷāḷas felt this as unbearable and complained to Uṭaiyār Kōcalarāyar and to (King)- to avoid this, it is advised that appointing persons be avoided now, except for the detailed lands (details were given).i.e, persons may be appointed from the period of this crop. Accordingly this decision was inscribed in the temple of Pārttīsvarar”. This inscription reveals the attempt to hijack the serving people. subsequently this was reported to the concerned officer as well as the king. Why was this undertaken was not explained; but one can understand the problems arising in the village.

An inscription of Rājendra III of regnal year 12, datable to 1258 CE found in this temple reveals the order of the Great people who supervise the Brahmin village affairs. It states that on the representation of the village accountants (names are given) stating thatthough some lands were allotted for the Kaṇmāḷar (Artisans) of the village to reside as well as to burn the dead bodies; since they have not occupied those lands they were sold to an individual viz., Muvvari-kkoṇṭuṭaiyā<u>n</u> the land was sold to one Muvva-k-koṇṭuṭaiyā<u>n</u>and made as tax-free some land was given as tax -free in the suburb(of Kī<u>l</u>aiyūr) called Mī<u>n</u>ava Nallūr; but no land was allotted for them as tax-free for burning their dead bodies; at this juncture the Kaṇmāḷas represented that they have bought a piece of land from some local brahmins and requested the King to assign this land as tax-free for burning the dead bodies of their community.This plea was made by the village artisans viz., Po<u>nn</u>a<u>n</u> Mūvāriva<u>n</u> son of Cokka Perun Taṭṭā<u>n</u>, Tirucci<u>rr</u>ampala Māyirun Taṭṭā<u>n</u>, (Goldsmiths) Muvvāyira-p-peruntacca<u>n</u> and Mātava-p-perunTacca<u>n</u> (Carpenters) Mūvāyira-p-peruṅ Kolla<u>n</u> and Tēvārakaṇa-p-peruṅKolla<u>n</u> (Black smiths) Accordingly this land was approved as tax-free and ordered that it be removed from the village account. This again reveals a problem which continues even today i.e., allotting a piece of land for burning the dead bodies in some areas. What is interesting here is that the affected people themselves bought a piece of land and requested the King to approve it and make it as tax-free.

Anoṭher inscription of Rajēndra III of regnal year 30 (29+1)datable to 1276 CE mentions while the official of the Government and Members of the Assembly were conducting a meeting in a maṇḍapa of the temple… about an incident that happened in Kī<u>l</u>aiyūr in the regnal year of 27 (of the King) which involved the capture of local workers(like ūrveṭṭi,cuṭṭu etc.,) and states that those who escaped from this ran away from the village ; it also states that those who stayed in the village are somehow cultivating the lands of the army (paṭai-p-pa<u>rr</u>u) with much taxation. At this juncture an order from the king arrives regarding the God’’s procession in the village; since

there were not enough money to conduct this they were searching for people who can afford it; many people to receive this and also there were no income to continue certain rituals in the temple lands were assigned after raising taxes so that the Early Morning ceremonies in the temple may be conducted. This also reveals certain disturbances in the village due to which ceremonies in the temple were not conducted.

Earlier during the reign of Kulottunga I (1204CE) also there was a decision regarding the revision for kuṭimai taken by the Officer in Charge of the Division of the Country as well as The Members of the Assembly, Bhattas and the Mahajanas of the Village. Accordingly there seems to be a continuous effort to increase the taxes in the village.

Another inscription of Cuntarapāṇṭiya IV of the regnal year 10 datable to 1328 CE found in the Kailasnāta Temple in Kīḻaiyūr records was the decision taken by the Mutalis, Bhattas, Mahajanas (all together as Peruṅkuṟi) While doing so it records that during the days of rebellion by the local Paḷḷis, those who looked after the affairs of the Village and the Accountants have unlawfully registered the lands belonging to the brahmins (Brahma Kshetras) as their own purchased lands;. The Officer Ulakuṭaiya Perumāḷ blocked these and got permission from the King to register them back as brahma kshetras. This is an important document which registers a rebellion against brahmins.

Tiruvālaṅkāṭu is a small village in Kuttalam Taluk in the District of Mayiladuturai in Tamilnadu and located on the way to the present Tiruvāvaṭutuṟai Aadheenam.There is a Siva temple and the Lord of the temple was called Tiruvālaṅkāṭṭu Uṭaiyār. An inscription of Rājarāja III of year 10 datable to 1227 CE mentions a Mutt belonging to Washermen of this region. It is called Vaṇṇāra Mātēva Āṇṭār Maṭam and its leader is called Maṭapatikaḷ. The inscription further states about the decision of the Officials of the temple. Accordingly a piece of land was donated to this Chief of the Mutt as Dāṉaniyōka as fixed by the Official viz., Piḷḷai Vayirātarāyar. Earlier duing the reign of Rājarāja II of the year 12 datable to 1158 the Officials of the temple with the Graciuos acceptance of ĀtiCaṇṭēsvara have donated a plot by selling a piece of land to the Head of the Mutt viz.,ĀṇṭārVītiviṭaṅka-p-peumāḷ. Anoṭher inscription found in this temple,which belongs to the reign of Kulōttuṅka III (1198CE) states that a few slaves were bought by an Official viz., Vayirātarāyar and given as slaves to the Mutt.(This may be referring to the Washermen Mutt) Similarly during the reign of Kulōttuṅka III datable to 1208 slaves were bought in the name of the Official mentioned above and as well as in the name of other people and given to the Mutt. It also states that these slaves were transferred to other temples too. Another inscription belonging to the same Kulōttuṅka III datable to 1208 CE states that the above mentioned Officer

also bought not only the slaves but also their relatives viz., son,daughter,sister,uncle and attached them with the Mutt. Anoṭher inscription without the name and date of the King mentions again this Officer Vayirātarāyar who bought slaves in his own name and in the name of , except for the detailed lands (details were given) others and states that ṭhese slaves were serving as slaves in the Siva temple also. This also states an interesting information that some these slaves had run away from the temple without obeying the orders of the Temple authorities and had committed mischievous acts. There is one incomplete inscription also which mentions about the accession of slaves by selling lands.

These inscripṭions reveal the practice of slavery both in the temple as well as in the Mutts.

Bibliography

Georg Hegel (1956) *The Philosophy of History*, Translated by J.Sibree, NewYork, Dover

Basham A.L (1954) *The Wonder that was India,* London

Noboru Karashima, (1984) *Souṭh Indian History and Society A.D. 850-1300.* Delhi: Oxford University Press

Stein, Burton (1975) The State and agrarian order in Medieval South India: A Historiographical Critique *Essays on South India,* ed.Burton Stein, University of Hawaii.

Stein, Burton (1980) *Peasant State and Society in Medieval South India,* New Delhi

Subbarayalu Y (1973) *Political Geography of the Chola Country,* Madras

Subbarayalu Y (1982) The Chola State, *Studies in History,* Vol.4 No.2 pp 265-306

சுப்பராயலு எ, (2025) சோழ அரசும் சமூகமும், காலச்சுவடு பதிப்பகம், சென்னை

Archaeology, Epigraphy, and Prehistoric Dravidian: A "Linguistic–Archaeological" Perspective

Appasamy Murugaiyan
EPHE-GREI, Paris.
a.murugaiyan@gmail.com

Abstract

Given the current state of research, South Indian archaeology offers abundant insights into material culture and cultural patterns, though these remain only partially accessible to linguistic interpretation. Conversely, Dravidian historical linguistics can reconstruct cognate vocabulary, material-culture terminology, and linguistic residues that are not directly visible in the archaeological record. To bridge this disciplinary gap, we propose adopting Southworth's methodological frame work of "Linguistic Archaeology"—that is, the systematic integration of linguistic, archaeological, and epigraphic evidence South worth (2005)- in order to deepen our understanding of prehistoric Dravidian linguistic structure. Such interdisciplinary integration holds considerable promise for resolving outstanding questions across all three fields and for generating a more coherent account of early Dravidian cultural and linguistic history.

1. Introduction

The historical Dravidian world-particularly the Proto- and Pre-Dravidian stages-remains complex and highly enigmatic. Since the pioneering work of Caldwell (1856), numerous hypotheses have been proposed linking Dravidian languages and cultures with a wide range of linguistic phyla and archaeological traditions across the world. Linguistically, for instance, evidence of Dravidian lexical borrowings in the Ṛgveda points to a situation of language contact at a very early historical period. At the same time, proposed phylogenetic connections with languages such as Elamite and the so-called Ural-Altaic group have led some scholars to suggest possible migratory origins outside the Indian subcontinent. Archaeologically, parallels have also been drawn between Dravidian culture and regions extending as far as the Middle East.

A comprehensive review of these hypotheses lies beyond the scope of the present paper. Instead, this study aims to demonstrate-through selected examples drawn from Tamil epigraphy and South Indian archaeology-how an integrated approach combining linguistics, epigraphy, and archaeology can contribute meaningfully to

our understanding and interpretation of prehistoric and protohistoric Tamil–Dravidian language and culture.

This article is structured as follows. Section - 2 introduces the concept of *Linguistic Archaeology*. Section - 3 outlines key aspects of Dravidian (pre)history. In Section - 4, we present selected examples of Tamil epigraphic vocabulary, together with the relevant literary and archaeological sources. Section - 5 discusses issues related to (pre)historic Dravidian linguistics and South Indian archaeology. Finally, Section - 6 presents the conclusions.

2. 'Linguistic Archaeology'

The present paper can be viewed as a proposal for a linguistic archaeology of the Dravidian languages. One of its primary objectives is to examine the usage and meanings of lexical items and expressions found in Tamil epigraphic texts and to correlate these with archaeological evidence. This approach is inspired by Southworth's Linguistic Archaeology of South Asia 1995). The study adopts a tentative and exploratory perspective, aiming to integrate archaeological, epigraphic, and linguistic data—both currently available and forthcoming—in order to more adequately interpret and understand the cultural pasts of Dravidian-speaking communities.

The theoretical and methodological framework outlined in Southworth 1995) provides a strong impetus for the development of Dravidian linguistic archaeology. As Southworth notes, "'linguistic archaeology' seeks to reconstruct a sociolinguistic context for ancient linguistic forms—that is, to draw inferences from the language of ancient texts and/or from linguistic reconstructions about the groups who spoke the language in question."(1995: 2)[1].

In a recent publication by Robbeets and Hudson, it is noteworthy that a new term, "archaeolinguistics," is proposed, along with the observation that "the emergence of an explicit field of 'archaeolinguistics' can perhaps be dated to the late 1980s and early 1990s" Hudson 2025: xxxviii). Robbeets defines archaeolinguistics as "the study of the human past that integrates archaeological and linguistic evidence to reconstruct various aspects of human evolution and culture" Robbeets 2025: 3). Although these two characterizations differ slightly in emphasis, they converge on the shared premise that historical linguistics and archaeology each possess distinct strengths and limitations, and that their integration offers a more comprehensive approach to illuminating humanity's cultural past (Blust 2017).

1 in page 35, "[…] Others have been using the term 'linguistic archaeology' since around that time and possibly before, but I do not know of any formal definition of thisterm before the one given here." Southworth 1995:35).

Linguistic stratigraphy[2] is another concept that has been advanced by scholars in recent years. Southworth appears to have used the terms linguistic archaeology and linguistic stratigraphy interchangeably (Southworth 1974; 2005, note 1, p. 35). Analogous to stratigraphy in archaeological research, linguistic stratigraphy seeks to identify and analyse distinct chronological layers of vocabulary, meanings, and grammatical structures within a language over time. When combined with reconstructions from historical linguistics, this approach enables more precise inferences about Dravidian linguistic prehistory.

3. Some Aspects of Dravidian (Pre) History

Since the identification of the Dravidian languages as an independent linguistic phylum by Francis Ellis in 1816, followed by Robert Caldwell's foundational Comparative Grammar of the Dravidian or South-Indian Family of Languages(1856), Dravidian linguistic studies have undergone several distinct phases of development. In the early stages, including Caldwell's own work, Dravidian languages were classified—on the basis of then-available archaeological inferences—as part of the so-called "Scythian" group or linked with Elamite. Over time, numerous comparative attempts were made to relate Dravidian to language families across the world, including Māori, Egyptian, East African languages, Basque, and Japanese. McAlpin's (1981) proposal of a genetic relationship between Elamite and Dravidian remains the most serious modern hypothesis, though it has not gained wide scholarly acceptance. These and similar efforts largely stand today as intriguing but ultimately inconclusive episodes in the (pre)history of Dravidian linguistics.

A significant milestone in the field was the shift toward systematic comparative work and the reconstruction of Proto-Dravidian. While important syntheses—particularly on comparative phonology—have been produced, studies devoted to comparative Dravidian morphology and syntax remain comparatively few Bh. Krishnamurti (2003). Parallel to these developments, a small number of scholars undertook historical linguistic analyses of Tamil and the other major literary Dravidian languages—Kannada, Malayalam, and Telugu—drawing primarily on their classical literary corpora. These investigations yielded valuable insights into the possible structure of "Pre-Dravidian," as reflected in the works of Bloch, Meenakshisundaran, Ramaswamy Aiyar, and Zvelebil. It must also be acknowledged, however, that reconstructions of Proto-Dravidian continue to rely heavily on the Dravidian Etymological Dictionary Burrow and Emeneau (1984).

---

2 "Linguistic stratigraphy is the systematic investigation of the layering of grammatical and lexical material in a language or dialect which reflects its historical development and past contacts between its speakers and bearers of other linguistic and cultural traditions" (Andersen 2003:3).

Except for the contributions of a few researchers such as Meenakshisundaran and Zvelebil, epigraphic and archaeological data have not been fully integrated into Dravidian historical linguistic studies, leaving the prehistory of Dravidian underexplored. Recent advances in archaeology and epigraphy, however, have begun to transform this landscape. Notably, new findings have securely dated early Tamiḻ-Brāhmī inscriptions on potsherds to as early as the sixth century BCE Rajan et al. (2012).

Furthermore, archaeological evidence relating to agricultural production in South and Central Dravidian regions has enabled Southworth (2006) to propose a South Neolithic archaeological complex dated to ca. 2300–1800 BCE. Southworth places "Proto-Dravidian in the in the early mid-third millennium BCE on the basis of its probable connection with the Southern Neolithic complex" (2005:252). In addition, Southworth has argued that Proto-Dravidian was likely contemporaneous with the early Harappan cultural horizon (2005: 325), a position consonant with the broader interpretations of Asko Parpola (2010).

Another proposed periodization is Bh. Krishnamurti's 2003) dating of the South Dravidian stage to roughly the 10th–11th centuries BCE, and the split of Pre-Tamil around sixth century BCE 2003: 501-502).

It is worth mentioning here the periodisation proposed by Pilot-Raichoor (2012:289) and Rajam 1992: 25-26), based on the study of the linguistic and grammatical structure of early Tamil epigraphy and literature[3].

Finally, to complete the proposed chronological or periodisation framework for (pre)historic Dravidian, we would like to incorporate the palaeographic chronology proposed by Mahadevan (2021: 118).

Early Tamil-Brāhmī Period: Ca. 2nd century B.C.E. to l51 century C.E.

Late Tamil-Brāhmī Period: Ca 2nd to $4t^{h}$ centuries C.E.

Early Vaṭṭeḻuttu Period: ca. 5th and 6th centuries C.E.

The summary presented above does not capture all aspects of the topic, yet we hope it offers a valuable point of departure for our present study.

4. Tamil Epigraphic Vocabulary: Literary and Archaeological Sources

The study of epigraphic vocabulary occupies a central position in epigraphical research. Epigraphy plays a vital role in the construction and preservation of cultural memory and, above all, serves as a tangible link between the past and the present. Tamil epigraphic texts are characterised by an exceptionally rich and complex lexicon,

3 Due to lack of space, we are not able to reproduce here the full text. For more details see Murugaiyan 2023: 98.

encompassing specialised domains such as the economy, society, administration, and the military. Several specialised glossaries of Tamil epigraphic terms are already available; however, a detailed discussion of these works lies beyond the scope of the present study. Interested scholars may consult the editorial note by Subbarayalu for an overview of these glossaries[4]. Nevertheless, to illustrate the richness and complexity of Tamil epigraphic vocabulary, it is pertinent to mention the recently published *A Thematic Concordance of Terms from Inscriptions*[5]. This concordance is organised into six major themes and comprises a total of forty-one sub-themes.

Over the past five decades, the systematic efforts of senior Tamil epigraphists, archaeologists, and historians have significantly advanced our understanding of inscriptions. These scholars have convincingly demonstrated that the accurate interpretation of epigraphical technical terminology is indispensable for reconstructing the historical past of the Tamil people.

Although epigraphic vocabulary and the conventions used to convey information tend to follow relatively standard patterns, both the terminology and the linguistic strategies employed must be carefully contextualised in order to grasp the intended meanings of inscriptions carved centuries ago. In this regard, two examples may be cited by way of illustration. The first concerns the interpretation of the concept of *eṟivīṟa-paṭṭinam,* as discussed by Subbarayalu (2012) and Subbarayalu and Karashima 2002). This study provides an instructive case that highlights the complexity involved in situating epigraphic terms within their cultural and geo-historical contexts.

As Subbarayalu observes, "The term *eṟivīṟa-paṭṭinam has been interpreted differently by different scholars*" (2012: 188). He therefore proposes a reanalysis of the term, evidently because earlier interpretations were inadequate in one respect or another. His study is based on an extensive comparative examination of inscriptions referring to eṟivīṟa-paṭṭinam. Importantly, Subbarayalu notes that the term *"eṟivīṟa-paṭṭinamis reconsidered in the light of the cumulative evidence presently available, and attention is drawn to* ***[the implications for the larger understanding of the society and polity of the period" (2012: 188*** [6]***)].***

As emphasised earlier, the precise interpretation of epigraphical technical terminology is essential for reconstructing Tamil history. According to Subbarayalu, *"[…] it is clear that the eṟivīṟa-paṭṭinam was merely a new designation for an old town, and that the town itself was not newly created. The designation was bestowed to commemorate an occasion—namely, to memorialise the brave deeds of some of*

4 Subbarayalu (2002-2003).

5 சுப்பிரமணியன், ப. ரா & சண்முகம், (பா. 2023).

6 Emphasis is ours

its guards[7]*."* This example underscores the fact that the interpretation of epigraphical vocabulary is an ongoing and dynamic process, continually subject to revision and refinement as new evidence comes to light.

The second study, by Poongunran, presents a revised reading of a brief yet significant inscription[8] and proposes a fresh reinterpretation of a key lexical item. His analysis draws on both literary and epigraphical sources, supplemented by new evidence from a Kerala inscription. Notably, he advances a novel interpretation of the term ni<u>l</u>al,[9] departing from its traditionally accepted meaning of "shade." This case once again demonstrates that the reading of inscriptions is subject to revision and modification in light of newly available comparative data. (பூங்குன்றன் 1998)

These two examples serve as an introduction to a set of further, more complex cases. To date, scholars have relied primarily on literary and inscriptional evidence to interpret epigraphical vocabulary, while archaeological data have remained comparatively underexploited. In the following discussion, we present two selected cases that continue to resist clear interpretation. At present, no explanation commands universal agreement.

காதம் Kātam

Below, we examine two distinct interpretations of the term "700 *kātam*" 700 காதம்), which appears in the imprecatory sections of certain medieval Tamil inscriptions. One interpretation is philological, deriving *kātam* from the Sanskrit ghāta(घात), meaning "murder" or "slaughter." The other is topographical, understanding the term as a unit of distance equivalent to ten miles. The latter interpretation has been widely accepted by scholars. However, given the imprecatory context of these inscriptions, the derivation from Sanskrit *ghāta* "murder, slaughter" appears more convincing. Moreover, we have examined over twenty-five occurrences of the term. Our linguistic analysis of these examples-based solely on morphological and syntactic considerations and independent of etymological origin—suggests that kātam is more likely to denote the meaning "murder" or "slaughter".

We give below three occurrences of the expression '700 *kātam*', along with the translations given by the epigraphists.

---

7 For further details, readers may consult Subbarayalu and Karashima 2002).

8 கோயம்புத்தூர் மாவட்டக் கல்வெட்டுகள், தொகுதி-I, எண் 899/2003

9 "'நிழல்' என்பது பொருளையும் உரிமைகளையும் பாதுகாக்கும் பணியினைச்செய்த படையடைப்பு என்று கொள்ளப்பெருகின்றது" 1998:17) Our translation: 'ni<u>l</u>al' is defined as an organization that has has been assigned
the responsibility of protecting property and rights."

1. Epigraphia Indica vol.3 Nō. 38-C. L. 6-9. p.286: Published in 1897

Parāntakappērararaiyaṉ vaiytta viḷakku muṭ[ṭi]l Geṅgaiyaḍai kumariyiḍai eḻunûṟṟu kkâdamuñ j[e]ydâr pâvattiṟ paḍuvômâṉôn

L. 6-9 "If we, (the members of the assembly *sabhâ*) of Tirukkalukkuṇram, obstruct the burning of the lamp given by Parântakappêrarayaṇ, we shall incur the sin committed by those who commit seven hundred murders near the Gangâ and near Kumari."

2. Epigraphia Indica vol.3 Nō. 38-D. p.286: Published in 1897

idammam iṟakkiṉāṉ geṅkaiyiṭaik kumariyiṭai eḻunūṟṟuk kāta-mum ceytār ceyta pāvattil paṭuvār.

"One who injures this charity, shall incur the sin committed by those who commit *seven hundred murders* near the Ganga and near Kumari."

3. South Indian Inscriptions vol.3. Nō.8. p.13: Published in 1929

Ivvi[ru]ntūṭṭu mu[ṭṭi]l kaṅke iṭaik kumari[yi]ṭai eḻunūṟṟuk kātattuḷḷu[m] ceytār ce[y*]ta [p]āvam [p]aṭuvō[mā*]ṉōm sabaiyōm [॥].*

L. 4. If we fail in this feeding of guests, we, the assembly, shall incur all) the sins committed within the seven hundred *kâdam* between the Ganges and Kumari.

As can be noted in the first two examples, the term '700 kātam', has been interpreted as 'seven hundred murders', whereas in example 3, it is interpreted as 'seven hundred kâdam' being the distance between Ganges and Cape Comorin.

Given the imprecatory context of such inscriptions, the derivation from Sanskrit ghāta "murder, slaughter") appears to be me more plausible. In support of our postulation, this interpretation of 'murder' from Sanskrit origin has already been pointed out in earlier publications. Here are three evidence:

First, in the Annual Report of Epigraphy-1916 No. 99, Home Miscellaneous, 29th August 1916 p. 115, the secretary to the Government states;

"The latter of these records throws some light on the interpretation of the phrase 'எழுநூற்றுக்காதம்'that often occurs in the minatory portion at the end of inscriptions and has been translated as "700 murders" Epigraphia Indica, Volume III, page 284). […], 'எழுநூற்றுக்காதம்' as suggested by Mr. Venkayya ibid. foot-note 5) must denote the whole space between *Gaṅgā* and *Kanyā* i.e., cape *Comorin*) which was evidently supposed to be 700 காதம் or 7,000 English miles."

(*Signed:* P. Rajagopala Achariya, Secretary to Government p.154).

Second, Venkayya, in Epigraphia Indica, vol 3, published in 1897, in his translation in foot note 5 has mentioned:

"In the Madras Christian College Magazine, Vol. IX. p. 750, I had taken kâdam to mean 'a measure of distance equal to 10 miles.' The Editor pointed out to me that kâdam is derived from the Sanskrit ghâta, 'a murder'". Epigraphia Indica 3, p. 284).

We don't have access to the *Madras Christian College Magazine,* cited in the above passage and are unfortunately not able to say more about the content and context of Venkayya's statement.

And third, in the South Indian Inscriptions, vol 3. inscription 8, foot note 9, page 13, published in 1923, the epigraphist mentions:

"Compare Ep. Ind. VoL III. p. 284 ff., where a similar imprecation occurs. According to the Tamil dictionaries, a kâdam corresponds to about 10 miles. Hence the expression '700 kâdam' appears to refer to the circumference of the whole of India between the Ganges and Cape Comorin. The Chinese traveller Hiuen Tsiang also fixes the extent of the countries which he described, hy stating their circumference."

A careful examination of these three notes by the pioneering epigraphists shows that they were however aware of the Sanskrit origine of the term *kātam.* The question remains why Venkayya and his contemporaries have not followed the interpretation proposed by the editor of the Madras Christian College Magazine.

Our linguistic analysis of these examples-based solely on morphological and syntactic considerations and independent of etymological origin-suggests that *kātam* is more likely to denote the meaning "murder" or "slaughter".

We have analysed more than twenty-five sentences containing the expression '700 *kātam'.* This term in all the examples, under morphological and syntactic considerations, functions as the direct object of the verb *'cey'* or the verbal complex *'ceytār ceyta pāvam",* which may be rendered in English as 'sins committed by the sinners'. This cannot take, both semantically and syntactically '700 *kātam'* which means say '7000 miles', as object.

At the morphological level, the use of the locative morpheme *'iṭai',* in *'kaṅkai iṭai kumari iṭai'* of course, conveys the sense of location or 'of being between two places', but it cannot express it as the object of the verbal complex *'ceytār ceyta pāvam".*

Here is one final sentence, where the term *'pāvam'* 'sin' is used instead of *'700 kātam'.*

Epigraphia Indica-4-9 p. 82, lines: 10-11:

i[d]dhanma[m*] iṟakkuvāṉ Gaṅgai kumariy-iḍai-checheydār se[y]da pāvaṅ goḷvāṉ*

He who injures this charity, shall incur the sin committed by those who commit sins between the Ganga and Kumari.

This construction makes it clear but the pāvam 'sin' functions as the direct object grammatically. We can test this inference by replacing *'700 kātam'* systematically in all the sentences by *'700 pāvam'*, which might semantically and syntactically help to get the meaning of *'700 kātam'* in the inscriptions.

We have also tried to check whether this expression '700 ghāta' is available in Sanskrit sources indicating 700 murders as a sign of sin committed against some religious bodies or Brahmins or protection of a gift etc. But such an expression does not seem to exist in Sanskrit sources[10]. Another question is why specifically 700, in 700 *kātam*)? whether this number has any specific signification in the epigraphic tradition. We have seen in some of the merchant guild inscriptions the expressions like *Ayyāvoḷe*-500 as well other names like *koṅgavāḷ-700,* and *paṉmai-300* etc (Subbarayalu 2012). We can also notice place names like *eḻunūṟṟu maṅkalam* (āvaṇam 15, 2004, p. 32); and proper names like *matya*st*aṉ eḻunṟṟvan and āṟāyirattu eḻunūṟṟuvan* etc. (āvaṇam 16, 2005, p. 45).

It would be more rewarding to study in detail the origin and evolution of this term *kātam* in Tamil and in other Dravidian languages through literary and regional linguistic varieties. But such a study, although necessary and important, goes far beyond the scope of this study.

காந்தளூர்ச்சாலை கலமறுத்தருளி Kāntaḷūrc Cālai Kalamaṟuttaruḷi

Another long-debated and intriguing issue concerns the phrase 'காந்தளூர்ச்சாலை கலமறுத்தருளி kāntaḷūrc cālai kalamaṟuttaruḷi). This expression has attracted sustained scholarly attention for over a century, beginning with its first publication by Hultzsch in 1890.[11] However, the limited scope of the present paper does not allow for the detailed discussion that the topic merits.

The phrase, which originally appears in the *meykkīrtti* eulogistic) section of Rajaraja Chola's inscriptions, was later employed as an epithet for several rulers, including Rajendra Chola, Rajadhiraja, Kulothunga Chola, and the Pandya king Jadavarman Paranthaka Pandya. The breadth of its usage across different dynasties

10 We are thankful to Gopalan, T.k., Sathyanarayana Sarma and Judit Törzsök for their personal communications about the Sanskrit sources.

11 South Indian Inscriptions, Vol. 1, part II, N°. 40, p. 63).

and rulers in itself underscores the importance of arriving at a clear and unambiguous interpretation of this phrase.

We begin the present discussion by citing the three interpretations of the phrase 'காந்தளூர்ச்சாலை கலமறுத்தருளி' (kāntaḷūrc cālai kalamaṟuttaruḷi) originally proposed by Hultzsch. These interpretations are drawn from S. Desikavinayakam Pillai 1936: 1–2.

1) The King was pleased to build a jewel-like hall at Kandalur;

2) The King was pleased to cut the vessel at Kandalur; and

3) The King was pleased to destroy the ships at the roadstead of Kandalur.

Raghava Iyengar had already observed as early as 1958 that "several theories have been proposed regarding the identity of the places mentioned and the significance of the phrase" (1958:55). Numerous epigraphists, historians, and archaeologists have made substantial contributions toward interpreting three of the four components of the phrase-*sālai, kalam, and aṟu.* There is broad scholarly consensus concerning *Kāntaḷūr* as a place name and its location. It is also important to recall that, in addition to epigraphical and archaeological evidence, scholars have drawn upon literary sources, particularly *Kaliṅkattupparaṇi and Vikkirama Cōḻan Ulā.*

Despite these significant and exemplary efforts by senior scholars, the phrase as a whole has yet to receive an interpretation that is convincing to all, and more importantly, one that adequately addresses the questions raised by the three disciplines of epigraphy, archaeology, and linguistics. This indicates the need to develop a methodology that integrates archaeological, epigraphical, and linguistic data currently available, while also seeking new and missing evidence, in order to achieve a more comprehensive understanding and interpretation of the cultural past of the Dravidian people.

5. (Pre) Historic Dravidian Linguistics And South Indian) Archaeology

In this final section, we seek to examine the extent to which archaeological evidence correlates with (pre) historical linguistic data. Since the early nineteenth century, archaeological research conducted both within and beyond India has greatly enhanced our understanding of material culture, settlement patterns, trade networks, maritime navigation, and systems of mercantile exchange. At the same time, linguistic evidence also points to practices such as grain cultivation and animal husbandry, providing an additional dimension for comparison.

Earlier scholars have noted the possible presence of Tamil–Dravidian words in Latin, Greek, and Hebrew, although these proposals have not gained general acceptance.

In this context, three earlier publications merit attention. One is Rabin's study on Tamil words in Hebrew, in which he concludes that "Tamil words entered Hebrew certainly by the sixth century B.C., and probably as early as the tenth century B.C." Two other publications by Francisco Juan, R. (1969, 1971) examine the possibility of borrowings from Tamil and other Dravidian languages. While these hypotheses are intriguing, they remain, to our knowledge, in need of further verification.

The issue of Dravidian or Tamil lexical items that were historically borrowed into other languages also warrants careful examination, particularly in order to identify their true sources and to assess their phonological and semantic adaptation in the recipient languages. A frequently cited example is the word *oruzo* and its derivatives in Greek and other languages. It was initially assumed that this term derived from the Tamil word *arici*. Bloch, however, proposed that *arici* itself was borrowed from the Vedic form *vṛhi*. Subsequent research demo*nstr*ated that the actual source was not Tamil *arici*, but rather the Dravidian forms *wari*, *varcil,* and related variants.

As an endnote, we wish to draw attention to two recent publications by Rajan et al. 2012, 2025). These works appear to encapsulate precisely the kind of framework we have in mind, accommodating epigraphic, linguistic, and archaeological evidence. For the sake of brevity, we therefore seek permission to adopt Rajan's conclusions (2012: 292).

"Thus, the AMS Accelerator Mass Spectrometry) date obtained for the paddy grains from the Porunthal site has the following implications:

• The Brāhmī writing system in India can be pushed back to 5th century BCE;

• The intensive paddy cultivation goes back to 5th century BC

• The erection of megalithic monuments introduced in Iron Age continued into the Early Historic times"

Rajan notes that the paddy recovered from the Porunthal excavation belongs to *Oryza sativa indica.* It is generally well known that this variety of paddy is cultivated in many regions of the world where rice farming is practiced. Notably, the same variety is grown in Madagascar, where it is referred to as *vari, vare*, or vary in Malagasy, a term derived from *vari.*[12] This observation invites further investigation into the possible spread of this rice species from South India, as well as the transmission of associated agricultural techniques[13].

---

12 Southworth 2005 :81, 242), Radanielina Tendro 2010)

13 We are thankful to K. Ramasamy for his personal communication on Paddy cultivation in Tamil Nadu, and foran unpublished document mimeo titled "India – Paddy Rice Species, Varieties and Cultivars".

Moreover, the recent publication by Rajan and Sivananthan 2025) lends further support to these findings. Most importantly, this body of research presents new evidence for a highly developed metallurgical technology and industry in Tamil Nadu as early as the mid–third millennium BCE.

Based on the publications discussed above, two key questions emerge: 1) how can archaeological and linguistic data be effectively integrated, and 2) how were physical artefacts and elements of non-material culture linguistically represented in (pre)historic Tamil? Addressing these questions is essential for drawing meaningful conclusions and for achieving a deeper understanding of the prehistory of the Dravidian peoples.

6. Conclusion

In its present state, research in South Indian archaeology yields rich evidence of material culture and cultural patterns, but much of this evidence remains only partly amenable to linguistic interpretation. By contrast, historical linguistics enables the reconstruction of cognate vocabularies, material-culture terms, and linguistic traces that do not appear directly in the archaeological record.

Linguistic analyses, along with epigraphic and archaeological data, are continually interpreted and reinterpreted in light of new linguistic methodologies and archaeological discoveries. It is widely acknowledged that historical linguistics and archaeology, when combined, can significantly enhance our understanding of prehistoric Dravidian cultures. Although the concept of collaborative research integrating Dravidian historical linguistics with South Indian epigraphy and archaeology has long been recognized, it has yet to be realized to the extent it merits.

To address this disciplinary divide, we propose adopting Southworth's methodological framework of "Linguistic Archaeology," defined as the systematic integration of linguistic, archaeological, and epigraphic evidence Southworth (2005), as a means of advancing our understanding of prehistoric Dravidian linguistic structures. In support of this proposal, we have presented a limited set of illustrative examples to demonstrate its potential value. Such interdisciplinary integration offers significant promise for resolving persistent questions across Dravidian linguistics, South Indian archaeology, and Tamil epigraphy, and for developing a more cohesive account of early Dravidian cultural and linguistic history.

References

Andersen Henning. 2003. Introduction, (ed.) Andersen Henning, Language contacts in prehistory: Studies in stratigraphy, Series IV – Current Issues in Linguistic Theory, Vol. 239, John Benjamins Publishing Co. Amsterdam, 1- 10.

Bloch, Jules. 1925.Le nom du riz, dans Études asiatiques publiées à l'occasion du 25e anniversaire de l'École française d'Extrême-Orient, Paris, G. van Oest BEFEO, 19), 37-47.

Blust, R. 2017. Historical Linguistics and Archaeology: An Uneasy Alliance. In P. J. Piper, H. Matsumura, & D. Bulbeck Eds.), New Perspectives in Southeast Asian and Pacific Prehistory Vol. 45, pp. 275–292). ANU Press. http://www.jstor.org/stable/j.ctt1pwtd26.23

Desikavinayakam Pillai, S. 1936. A short note on Kāndalūr Śālai, Nagercoil).

Francisco Juan. R. 1971. A note on the Dravidian origin of the Tagalog syllabary, Proceedings of the Second International Conference Seminar of Tamil Studies 1968: Madras, India). Madras: Dharmapuram Adhinam, 441- 455.

Francisco Juan. R. 1969. Notes on the Probable Tamil Words in Philippine Language, Proceedings of the First International Conference-Seminar of Tamil Studies. University of Malaya Press, Kuala Lumpur, vol. 2, 572- 579

McAlpin, D. W. 1981. Proto-Elamo-Dravidian: the evidence and its implications. Transactions of the American Philosophical Society, v. 71, pt 3. Philadelphia: American Philosophical Society.

Murugaiyan Appasamy. 2023. Verbal Morphology and Polyfunctionality in Old Tamil: Evidence from Hero-stone Inscriptions ca. 500-650 CE), Rajan. K and Sivananantham. R Eds), Proceedings, Muthamizh Arignar Kalaignar Centenary international seminar on Ancient Tamil Nadu, Government of Tamil Nadu, Department of Archaeology, 95-107.

Parpola Asko. 2010. Dravidian Solution to the Indus script problem, Paper presented at the World Classical Tamil Conference in Coimbatore, Central Institute of Classical Tamil, Chennai.

பூங்குன்றன், ஆர். 1998. இராசகேசரிப் பெருவழிக் கல்வெட்டு – மறுஆய்வு, பதிப்பு சு. இராசகோபால் et al. வரலாற்றுக் கலம்பகம் பேராசிரியர் செ. இராசு அவர்கள் மணிவிழா ஆய்வுக்கோவை, தஞ்சாவூர், 6-11.

Rabin Chaim. 1971. Loanword evidence in Biblical Hebrew for trade between Tamil Nad and Palestine in the first Millenium B. C., Proceedings of the International Conference Seminar of Tamil Studies 2nd, 1968: Madras, India). Madras: Dharmapuram Adhinam, 432- 440.

Raghava Iyengar. M. 1958. Kāndalūr Śālai: Its identification and significance, Journal of Oriental Research, Vol. XXVI, Madras, 55-73.

Rajan, k. and Sivananthan. R. 2025. Antiquity of iron: recent radiometric dates from Tamil Nadu, Department of Archaeology, Government of Tamil Nadu.

Rajan, K. and Yatheeskumar, V.P. 2012. New evidences on scientific dates for Brahmi Script as revealed from Porunthal and Kodumanal Excavations, Pragdhara, Journal of the U.P.State Archaeology Department, Lucknow, vol. 21- 22, 279-295.

Radanielina Tendro 2010) Diversité génétique du riz Oryza sativa L.) dans la région de Vakinankaratra, Madagascar. Structuration, distribution éco-géographique & gestion in situ. Amélioration des plantes. ENSIA AgroParisTech).

Robbettes Martine and Hudson Mark (eds.) 2025. The Oxford Handbook of Archaeology and Language, Oxford University Press.

Southworth, Franklin C. 1979. "Lexical evidence for early contacts between Indo-Aryan and Dravidian", in: Deshpande- Hook eds.), 191 -233.

Southworth, Franklin C. 2006. Proto-Dravidian agriculture, in Toshiki Osada (ed.) Proceedings of the Pre-symposium of Rihn and 7th ESCA Harvard-Kyoto Roundtable. Research Institute for Humanity and Nature, Kyoto,121-150.

Southworth, Franklin C. 2005. Linguistic Archaeology of South Asia, RoutledgeCurzon.

Southworth, Franklin C. 1974. "Linguistic stratigraphy of North India", in Contact and convergence in South Asian languages, pp. 201-23, in Contact and Convergence in South Asian Languages Special publication of the International Journal of Dravidian Linguistics), Trivandrum, South India.

ஸ்ரீதர், தி.ஸ்ரீ 2006. (பதிப்பு) கோயம்புத்தூர் மாவட்டக் கல்வெட்டுகள், தொகுதி1, தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல்துறை, சென்னை, 271-272.

Subbarayalu, Y. 2012. Interpreting Inscriptional Terminology Chapter 5), South India under the Cholas, Oxford University Press, India, 59-74.

Subbarayalu, Y. 2012.E ṟivīṟa-paṭṭinam, Warriors and State Chapter 15), South India under the Cholas, Oxford University Press, India, 188-206.

Subbarayalu, Y. 2006. Tamil Epigraphy – Past and present, (eds), Kannan M and Mena Carlos, Negotiation with the Past: Classical Tamil in Contemporary Tamil, Institut Français de Pondichéry, 43-58.

Subbarayalu, Y. 2002-2003. தமிழ்க் கல்வெட்டுச் சொல்அகராதி Glossary of Tamil Inscriptions), Two volumes, Santhi Sadhana, Chennai.

சுப்பிரமணியன், ப. ரா & சண்முகம், பா. (பதிப்பு), 2023. கல்வெட்டுச் சொற்களின் பொருட்புலஅடைவு கி.மு. 300 முதல் கி.பி. 1300 வரை) / A Thematic Concordance of Terms from Inscriptions from 300 B. C. to A. D. 1300), செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனம், சென்னை.

Tirumalai, R. 1997. Current Problems and Methodologies in South Indian Epigraphical and Historical research With Select Case Studies), Professor Sathyanatha Iyer Endowment Lectures 1993-94), Annamalai University, Annamalai Nagar.

Nomenclature – People, Language and Script

N. Marxia Gandhi
Deputy Superintending Archaeologist(Rtd)
TNSDA, Chennai.
epimarxi@gmail.com

Abstract

This paper re-evaluates the naming conventions and chronological origins of the Tamil people, language, and script by synthesizing recent genomic data, linguistic etymology, and high-precision archaeological dating.

The study first establishes population continuity through genetic research, highlighting the presence of the M130 genetic marker in the local population, a link to early Homo sapiens that suggests continuous habitation in the region for approximately 50,000 years.

Linguistically, the paper explores the etymology of "Tamil" as an endonym meaning "self-speech". It traces the evolution of the exonym "Dravida" through Pali, Prakrit, and Sanskrit sources, illustrating how phonetic shifts led to the nomenclature used by outsiders to describe the Tamil people and Tamil-speaking region.

The core of the research focuses on the "Tamili" script. Utilizing 73 AMS dates from sites such as Sivakalai (dated to 685 BCE), the author proves that this script predates Asokan Brahmi by several centuries. The paper argues that Tamili is an independent, native creation specifically engineered for Tamil phonetics, evidenced by its unique orthography and the absence of Indo-European features like the varga system. The author concludes by advocating for the standardization of the name "Tamili" to accurately reflect the script's indigenous origin and sophisticated development.

Nomenclature refers to a systematic naming convention used originally in the discipline of science, for every different species, ensuring clarity and consistency in communication. It helps people in research, management, and sharing knowledge. WhenIt extended to culture, particularly languages. they were named either through self-reference or by outsiders, often based on people, place (like geographical setting/rivers etc) or Traits (talk, speech etc) or with names evolving as loanwords or descriptive term

This paper tries to consolidate and illustrate the need for naming the people, language, and the script of Tamil with the help of inscriptions and literatures. People: From the excavation results of Attrampakkam, it is attested that Tamilnadu was inhabited with middle Palaeolithic early hominines. This fact

and evidence challenging the traditional 'Out of Africa theory'. In 'Out of Africa theory' almost accepted by all, Homo sapiens originated in Africa, migrated roughly about 70000 to 50000 years ago and spread along the southern coast of Asia and to Oceania by about 50,000 years ago at the earliest. It has been suggested that some of the members might have made permanent stay at the shores of south India while heading towards Andaman, Indonesia and Australia. This has been linked with the presence and dispersal of Mt DNA haplogroup M and L as well as the specific distribution patterns. Virumandi from Jothirmanikam village of Theni district of Tamilnadu, who is carrying of that M130 genetic marker, which directly links to the first Homo-sapiens without any difficultly (David Reich, 2019). Through which it has been proved scientifically without any difficultly that the earliest human beings lived in Tamil Nadu from about 50,000 years and became natives of that part of land. He is not a lone carrier, another 13 other members also carry that particular DNA M130 maker. Early haplogroup markers in DNA present in southern tribal and rural population indicates the continuity of human living in this land. It also linked with the presence and dispersal of Mt DNA haplogroup M and N as well as the specific distribution patterns of Y-DNA haplogroup F,C and D in this region.

Language and its Etymology

Tamil an Endonym, means self speech. According to Southworth the name comes from Tam-il (தம்-இழ்) or Tam-mil (தம்-மில்) means 'self speak' or our own speech (Southworth, 1998), KamilZvelebil suggested an etymology for tamil as Tam-il (தம்-இழ்), means self or one's self and it having the connotation of 'unfolding sound'. Alternatively he suggests a derivation of tamil, as Tam-il (தம்<இழ்)<tav-il (தவ்<இழ்) <tak-il (தக்-இழ்) meaning in origin the proper process of speaking (Zvelebil, Kamil, 1992). Southworth further comments due to the contemporary use of the compound word centamil (செந்தமிழ்) which means 'refined speech' in the earliest literatue.[1] G. Devaneyan Nanamuttan, popularly known as Pavanar of the 'Pure or Independent Tamil movement' also the initiator of Tamil Etymological Dictionary project, opines, "Tamil is one of those words whose origin and root meaning are wrapped up in mystery" (Pavanar). But his descendent Arulisuggested the etymology as tam-moli<muli (தம்-மொழி<முழி) முழி from முழு means inclusive of phonetics,thematic and structure. He mean that the word, which has the quality of exclusiveness. Further texts and usages in literatures give the meanings such as sweetness (Tamil-Lexicon vol I), nectar,

1 This understanding or comment must have come to him from the classical formation of Sanskrit.

pleasant, melodious, refined qualityetc. But scholars came to the conclusion that attempting to find out meanings for Tamil is not necessary and essential at this point of time. But in the author's opinion the word Tamil could be split up into two words Tam+imil (தம்+இமிழ்) and they united naturally (இயல்புபுணர்ச்சி) and that two individual separate words have their own meaning. While the initial wordmeans 'ones own','oneself', the next word means to sound, to buzz, to roar, to sprout, and to bind (Tamil lexicon vol I). All these meanings in one way or other connected and point to the sound. Language in any society/group basically / initially start from sound. The accurence of this word in Sangam literature is 62 (சங்கம்பீடியா). The people who identify among them their habitual / meaningful sounds as their exclusives with the particular meaning and designated collectively as their language and this word 'Tamil' conserves that in its name.

'தமிழ்' இடம்பெறும் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள்

தமிழ்கெழு மூவர்காக்கும் மொழிபெயர்தே எத்த	அகம் – 31
பனிபடு சோலை வேங்கடத்தும்பர்	
மொழி பெயர்தே எத்தர்	அகம் – 211
தமிழ் தலை மயங்கிய தலையாலங்கானம்	புறம் – 19 people
தண்தமிழ்க்கிழவர்	
முரசு முழங்கு தானைமூவர்	புறம் – 35- people
நற்றமிழ் முழுதும் அறிதல்	புறம் – 50 - language
தண்டமிழ் பொதுவெனப் பொறாஅன்	புறம் – 51 - language
இமிழ் குரல் முரச மூன்றுடனாளும்	
தமிழ்கெழு கூடல்றன் கோல் வேந்து	புறம் – 58 - people & language
வையகவரைப் பிற்றமிழகால்கேட்பப் பொய்யாசெந்நா	புறம் – 168 - Land
தண்தமிழ் வரைப்பகம்	புறம் – 198 - Land
தமிழ் வையைத் தண்ணம்புனல்	பரி – 6/60 - adject
தண்தமிழ்	பரி – 9/25 - adject
தெரிமாண் தமிழ் மும்மைத்தென்னம் பொருப்பன்	பரி- 26 - language
தாதின் அனையர் தண்தமிழ்க் குடிகள்	பரி – 30/5 - People
தண்தமிழ் வேலித் தமிழ்நாட்டு அகம் செழியன்	பரி – 31/1 - Land
தமிழ்நிலை பெற்ற தாங்கரு மரபின்	

மகிழ்நனை மறுகின் மதுரை சிறுபாண் – 66- People and language

கொண்டி மிகைபடத் தண்தமிழ் செறித்து பதி – 63.9 -Land

வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்

தெனாஅது ருகெழுகுமரியின் தெற்கும்

குணாஅது கரைபொரு தொடுகடற் குணக்கும்

குடாஅது தொன்று முதின் பௌவத்தின் குடக்கும்

பற்றலி லியரோ நிற்றிறஞ் சிறக்க புறம் - 6

தென்குமரி வட பெருங்கல்

குண குடகடலா யெல்லை புறம் –17

Above references,denote Tamil land, people, language and act as adjective. Sangam references confirm a distinct linguistic and territorial consciousness exited among the ancient Tamils, they saw themselves as citizens of Tamilagam, having common language living under the three great kingdoms and felt different from outsiders such as Vadugar and Aryar of North. All other meanings could invite fiercely and emotional reactions and will not be a convincing answer. Any definition given by anybody cannot be given authoritatively acceptable by all because there are many definitions based on one's own opinion/conclusion/and assumption. It is very difficult since of its very long usage.

In this context onecan not skip without examining the other nomenclature 'Dravida' which as an exonym for Tamil. Some of the occurrences, in both Tamil and other language litratures and inscriptions as follows:.

1. In Pali

   Mahavamsa 4.5 c. - 'Damilas'

   Dipavamsa 4 c. C E - 'Damilajata' (Tamil kings)

   Mahavamsa- 2 centuries later – 'Damila' (a ruler Elara from Chorarattha)

   Buddhagosha's Commentary - Damil

2. In Pakrit

   Sri Lanka Brahmi inscriptions - Damela, Dameda

   Hathigumbha inscription of Kharavela – 'Damirasangatta' – 2nd c. BCE

(Tamil kings alliance)

Samavayanga Sutta - 3rd BCE –' Damili' as script

Pannavana Sutta - 1st c. BCE – 'Damila' as mlechchai.e non-aryan and also script

Mahayana Lalitavistara – 3rd-4th c CE – 'Dravidi' – as script

Amaravathy Inscription – 3rd c. CE 'Damila' vaniya

Nagarjunakonda Inscription – 'Damila' – a person

Akitha Jataka – Dwelling place at Kavirapattana in the Kingdom of 'Damila'

The early Pali and Prakrit reference name this languages as Damila(தமிள), Damil (தமிள்), Damela (தமேள), Dameda (தமேட), & Damira (தமிர), and Damil (தாமிளி) as a script. Only halita Vistara mentions Dravidi (த்ராவிடி) as a script. All these shows the natural convertion of the unaspirated 'ta' into aspirated 'da' and the retroflex phoneme 'la' (ழ) into medium'la' (ள) ra (ர). It is to be noted that all Pali and Prakrit references are of chronologically earlier. Hathigumbha inscription is earliest and direct reference to the Tamil kings.

In Sanskrit

Mahabharata-Anusasana Parva

Dramidah – (as clan kshatriya but degraded because of absence of Brahmanas.

Bhishmaparva

a. As land of 'Dravida' located in the south where Dravidas, Keralas, Mushikas, Karnatakas, cholas inhabited.
b. In the context of Yudhishthira's pilgrimage 'Dravida' land, and Pothigai hillsar mentioned.
c. Mentioning 'Dravida' along with Andhras, Singalas, Keralas, Mushikas and Cholas.

If Pandyas mentioned by name, the reference 'Dravida' absent.

[this indicates that the Pandyas were labelled as 'Dravida']Manava Dharma Sastra : 2nd – 3rd

Chodas and Dravidas – degraded Kshatriyas because of non observance of Brahmanical rites.

Natya Sastra : 500 BCE – 500 CE-Southern Country named as Dramidas along with Andras

Vajanandhi constitute ‘Dramila sangha’

Badami Chaluka Kirtivarma’s Mahakuta inscription– 595 CE.-conquered 14 areas include Kerala, Mushika, Pandya, Choliya and ‘ Dramila’ -here it denotes Pallava country

Brihat Samhita of Varahamihira – 6th CE both Dravida and Dramida inter changed in manuscripts

a. Here also Chodas Keralas are mentioned, but Pandya absent, instead Dravida mentioned
b. In another occurrence, while listing Lanka, Konkan. Kerala, Karnatic and Cholas, both Dravida , Pandya are absent. It indicates as of Cholas repesent the whole of Tamils

Bhagavata Purana – 500-1000 CE – Several references to the Dravida country (Dravida Sattama and Dravidesu).

Tantravartka – 7th CE-Lists some words (cor, pamp,vair = Coru, pambuvayivu), as Dravida language. (here Andra country, language and people are mentioned separately, but both included as in southern country)

Xuanzang – 7th CE -Visited both Pallava and Pandya country, commonly named as Dravida country

Dandin – 7th CE- Dasakumara Charita -Kanchi in Dravidadesa.

Skanda Purana - 7th c. CE (Uncertain date) Mentions Brahmin sects from south of Vindhyas as ‘Pancha Dravida’ (Karnataka, Tailanga, Gurjjara, Andra and Dravida)

Adishankara – 8th c. CE refers to Tamil saint Sambandar as ‘Dravidasisu’ (some differs- he called himself with term)

Raja Tarangini – 12th c. CE - lists Gurjjaras, Maharashriyas, Karnatakas, Tailingas, and Dravidas

Nathamuni– 10th CE – Tamil Hymn of Vaishnava saints ‘Tiruvoymoli’ as ‘Dravida Veda Sagara’

Some Kannada prose works of 6th – 10th CE (veddaradhane, chhondompudhi) while listing Dravida, Andra, Karnatika along with other names, refers South Madura ruled by Sundara Pandya as Dravida

Western Chalukya Jayasimha-10th – 12th CE – subdued the Cholas, the lord of ‘Dravida Country’

Leelatilakam – 14th – 16th describes the people of Kerala as Dravidians.

In Sanskrit sources, the word Dravida mentioned in different forms such as Dramila (த்ரமிள), Dravila (த்ரவிள), Dramida (த்ரமிட), Dravida (த்ரவிட). Basic change is inserted hypercorrection which is a common theory while adopting / developing/assimilating any word into Sanskrit from other languages (Pali,Prakrit and Tamil). Here also ‘ta’ (unaspirated) changed into ‘Da’ (aspirated) and ‘la’ into ‘da’ or ‘ra’; ‘mi’ into ‘vi’ because of the Sanskrit derivations mainly from Pali and Prakrit. These changes were chronogically later[2]. The connotation apart from language, in itsadjectival forms refer to the people and country sometimes ambiguously to South Indian people, country and their language. In some instances, it exclusively refer one particular region or Dynasty (e.g Pallavas of Tondaimandalam, Pandyas of Pothihai hills). The word‘Pancha Dravida’ in Rajatarangini refers to of Gujarathi and Marathi along with Kannada, Telugu and Tamil[3].

Evolution of Tamil as classical According to linguists, Tamil belongs to the Dravidian language family, though direct evidence is lacking. It is considered to be a descendant of the Hypothetical proto-Dravidian language mostly have spoken from around 3rd millienium BCE, possibly in the region around lower Godavari river basin. They associate the material evidences from the neolithic complexes of Andra, Karnataka region and suggest people of that land were the early speakers of this Proto-Dravidian language (Southworth, 2005). Names of pulses, millets and related grasses, cereals, other food crop plants and some basic vocabulary were listed with counterpart of South Proto Dravidian. In 1816, Englishman Francis whyte Ellis, an ICS officer, introduced the notion of Drvidian family. He provided lexical and grammatical evidences to support his hypothesis that Tulu, Kodagu and Malto were the members of that family of languages and opined that may be appropriately called the dialects of South India. Based on the generic research it has been suggested that these languages spoken in alarger geographical area than today. Computational linguistic studies date this family to be 4500 years old (Vishnupriya Kolippakamet al.2018). Evolution of language is influenced by migratory patterns and gender dynamics according to Peggy Mohan (2021) and agglutination of a language may be far older.

2 The traditional age given to some referred literature in BCE could be reconsidered. At least the portion which anecdote could be considered as interpolations of later period.

3 3. It could be remembered that linguists’ analyzation revels shared linguistic elements of Proto Dravidian among Gujarathi and Marathi.

The suggested area comprises the modern Andra, Karnataka and some north western border land of Tamilnadu. In the absence of any production site of neolithic (some neo-lithic implements were obtained, but they were from iron age/megalithic context and used by them for the ritualistic purpose as cult-objects (Marxia Gandhi, 2022), the extension of neolithic culture into Tamil Nadu is sceptical. Instead, through the breadth and wealth of Tamil Nadu the available material suggest that the earlier microlithic culture followed by iron age here. Iron age started from 2nd millennium BCE in Tamil Nadu, Sivakalai in deep South Tamil Nadu yielded iron objects dating back to 3345 BCE. While the people of neolithic culture, who were inhabited in Andra–Karnataka, probable speakers of so called proto-Dravidian language could not develop theirlanguage into an advanced stage, Tamil was exemplarily flourished in the following period. How? According to linguists, the vocabulary of alanguage could be bloomed under some special circumstance by the influence of social, political,religious and cultural factors. Rapid growth of a language is possible only when that locality grow with surplus yield of agriculture, emerge with various industrial activities, formation of ruling lineages, internal and external trade etc. Sangam literature and archaeological materials give abundance of evidence to reveal the progress of Tamil speaking community. It is estimated that about 35,000 basic verbs (Pulavar Manian, 2007) and countless nouns in the Sangam literature. Tolkappiyam clearly classifies morphemes, syntax and their semantic organisation. Verbs and nouns are classified according to socio –geographical categories and detailed separately, indicates its attainment of classical status by vast elaborate and countless vocabulary.

Script Any language in its phonetic stage is a tool for communication, but when it develops into its written form either by creation or by adoption, it preserves its history, life, culture, civilization, as a whole its multi-various dimensions of that particular language people and it transcends all these to its future generation coming up. In the Indian context, after Indus script, the first known script is Brahmi, named after the god of creation or one who first learnt from her father. The nomencluture ‘Brahmi’ was given by any single author. It seems emerged as a modern academic term was established in 1837 by James Princep from historical and scholarly traditions. Although the name found in Jaina, Buddhist text, it had been formalised and popularized by modern European scholars. The modern understanding and formalization of that name come through the works of early epigraphists and scholars. Then became a standardised designation for that script in the scholarly literatures. It was used to describe the scriptused in ancient inscriptions and manuscripts and became a key term in the study of ancient Indian

Epigraphy. When the inscriptions of Asoka Maurya were decoded, that name 'Brahmi' was given to that script. All his edicts were written in Prakrit language.

Variants in inscriptional study Inscribed Caskets were unearthed by Alexander Rea in 1892 at Bhattiprolu in modern Andra Pradesh. These inscriptions were written with unique orthography and named as 'Bhattiprolu script', a distinct variant of Brahmi of Asokan inscriptions .It has some special letters like gh, j, l and m (with different orthography) are not found in the inscriptions of Asoka and often discards the inherent vowel. It had been commented by scholars that this script was a variant form Brahmi, an adaption according to Dravidian phonology.

Number of inscriptions in the caves, rocks and slabs were discovered in Sri lanka were written in Prakrit and Tamil language in 19th century were dated to around 300 BCE by that time. It had been widely believed that Brahmi script from North India spread into Sri Lanka, not earlier that the middle of 3rd BCE under the influence of Buddhist Maurya. Later some pieces of potteries were unearthed form Anuradhapura exacavation by Dr. Siran Deraniyagala in 1988. Further excavations and explorations (Matale, Akurugoda, Kandaragoda and others) revealed its wide spread usage. Most of the pottery inscriptions are in Prakrit. Local coins with Tamil legends from the northern, eastern parts of Srilanka also discovered (Bopearchchi, Osmund, 2008, Pushparatnam, 2001). Through scientic methods the dates have been revised to 500 BCE.

Inscriptions found in the caves of Tamil Nadu, initially thought to have been written in Prakrit. Due to the efforts of K.V. Subramaniya Aiyar and H.Krishna Sastri it came to be known that these were written in Tamil with unique orthography and special letters. Further excavations and explorations brought to light many more inscriptions on hero-stones, potsherds, coins, signet rings etc. with this script. After a prolonged attempts and efforts, that scripts' orthography was understood with clue obtained from Bhattiprolu orthography. It shows its antiquarian formation various parallel attempts had been made before finalising to standard form. Such attempts were also recorded in one way or other in these inscrptions. These were considered by scholars as steps of adoption from Brahmi. Instead of taking them as of adoption to be treated as the steps of evolution in the way of formation. After deciphering about 100 cave inscriptions, potsherds from Kodumanal, Poruntal, Keeladi, Korkai and many more, now it is confirmed that they were representing the earliest script for Tamil, not adopted from Brahmi. From samples collected from Kodumanal, Keeladi, Korkai, Alagankulam, Poruntal and Sivakalai, 73 AMS dates were obtained from Beta Analtical labs proves its antiquity more than Brahmi of Asoka atleast by 3rd-4th centuries earlier. The earliest date arrived at 685 BCE is from Sivakalai. Iravatham Mahadevan

in his magnum opus 'Early Tamil epigraphy' classified all the above mentioned inscriptional scripts as Brahmi and its variants. He uses various connotations as Asokan, Southern Brahmi, Northern Brahmi, Bhattiprolu script, Singala Brahmi and Tamil Brahmi. They are not classified based on either by language or by land. Though in his foot note he commits 'some have criticised who objects to the prefix Tamil as it offends against the imperial unity of Brahmi and by others who object the suffix Brahmi as they deny that the Tamil script is derived from Brahmi' not convinced with their comments it shows. When he details about under the caption Tamil Brahmi, he points that 'it is uniquely adapted for non Indo Aryan, Dravidian language; Palaeographical, orthographical modifications effected in the script entitle it to the status of separate script; also states a separate script not necessarily imply an independent origin'.

The inscriptions of Asoka, Bhattiprolu and some Srilankan are written in Prakrit, an Indo European language group. But Tamil is altogether belongs to another group classified under Proto Dravidian. Every language have specific phonetic needs. A huge difference is here between Prakrit and Tamil. The differences are well known, particularly absence of varga and conjunct. It is also not followed Brahmi's notations system. Though in Tamil phonetical system, the difference is prevails, by its conventional pronunciation, it has been encountered. Most importantly there is no need for separate scripts for aspirate and unaspirate, because they won't represent the difference or change in meaning like Indo European.

Even though the proponents of adaption theory including Mahadevan accepts Tamil Brahmi's uniqueness. Earliest attestation of this system for Tamil provides direct evidence for the scripts formation well before 3rd c. BCE. Over the period of time to denote this script two words used (Tamili and Dravidi). Tamili is an ancient nomenclature on par with Brahmi. Damili (தாமிளி) is a direct rendering from (தமிழி). That is the original name uttered by the people of Tamilnadu for their language. This nomenclature not based on any mythology. But a natural creation of the people of their own. Dr. Nagasmay was the scholar who proposed Tamil Brahmi script to be synonymous with Damili in his publications (1972) and Now this is getting more momentum among many scholars. It is the high time to standardise this word as nomenclature for Tamil script of earlier origin. The elegance and standardised form of Asokan Brahmi must have been perfected only in the following centuries after Tamili's basic model.

Bibliography

Bopearachchi,Osmund. 2008. From Bacteria to Taprobane,Tamil traders in Srilanka and Singalese traders in Tamil studies. International centre for Ethnic studies, Colombo.

Marxia Gandhi. 2022. Sembian Kandiyur celt-a relook.

Nagaswamy et.al.1972. Kalvettiyal. State Department of Archaeology, Chennai.

Pavanar, Devaneyan. 2017. The primary classical language of the world, create space Independent Publishers

Peggy Mohan. 2021. Wanderes, Kings, Merchants: The story of India through its languages. Penguin Random House India Pv't Ltd

Peggy Mohan. 2011 Rice and Language Across Asia: Crop, Movement, and Social change, Penguin Random House India Pvt Ltd

Pushparatnam P. 2001. Ilangait Tamilarin pandaiyakaala nanayangal (Tamil). Bhavani pathipagam, Yaazhpanam.

Reich, David. 2018. Who We are and How We Got Here. Oxford University Press.

Southworth, Franklin. C. 1998. On The origin of the word Tamiz. International Journal of Dravian linguistics.

Southworth, Franklin. C. 2005. Linguistic Archaeology of South Asia, London: autledge Curzon Tamil lexicon, 1924-36. Madras: University of Madras, Retrieved in 2022, online edition at the University of Chicago

Zvelebil, Kamil.1992. Companion studies to the history of Tamil literature, Leiden: Brill

Vishnupriya Kolipakam et al. 2018. Bayesian phylogenetic study of the Dravidian language family, The Royal Soceity Publishing. org. vol. 5, Issue 3.

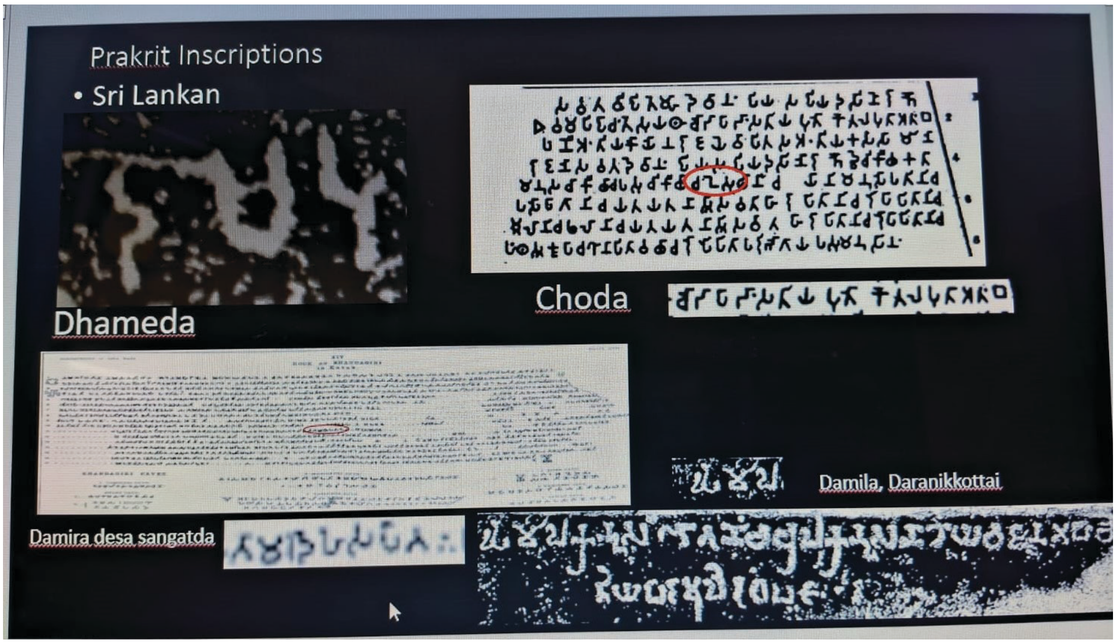

பாண்டியன் சடையன்மாறன் கல்லுமடைக் கல்வெட்டுகள்

வெ.வேதாசலம்
தொல்லியல், கலை, வரலாற்றாய்வாளர்
மதுரை

சுருக்கம்

விருதுநகர் மாவட்டம் நரிக்குடியிலிருந்து திருப்புவனம் செல்லும் வழியில் உள்ள கல்லுமடை என்ற ஊரில் சிவன்கோயில் ஒன்று உள்ளது. முற்காலப் பாண்டியர் காலத்தினைச் சார்ந்த இக்கோயிலில் உள்ள ஒரு கற்பலகையில் இரண்டு முற்காலப் பாண்டியர் காலத்து வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை பத்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியைச் சார்ந்த சடையன்மாறன் என்ற பாண்டிய மன்னன் கல்வெட்டுகளாகும். முதல் கல்வெட்டு திருப்பாலையூர் சிவன்கோயில் இறைவனுக்கு நந்தாவிளக்கு எரிப்பதற்காகப் பருத்திக்குடி நாட்டு மேன்முக்குளத்தைச் சார்ந்த கேரளசிங்க முத்தரையன் இருபத்தைந்து பசுக்களைக் கொடையாகக் கொடுத்ததைக் கூறுகிறது. மற்றொரு கல்வெட்டு பல வரிகளில் எழுதப்பட்ட நீண்ட கல்வெட்டாகும். இக்கல்வெட்டு கேரளசிங்க முத்தரையனே பருத்திக்குடிநாட்டு மேன்முக்குளத்தில் புலக்குளத்துச் சேர்கல்நிலத்தைத் திருப்பாலையூர் சிவன்கோயிலுக்கு அளித்த முக்கிய செய்தியைத் தெரிவிக்கும் கல்வெட்டாகும். இக்கல்வெட்டு கோனோர்மைகொண்டான் என்று தொடங்கும் சடையன்மாறனின் அரச ஆணை கல்வெட்டாகும். பாண்டிய அரசரின் பல அதிகாரிகள் இவ்வரச ஆணையை நிறைவேற்றி வைத்தவர்களாக இக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். இவ்வரச ஆணையை அரசன் இராசசிங்ககுளக் கீழ் நாட்டில் இருந்த மங்கலபுரம் என்ற அரண்மனையில் இருந்து வழங்கியுள்ளான். மங்கலபுரம் பாண்டியன் நெடுமாறனால் ஏழாம் நூற்றாண்டில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட நகரமாகும்.

இக்கல்லுமடைக் கல்வெட்டு சோழன்தலைகொண்ட வீரபாண்டியன் (பொ.ஆ.946-966) காலத்திற்குப்பின்னர் ஆட்சிபுரிந்த சடையன்மாறனின் கல்வெட்டாகும். பொ.ஆ.966க்குப் பின்னர் பத்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஆட்சிபுரிந்த பாண்டிய மன்னர்கள் பற்றி அதிகம் தெரியாத நிலையில் இக்கல்வெட்டு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். பாண்டியரின் அரசியல் வரலாற்றையும் அக்கால சமூக, சமயநிலையைப் புரிந்து கொள்வதற்கும் அக்கால அரசியல் அதிகாரிகள் பற்றி அறிந்து கொள்வதற்கும் இக்கல்வெட்டு மிகுந்த துணைபுரிகிறது. மேற்கண்ட செய்திகளை ஆய்வு செய்வதோடு இக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படும் மன்னன் யார் என்பதையும் இக்கட்டுரை ஆய்வு செய்கிறது.

விருதுநகர் மாவட்டம் திருச்சுழியல் வட்டத்தின் வடதிசை எல்லையில் உள்ளது கல்லுமடைக் கிராமம். இவ்வூரை மதுரையிலிருந்து திருப்புவனம் வந்து அங்கிருந்து நரிக்குடி செல்லும் சாலையில் சிறிதுதூரம் சென்றால் அடையலாம். இவ்வூரைச் சார்ந்தது பூலங்குளம் பகுதி. இப்பூலங்குளத்தில் வயல்காட்டுப் பகுதியில் இடிந்துபோன பழைமையான சிவன்கோயில் ஒன்று உள்ளது. இதன் பெரும்பகுதி அழிந்து போன நிலையில் அதிட்டானப்பகுதி மட்டும் எஞ்சியுள்ளது. பொ.ஆ.10ஆம் நூற்றாண்டைச்சார்ந்த சிற்பங்களும் இக்கோயில் வளாகத்தில் உள்ளன. இவ்வளாகத்தில் நடப்பெற்றுள்ள பட்டையான கல்லில் இரண்டு வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இங்குள்ள தூண் ஒன்றில் சடையவர்மன் சோழபாண்டியன் கல்வெட்டும் கோயில் அதிட்டானப்பகுதியில் சடையவர்மன் விக்கிரமபாண்டியன், எம்மண்டலமுங் கொண்டருளிய சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன், எம்மண்டலமுங் கொண்டருளிய மாறவர்மன் குலசேகரபாண்டியன் ஆகியோரது கல்வெட்டுக்களும் காணப்படுகின்றன.[1] அண்மையில் இக்கோயிலில் இரண்டாம் வரகுணபாண்டியன் கல்வெட்டு கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

சாழநாட்டுத் திருப்பாலையூர்

இக்கல்வெட்டுக்கள் மூலம் கல்லுமடை மற்றும் அதனைச் சார்ந்த பூலங்குளம் ஆகிய பகுதிகளில் மறைந்துபோன வரலாற்றுண்மைகளை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. இங்குள்ள சிவன்கோயில் பகுதியும் அதனைச் சூழ்ந்த ஊர்பகுதியும் திருப்பாலையூர் என்ற பெயர் பெற்று விளங்கியிருக்கின்றது. இவ்வூர்ப் பகுதி சாழநாடு என்ற பாண்டிய நாட்டின் உட்பிரிவு நாட்டில் இருந்துள்ளது. இது தேவதான ஊராகவும் விளங்கியுள்ளது. இவ்வூரில் தற்போது அழிந்த நிலையில் எஞ்சி நிற்கும் சிவன் கோயிலே திருப்பாலையூர் ஈஸ்வரர் கோயில் என்ற பெயரில் ஒரு காலத்தில் சிறந்து விளங்கியிருக்கின்றது. கள ஆய்வில் படித்தறியப்பெற்ற இங்குள்ள கல்வெட்டுக்கள் திருப்பாலையூர் பகுதியும் அதனைச் சூழ்ந்த பகுதிகளும் பாண்டியநாட்டு வரலாற்றில் சமயச்சிறப்பும் அரசியல் சிறப்பும் வாய்ந்த மையமாக விளங்கியதை உணர்த்துகின்றன.

சடையன்மாறன் கல்வெட்டுக்கள்

திருப்பாலையூர் ஈஸ்வரர் கோயிலில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களில் தற்போது இங்கு நடப்பெற்றுள்ள கல்லில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுக்கள் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். இவற்றில் சடையன்மாறன் பெயரில் விளங்கும் பாண்டிய மன்னனின் கல்வெட்டு மட்டும் 1977-78ஆம் ஆண்டு இந்திய கல்வெட்டு ஆண்டறிக்கையில் வெளியிடப்பெற்றுள்ளது. இக்கல்வெட்டு பொறித்த கல்லின் பின்புறம் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும் மற்றொரு கல்வெட்டு முக்கியமானதாகும். இக்கல்வெட்டே முந்தைய கல்வெட்டினைக் காட்டிலும் அரிய செய்திகளைத் தரும் புதிய கல்வெட்டு ஆகும்.

இவ்விரு கல்வெட்டுக்களின் எழுத்தமைதியைக் கொண்டு இவற்றின் காலத்தினை பொ.ஆ.10ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது எனக்கூறலாம். முதல் கல்வெட்டு சடையன்மாறனின் மூன்றாவது ஆட்சியாண்டில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இரண்டாவது கல்வெட்டில் அரசனின் பெயர் குறிப்பிடப்படவில்லை. கோனோர்மை கொண்டான் என்ற பெயரில் அரசனின் மூன்றாவது ஆட்சியாண்டில் வெளியிடப்பெற்ற, அவனது ஆணையைத் தெரிவிக்கும் முப்பத்து மூன்று வரிகள் கொண்ட நீண்ட கல்வெட்டு இதுவாகும். இக்கல்வெட்டின் எழுத்தமைதியும் முந்தைய கல்வெட்டின் எழுத்தமைதியும் ஒன்றாக விளங்குவதால் இவை இரண்டும் ஒரே காலத்தினைச் சார்ந்த கல்வெட்டுக்கள் எனக் கூறலாம். இதனை மேலும் உறுதிப்படுத்தும் வகையில் சடையன்மாறன் என்ற பெயரில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும் முதல் கல்வெட்டில் திருப்பாலையூர் ஈஸ்வரர் கோயிலுக்குத் தானம் வழங்கியதாகக் குறிப்பிடப்பெறும் அரசியல் அதிகாரியின் பெயர் இரண்டாவது கல்வெட்டிலும் காணப்படுகிறது. அவன் அளித்த தானத்தை உறுதிப்படுத்தும் வகையிலேயே இக்கல்வெட்டு அரசாணை வெளியிடப்பெற்றிருப்பதால் இரண்டு வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுக்களும் பொ.ஆ.10ஆம் நூற்றாண்டில் சடையன்மாறன் என்ற பெயரில் பாண்டிய நாட்டில் ஆட்சிபுரிந்த மன்னனுக்குரிய கல்வெட்டுக்கள் என்று கூறலாம்.

சடையன்மாறன் யார்?

இக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பெறும் சடையன்மாறன் பொ.ஆ. பத்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பாண்டிய நாட்டில் சடையன்மாறனாக ஆட்சிபுரிந்த சின்னமனூர் பெரிய செப்பேட்டை வெளியிட்ட இராசசிம்மனாக இருக்க வாய்ப்பில்லை. ஏனெனில் அவனுக்குப் பிறகு ஆட்சிபுரிந்த சோழன் தலைகொண்ட வீரபாண்டியனின் (பொ.ஆ.946-966) அதிகாரியாக அவனது அம்பாசமுத்திரம் கல்வெட்டிலும்[2] அவனது நக்கனேரிக் கல்வெட்டிலும்[3] குறிப்பிடப்பெறும் அண்டநாட்டு சூளாமணிக்கிழவன் இக்கல்வெட்டிலும் குறிப்பிடப் பெறுகின்றான். ஆனால் சோழன் தலைகொண்ட வீரபாண்டியனின் கல்வெட்டாகவும் இதனைக் கொள்ள முடியாது. இதற்குக் காரணம் அவன் சோழன் தலைகொண்ட வீரபாண்டியன் என்ற பெயரினைத் தனது ஆறாவது ஆட்சியாண்டிலிருந்து வெளியிடுவதற்கு முன்னர் மாறஞ்சடையன் என்ற பெயரிலேயே ஆட்சிபுரிந்திருக்கின்றான்.[4] எனவே மாறஞ்சடையனாக விளங்கிய சோழன் தலைகொண்ட வீரபாண்டியனின் கல்வெட்டுக்களாகவும் இவற்றைக் கொள்ள முடியாது.

சோழன் தலைகொண்ட வீரபாண்டியனுக்குப் பிறகு சடையன்மாறன் என்ற பெயரில் பாண்டிய மன்னன் ஒருவன் பாண்டிய நாட்டில் ஆட்சிபுரிந்திருக்கின்றான். அவனது கல்வெட்டுக்கள் பள்ளிமடம்

திருப்புடைமருதூர் போன்ற இடங்களில் காணப்படுகின்றன என்ற செய்தியை கும்பகோணம் என்.சேதுராமன் தமது கல்வெட்டாய்வில் கண்டறிந்து வெளியிட்டுள்ளார்.[5] சோழன் தலைகொண்ட வீரபாண்டியனுக்குப் பிறகு ஆட்சிபுரிந்த இச்சடையன்மாறனின் கல்வெட்டாக இவ்விரு கல்லுமடை வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுக்களையும் கொள்ள இடமிருக்கின்றது. சோழன் தலைகொண்ட வீரபாண்டியனிடத்துப் பணிபுரிந்த சூளாமணிக்கிழவன் என்ற அதிகாரி தொடர்ந்து அவனது மகனாக (?) விளங்கிய சடையன்மாறன். காலத்திலும் அவனிடத்து அதிகாரியாகப் பணிபுரிந்தமையே கல்லுமடை வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுக்கள் உணர்த்துகின்றன. இதனால் மேற்கண்ட பாண்டியநாட்டு வரலாற்றில் புதியதாக கண்டறிந்த பொ.ஆ.10ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஆட்சிபுரிந்த சடையன்மாறனின் கல்வெட்டுக்களே இவ்விரு கல்வெட்டுக்களும் என்பது உறுதிப்படுகின்றது. இராமநாதபுரம் மாவட்டத்துச் சாளகிராமத்தில் உள்ள கல்லுமடைச் சிவன்கோயில் எழுத்தமைதியுடன் ஒத்துப்போகும் கல்வெட்டில்[7] குறிப்பிடப்படும் சிவல்லபன் (பெருமானடிகள் சிவன் வல்லுவதேவர்)

பாண்டிமார்த்தாண்டன் என்ற பெயரினைப் பெற்று விளங்கியவன் சோழன் தலைகொண்ட வீரபாண்டியன்[6] ஆவான். இப்பெயரினைக் கொண்டு அவனிடத்துப் பணிபுரிந்துள்ள பாண்டி மார்த்தாண்ட மூவேந்த வேளானாயின பட்டன் வேங்கடவன் என்பவன் கல்லுமடை இரண்டாவது வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படுகின்றான். வீரபாண்டியனிடத்துப் பணிபுரிந்த அவன் சூளாமணிக்கிழவனைப் போன்று தொடர்ந்து அவனுக்குப் பிறகு ஆண்ட சடையன்மாறனிடத்தும் பணிபுரிந்திருக்கின்றான் எனக் கருதலாம். இச்சடையன்மாறன் வீரபாண்டியனுக்குப் பிறகு கி.பி. 967ல் பாண்டிய நாட்டு ஆட்சிப்பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டவன் என்று கொண்டால் அவனது மூன்றாவது ஆட்சியாண்டைக் குறிக்கும் இவ்விரு கல்வெட்டுக்களும் கி.பி. 970ல் பொறிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் எனலாம். இவனுக்குக் ‘கேரளசிங்கன்’ என்ற பட்டப்பெயர் இருந்திருக்கின்றது. இதனை இக்கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்பெறும் அவனது அதிகாரியின் பெயர் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

கல்வெட்டுச் செய்திகள்

கல்லுமடைக் கோயிலில் சடையன்மாறன் என்று பெயர் பொறித்து எழுதப்பெற்ற அவனது மூன்றாம் ஆட்சியாண்டு கல்வெட்டு பருத்திக்குடிநாட்டு மேன்முக்குளத்தினைச் சார்ந்த கேரளசிங்க முத்தரையன் என்பவன் திருப்பாலையூர் ஈஸ்வரபடாரர்க்குத் திருநந்தாவிளக்கு ஒன்று எரிப்பதற்காக இருபத்தைந்து பசுக்கள் கொடையாக அளித்திருப்பதைத் தெரிவிக்கின்றன. இப்பசுக்களை நான்கு இடையர்கள் பெற்றுக்கொண்டு நாள்தோறும் உழக்குநெய் திருவிளக்கு எரிப்பதற்காக அளித்திருக்கின்றனர். இதன்படி

இருபத்தைந்து பசுக்களில் அம்மானப்பி என்பவன் ஐந்து பசுக்களையும், சொற்றனட்டி என்பவன் பத்துப் பசுக்களையும் சங்கரங்குடியன் என்பவன் ஐந்து பசுக்களையும் சங்கரன் பெற்றான் என்பவன் ஐந்து பசுக்களையும் பெற்றுக்கொண்டு திருவிளக்குக்கு உழக்குநெய் கோயிலில் வந்து அளித்திருக்கின்றனர். இத்திருவிளக்கு குறித்த கேரளசிங்க முத்திரையனின் கொடை பற்றிய செய்தி வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டில் முற்பகுதியில் கிரந்த எழுத்துக்களில் வடமொழியிலும் சுருக்கமாகப் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

கோனோர்மை கொண்டான்

கோனோர்மை கொண்டான் என்று தொடங்கும் இரண்டாவது கல்வெட்டும் கேரளசிங்க முத்தரையன் சாழநாட்டு திருப்பாலையூர் தேவர்க்குப் பருத்திக்குடி நாட்டு மேன்முக்குளத்தில் தனது காணிப்பற்றிலுள்ள புலக்குளத்துச் சேல்கல்நிலத்தை காராண்மை மீயாட்சி உள்ளடங்க தேவதானமாகத் தந்தமைக்கு அரசாணை வழங்கப்பட்டுள்ளதைத் தெரிவிக்கின்றது. கோனோர்மைகொண்டான் (கோனேரின்மை கொண்டான்) என்ற பெயரில் அரசரது திருமுக ஆணையை வெளியிடும் வழக்கம் பொ.ஆ. 10ஆம் நூற்றாண்டில் பாண்டிய நாட்டில் இருந்திருக்கின்றது. இதனைப் பின்பற்றி இச்சடையன்மாறனின் கல்வெட்டும் அவனது அரச ஆணையாக எழுதப் பெற்றிருக்கின்றது. இக்கல்வெட்டு ஒரு செப்பேட்டு ஆணை போன்று உள்ளது.

அரச ஆணையும் நிறைவேற்றிய அலுவலர்களும்

பாண்டிய நாட்டில் அரச ஆணை ஒன்று பொ.ஆ.10ஆம் நூற்றாண்டில் எவ்வாறு வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பதை இக்கல்வெட்டு தெளிவாகத் தெரிவிக்கின்றது. சிவகாசி செப்பேட்டிலும் சோழன் தலைகொண்ட வீரபாண்டியனின் அம்பாசமுத்திரம் கல்வெட்டுக்களிலும்[8] குறிப்பிடப்படுவது போன்று இவ்வாணையை நிறைவேற்றிய அரசியல் அதிகாரிகளின் பதவியும் பெயர்களும் இக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. முற்காலப் பாண்டியரது அரசியல் நிர்வாகம் இக்காலத்தில் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சியுற்ற நிலையை எட்டியிருந்தது என்பதை இக்கல்வெட்டு அரச ஆணை வெளிப்படுத்துகின்றது. இதில்

விண்ணப்பம் (சொன்னவன்)

மேலெழுத்து செய்கின்றவன்,

கருமமாராய்கின்றவன்,

உத்திரமந்திரி,

ஓலைஎழுத்து,

வாய்க்கேள்வி,

சீகரணப்பொத்தகம்

கண்காணி

முதலிய அரசனது அதிகாரிகளின் பதவிப்பெயர்கள் அவர்களது நாடு, ஊர், இயற்பெயர், பட்டப்பெயர் ஆகியவற்றுடன் பின்வருமாறு குறிப்பிடப்படுகின்றன.

	பதவி		நாடும் ஊரும் பெயரும்
1.	சொன்னவன் (விண்ணப்பம்)	-	மேலெழுத்து செய்கின்றதிருவழுதி வளநாட்டு பெருங்குளத்துப் பாண்டித்தமிழ் வேளாளாயின வேளான்பட்டார்கன்
2.	ஆணத்தி	-	கருமமாராய்கின்ற முத்தூற்றுக் கூற்றத்துக் கப்பலூர் உதாரவிடங்க பிரம்மாதிராயன் உத்தமபாண்டியன். முத்தூற்றுக்கூற்றத்துக் கட்டிவயல் பாண்டி மார்த்தாண்ட மூவேந்த வேளாளனாயின பட்டன் வேங்கடவன்
3.	காவல்	-	இடையாற்றுநாட்டு வீரகேரளநல்லூர் தென்னன் உத்திரமந்திரியாயின நக்கன் கணவதி
4.	ஓலைஎழுத்து	-	அண்டநாட்டுக் குவலைய(கற்பக) நல்லூர் தென்னவன்உத்திரமந்திரி சூளாமணிக்கிழவன்
5.	வாய்கேள்வி	-	மாடக்குளக்கீழ் காலரமானரி மூவேந்த பல்லவரையனாயின படாரஞ்சோலை
6.	சீகரணப்பண்டாரப்பொத்தகம்	-	தென்பறப்புநாட்டு அயல்வான்குடி விசைய பாண்டிய மூவேந்தவேளான்
7.	கண்காணி	-	பூங்கானாட்டு இளமதுரைதீரன்

சிந்தாமணிப் பல்லவரையனாயின
புல்லன்நக்கன்

8. பாற்படுத்துக்குடுத்தவன் (அதிகாரம்) - புறப்பறளைநாட்டு நிரம்பூர் அரங்கன் வேளான்

இவ்வரச ஆணையை வெளியிட்ட மன்னன் (சடையன்மாறன்) இராசசிங்கக் குளக்கீழ் நாட்டில் இருந்த மங்கலபுரத்து அரண்மனையின் கீடைவடக்குறையில் அமர்ந்திருந்தபோது வழங்கியிருக்கின்றான். கேரளசிங்க முத்தரையன் திருப்பாலையூர் தேவர்க்குச் சாழநாட்டு மேன்முக்குளத்தினைச் சார்ந்த புலக்குளத்துச் சேல்கல்நிலத்தைக் காராண்மை மீயாட்சி உள்ளடங்க தேவதானமாகத் தந்தான். இதனைப் பருத்திக்குடிநாட்டுப் பாப்பாரசான்றார்க்கும் பாற்குடிகளுக்கும் பிரமதேயக் கிழவர்க்கும் தெரிவித்து ஆணை வழங்க வேண்டும் என்று அரசனுக்குத் தெரிவித்தவன் (இவன் நமக்குச் சொன்னமையில்) அவனுக்கு மேலெழுத்துச் செய்கின்ற பாண்டித் தமிழ் வேளாளாயின வேளான் பட்டாரகன் ஆவான். இவ்வாணையை முன்னின்று நிறைவேற்றிய ஆணத்தியாக அரசனின் கருமம் ஆராய்கின்ற பிரமாதிராயனான உத்தம பாண்டியன் மற்றும் பாண்டிமார்த்தாண்ட மூவேந்தவேளானாயின பட்டன் வேங்கடவன் ஆகிய இருவரும் ஆவர். இதற்கு அரசன் இட்ட காவலாக (எம்மிடுகாவலாக) விளங்கியவன் தென்னன் உத்திரமந்திரி நக்கன் கணபதி ஆவான். ஓலையெழுத்தாக தென்னவன் உத்திரமந்திரி சூளாமணிக்கிழவன் விளங்கியுள்ளான். வாய்கேள்வியாக மூவேந்திரப் பல்லவரையனாயின படாரஞ்சோலை விளங்கியுள்ளான். சீகரணப்பண்டாரப் பொத்தகமாக விசையபாண்டிய மூவேந்தவேளான் இருந்திருக்கின்றான். கண்காணியாக தீரன் சிந்தாமணிப் பல்லவராயனாயின புல்லன்நக்கன் பணிபுரிந்துள்ளான். இவ்வாணையைச் சரிபார்த்து அனுப்பி வைப்பவனாக நிரம்பூர் அரங்கன் வேளாண் விளங்கியுள்ளான்.

இக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படும் பார்ப்பாரசான்றார் அந்தணர்கள் (சத்திரிய பிராமணர்) ஆவார்கள். இவர்கள் தானமாக அளிக்கப்பட்ட நிலத்தையும், ஊரினையும் அளந்து காணும் பணியினைச் செய்தவர்கள் ஆவார்கள்.[9] பிரமதேய கிழவர் என்போர் இப்பகுதிகளில் இருந்த பிரமதேயத்திற்கு உரிமையுடைய அவை தொடர்பான பணிகளில் ஈடுபட்டுவந்த சுபையார் ஆவார்கள். இப்பகுதியில் வாழ்ந்து வந்த பிற குடிகள் பாற்குடிகள் என்று இக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். இம்மூவர்க்கும் தெரியும் வகையில் இவ்வாணை அவர்களுக்கு அனுப்பப்பட்டது. கோயிலில் கல்வெட்டாகவும் பொறிக்கப்பட்டது.

அதிகாரிகளின் பணிகள்

இக்கல்வெட்டில் குறிக்கப்படும் அரசியல் அதிகாரிகளின் பதவிப் பெயர்கள் முற்காலப்பாண்டியர் கல்வெட்டுக்களிலும் செப்பேடுகளிலும்

காணப்படுகின்றன. சிவகாசிச் செப்பேட்டில் வடமொழியில் விக்ஞப்தி என்றும் தமிழில் விண்ணப்பம் என்றும் குறிக்கப்படும் சொல்லே 'நமக்குச் சொன்னமை' என்று இக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஆணையை நிறைவேற்றும் ஆக்ஞப்தி என்ற சொல் ஆணத்தி என்று இக்கல்வெட்டில் வருகின்றது. 'மேலெழுத்து' என்பது அரசனின் உடனிருந்து அரசன் சொல்வதை ஓலையில் எழுதச் செய்யும் அதிகாரியாக இருக்க வேண்டும். இவ்வதிகார மேலெழுத்து செய்த அதிகாரி ஒருவன் சோழன் தலைகொண்ட வீரபாண்டியன் சுசீந்திரம் கல்வெட்டில் வருகின்றான்.[10] அரசனின் உடனிருந்தும் அவன் அனுப்பும் இடங்களுக்குச் சென்றும் அரசனது சார்பாக அவன் பணிகளைச் செய்யும் அதிகாரி 'கருமம் ஆராய்கின்றவன்' என்ற அழைக்கப்பட்டுள்ளான் இவன் 'கருமம் ஆராய்ச்சி' என்றும் கூறப்பட்டான்.[11]

'ஓலைஎழுத்து' என்பவன் அரசன் வழங்கிய இவ்வாணையை ஓலையில் எழுதும் அதிகாரியாவான். இவனே கீழ் எழுத்தாக விளங்கியிருக்க வேண்டும். 'வாய்கேள்வி' என்பவன் அரசனது ஆணையை மேல்லெழுத்து மூலம் கேட்டு ஓலை எழுகின்றவனிடம் கூறுகின்றவன் ஆவான். நிலவரி நீக்கம் தொடர்பான செய்திகளை புரவுவரிப் பொத்தகத்தில் குறித்துக் கொள்ளும் கணக்கன் 'சீகரணப்பண்டாரப்பொத்தகம்' ஆவான். இப்பண்டாரப்பொத்தகமே 'புரவுவரி' என்றும் சிவகாசிச் செப்பேட்டில் அழைக்கப்பட்டுள்ளான். ஓலையில் எழுதப்பட்ட ஆணையை மேற்பார்வையிட்டு கண்காணிக்கும் அதிகாரி 'கண்காணி' ஆவான். இவ்வாணைக்குத் தீங்கு நேராத வண்ணம் காவல்பணி செய்தவன் 'காவல்' (எம்மிடுகாவல்) என்று அழைக்கப்பட்டான். அரசன் வழங்கிய ஆணையை நிறைவேற்றும் வகையில் தொடர்புடைய இடத்திற்கு இதனை அனுப்பி வைக்கின்றவன் 'அதிகாரம் செய்கின்றவன்' என்றும்[12] 'அதிகாரம்' என்றும்[13] கூறப்பட்டான். இவனைப் பாற்படுத்துக் குடுக்கச் செய்தவன் என்று கல்லுமடை கல்வெட்டு குறிப்பிடுகின்றது.

வேளான்

இக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படும் அதிகாரிகள் வேளான், மூவேந்த வேளான் பிரமாதிராயன் என்ற சிறப்புப் பெயர்களைப் பெற்று விளங்கியிருக்கின்றனர். ஆணத்தியாகப் பாண்டிமார்த்தாண்ட மூவேந்த வேளான் இருந்திருக்கின்றான். மேலெழுத்தாகப் பாண்டித் தமிழ்வேளான் விளங்கியுள்ளான். கருமமாராய்கின்றவனாகப் பாண்டிமார்த்தாண்டன் மூவேந்த வேளான் விளங்கியுள்ளான். பண்டாரப் பொத்தகமாக விசைய பாண்டிய மூவேந்தவேளான் இருந்திருக்கின்றான். இவர்கள் தங்களது பெயர்களோடு அரசனின் பட்டப்பெயர்களான பாண்டிமார்த்தாண்டன், விசையபாண்டியன் என்ற பெயர்களையும் சேர்த்து அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

பிரமாதிராயன்

பிராமணர் குலத்தினைச் சார்ந்த ஒருவன் அரசனது கருமம் ஆராய்கின்றவனாக பிரமாதிராயன் என்ற பட்டத்தினைப் பெற்று

விளங்கியுள்ளான். இவனே இவ்வாணையை நேரில் சென்று நிறைவேற்றும் ஆணத்தியரில் ஒருவனாக இருந்திருக்கின்றான்.

பல்லவரையர்கள்

தொண்டைநாட்டில் பல்லவர் ஆட்சி வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கிய பொ.ஆ.9-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து அவர்களது மரபைச் சார்ந்த பலர் பாண்டிய நாட்டிற்கு வந்து பாண்டியரோடு உறவுபூண்டு அவர்களது அதிகாரிகளாகப் பணிபுரிந்துள்ளனர். இவர்கள் பல்லவரையர் என்று முற்காலப்பாண்டியர் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். கல்லுமடைக் கல்வெட்டிலும் மூவேந்தப் பல்லவரையர், சிந்தாமணிப்பல்லவரையர் என்று இவர்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். இவர்களில் ஒருவர் இவ்வாணையின் வாய்கேள்வியாகவும் மற்றொருவர் கண்காணியாகவும் விளங்கியிருக்கின்றனர்.

முத்தரையர்

பொ.ஆ. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்து சோழரிடம் தஞ்சையை இழந்த முத்தரையர் குலத்தினைச் சார்ந்த பலர் பல்லவர் குலத்தினைப் போன்று பாண்டிய நாட்டிற்கு வந்து பாண்டிய மன்னரது அதிகாரிகளாகப் பணிபுரிந்துள்ளனர். ஸ்ரீமாறன் ஸ்ரீவல்லபன் காலத்திலேயே சோழநாட்டு ஆலங்குடியைச் சார்ந்த சத்துருபயங்கர முத்தரையன் என்பவன் பாண்டிய நாட்டில் சிறப்புற்று விளங்கியிருக்கின்றான்.[14] பாண்டிய நாட்டுப் பகுதியைச் சார்ந்த திருமயம் கல்வெட்டில் அக்காலத்தில் செல்வாக்குடன் விளங்கிய விடேல்விடுகு விழுப்பேரதியரையன் பெயர் குறிப்பிடப்படுகின்றது.[15] இதனைத் தொடர்ந்து பொ.ஆ.10ஆம் நூற்றாண்டிலும் பாண்டியர் அரசியலில் முத்தரையர்கள் பங்குபெற்று விளங்கியுள்ளனர். கல்லுமடையில் பாலையூர் ஈஸ்வரர் கோயிலுக்குத் தானம் தந்த முத்தரையனின் வரலாறு இவ்வுண்மையை உணர்த்துகின்றது.

கேரளசிங்கமுத்தரையன்

இம்முத்தரையனின் இயற்பெயர் மாதேவன்மருதன் என்பதாகும். இவன் கேரளசிங்கன் என்ற தனது அரசனது (சடையன்மாறன்) பட்ட பெயரினைப் புனைந்து கொண்டு விளங்கியுள்ளான். பருத்திக்குடிநாட்டு மேன்முக்குளம் இவனது ஊராகும். இம்மேன்முக்குளம் இன்று கல்லுமடைக்கு அருகில் அதற்கு வடமேல்திசையில் முக்குளம் என்ற பெயரில் உள்ளது. திருப்புவனத்திலிருந்து கல்லுமடை வழியாக நரிக்குடிக்குச் செல்லும் நெடுஞ்சாலையில் புல்வாய்க்கரை என்ற ஊரையடுத்து இவ்வூர் உள்ளது.

பிற்காலப் பாண்டியர் காலத்தில் இக்கல்லுமடையைச் சுற்றிய பகுதி பாண்டிய மன்னனது நிலைப்படை தங்கிய படைத்தளமாக விளங்கியுள்ளது.

இப்பகுதியில் இருந்த பல கோட்டைகளில் பாண்டிய மன்னனது வீரர்கள் தங்கியிருந்தனர். இப்பகுதியில் கன்மியார்கோட்டை, சிவப்புலிநாடாழ்வான் கோட்டை என்ற கோட்டைகளோடு முத்தரையன்கோட்டை என்ற பெயரில் கோட்டை ஒன்று இருந்திருக்கின்றது.[16] இக்கோட்டையில் முத்தரையர் குலத்துதித்த வீரர்கள் பலர் இருந்திருக்கின்றனர். பிற்காலப் பாண்டியர் காலத்திலும் முத்தரையர் செல்வாக்கு இப்பகுதியில் இருந்திருப்பதைக் கல்லுமடையிலுள்ள பிற்காலப் பாண்டியர் கல்வெட்டுக்கள் உணர்த்துகின்றன. சாயாபடை முத்தரையன், நாற்படை முத்தரையன் போன்ற முத்தரையர்களின் பெயர்கள் இங்குள்ள கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இன்றும் இவ்வட்டத்தில் முத்தரையர் குலத்துதித்தவர்கள் வாழ்ந்து வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

மங்கலபுரம்

பாண்டியனின் நிலைப்படை தங்கியிருந்த இப்பகுதியிலேயே பொ.ஆ.7ஆம் நூற்றாண்டில் பாண்டியன் நெடுமாறன் தோற்றுவித்த மங்கலபுரம் என்ற நகரம் இருந்திருக்கின்றது. அந்நகரிலிருந்த அரண்மனையிலிருந்தே கல்லுமடை சிவன்கோயில் அரச ஆணையைச் சடையன்மாறன் வழங்கியிருக்கின்றான் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பொ.ஆ.7ஆம் நூற்றாண்டில் பாண்டியன் நெடுமாறன் தோற்றுவித்த இம்மங்கலபுரம் என்ற நகரம் எப்பகுதியில் இருந்தது என்பதில் வரலாற்றாசிரியர்களிடையே கருத்து முரண்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. நிர்வாகத்தின் பொருட்டு பாண்டிய மன்னர்கள் பாண்டிய நாட்டில் பல இடங்களில் கோட்டை சூழ்ந்த அரண்மனைகளைத் தோற்றுவித்திருக்கின்றனர். அவர்கள் அப்பகுதிக்குச் சென்றபோது அவ்வரண்மனைகளில் தங்கி அரசாணைகள் வழங்கியிருப்பதைப் பாண்டியர் கல்வெட்டுக்கள் உணர்த்துகின்றன. இதுபோன்று தோற்றுவிக்கப்பட்ட கோட்டையும் அரண்மனையும் கொண்ட நகரமாக மங்கலபுரம் இருக்கவேண்டும். இம்மங்கலபுரம் பொ.ஆ.10ஆம் நூற்றாண்டிலும் சிறப்புடன் விளங்கியிருக்கின்றது என்பதையும் அது கல்லுமடைக்கு வடக்கேயுள்ள பகுதியில் இருந்திருக்கின்றது என்பதை உணர்த்தும் கல்வெட்டுக்கள் அண்மையில் கிடைத்துள்ளன.

உசிலம்பட்டி வட்டத்து ஆனையூரிலுள்ள சோழன்தலை கொண்ட வீரபாண்டியன் கல்வெட்டிலும்[17] விருதுநகருக்கு அருகிலுள்ள செங்குன்றாபுரத்தில் கண்டறியப்பெற்ற பிற்காலப் பாண்டியர் கல்வெட்டிலும் மங்கலபுரம் ‘இராசசிங்கக்குளக்கீழ்’ என்ற நாட்டுப் பிரிவில் இருந்திருப்பதை அறியமுடிகின்றது. இராசசிங்கக்குளக்கீழ் என்ற பாண்டியநாட்டின் உள்நாட்டுப்பிரிவு கல்லுமடைக்கு வடக்கேயுள்ள பகுதியே ஆகும். திருப்புவனம்

கண்மாயே இராசசிங்கக்குளம் என்ற பெயரில் விளங்கியிருக்கின்றது. இக்குளத்தினைச் சார்ந்த திருப்புவனமும் அதனைச் சார்ந்த ஊர்ப்பகுதிகளுமே இராசசிங்கக்குளக்கீழ் என்ற நாட்டுப்பகுதியாகக் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றது. எனவே திருப்புவனம் பகுதிகளில் அமைந்த இராசசிங்கக்குளக்கீழ் நாட்டுப் பகுதியிலேயே மங்கலபுரம் இருந்திருக்கின்றது என்பதை உறுதியாகக் கூறலாம். ஆனால் தற்போது இப்பகுதிகளில் இருக்கும் எந்த ஊருக்கு மங்கலபுரம் என்ற பெயர் இருந்திருக்கின்றது என்பதை அறியமுடியவில்லை. இவ்வூர் பிற்காலத்தில் பெருமையிழந்து முற்றிலுமாக அழிந்துபோயிருக்கலாம். திருப்புவனத்திலிருந்து பிரமனூர் செல்லும் வழியில் அமைந்த வாவியனேந்தல் என்ற கிராமத்தின் தென்பகுதியில் மங்கலபுரம் என்ற பெயரில் ஊர் ஒன்று இருந்து அழிந்ததாக அப்பகுதி மக்கள் கூறுகின்றனர். எதிர்கால ஆய்வுகளே இது தொடர்பான உண்மையை உணர்த்த வேண்டும்.

சாழநாடு

கல்லுமடை பூலாங்குளத்தினைச் சார்ந்த பகுதிகளும் அதனைச் சூழ்ந்த பகுதிகளுமே சாழநாடு என்ற பெயரில் அமைந்த பாண்டிய நாட்டு உள்பிரிவாகும். இது இதுவரை கண்டறியப்பெறாத புதிய நாட்டுப்பிரிவாகும். கல்லுமடை சிவன்கோயிலில் காணப்படும் சடையன்மாறன் கல்வெட்டுகள் இப்பகுதியைச் சாழநாட்டுத் திருப்பாலையூர் என்றே குறிப்பிடப்படுகின்றன. பிற்காலத்தில் இச்சாழநாடு சாணாடு என்ற பெயரிலும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. வீரபாண்டியன் சிவகாசிச் செப்பேட்டிலும் சாழநாடு குறிப்பிடப்படுகின்றது. இச்சாழநாட்டு மாங்குடி என்ற ஊரைச் சார்ந்த புரவுவரிக்கணக்கன் சோலைகிழவன் என்பவன் வீரபாண்டியனின் ஆணையை நிறைவேற்றிய அதிகாரிகளுள் ஒருவனாக வருகின்றான். இச்செப்பேட்டில் வரும் 'சாழநாடு' என்ற சொல்லை 'சோழநாடு' என்று தவறாக முடிவுசெய்து படித்துப் பதிப்பித்துள்ளனர். ஆனால் செப்பேட்டில் 'சாழநாடு' என்றே எழுதப்பட்டுள்ளது இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

முதல் குலோத்துங்க சோழனின் கோவிலாங்குளம் கல்வெட்டில் சாணாட்டைச் சார்ந்த வேளான் தமிழ்ப்பெற்றான் என்ற அதிகாரி ஒருவன் குறிப்பிடப்படுகின்றான்.[18] திருச்சுழியில் வட்டத்தில் இருந்த இச்சாணட்டின் வடபுறம் இராசசிங்கக்குளக்கீழ்நாடும் தெற்கேயும் தென்கிழக்கேயும் பருத்திக்குடிநாடும் அதன் எல்லைகளாக விளங்கியுள்ளன. பருத்திக்குடிநாட்டின் வடஎல்லையில் சாழநாட்டில் அமைந்த திருப்பாலையூர் சிவன்கோயிலேயே ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொண்ட சடையன்மாறனின் கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன.

முடிவுக்குறிப்புகள்

1. ARE.Nos.283-291/197-78
2. SII. Vol. XIV.No.96.
3. இவ்வூர் இராசபாளையத்திற்கு அருகிலுள்ள கொல்லங்கொண்டான் பகுதியைச் சார்ந்த நக்கனேரிப் பாறையிலுள்ளது. டாக்டர் கோ.விசயவேணுகோபால் அவர்களால் கண்டறியப்பெற்றது.
4. N.Sethuraman, ‘Dates of the Early Pandyas’, Fourteenth Annual Congress of the Epigraphical Society of India, Guwahari, 1987.
5. மேலது
6. மேலது
7. Ep.Indica, Vol.xxviii. pp.85-86.
8. SII. Vol.XIV.No.95.
9. வெளியிடப்பெறாத எட்டாம் நூற்றாண்டு குலசேகரபுரம் கல்வெட்டு. மாறன் சடையனின் தளபதி சமுத்திரம் கல்வெட்டு.
10. கன்னியாகுமரிக் கல்வெட்டுத் தொகுதி இரண்டு, எண்.1968/173.
11. SII. Vol XIV. 95, சோழன்தலைகொண்ட வீரபாண்டியனது அம்பாசமுத்திரம் கல்வெட்டு
12. மேலது
13. சிவகாசிச் செப்பேடு, எண்.78.
14. SLL.Vol.XIV.71.
15. PSI. Vol.No.13.
16. கல்வெட்டு வாசகம் நேரில் படிக்கப்பெற்றது.
17. ARE.1961-62, p.16-17.
18. ARE.397 of 1914-15.

பாண்டிய மன்னர்களின் மெய்க்கீர்த்திகள் - ஆய்வு

கு. பால்துரை
காப்பாட்சியர்
அரசு அருங்காட்சியகம்
விருதுநகர்
மின்னஞ்சல்: savaripaul@gmail.com

சுருக்கம்

தமிழ் நிலப்பரப்பின் தென்பகுதியினை, சங்க காலத்திலிருந்து பொது ஆண்டு பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு வரை ஆட்சி செய்தவர்கள் பாண்டிய அரச மரபினர். பாண்டிய அரசர்களை முற்காலப் பாண்டியர்கள் மற்றும் பிற்காலப் பாண்டியர்கள் என இரண்டு பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிப்பர். பிற்காலப் பாண்டியர்களில் சோழர்களின் மேலாதிக்கத்திலிருந்த பாண்டியர்கள் மற்றும் தன்னாட்சி செய்த பாண்டியர்கள் எனவும் பிரிக்கலாம். பாண்டிய மன்னர்கள் தங்கள் கல்வெட்டுகள் மற்றும் செப்பு பட்டயங்களில் தன் புகழ்பாடும் மெய்க்கீர்த்திகளை குறிப்பிட்டு வெளியிட்டுள்ளனர். இக்கட்டுரை, முற்காலப் பாண்டியர், சோழர்களின் ஆதிக்கத்திலிருந்த பாண்டிய அரசர்கள் மற்றும் தன்னாட்சிப் புரிந்த பிற்காலப் பாண்டிய அரசர்களின் மெய்க்கீர்த்திகளுடன் வெளியிடப்பட்டுள்ள 7 செப்பேடுகள் மற்றும் 391 கல்வெட்டுகளை மட்டும் ஆய்விற்கு எடுத்துக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளது. மூன்று காலக் கட்ட பாண்டிய அரசர்களின் மெய்க்கீர்த்திகளையும் அதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள புராணக்கதை, வரலாற்றுச் செய்தி மற்றும் தன் புகழ்ச்சியுரைகளை தனித்தனியாக ஆராயாமல், மெய்க்கீர்த்திகளிலுள்ள பொதுவான செய்திகள், அவைகள் கிடைக்கும் இடங்கள் மற்றும் இடப்பரவல்களின் தன்மை மற்றும் சிறப்பு செய்திகள் போன்றவைகளை ஆராய்கிறது.

இந்திய துணைக்கண்டத்தில் நீண்ட காலம் தொடர்ச்சியாக ஆட்சியிலிருந்த அல்லது நிலைத்திருந்த அரச மரபாக பாண்டிய அரச மரபினைக் குறிப்பிடலாம். ஈராயிரமாண்டு முந்தைய சங்க கால இலக்கியங்களிலுள்ள குறிப்புகள், தமிழ்நாட்டிலுள்ள தமிழி (தமிழ்-பிராமி) கல்வெட்டு , பொ.ஆ.மு. 3ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த மௌரிய அரசன் அசோகனுடைய பெரிய பாறைக் கல்வெட்டு, பொ.ஆ.மு 1ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த கலிங்கத்து காரவேலரின் ஹதிகும்பா கல்வெட்டு, முற்கால பாண்டியர், சோழர் மற்றும் பிற்கால பாண்டியர்களுடைய கல்வெட்டுச் சான்றாதாரங்கள் மூலம் பாண்டிய அரசமரபு பொ.ஆ.மு. 3ம் நூற்றாண்டு முதல் பொ.ஆ. 14ம் நூற்றாண்டு வரையில் தொடர்ந்து தமிழ் நிலப்பரப்பில் நிலைத்திருந்துள்ளனர் என அறியமுடிகிறது.

பொ. ஆ. 7ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த முற்காலப் பாண்டிய மன்னனான சேந்தன்மாறன், மாறவர்மன் அரிகேசரி, பராங்குசன் எனப் பல பெயர்களில் அழைக்கப்பட்ட நெடுமாறன் காலத்திலிருந்து பாண்டிய மன்னர்களைப் பற்றி அறிவதற்கு வரலாற்றுச் சான்றுகள் தெளிவாகக் கிடைக்கின்றன. இவரிலிருந்து சோழன் தலைகொண்ட வீரபாண்டியன் வரையிலானப் பாண்டிய மன்னர்களை முற்காலப் பாண்டியர்கள் எனச் சுட்டுவர். பொ.ஆ. 10ம் நூற்றாண்டில் பாண்டிய நாட்டினை, முதலாம் இராஜராஜ சோழன் முழுமையாக் கைப்பற்றினார். அதன் பின்னர், முதலாம் இராஜேந்திர சோழன் முதல் வீரராஜேந்திர சோழன் வரையில் சோழ-பாண்டியர்கள் என்ற பட்டங்கொண்ட சோழ இளவரசர்கள் பாண்டிய நாட்டினை ஆட்சி செய்தனர். முதலாம் குலோத்துங்க சோழன் காலத்திலிருந்து மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழன் காலம் வரையில், பாண்டியர்கள் சோழர்களின் மேலாதிக்கத்தினை ஏற்று ஆட்சி செய்தனர், இதன் காரணமாக, சோழர்களின் ஆட்சிமுறை, நிர்வாகம் அமைப்பு போன்ற பல விடயங்களை பாண்டிய அரசர்கள் பின்பற்றியுள்ளனர். அவ்வகையில், கல்வெட்டுகளின் தொடக்கத்தில் வரும் மெய்க்கீர்த்திப் பகுதியும் சோழ அரசர்களைப் பின்பற்றி, பிற்காலப் பாண்டிய அரசர்கள் தங்கள் கல்வெட்டுகளில் வெட்டுவித்துள்ளனர். சில நேரங்களில், இக்காலக் கட்டத்தைச் சார்ந்த பாண்டிய மன்னர்கள் வாரிசுரிமை, தன்னிச்சையாகச் செயல்பட துணிதல் போன்ற காரணங்களுக்காக சோழர்களை எதிர்த்துள்ளனர். இவர்களை சோழர்களின் மேலாண்மையை ஏற்றுக் கொண்டு ஆட்சியிலிருந்த பிற்காலப் பாண்டிய மன்னர்கள் என அழைக்கலாம்.

இந்நிலை, மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழன் மறைவிற்கு பின்னர் மாறுகிறது. சோழர்களைப் போரில் வென்று, பாண்டிய அரச மரபினை சுதந்திர அரசாக மீண்டும் ஆட்சி புரிய அடிகோலியவர் முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன். அவரின் ஆட்சி தொடங்கிய 13ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் முதல் 14ம் நூற்றாண்டு வரையில் ஆட்சி புரிந்த பாண்டிய மன்னர்கள் தன்னாட்சி புரிந்த பிற்காலப் பாண்டியர்கள் என வரலாற்றாசிரியர்களால் அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

இப்பிற்காலப் பாண்டிய மன்னர்களின் நேரடி ஆணைக் கல்வெட்டுகளில் மெய்க்கீர்த்திகள் காணப்படுகிறது. இருப்பினும் இவர்களின் பெரும்பாண்மையானக் கல்வெட்டுகளில் ஆண்டு (ERA) குறிப்பிடாததால், யாருக்குப் பின் யார் ஆட்சி செய்தார்கள் என மன்னர்களின் கால வரிசையை தொகுக்க இயலாத நிலை உள்ளது. பல மன்னர்கள் ஒரே காலத்தில் பகர ஆட்சியாளராக ஆட்சி செய்தனர் என்ற முடிவுக்கு வர வேண்டியுள்ளது. எவ்வாறு இருப்பினும், இம்மன்னர்களின் கல்வெட்டுகள் அக்கால அரசியல், சமூக, பொருளாதாரம் மற்றும் மக்களின் நிலையை அறிய ஆதரங்களாக விளங்குகின்றன.

இக்கட்டுரை முற்காலப் பாண்டிய மன்னர்கள், சோழர்களின் மேலாதிக்கத்தின் கீழ் இருந்த பாண்டியர்கள் மற்றும் தனியரசு செலுத்திய பிற்காலப் பாண்டிய மன்னர்கள், மெய்க்கீர்த்திகளுடன் உள்ள 7 செப்பேடுகள் மற்றும் 391 கல்வெட்டுகள் மட்டும் ஆய்விற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

மெய்க்கீர்த்திகள் என்ற புத்தகம் பூ. சுப்ரமண்யம் அவர்களால் 1984ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளது. அதில் சோழர், பாண்டியர், விஜய நகர மன்னர்கள் என தமிழ்நாட்டினை ஆட்சி செய்த அரசர்களின் மெய்க்கீர்த்திகள் பதிப்பிக்கப்பட்டு. அதன் வரிக்கு வரியான விளக்கங்களும் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், சோழ மன்னர்களின் மெய்க்கீர்த்திகள் கிடைக்கும் இடங்கள் அதிகளவில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், பாண்டிய மன்னர்களின் மெய்கீர்த்திகள் கிடைக்கும் இடங்கள் 1984ஆம் ஆண்டு வரை வெளியிடப்பட்ட கல்வெட்டுகளின் அடிப்படையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால், இக்கட்டுரை தற்காலம் (2025) வரையில் கண்டெடுக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ள பாண்டியர்களின் கல்வெட்டுகளையும் ஆதாரமாக கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளது.

மேலும், இக்கட்டுரையானது, மூன்று காலக் கட்ட பாண்டிய அரசர்களின் மெய்க்கீர்த்திகளையும் அதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள புராணக்கதை, வரலாற்றுச் செய்தி மற்றும் தன் புகழ்ச்சியுரைகளை தனித்தனியாக ஆராயாமல், மெய்க்கீர்த்திகளிலுள்ள பொதுவான செய்திகள், அவைகள் கிடைக்கும் இடங்கள் மற்றும் இடப்பரவல்களின் தன்மை மற்றும் சிறப்பு செய்திகள் பொன்றவைகளை மட்டுமே ஆராய்கிறது.

இக்கட்டுரைக்கு சான்றுகளாக, இந்திய கல்வெட்டு ஆண்டறிக்கைகள், தென்னிந்திய கல்வெட்டுச் சாசனம், தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறையால் வெளியிடப்பட்டுள்ள மாவட்டக் கல்வெட்டு தொகுதிகள், புதுக்கோட்டை சமஸ்தான கல்வெட்டுகள், திருவிதாங்கூர் தொல்லியல் வரிசை, தனியர்களால் கண்டெடுக்கப்பட்டு ஆவணம் போன்ற இதழ்களிலும், புத்தகங்களாக வெளியிடப்பட்டுள்ள கல்வெட்டுகள், இக்கட்டுரை ஆசிரியரால் கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகள் போன்றவைகள் ஆதாரங்களாக எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

மெய்க்கீர்த்தி என்ற சொல் விளக்கம்

மெய்க்கீர்த்தி என்ற சொல் தமிழ் சொல்லான ”மெய்” (உண்மை) மற்றும் சமஸ்கிருத சொல்லான கீர்த்தி (புகழ்) என்ற இரண்டு சொற்கள் கலந்து பெயர்ப்பெற்றுள்ளது. ஒருவனின் (மன்னனின்) உண்மையான புகழை எடுத்துக் கூறுவது மெய்க்கீர்த்தி என பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. அதாவது உண்மையான புகழுக்கு காரணமாகிய குணங்களையும், செயல்களையும் எடுத்துக் கூறும் இலக்கியம் எனக் கொள்ளலாம் .

இதனை,

"சீர்நான் காதி இரண்டடித் தொடையாய்
வேந்தன் மெய்ப்புகழ் எல்லாம் சொல்லியும்
அத்தத்து அவன்வர லாறு சொல்லியும்
அவளுடன் வாழ்கெனச் சொல்லியும் மற்றவன்
இயற்பெயர்ப் பின்னர்ச் சிறக்க யாண்டெனத்
திறம்பட உரைப்பது சீர்மெய் கீர்த்தி"

என பன்னிருபாட்டியல் என்னும் இலக்கண நூல் குறிப்பிடுகிறது. எனினும், இது முற்காலப் பாண்டியர் மெய்க்கீர்த்தீக்கு பொருந்தவில்லை. முதலாம் இராஜராஜனுக்குப் பிறகு கிடைக்கும் மெய்க்கீர்த்திகளுக்கு பொருந்துவதாக உள்ளது. எனவே, முற்காலப் பாண்டியர் மெய்க்கீர்த்திக்கும் ஓர் இலக்கணம் இருந்திருக்க வேண்டும் .

தமிழ்நாட்டில், பல்லவர்கால கல்வெட்டில் மெய்க்கீர்த்திப் போன்ற சிறப்புப் பகுதி சமஸ்கிருத மொழியில் அமைந்துள்ளன. முற்காலப் பாண்டியர் செப்பேடுகளில் மெய்க்கீர்த்திப் பகுதிகள் சமஸ்கிருத மொழியில் கிரந்த வரிவடிவத்திலும், அதனைத் தொடர்ந்து தமிழ் மொழிப் பகுதி வட்டெழுத்து வரிவடிவில் காணப்படுகிறது.

தொடக்க கால சோழ மன்னர்கள் விஜயால சோழன் முதல் உத்தம சோழன் வரையில் பெரிதளவில் மெய்க்கீர்த்திப் பகுதிகள் கல்வெட்டில் இல்லை. ஆனால், முதலாம் இராஜராஜன் காலத்தில் (பொ. ஆ. 10ஆம் நூற்றாண்டு) தான் மெய்க்கீர்த்திப் பகுதிகள் தன் பெயருக்கு ஏற்ப உண்மையான வடிவம் பெற்றுள்ளன. முற்காலப் பாண்டியர் மெய்க்கீர்த்திகளிலுள்ள புராணச் செய்திகள் இடம்பெறாமல், முதலாம் இராஜராஜன் போர்வெற்றிகள், ஆட்சிச் சிறப்பு, கொடை முதலியவற்றை கூறும் மெய்க்கீர்த்தி வரிகளை விரிவாகக் கூறும் மரபினை தொடங்கி வத்துள்ளார் எனலாம். அதன் பின்னர் வந்த மன்னர்கள் அதனைப் பின்பற்றி மேலும் விரிவடையச் செய்துள்ளனர் . சில மன்னர்களுக்கு ஒன்றிற்கும் மேற்பட்ட மெய்க்கீர்த்திகள் உள்ளது.

பிற்காலச் சோழர்களுக்கு அடுத்து வந்த பிற்காலப் பாண்டிய மன்னர்களும் சோழர்களைப் பின்பற்றி மெய்க்கீர்த்திப் பகுதிகளை தங்கள் கல்வெட்டில் பொறித்துள்ளனர்.

முற்காலப் பாண்டிய மன்னர்களின் மெய்க்கீர்த்திகள் (பொ.ஆ. 7ஆம் நூற்றாண்டு – முதல் பொ.ஆ. 10ஆம் நூற்றாண்டு வரை)

கல்வெட்டு, செப்புப் பட்டயங்கள் போன்ற எழுதப்பட்ட வரலாற்றுச் சான்றாதாரங்களின் அடிப்படையில் முற்கால பாண்டிய அரச மரபின்

வரலாற்றை நெடுமாறன் மற்றும் பராந்த நெடுஞ்சடையன் காலம் முதல் தெளிவாக அறியலாம். நெடுமாறனின் வைகைக்கரை கல்வெட்டு , ஏனாதி கல்வெட்டு மற்றும் பராந்தக நெடுஞ்சடையனின் ஆனைமலை மற்றும் திருப்பரங்குன்றம் கல்வெட்டுகள் முற்காலப் பாண்டியர்களின் தொடக்க கால ஆவணங்களாகும்.

நெடுமாறனின் இளையான் புத்தூர் செப்பேடு, பராந்தக நெடுஞ்சடையனின் வேள்விக்குடி , சீவரமங்கலம் மற்றும் சின்னமனூர் (சிறிய செப்பேடு) போன்ற செப்பேடுகளில் முதன்முதலாக மெய்க்கீர்த்திப்பகுதி காணப்படுகிறது. அதே போல், பராந்தக வீரநாரயணனின் தளவாய்புரம் செப்பேடு இராஜசிம்மனின் சின்னமனூர் பெரிய செப்பேடு, மற்றும் வீரபாண்டியனின் சிவகாசி செப்பேட்டிலும் மெய்க்கீர்த்திப் பகுதிகள் காணப்படுகிறது.

முற்காலப் பாண்டியர் செப்பேடுகள், பெரும்பாலும் பிராமணர்களுக்கு ஊரினை தானமாக அளித்த செய்திகளைக் குறிப்பிடுகிறது. செப்பேட்டின் முதல் பகுதியில் சமஸ்கிருத மொழியில், கிரந்த வரிவடிவத்தில் கடவுள் வணக்கத்தினைத் தொடர்ந்து பாண்டிய வம்சத்தினுடைய புராண கால மூலத்தோற்றத்தினையும் அரச மரபுப் பட்டியலையும் கூறுகிறது. செப்பேடு அளித்த அரசனின் முன்னால் ஆட்சி செய்த மன்னர்களின் பெயர்களும் அவர்கள் செய்த தானங்கள், போர்கள் போன்ற செய்திகளை விளக்குகிறது. அதே செய்திகள், இரண்டாம் பகுதியில் தமிழ் மொழியில் வட்டெழுத்து வரிவடிவத்தில் குறிப்பிடப்படுகிறது.

செப்பேட்டில் குறிப்பிடப்படும் செயல்களை, போர்வெற்றிகளை உண்மையென அறுதியிட்டுக்கூற பிறச் சான்றாதாரங்கள் இல்லை என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. அறிவியலுக்கு அப்பாற்ப்பட்ட நம்ப இயலாத புராணச் செய்திகள் இங்கு விரவிக் காணக்கிடக்கின்றது. (எ.கா. பொங்கியெழுந்து வந்த கடல் அலையை தன் ஈட்டியை எறிந்து அடக்கினான் பாண்டிய மன்னன்). இருப்பினும், முற்காலப் பாண்டியர் செப்பேடுகளில் குறிப்பிடப்படும் எல்லாச் செய்திகளும் உண்மைக்குப் புறம்பானவை என ஒதுக்கி தள்ளிவிடமுடியாது. புராணக்கதைகளையும், உயர்வு நவிர்ச்சியாகக் குறிப்பிடப்படும் புகழ்ச்சியரைகளைத் தவிர்த்து பிற செய்திகளை, போர்களை வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்தோடு அணுகினால் நெடுமாறன் மற்றும் பராந்தக நெடுஞ்சடையனுக்கு முன்னர் இருந்த பாண்டிய மன்னர்கள் வரலாற்றினை ஓரளவிற்கு அறிய இச்செப்பேடுகளில் குறிப்பிடப்படும் மெய்க்கீர்த்திகள் உதவுகிறது என்றால் அது மிகையல்ல.

முற்காலப் பாண்டியர்களின் கல்வெட்டில் மெய்கீர்த்திப் பகுதிகள் காணப்படவில்லை

செப்பேடுகளில் காணப்படும் மெய்க்கீர்த்திகள், நெடுமாறன் காலம்

முதல் சோழன் தலைகொண்ட வீரபாண்டியன் காலம் வரையிலுள்ள கற்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள கல்வெட்டுகளில் காணப்படவில்லை என்பது இங்கு ஈண்டுக் குறிப்பித்தக்கது. இதற்கு காரணமாக கல்வெட்டில் வெட்டுவதற்கான இடப்பற்றாக்குறையைக் குறிப்பிடலாம். அக்காலக் கோவில்களும் அளவில் சிறியதாக இருந்துள்ளது. மேலும், செப்பேடுகள் அரசனால் அளிக்கப்படும் நேரடி ஆவணங்களாக இருப்பதால், அதில் தன் குலப்பெருமை, முன்னோர்கள் பெருமை, தன்பெருமை மற்றும் தானம் குறித்த செய்திகள் என அனைத்தையும் குறிப்பிடுகிறார்கள். அத்துனைத் தகவல்களையும் பல செப்பேட்டுத் தகடுகளில் பொறித்து உருவாக்கி கொள்ளலாம். ஏனெனில் செப்பெடுகளில் இடப்பற்றாக்குறை ஏற்படுவதற்கு வாய்ப்பில்லை. தேவையேற்படின் பல செப்பு ஏடுகளை கோர்த்து செப்புப்பட்டயம் உருவாக்காலம். ஆனால், கோவில்களில் அல்லது தனிக்கல்லில் வெட்டப்படும் கல்வெட்டுகள் அரசனானுடைய நேரடிக் கல்வெட்டுகளாயினும் இடப்பற்றாக்குறை காரணமாக மெய்க்கீர்த்திகள் தவிர்க்கப்பட்டுள்ளது எனக் கருதலாம். அதே நேரத்தில் அரசர்களுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் மன்னனின் பெயர் குறிப்பிட்டு, பிறரால் அளிக்கப்படும் தானக் கல்வெட்டுகளில் மன்னனுடைய மெய்க்கீர்த்திகளை வெட்டுவதற்கான தேவை ஏற்படவில்லை எனலாம்.

அதே வேளையில், முற்காலப் பாண்டிய மன்னன் ஸ்ரீமாற ஸ்ரீவல்லபனின் ஆட்சிகாலத்தில் இருஞ்சோணாட்டுப் பகுதியில் (இன்றை விருதுநகர் மாவட்டம், சாத்தூர் பகுதி), புகழுடன் விளங்கிய எட்டிச் சாத்தன் என்ற இருப்பைக்குடி கிழவனின் இருக்கன்குடி கல்வெட்டில் ஸ்ரீவல்லபனுக்கு சிறிய புகழ்ச்சியை கூறிவிட்டு, தன்னுடைய புகழ் மற்றும் தான் செய்த அறச்செயல்களை புகழ்ந்து பாடும் வகையில் கல்வெட்டினை பாடல் வடிவில் உருவாக்கியுள்ளார். அதே போல், சோழன் தலை கொண்ட வீர பாண்டியன் காலத்தைச் சார்ந்த தென்னவன் தமிழ் வேள் என்னும் பட்டம் கொண்ட குறுநிலத்தலைவனின் கீழ் மாத்தூர் கல்வெட்டு . "பூமிசை மடந்தையும் புனை தமிழ்ப் புல...நாமிசை மடந்தையும் நன்கினி திருக்க மார்வு முகமு மற்றவர்க் களித்த" என தொடங்குகின்ற புகழ்ச்சியுரையை தாங்கியுள்ளது இதனை நோக்கும் பொழுது, முற்காலப் பாண்டிய அரசனுக்கு கீழ் இருந்த குடிநிலத்தலைர்கள் தன் புகழ்பாடும் கல்வெட்டினை உருவாக்கியுள்ளதை அறியமுடிகிறது. ஆனால், முற்காலப் பாண்டிய மன்னர்கள் தங்கள் நேரடிக் கல்வெட்டுகளில் மெய்க்கீர்த்திகளையோ தன்புகழ்பாடும் வரிகளைத் தவிர்த்துள்ளது வியப்புக்குரியதாக உள்ளது.

சோழர்களின் மேலாதிக்கத்தின் கீழ் இருந்த பாண்டிய அரசர் மெய்க்கீர்த்திகள் (பொ.ஆ. 11 – பொ. ஆ. 12ம் நூற்றாண்டு)

மதுரை கொண்ட கோப்பரகேசரி முதலாம் பராந்தக சோழர் ஆட்சிகாலத்தில் பாண்டிய நாடு கைப்பற்றப்பட்ட பொழுதிலும், மீண்டும் பராந்தகன் ஆட்சிக்குப் பின் பாண்டியர்கள் தனியரசாக ஆட்சி செய்தனர். சோழன் தலை கொண்ட வீரபாண்டியன் வீழ்ச்சிக்குப் பின். பொ.ஆ. 11

நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் முதலாம் இராஜராஜன் ஆட்சி காலத்தில் பாண்டிய நாடு முழுமையும் கைப்பற்றப்பட்டு, பாண்டிய நாடானது ராஜராஜ பாண்டிய மண்டலம் என்ற புதிய பெயரினையும் பெற்றது.

இராஜராஜ சோழன் பாண்டிய நாட்டை கைப்பற்றி ஆட்சி புரிகின்ற காலத்தில் தன்னுடைய மெய்க்கீர்த்திகளை சோழ நாட்டுக் கோவில்களில் கல்வெட்டுகளாக வெட்டியதைப் போன்று, பாண்டிய நாட்டுக் கோவில்களில் (அழகர்கோயில், சேரன்மகாதேவி, கங்கைகொண்டான்) வெட்டிவித்து, மன்னனின் அழகான மெய்க்கீர்த்திகளை கற்களில் கல்வெட்டாக வெட்டுவிக்கும் பழக்கத்தைப் பாண்டிய நாட்டில் ஏற்படுத்தினான் எனலாம். மேலும், பாண்டிய நாட்டில் வழக்கத்திலிருந்த வட்டெழுத்து வரிவடிவத்திற்கு மாற்றாக தமிழ் எழுத்துகளில் கல்வெட்டுகளை வெட்டி தமிழ் வரிவடிவத்தை பாண்டிய நாட்டில் புகுத்தினார். பின்னர், அடுத்த நூற்றாண்டுக்குள் பாண்டிய நாட்டில் வட்டெழுத்து வரிவடிவம் முற்றிலும் மறைந்து, தமிழ் வரிவடிவம் மட்டுமே கல்வெட்டில் இடம்பெறும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

முதலாம் இராஜேந்திரன் ஆட்சிக்காலத்தில் பாண்டிய நாட்டினை சோழ-பாண்டியர்கள் என்ற பட்டங்கொண்ட சடையவர்மன் சுந்தர சோழ பாண்டியன், மாறவர்மன் விக்ரம சோழ பாண்டியன், சடையவர்மன் உடையார் சோழ பாண்டியன், மாறவர்மன் பராக்கிரம சோழ பாண்டியன் என்ற நான்கு சோழ இளவரசர்கள் பாண்டிய மன்னர்களாக ஆட்சி புரிந்தனர் . தனியரசர்களாக அவர்கள் தன் பெயரால் கல்வெட்டுகள் வெளியிட்டுள்ளனர். பெருங்குளம், மன்னார்கோவில் , அம்பாசமுத்திரம் , சேரன்மகாதேவி , ஆதனூர் , மற்றும் திருவாலீஸ்வரம் என பல பாண்டிய நாட்டு ஊர்களிலுள்ள கோவில்களில் அவர்கள் கல்வெட்டுகள் காணப்படுகிறது. அவர்களையும் பாண்டிய நாட்டு மன்னர்களாகக் கொண்டாலும், அவர்கள் தனியாக மெய்க்கீர்த்திகள் வெட்டிக்கொள்ளவில்லை. அவர்களுடைய நேரடி ஆணைக் கல்வெட்டுகளிலும் மெய்கீர்த்திப் பகுதி இடம்பெறவில்லை. சேரன்மகாதேவி கல்வெட்டில் உடையார் சோழ-பாண்டிய தேவர் என்ற மன்னின் கல்வெட்டில், தன் தந்தையான சோழ மன்னன் வீர இராஜேந்திர சோழனின் மெய்க்கீர்த்தியான "வீரமே துணையாகவும், தியாகமே அணியாகவும்....... எனதொடங்கும் மெய்க்கீர்த்தியை குறிப்பிட்டு, நம்மய்யர் (வீர ராஜேந்திரன்) திருமுகம் (ஆணை) நமக்கு வந்தமையால் இத்தானத்தை அளிக்கிறோம் எனக் குறிப்பிடுகிறான். ஆகையால், சோழ-பாண்டியர்கள் தனக்கென மெய்க்கீர்த்திகள் இல்லாமல் கல்வெட்டுகள் வெளியிட்டுள்ளனர்.

அதன் பின்னர், முதல் குலோத்துங்க சோழன் ஆட்சி காலத்தில், பாண்டிய நாட்டில் சோழர்கள் மேலாண்மையை ஏற்றுக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்த பாண்டிய மன்னர்கள் தங்கள் கல்வெட்டுகளில் சோழ அரசர்கள் வெளியிட்டுள்ள மெய்க்கீர்த்திகள் போன்றே வெளியிட்டுள்ளதைக் காணலாம். இக்கால மன்னர்களின் 192 கல்வெட்டுகள் மெய்க்கீர்த்தியுடன் காணப்படுகிறது.

மேலும், இம்மன்னர்களின் மெய்க்கீர்த்திகள் கிடைக்கும் இடங்களை வரைபடம் 1ல் காணலாம்.

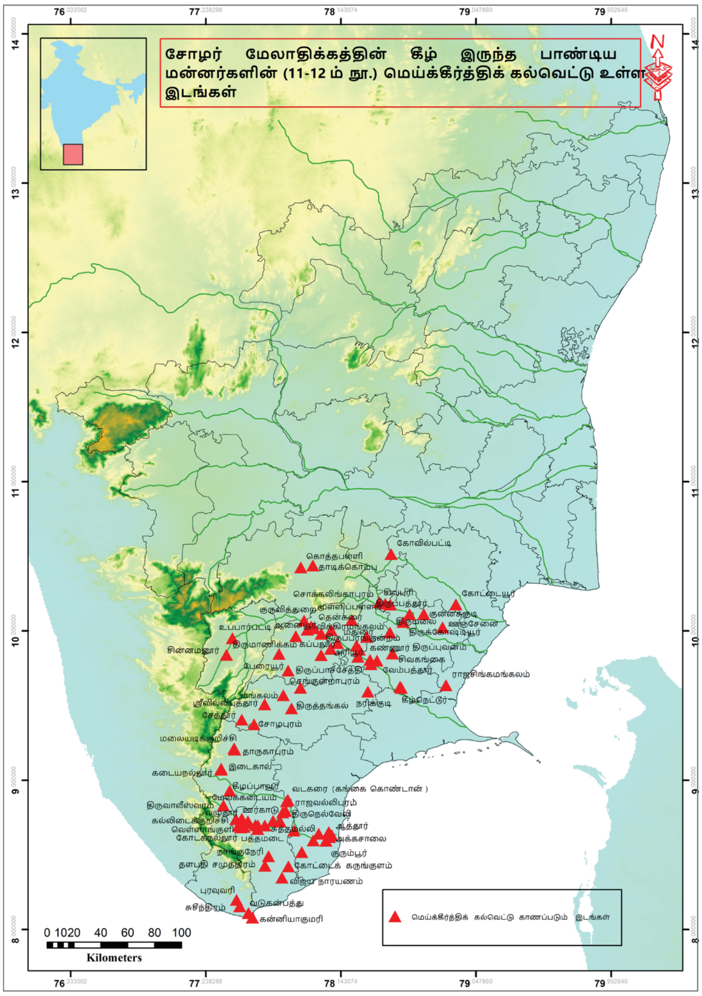

முதலாம் சடையவர்மன் ஸ்ரீவல்லப பாண்டியன்(1101-1124), சோழ மன்னன் முதலாம் குலோத்துங்கன் மற்றும் விக்ரம சோழன் என இருவருடைய காலத்தில் பாண்டிய நாட்டினை ஆட்சி செய்கிறார். விஜய நாராயணம் ராஜகோபால ஸ்வாமி கோவிலிலுள்ள இம்மன்னனின் கல்வெட்டில் குலோத்துங்க சோழர் குறிப்பிடப்படுகிறார். மேலும், ஸ்ரீவல்லபனின், ஆனையூர், கடையநல்லூர், வேம்பத்தூர் கல்வெட்டுகளில் விக்ரம சோழனின் "பூமாது புணர புகழ்மாது விளங்க நாமாது விரும்ப நயந்த செயமடந்தை தானினிது...." எனத் தொடங்கும் மெய்க்கீர்த்தியுடன் கல்வெட்டு உள்ளது. இருப்பினும், முதலாம் சடையவர்மன் ஸ்ரீவல்லபன் "திருமடந்தையுஞ் ஜெயமடந்தையுந் திருப்புயங்கழிலினி திருப்ப எண்டிசையுங் குடையிழிற்ற.........." மற்றும் "திருமகள் செயமகள் திருப்புயத்திருப்ப இரு நிலத்தொருகுடை நிற்ப பொர்வலி....... " எனத் தொடங்கும் இரு மெய்கீர்த்திகளை தன் கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடுவதைக் காணும் பொழுது, ஓரளவு தன்னுரிமையுடன் ஆட்சி செய்துள்ளார் என

எண்ணலாம். சோழர்கள் மேலாதிக்கத்தின் கீழ் இருந்த பிற பாண்டிய மன்னர்களின் சில மெய்க்கீர்த்திகளைக் கீழ் காணும் பட்டியலில் காணலாம்.

மன்னர் பெயர்	கல்வெட்டு இருக்கும் இடம்	மெய்க்கீர்த்தி தொடக்கம்
சடையவர்மன் பராந்தகப் பாண்டியன் (1111-1119)	கன்னியாகுமரி	”திருவளரச் செயம் வளரத் தென்னவர்தம் குலம் வளர வருமறை நான்கவைவளர..
சடையவர்மன் ஸ்ரீ வல்லபன்	கடையநல்லூர்	”பூமாது புணர புகழ்மாது விளங்க நாமாது விரும்ப நயந்த செயமடந்தை தானினிது….
மாறவர்மன், பராக்கிரம பாண்டியன் (1143-1165)	தென்கரை	”திருமகள் புணர புகழ் மகள் விளங்க விக்கிரமச் ஜயமகள் பொறப்பயத்திருப்ப…..
	திருப்பத்தூர்	
மாறவர்மன் ஸ்ரீவல்லபன் (1145-1162)	தாருகாபுரம்	பூமகள் செயமகள் பொற்புயந் திளைப்ப நாமகள் விரும்ப நான்மறை நெறியினில்……
சடையவர்மன் குலசேகரன் (1162-1177)	கல்லிடைக்குறிச்சி	”பூதல மடந்தை புகளொடும் பொலிய வேதமும் தமிழும் மெல்லமையில் விளங்க……..
	அழகர்கோயில்	”பூவின் கிழத்தி மேவி விற்றிருப்ப மேதினிமது நீதியிற் ………
சடையவர்மன் வீரபாண்டியன் (1170-1195)	சுசீந்திரம்	“பூமடந்தையும் செயமடந்தையும் பொலிந்து திருப்புயத்திருப்ப………….
மாறவர்மன் வீரபாண்டியன் (1170)	திருவாதவூர்	”பூமருவிய திருமாதும் சயமாதும் புயத்திருப்ப திருமருவிய மலர் கூந்தல்……..

பிற்காலப் பாண்டிய மன்னர்களின் மெய்கீர்த்திகள் (பொ. ஆ. 13- பொ. ஆ. 14ம் நூற்றாண்டு)

மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழ அரனுக்குப் பின் வலிமை குன்றிய சோழர்களின் ஆதிக்கத்தில் இருந்து விடுபட்டு தனியரசராக பாண்டிய நாட்டினை முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் ஆட்சி செய்கிறார். அவருடைய தொடக்க மெய்க்கீர்த்திக் கல்வெட்டுகளில் சோணாடு கொண்டருளிய சுந்தரபாண்டிய தேவர் என்றும் பின்னர் சோணாடு வழங்கியருளியவர் என்ற பட்டத்தினை சுட்டுகிறது. அவர் சோழ நாட்டை வென்று, பின்னர் ஹோய்சால (போசளர்) மன்னன் இரண்டாம் வல்லாளன் மற்றும் வீரநரசிம்மன் ஆகியோர் சோழ

மன்னன் மூன்றாம் இராசராசனுக்கு உதவியதின் காரணமாக சோணாட்டை சுந்தரபாண்டியன் திரும்பி வழங்கியுள்ளார் . இவருக்கு பின்னர் ஆட்சி செய்த முதலாம் சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன், சோழ நாடு முழுவதினையும் கைப்பற்றுகிறார். சோழ மரபு முழுதும் மறைந்த நிலையில், பாண்டியர்களின் ஆட்சியை, வடக்கே ஆந்திரப் பகுதியிலுள்ள நெல்லூர் வரையிலும் விரிவாக்கம் செய்கிறார்.

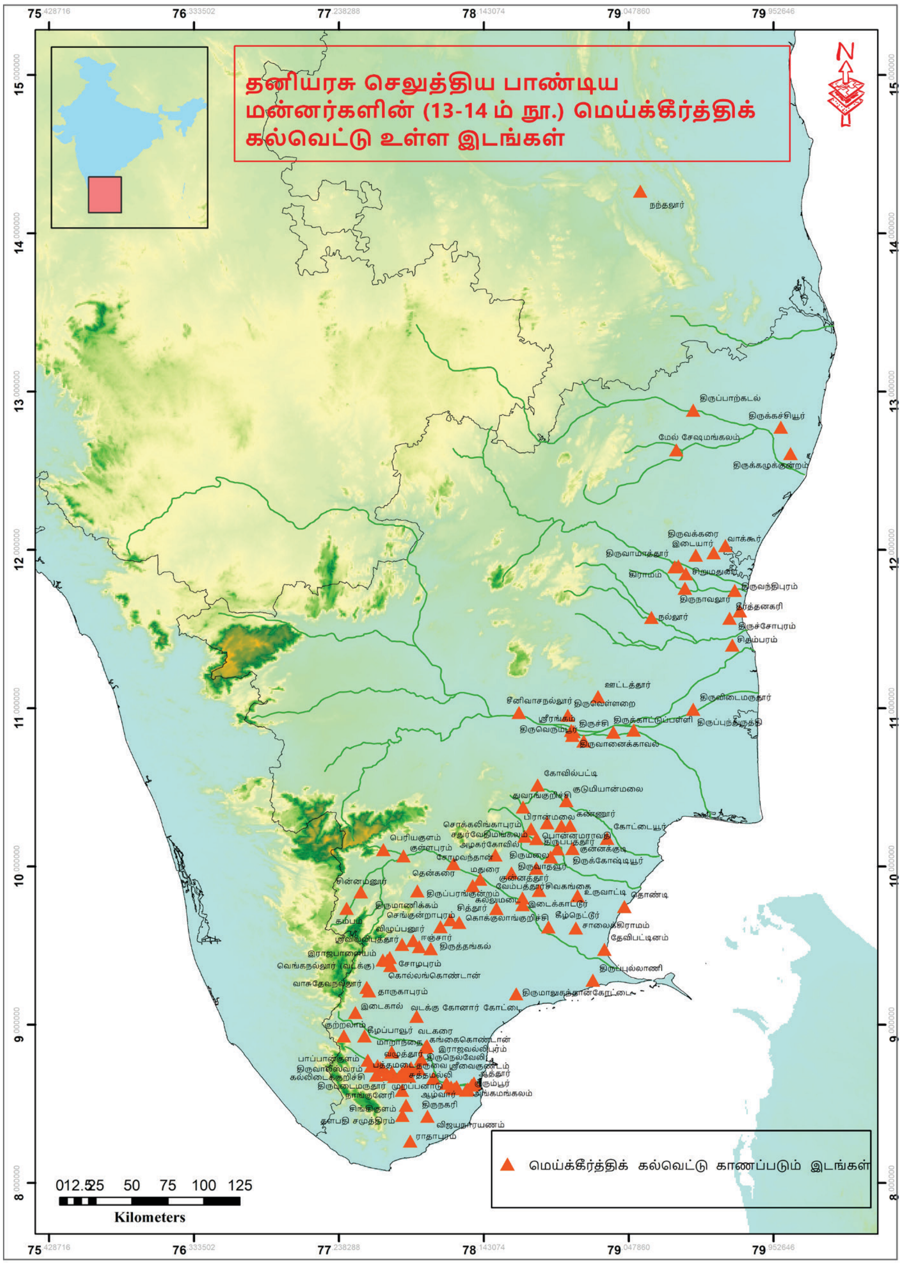

முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் முதல் பொ.ஆ. 14ம் நூற்றாண்டு வரை தமிழ்நாட்டில் பிற்காலப் பாண்டிய மன்னர்கள் கல்வெட்டுகளில் 199 கல்வெட்டுகள் மெய்க்கீர்த்திகளை கொண்டுள்ளது. சில பாண்டிய

மன்னர்கள் சோழ மன்னர்களுக்கு இருப்பது போல ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட மெய்க்கீர்த்திகளை கொண்டுள்ளனர். பிற்காலப் பாண்டிய மன்னர்களின் கல்வெட்டுகள் மெய்க்கீர்த்திகளுடன் கிடைக்கும் இடங்களை வரைபடம் 2ல் காணலாம்.

இவ்வரைபடத்தினை காணும்பொழுது. பாண்டியர்கள் சோழ நாட்டினைக் கைப்பற்றி ஆட்சி செய்த பொழுதும், சோழ நாட்டிலுள்ள (சோழர்களின் - Core Region – தஞ்சாவூர், திருவாரூர், நாகப்பட்டினம், மயிலாடுதுறை) கோவில்களிலோ, சோழ நாட்டுப் பகுதிகளிலோ தன்னுடைய மெய்க்கீர்த்தியுடன் கூடிய கல்வெட்டுகளை வெட்டவில்லை. முதலாம் சடையவர்மன் சுந்தர பாண்டியனின் “ஸமஸ்த ஜகதாதர ஸொமகுல திலக மதுராபுரி மாதவ கௌரவம்ஸ” எனத் சமஸ்கிருத மொழியில் கிரந்த வரி வடிவத்தில் தொடங்கும் மெய்க்கீர்த்தி, தஞ்சாவூர் பகுதியான திருக்காட்டுப்பள்ளி கோவிலிலும், இதே மன்னனுடைய ”பூமலர் வளர்திகழ் திருமகள் புகழாகம் புணர்ந் திருப்ப நாமலர் வளர்கலை வஞ்சி நலமிகு... என அழகிய தமிழ் மொழியில் தமிழ் வரி வடிவத்திலுள்ள கல்வெட்டு திருப்பூந்துருத்தி கோவிலில் காணப்படுகிறது. மேற்குறிப்பிடும், இவருடைய கல்வெட்டுகள் தவிர்த்து சோழ நாட்டில் கிடைக்கும் பிற பாண்டிய மன்னர்களின் கல்வெட்டுகளில் மெய்க்கீர்த்திப் பகுதிகள் இல்லை.

சுந்தரபாண்டியனின் மெய்க்கீர்த்தி கல்வெட்டு ஆந்திரா மாநிலம் கடப்பா மாவட்டத்திலுள்ள நந்தலூரில் உள்ளது. மேலும், ”ஸமஸ்த புவனக வீர.......... எனத் தொடங்கும் மூன்றாம் மாறவர்மன் விக்ரம பாண்டியன் மெய்க்கீர்த்தி கல்வெட்டுகள் சோழநாட்டின் வெளிறப்பகுதியான தற்கால கடலூர் மாவட்டம் சிதம்பரம், திருச்சோபுரம், திருவந்திபுரத்திலும், விழுப்புரம் மாவட்டம், திருவக்கரை, திருநாவலூர், சிறுமதுரை, இடையார் மற்றும் திருவாமாத்தூர் பொன்ற இடங்களில் காணப்படுவதால் அம்மன்னர் அப்பகுதியினை ஆட்சி செய்ததாக கருதவேண்டியுள்ளது.

இந்த வகையில், பிற்காலப் பாண்டியர் கால மன்னர்களின் நேரடி ஆணைக் கல்வெட்டுகள் சோழநாட்டுப் பகுதியில் கிடைப்பினும், அதில் பாண்டிய மன்னர்கள் தங்கள் புகழ்பாடும் மெய்க்கீர்த்திகளை தவிர்த்து கல்வெட்டுகள் வெட்டுவித்துள்ளதில் ஏதோ அரசியல் காரணம் இருந்திருக்க வேண்டும். புதியதாக கைப்பற்றப்பட்ட சோழ நாட்டில் தங்கள் ஆட்சியை நிலைப்படுத்துவதற்கு அப்பகுதியில் அதிகாரமிக்க அமைப்புகளான தனியூர், பிரம்மதேயங்கள், நாட்டார்கள், ஊரவர்கள் போன்ற நில உடைமைச் சமூக நிர்வாகத்தின் ஆதரவிற்காக, வெளியிலிருந்து வந்த பாண்டியர்களின் குலப்பெருமையும், தற்பெருமையையும், சோழநாட்டினை கைப்பற்றி அழித்திட்ட வெற்றிச் செய்திகளைக் குறிப்பிடும் மெய்க்கீர்த்திக் கல்வெட்டுகளை

தவிர்ப்பதால், பிரச்சனைகளை தவிர்ப்பதும், அவர்கள் அரசுக்கு எதிரான நிலை எடுக்காமால், இணக்கத்தோடும் இருப்பார்கள் என்ற அரசியல் காரணத்திற்காக எனக் கருதலாம்.

இக்காலக்கட்டத்தைச்சார்ந்த மன்னர்களின், சில குறிப்பிடத்தக்க மெய்க்கீர்த்திக் கல்வெட்டுகள் கீழ் காணும் பட்டியலில் கொடுக்கப்படுகிறது.

மன்னர்பெயர்	கல்வெட்டு இருக்கும் இடம்	மெய்க்கீர்த்திதொடக்கம்
முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் (1216-1241)	பொன்னமராவதி திருவெள்ளறை	”பூமருவிய திருமடந்தையும் புவிமடந்தையும் புயத்திருப்ப நாமருவிய கலைமடந்தையும் ஜெயமடந்தையும்………
முதலா ம்மாறவர்மன் விக்ரம பாண்டியன் (1218-1232)	கல்லிடைக்குறிச்சி	”திருமகள் செயமகள் திருப்புயத்திருப்ப பொருகடல் ஆடை நிலமகள் புணர……
இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் (1238-1255)	பிரான்மலை இராஜபாளையம்	”பூமலற் திருவும் பொருட்சேர் மடந்தையுந் தாமரைக் குவிமுலைச் செயப்புயத்திருப்ப….
இரண்டாம் மாறவர்மன் குலசேகரன் (1237-1255)	செங்குன்றாபுரம் தென்கரை	”பூதலவனிதை மெதக விளங்க மந்தரமார் வினிந்திரை யிருப்ப புயவரை தழுவி…..
முதலாம் சடையவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் (1251-1283)	திருப்பூந்துருத்தி	”பூமலர் வளர்திகழ் திருமகள் புகழாகம் புணர்ந் திருப்ப நாமலர் வளர்கலை வஞ்சி….
	அழகர்கோயில் ஸ்ரீரங்கம் திருக்கழுக்குன்றம் நந்தலூர் சிதம்பரம்	”ஸமஸ்த ஜகதாதர ஸொமகுல திலக மதுராபுரி மாதவ கெரளவம்ஸ நிர்முலந் …………
இரண்டாம் மாறவர்மன் விக்ரமன் (1250-1265)	தாருகாபுரம்	”திருமலர் மாது பொருவரை மார்வுற பொருப்ப மாமடந்தைத் திருப்புயம் புணர…..

இரண்டாம் சடையவர்மன் வீர பாண்டியன் (1254-1265)	குடுமியான்மலை	”திருமகள் வளர்முலை திருமார்பு தளைபடப் பொருமகள் வளர்முலை புயம் புணர்ந்து களிப்ப…
முதலாம் மாறவர்மன் குலசேகரன் (1268-1312)	நாங்குநேரி	”தேர்பொலல்குற் திருமகள் புணரவும் கார்போல் கூந்தற் கலைமகள் கலப்பவும் பார்மதி மனத்துப்….
	இராஜவல்லிபுரம்	
	திருக்குறுங்குடி	எம்மண்டலமும் கொண்டருளிய…

தொகுப்புரை

செப்பேடுகளில் காணப்படும் முற்காலப் பாண்டிய மன்னர்கள் மெய்க்கீர்த்திகள் கல்வெட்டில் காணப்படவில்லை. இதற்கு கல்வெட்டு வெட்டப்படும் கோவில்களிலுள்ள இடப்பற்றாக்குறை காரணமாக கருதலாம். மேலும், முற்காலப் பாண்டியர்களின் கீழ் இருந்த குடி நிலத்தலைவர்கள் தன் புகழ் பாடும் கல்வெட்டுகளை வெட்டியுள்ளனர். ஆனால், மன்னர்கள் கல்வெட்டில் தன்புகழ் மெய்க்கீர்த்திகளைத் தவிர்த்துள்ளது வியப்புக்குரியதாக உள்ளது.

சோழர்களின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருந்த பாண்டிய மன்னர்கள் சோழ மன்னர்களைப் பின்பற்றி முதன் முதலாக தங்கள் மெய்க்கீர்த்திகளை கற்களில் கல்வெட்டுகளாக வெட்டியுள்ளனர். சில பாண்டிய மன்னர்கள், சோழ அரசனின் மெய்க்கீர்த்திகளை தங்கள் கல்வெட்டின் முன் பகுதியில் வெட்டியுள்ளதை காணும் பொழுது, அவர்கள், சோழ மன்னின் மேலாதிக்கத்தின் கீழ் இருந்துள்ளதை துல்லியமாக அறியமுடிகின்றது. மெலும், இச்சோழ மன்னர்களுக்கு அடிபணிந்திருந்த பாண்டிய மன்னர்கள், சோழ மன்னர்களைப் போன்று ஒன்றுக்கு மேற்ப்பட்ட மெய்க்கீர்த்திகளை கொண்டுள்ளனர்.

மூன்றாவதாக, சோழர்களை வென்று தனியாட்சி செய்த பிற்காலப் பாண்டிய மன்னர்களின் கல்வெட்டுகளில் மெய்க்கீர்த்தி பகுதிகள் தெளிவாகவும், அதிக எண்ணிக்கையில் கல்வெட்டுகளாக வெட்டப்பட்டுள்ளன. இவர்களுடைய காலவரிசையை, யாருக்குப் பின் யார் ஆட்சி செய்தார்கள் என்ற தெளிவாக காலக்கணிப்பு செய்ய இயாலாததாகினும், இவர்களுடைய மெய்க்கீர்த்திகளை வைத்து அரசர்களுடைய பெயர்களை எளிதில் வேறுபடுத்தி அடையாளம் காண உதவுகிறது. மெய்க்கீர்த்தியின் தொடக்க வரிகளைக் கொண்டே எந்த மன்னருடைய கல்வெட்டு என எளிதில் அடையாளம் காண முடிகிறது.

மேலும், மெய்க்கீர்த்திக் கல்வெட்டுகளைக் கொண்டு மன்னர்கள் எப்பகுதியினை ஆட்சி செய்தனர், எந்த அரண்மனையில் இருந்தவாறு ஆணை பிறப்பித்தனர், மன்னர் ஆணையிடும் பொழுது அமர்ந்திருந்த கலிங்கரையன், முனையதரையன், பாண்டியதரையன், பாண்டியராஜன்,

பல்லவரையன், மழவதரையன் போன்ற சிம்மாசனத்தின் பெயர்களையும், ஆணை பிறப்பிக்கும் பொழுது அம்மன்னருடன் அரியாசனத்தில் அமர்ந்திருந்த அரசி யார், அவர்களுடைய பட்டப் பெயர்களாக அவனிமுழுதுடையாள், உலகுமுழுதுடையாள், புவனமுழுதுடையாள் மற்றும் முக்கோகிழானடிகள் என்ற பெயர்கள் மட்டுமே மீண்டும், மீண்டும் வருவதை அறியமுடிகிறது.

வியப்பாக, பிற்காலப் பாண்டியர்கள் சோழநாட்டினைக் கைப்பற்றி ஆட்சி செய்தாலும், முதலாம் சடையவர்மன் சுந்தர பாண்டியனின் சில கல்வெட்டுகள் தவிர, பிற பிற்காலப் பாண்டிய மன்னர்களின் கல்வெட்டுகளில் மெய்க்கீர்த்திப் பகுதியினை தவிர்த்து சோழ நாட்டுப் பகுதியில் வெட்டப்பட்டுள்ளன. இதற்கு சில குறிப்பிட்ட காரணங்கள் இருந்திருக்க வேண்டும். அதாவது, புதியதாக கைப்பற்றப்பட்ட சோழ நாட்டில், அந்நிய தேசத்திலிருந்து (பாண்டிய நாட்டில்) வந்தவர்கள் பெருமையை கல்லில் வெட்டி சோழ நாட்டில் ஏற்படும் கிளர்ச்சி அல்லது பிரச்சனைகளை தவிர்க்கும் காரணத்திற்காக இருக்கலாம்.

இறுதியாக, மெய்க்கீர்த்திப் பகுதிகள் கூறுகின்ற செய்திகளுள் பல கற்பனைக் கதை, உயர்வு நவிற்சியும் கலந்தவை என கே. ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரியாரும், சில மன்னருடைய மெய்க்கீர்த்திகள் பொய்க்கீர்த்திகள் போன்று தோன்றுகின்றன என கே. கே. பிள்ளை அவர்கள் கூறும் கருத்திற்கு ஏற்ப பிற்காலத்திய மன்னர்களின் மெய்க்கீர்த்திகள் தன் புகழ்ச்சி பாடும் இலக்கியமாக மாறிவிடுகின்றன. இருப்பினும், மெய்க்கீர்த்திச் செய்திகள் அத்துணையும் உண்மையென ஏற்காவிடினும் சில வரலாற்றுச் செய்திகளை பிரித்துப் பார்த்து நுணுகி ஆராய்வது இன்றியமையானது. அந்தவகையில் சில மன்னர்களின் மெய்க்கீர்த்திகள் உண்மையும், தன் பெருமையைக் கூறும் அடை மொழிகளும், வருணனைகளும், உயர்வு நவிற்சியான வார்த்தை அலங்காரங்களையும் கொண்டு கலந்து உருவாக்கப்பட்டவைகள் என்றுக் கூறலாம்.

நூற்பட்டியல்

புறநானூறுபாடல், 19, 24, 71

Iravatham Mahadevan., 2021. Early Tamil Epigraphy, from earliest time to the sixth century C.E.. Central Institute of Classical Tamil, Chennai.

E. Hultzsch, 1925. Inscriptions of Asoka. New Edition. In: Corpus Inscriptionum Indicarum vol. I. Oxford: Clarendon Press,p. 3

Jeyaswal, K.P., 1917. The Journal of The Bihar and Orissa Research Society Vol. III. Published by Bihar and Orissa Research Society. Patna. p.458; Benimadhab Barua., 1929. Old Brahmi Inscriptions in the Udayagiri and Khandagiri Caves, University of Culcutta. p. 22

சுப்ரமண்யம். பூ., 1984. மெய்க்கீர்த்திகள், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.

சுப்ரமண்யம். பூ., 1984. மெய்க்கீர்த்திகள். ப. 9

பன்னிருபாட்டியல்: 198

சுப்ரமண்யம். பூ., 1984. மெய்க்கீர்த்திகள். ப.21

மேலது. பக். 17-18

Epigrahia Indica, Epigraphy Branch, Archaeological Survey of India, Mysore. Vol. XXXVIII. Part I. No. 4. p. 27-28.

இராசகோபால். சு, மற்றும் வே. வேதாசலம்., 1996. சேந்தன் மாறனின் ஏனாதிக் கல்வெட்டு, ஆவணம் 07, தமிழகத் தொல்லியல் கழகம், தஞ்சாவூர். பக்.13-14

South Indian Inscriptions Volume-XIV:1 (hereafter SII Vol.), Epigraphy Branch, Archaeological Survey of India, Mysore.

SII Vol. XIV: 2

சுப்பராயலு,எ, மற்றும் வே. வேதாசலம்., 2007. பாண்டியன் நெடுமாறனின் இளையான்புத்தூர் செப்பேடு, ஆவணம் 18, தமிழகத் தொல்லியல் கழகம், தஞ்சாவூர். பக்.1-15

பாண்டியர் செப்பேடுகள் பத்து (மறுபதிப்பு 1999). உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை. பக். 169

பாண்டியர் செப்பேடுகள் பத்து. பக். 181

மேலது. பக். 187

மேலது. பக். 191

மேலது. பக். 205

மேலது. பக். 214

SII Vol. XIV: 44

SII Vol. XIV: 87

SII XXXVI:80

SII V:744

SII V:724

SII Vol. XIV: 131-181

SII Vol. XIV: 182-193

SII Vol. XIV: 94-195

SII Vol. XIV: 96-97

சேதுராமன். N. 1989. பாண்டியர் வரலாறு, இராமன் அண்ட் இராமன் பிரைவேட் லிமிடட், கும்பகோணம். பக். 24

SII Vol. XIV: 131

SII Vol. XIV: 132

SII Vol. XIV: 134

SII Vol. XIV: 137

SII Vol. XIV: 174

SII Vol. XIV: 170

SII Vol. XIV: 194

SII Vol. XIV: 226

Annual Report on Indian Epigraphy1962-63: 498 (hereafter ARE) Epigraphyranch, Archaeological Survey of India, Mysore.

ARE 1917:625

ARE 1959-60:343

SII VIII:230, 481; SII XIV: 237, 461

SII XIV:214

Travancore Archaeological Series Volume OneNo. III, (edited by T.A> Gopinatha Rao) (Here after TAS, vol.), Department of Cultural Publications, Government of Kerala. Reprint. 1988.An inscription of the ninth year of the reign of Paranthaka Pandya at Kanya Kumari. பக்.49-57

ARE 1917:625

SII V:297; SII XXXVI:130

SII XXV:98, 131

SII XXX:255

SII XXIII:110, 112

அழகர் கோயில் கல்வெட்டுகள். 2010. தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை, சென்னை. வ. எண்.258/2003. ப.45-47

TAS Vol. II: p.18

மதுரை மாவட்டக் கல்வெட்டுகள், தொகுதி. 1,2006. தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை, சென்னை. ப. 81

சதாசிவ பண்டாரத்தார் T.V.,2010. பாண்டியர் வரலாறு, பூம்புகார் பதிப்பகம். சென்னை. பக். 89-94

ராசசேகர தங்கமணி. ம., 2015. பாண்டியர் வரலாறு, விகடன் பதிப்பகம். பக். 383-388

ARE 1960-61:320

SII V:459

ARE 1934-35:120,127

SII XVII:128

ARE 1955-56:256

SII XVII:202

ARE 1939-40:253

ARE 1936-37:268

ARE 1928-29:280

SII VIII:751

Inscription (Texts) of the Pudukkottai State (here after IPS), Reprint. 2002. The Commissioner of Museums, Chennai. Inscription No. 256

ARE 1938-39:196-197

SII XXIII:90, 97

ARE 1924:209,211; விசயவேணுகோபால். கோ., 2022. பிரான்மலை (திருக்கொடுங்குன்றம்) கல்வெட்டுக்கள். பாண்டிய நாட்டு வரலாற்று ஆய்வு மையம். பக். 41-44

விருதுநகர் மாவட்டக் கல்வெட்டு தொகுதி-II, 2009. தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை, சென்னை. வ. எண். 341 பக்.163-165

விருதுநகர் மாவட்டக் கல்வெட்டு தொகுதி-I, 2008. தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை, சென்னை. வ. எண். 308/2005. பக்.263-264

SII V:301

SII V:459

அழகர் கோயில் கல்வெட்டுகள். 2010. தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை, சென்னை. வ. எண்.351/2003. p.139

SII XXIV:203

SII V:483, 484

SII XIII:613

SII IV:624,631

SII XXX:236

IPS:366

ARE 1927-28:254-255

திருநெல்வேலி மாவட்டக் கல்வெட்டு தொகுதி-I, 2009. தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை, சென்னை. வ. எண்.61.பக். 76-78

இராசேந்திரன்.பொ,சாந்தலிங்கம்சொ.&சொ.சந்திரவாணன்.2013.,திருக்குறுங்குடி கல்வெட்டுகள், ஆவணம் 24, தமிழகத் தொல்லியல் கழகம், தஞ்சாவூர். பக்.180-181

Calligraphical Elements in Pallava Grantha Script

T.S. Ravishankar
Mysore

Abstract

Our sub-continent is very rich in Epigraphical wealth, written in various scripts and languages. Epigraphs written in Brahmi script and its derivatives, both in North and South India, evolved at different point of time, having their own unique styles and varieties of writing system. Its needless to reiterate that Tamilnadu occupy paramount position in the whole of the country for being the richest state as far as Epigraphical Heritage is concerned, both in terms of numbers of inscriptions and also varieties of scripts.

Among the dynasties that ruled over TamilNadu, Pallavas occupy unique place. They evolved a unique style of writing known as Pallava Grantha, mainly to write Sanskrit inscriptions both on lithic records and copper plate charters. They are very significant both from the point of view palaeographical study and calligraphy. In the North India, we see the emergence of Siddhamatrika or Kutila script, around end of 6th c CE and beginning of 7th c CE which has excellent calligraphical elements. Similarly, Pallava Grantha, too, has beautiful calligraphical elements seen in their inscriptions. The present paper tries to analyze the Calligraphical elements and ornate varieties seen in their inscriptions, and mainly from the inscriptions known from kailasanatha temple, Kanchipuram and inscriptions from Mahabalipuram.

General Introduction

Our sub- continent is very rich in Epigraphical wealth. Thousands of inscriptions are found and even to this day many more inscriptions are coming to light adding new depth and dimension to Epigraphical and Palaeographical studies. Epigraphs written in different scripts and languages have come to light from 3rd CBC and even earlier period to medieval and late medieval period. It need not be reiterated that Tamilnadu occupies a paramount position as for as number of inscriptions are concerned with its own unique varieties.

Epigraphical and Palaeographical studies have gone hand in hand, especially in the beginning stages of study. Its quite natural among the Epigraphists to look for the contents of the inscriptions and understand and analyze the historical significance and other aspects connected with the inscriptions. A deeper understanding of the palaeographical aspects of the inscriptions has not received due attention especially

from all India perspective. In fact, in Tamil Nadu situation is entirely different. Epigraphists of the past and present are continuously engaging themselves to unravel both epigraphical and palaeographical aspects of the inscriptions. However, one aspect which drew my attention was calligraphical elements in inscriptions written in Pallava Grantha characters an area, which has always fascinated me. As we all know there is always an under current of the calligraphical elements in palaeographical studies amply reflected in inscriptions, especially of the early period, both in the North as well as South. In the north first paradigm shift takes place around by the end of 1st CCE with the advent of Mathura Kshatrapas who brought in pen technique which changed the art of writing above the technique brought in more and more flourishes and almost all the letters got individual attention and every limb of the letters made to look more and more beautiful. The writing system did influence the writing pattern of subsequent dynasties and their inscriptions.

In the South too, the Ikshavaku successors of the Satavahanas brought in major changes in the style of writing. Among many characteristic features, one strikingly important is long vertical strokes and equally noteworthy is the long medieal ***i*** stroke which gave a distinct identity to their way of writing. Their impact is noticed in many of the dynasties that rose to power in the South like the Kadambas, Salankayanas, Vishnukundin Pallavas and Western Gangas in the later part of 4th and 5th CCE. The early pallava rulers, no doubt got influenced by the Ikshvakus like extended vertical stroke though not to the extent that we notice in the Ikshavaku inscriptions.

The main thrust of the paper is on the Pallava Grantha script which is quite unique as far as calligraphical elements are concerned. 7th CCE forms an important epoch in the whole of India. In North India we notice another paradigm shift taking place in the 7th CCE. The emergence of Siddhamatrika or Kutila script a highly Ornamental type of writing with a lot of calligraphical elements to be seen in most of the inscriptions inNorth India. Similarly in South India, particularly in Tamil Nadu the Pallavas ingenuity saw the emergence of Pallava Grantha Script, which is quite unique for its calligraphical elements.

Role of Scribes

In the early Indian writing system the SCRIBE occupied a very prominent place. Ornamental letters were often written with the greater care and dexterity by the scribes. It is seen that expert craftsmen undertook the task of inscribing. Person with extraordinary ability were chosen to work in the Palace and there were special officers under the King known as *rajalipikaras*. The earliest of *lekhakas* in the royal service is known to us from an inscription is *Chapada*. He is styled lipikara and was responsible for the Bahmagiri and Siddhapura version of Asokas. Edicts.

The lipikaras were sometime really very skillfull at their work and naturally took great pride in their execution. One *Suksmasiva* from the Gauda country engraver of the *Apshad* inscription of *Aditya sena* describes his letters as beautiful *(Vikatakshara)*. A scribe from Vijayavada who engraved a charter of the Eastern *Chalukya King Narendramrigaraja* is styled *Aksharalalitacharya)* expert writer of beautiful letters). Letters clear and distinct are compared to pearls and gems in all Indian languages. A scribe *Mahidhara* compares the letter of an inscription engraved by him to the stars in the sky. Thus there are many inscriptions which also euologises the scribes who were responsible for engraving inscriptions.

Brief Historical perspective of Pallavas and their scripts

A.H.Dani in his Indian Palaeography observes that South India is not a homogeneous region. He states that sufficient materials are not available from it different parts to give a coherent picture of the styles of writing in use between the fourth and eighth CCE. The main inscriptions are those of the Pallavas, which give neither a continuous genealogy nor a connected development of the Palaeography, however here I don't want to go into minute palaeographical aspects which influenced the writing system of the early Pallavas and subsequently later Pallavas. But once again I wish to mention here that the influence of Ikshavaku are seen in the early phase of Pallava inscriptions. The presence of long vertical strokes is one of the important feature adopted by the pallavas. As we know Pallava records are written in Prakrit, especially early phase, and subsequently we have Sanskrit records which Dani divides into two styles, one mainly found in the inscriptions from the northern part of the region, showing influence from the Vakataka and Chalukyan records and the other occurring in the southern inscriptions from Kanchi, Tiruchinapalli , Annamalai, Mammallapuram etc., and which displays a new and special style of writing, Pallava Grantha showing great draftsmanship in the formation of letters, when analyse the palaeographical aspects we see the influence of Northern style of the corresponding period and some elements of Deccani style too.

Palaeographical aspects of Pallava Grantha Script

Kanchipuram inscriptions highlight excellent typical Pallava Grantha of the end of 7th CCE. Apart from this, the Inscriptions show cases beautiful verses in Sanskrit written during that time. Let us analyse some of the palaeographical aspects to begin with the vowel ***a* , *ā*** and ***i,*** parallel vertical stroke to right characterizes the letters in Grantha, in addition we notice that the vertical stroke adds artistic and ornamental value The loop to left, afterwards characteristic of ***a*** and ***ā*** starts now as also the broad and sweeping curve to right lower end added to a among the other letters in vowels is ***e,*** which is interesting, ***e*** develops a loop and breaks considerably from the parent type. Medial is a small zigzag stroke over a crescent added near the serif of a

letter Medial *i, ī, u, ū* are more or less ornamental developments with flourishes of 5th c Pallava medial signs.

E and *ai* medial are a single and double curl, the latter, one below another to the left of a letter. Among the consonants, *Ka* and *ra* are characterized by parallel vertical stroke, the former with a cross stroke curled down at both ends in addition. A prominent curl to left and looped body represent *kha*. *Ga* and *Śa* retain the old form but slowly an outer curve is added to left, and *śa* and *tha* and *ṣa* substitute the central stroke and dot by a curve inside to the right *Tha*. and *dha* open to right top, where the side is straightened some what. The curved limb moving away from the vertical stroke of *na* is to the right not left, as usual. *Bha* at first is strangely shaped like a triskele but is later somewhat like the Nāgarī letter of the time *ya* develops a narrow loop to left *La* is at first angular, after the earlier model, but later becomes more or less like the Chalukyan letter, a broad flourish encircling the small body stroke (see chart No. 1).

When we take a look at the entire gamut of Pallava inscriptions both lithic and copper plate inscriptions known from different parts of Tamilnadu and adjacent regions each inscriptions is a specimen by itself. The draftsman/scribe had exceptional aesthetic sense. Dextreous hand in drafting inscriptions could be discerned even in Hirahadagali plates of Sivaskandavarman, where the impact of the Ikshavakus writing could be seen to some extent. Further, they developed their own style of writing which is amply reflected in copper plate charter like Uruvupalli grant of Vishnugopavarman (5th CCE).

Inscriptions known from Mamallapuram and Kanchipuram are the best specimens of calligraphical element to be seen in Pallava Grantha characters. The main focus of the paper is to draw the attention of the scholars, Epigraphists and Palaeographers and highlights the Ornamental forms and calligraphic nature of the inscriptions. I have taken few selected inscriptions from different time zones and regions, on one hand palaeography of the script and on the other hand more importantly calligraphical elements present in the letter forms. After examining few inscriptions I realized that much deeper study need to be taken not only with regard to Pallava Grantha and even other scripts ofcourse, from the calligraphy point of view. The use of stylus gave more fluidity in the formation of letters. The writer with his creativity and ingenuity created beautiful inscription the art of writing of the highest order.

The Mamallapuram inscriptions of Narasimhavarman (see chart No.2) is quite unique in the sense that the writer has brought in both cursive and angular forms which imparted great beauty to the letter forms. They are quite evidently seen in the Vowels consonants, medial signs and even in conjunct letter forms. Atiranachandesvar Cave

temple has given inscriptions written in both Siddhamatrika characters a popular script extensively used in North India, and also in Pallava Grantha which is of par excellence (see chart no. 3) It may be noted that the Pallava Granta imbibed many characteristic features of Siddhamatrika in its letter formation. Among the copper plate charters of the Pallavas of the later phase, the Kasakudi copper plate inscription of Nandivarman has its own distinct style of writing (see chart no.4) and a minute analyses of letter forms reveals calligraphical elements in the letter forms.

Conclusion

Thus, the paper tries to highlight how among many other scripts, Pallava Grantha, a unique creation of the Pallavas during 7th CCE especially to write Sanskrit inscriptions, both on lithic and copper plate created a script, which is highly ornamental aesthically appealing and beautiful in every sense of terms is a script of par excellence . A special reference is made with regard to the inscriptions in Kanchipuram Kailasanatha temple and Mamallapuram shrines. Indian inscriptions are very rich calligraphically. Its only a beginning , more study need to be taken to bring out to light which are calligraphically unique and important.

References

Almad Hasan Dani Indian Palaeography Delhi 1986

Ojha G.H BharatiyanPrachina lipimala New Delhi, 1971

Sivaramamurti C Indian Epigraphy and South Indian Scripts Madras1948 Reprint 1966

Pallava Grantha Charts;

1. Charts
2. Eye Copy
3. Pallava Grantha Inscriptions,.

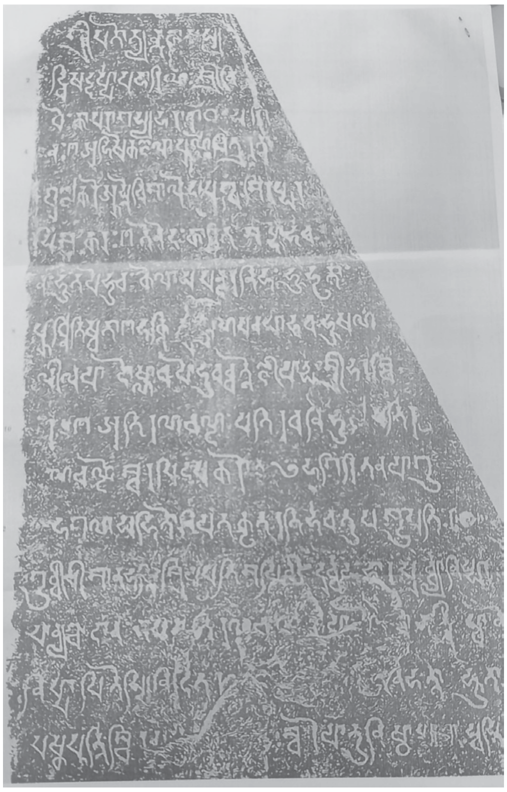

Athiranachandeswara Inscription

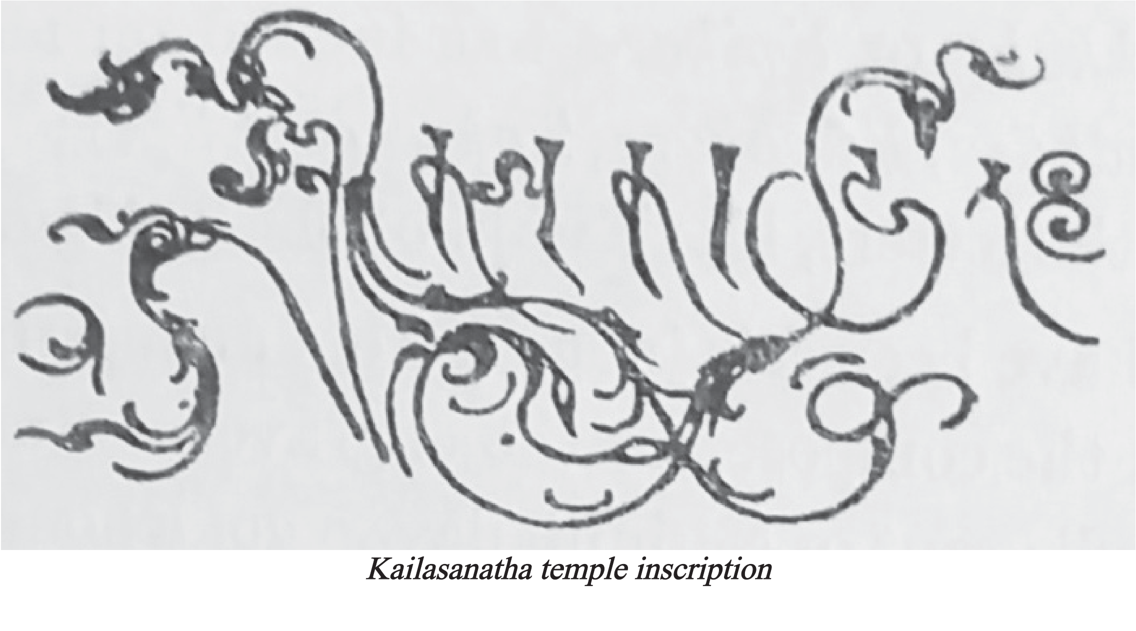

Kailasanatha temple inscription

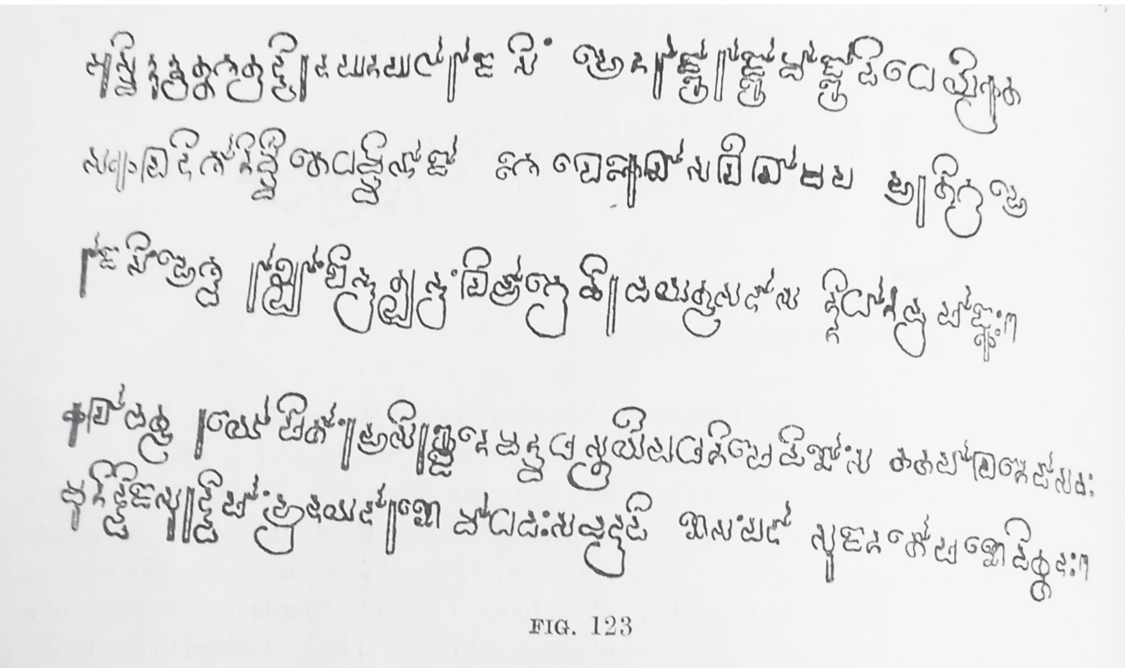

Kailasanatha temple of Rajasimhavarman

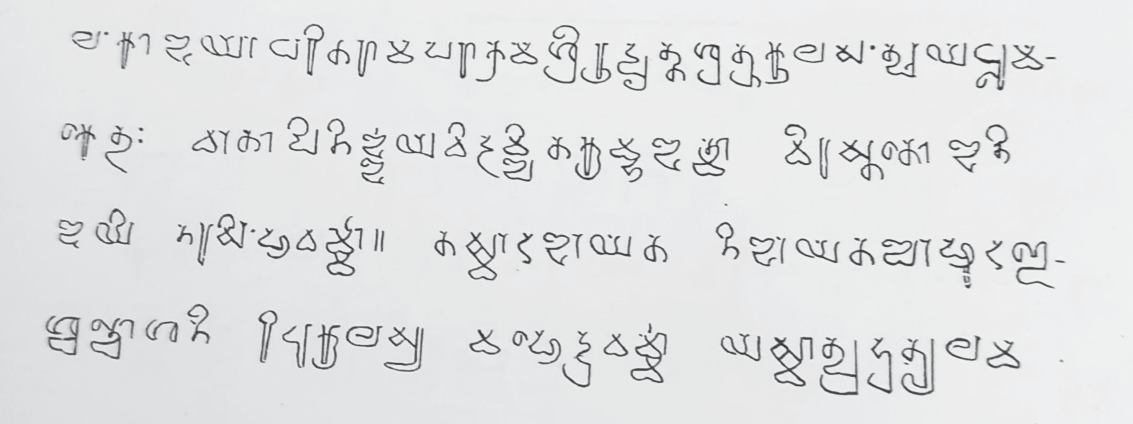

Kuram Copper Plate Inscription

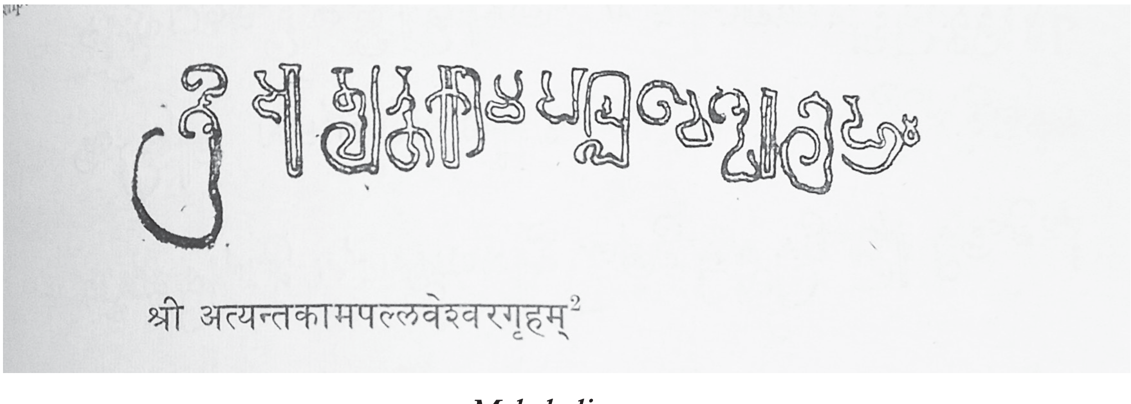

Mahabalipuram

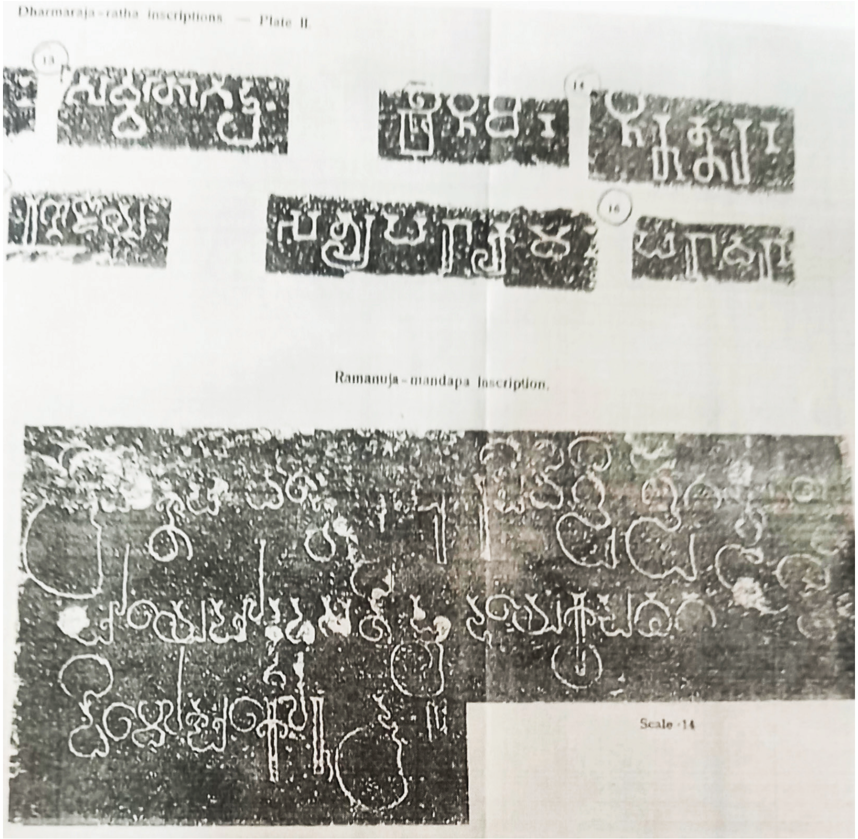

Mamallapuram Inscription

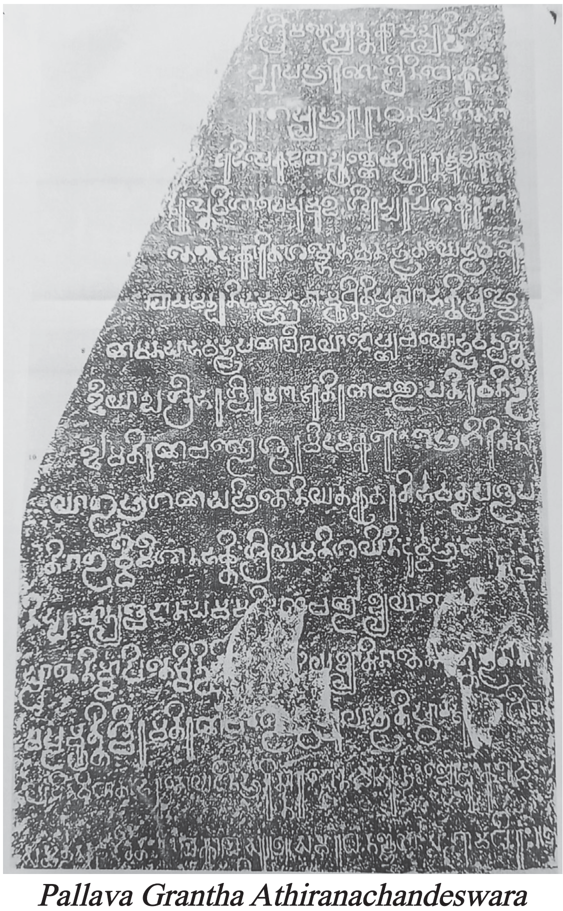

Pallava Grantha Athiranachandeswara

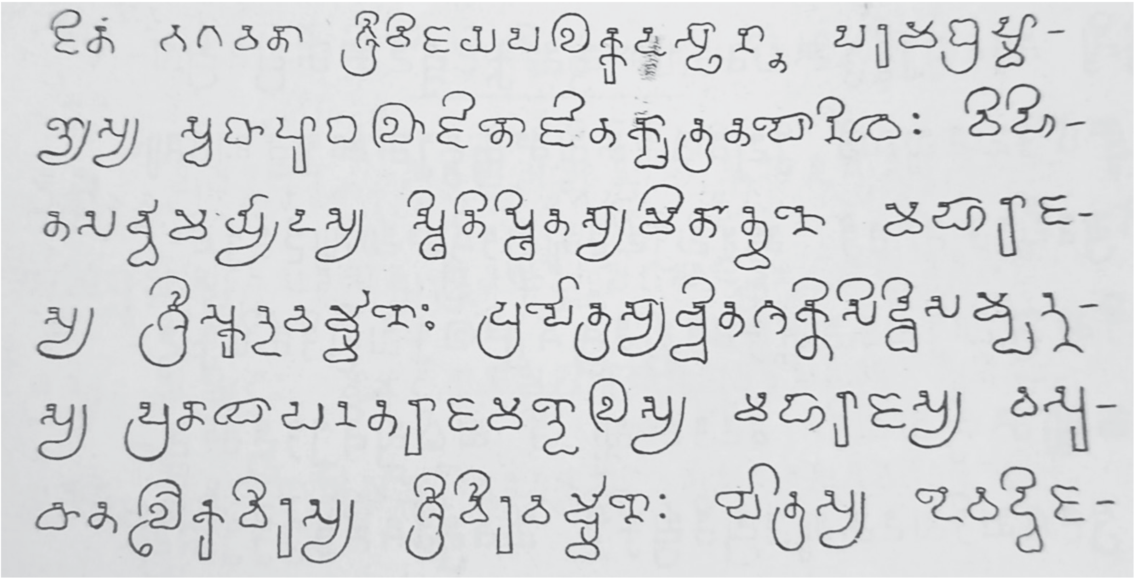

Uruvapalli Grant

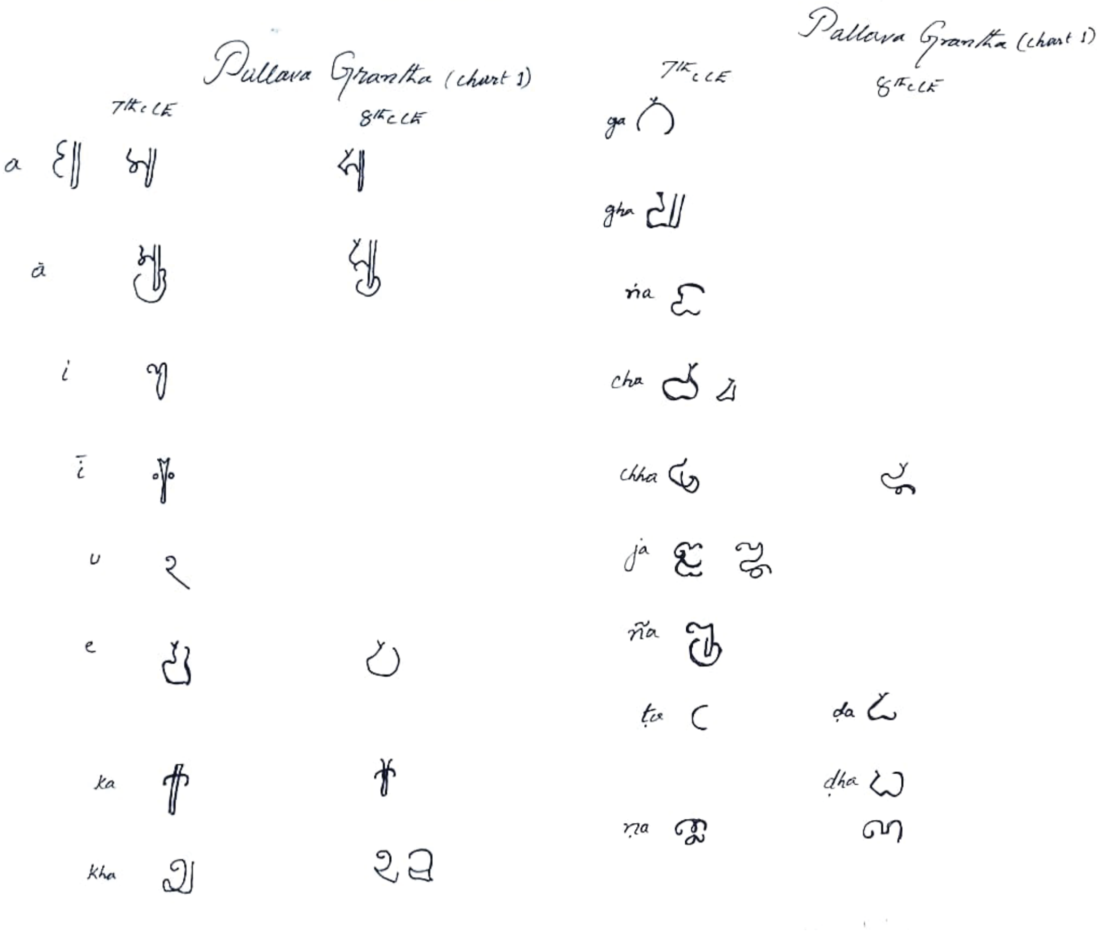

Pallava Grantha (chart 1)

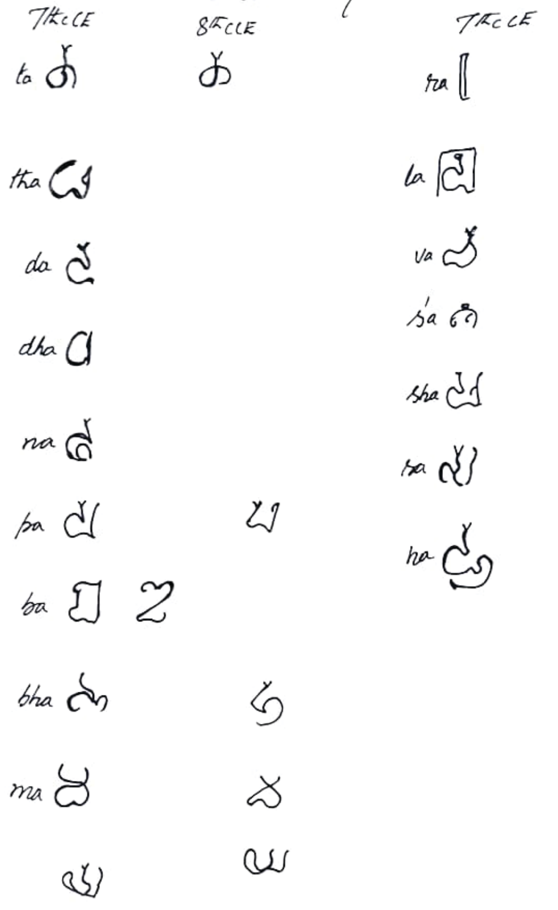

Māmallapuram Ins. of Narasimhavarman (chart No. 2)

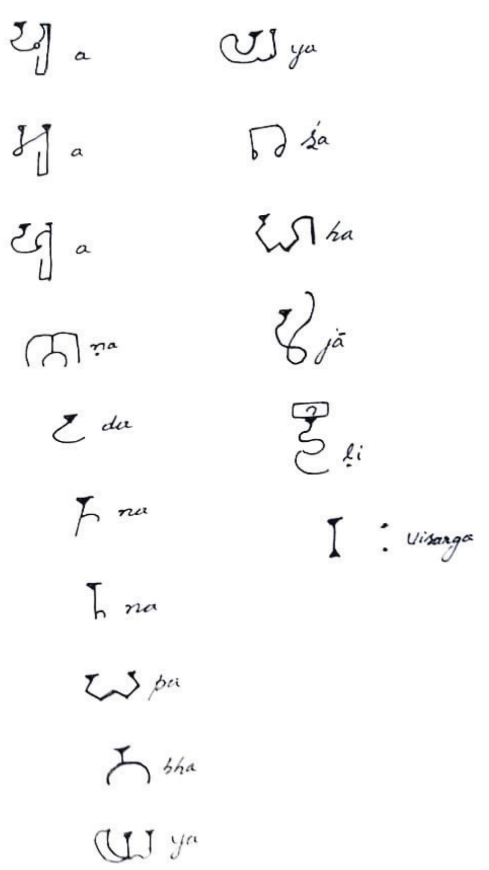

Māmallapuram Ins. of Narasimhavarman (chart No. 2)

Māmallapuram Ins. of Narasimhavarman (chart No. 2)

(Chart No. 3)

Atiraṇachaṇḍēśvara cave temple, Mahabalipuram

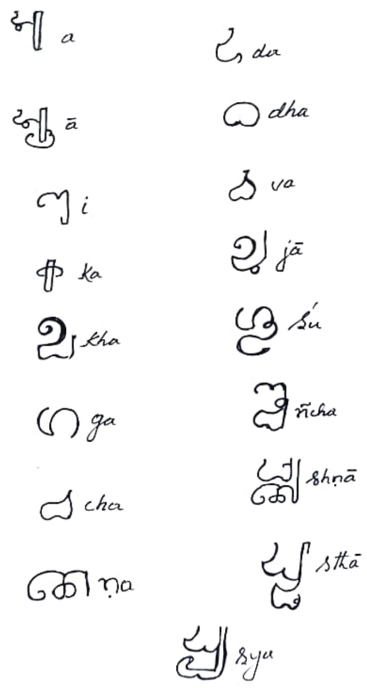

(Chart. 4)

Kasakudi C.P. Ins. of Nandivarma

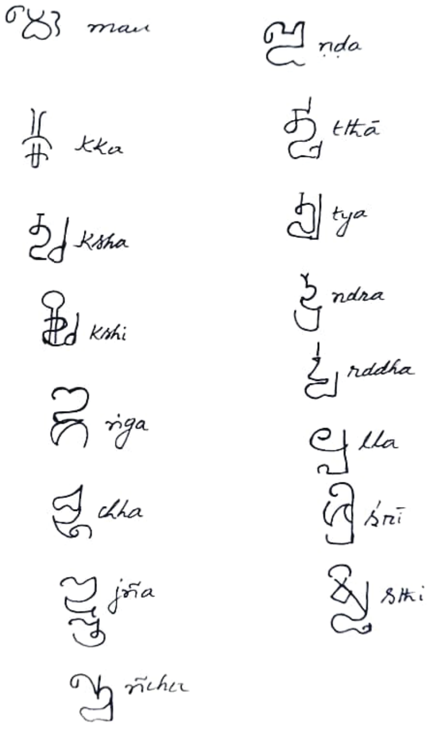

Digital Tools and Their Application in the Analysis of Pallava Inscription

Dayalan Duraiswamy
Former Director, ASI

Abstract

T It is a widely recognized fact that inscriptions act as the essential basis for reconstructing the political vicissitudes and cultural milieu of the area. However, utilizing inscriptions as evidence to bolster theories often proves to be ambiguous and subjective. The hasty conclusions that disregard a comprehensive analysis of all historical documents not only lead to misconceptions among readers but also offer a skewed portrayal of history.

Consequently, it has become crucial to analyze the inscriptions through statistical methods to rectify the previously mentioned shortcoming. While the framework for analytical investigation has been somewhat utilized in the examination of the Chola inscriptions, the digital application for analyzing all pertinent historical data has yet to be executed satisfactorily. Furthermore, the scope of this fascinating study has rarely been extended to encompass the Pallava period.

The author endeavours to digitize all available Pallava epigraphs in order to extract diverse historical data from them. The data is categorized, and statistical analyses of the pertinent information are conducted using digital media. This paper elaborates on the results of the author's efforts to thoroughly fill the void in the systematic analysis of the entire inscriptional data from the Pallava period by utilizing digital technology.

Introduction

It is indeed axiomatic that the written records constitute the skeletal element for reconstructing the political vicissitudes and cultural matrix of any region. Inscription is the lifeblood of history as much as it supplies the most genuine and reliable data than tradition and literature. However, the utilization of inscriptions as an adduce to substantiate the theories is quite often proved to be nebulous and arbitrary. The precocious notions bypassing the experimentation of browsing the entire gamut of historical records not only generate misconception in the mind of readers but also provide a distorted picture of history. Therefore, it is found inevitable to study the

inscriptions through the process of statistical analysis to overcome the above shortfall. Although the statistical methodology thus gradually gains momentum among the academicians and few attempts made recently in consonance with this, it is not done with analysis to cull out the entire gamut of historical information from the inscription and the coverage of this fascinating experiment is hardly extended to the Pallava period.

The author endeavoured to examine around 480 stone inscriptions and copper plates through the use of digital tools to derive a range of pertinent historical information from them. The results of the digital analysis of these inscriptions have been published by the author in three volumes (D. Dayalan, Computer Application in Indian Epigraphy (Pallava Period), Bharatiya Kala Prakashan, Delhi, 2005). The paper addresses the methodology employed, the analytical process, and the key highlights of the outcome derived from the digital analysis of the Pallava inscription conducted by the author.

Methodology

The inscriptions, approximately 480 stone inscriptions and copper plates, are subjected to probe in the present work, which date from the last decade of the 3rd century CE to the 9th century CE. These inscriptions are found in the northern districts of Tamil Nadu (Tondaimandalam) and the neighbouring districts of Andhra Pradesh and Karnataka, and they are composed of Prakrit, Sanskrit, and Tamil. The inscriptions analyzed in this research primarily belong to the Pallava period. However, the analysis also includes certain kings who did not belong to the Pallava dynasty, as they were either vassals or contemporaries of the Pallavas in Tamil Nadu. The relevant historical data extracted through digital applications are:

1. Proper Name
2. Divinities and Ancestors/ Legendary Figures
3. Place Name
4. Corporate Bodies
5. Big Territories
6. Tenure
7. Land
8. Hill, Stones and other related terms
9. Utensil, Weapon, Musical instrument and others
10. Animal, Bird and other related terms
11. Year, Month, Day and Time
12. Grain, Flower, Perfume, Food Stuff, etc.
13. Eulogy, Pedigree, Title, etc.
14. Warfield, Army and Royal Insignia and others
15. Water bodies and Irrigation system

16. Roads
17. Taxes and Privileges
18. Guilds and Communities
19. Official Designation
20. Industry and Craft
21. Gotra, Sutra and other related terms
22. Kula, Vamsa, Race and other related terms
23. Relation terms
24. Weight and Measurement
25. Imprecation and other similar terms
26. Temple, Matha, Festivals and other related terms
27. Coins and Currency
28. Technical terms
29. Administrative terms
30. Rate of Interest and Interest related terms
31. Terms related to purpose of Donation, Memorial, etc
32. Architectural terms
33. Ritual terms

All these relevant historical data have been digitally arranged with a Published Reference; State, District, Taluk, and Place of occurrence of the inscription; the Name of the King as well as the Period of the inscription. The associated or related components found alongside the information have been digitally segmented and codified. The codes of the segments and the Context of the information occurred in the inscription are provided below the information. The concordance is so comprehensive that it can be referenced and analysed from multiple perspectives and for various purposes. One of the examples is given below:

SII 12 99 CK sdt Tiruvorriyur KV 877
tiruvoṟṟiyūrppuṟattu maṇali sabhaiyōm
tiruvoṟṟiyūrppuṟattu maṇali
sabhaiyōm
SP : PN SB *SF : puram* CT:02

SII 6 285 CK kpt Uttiramerur KV 878
kāliyūr kōṭṭattu taṉkūṟṟu uttaramēru caturvētimaṅkalattu sabhaiyōm
kāliyūr kōṭṭattu taṉkūṟṟu
uttaramēru caturvētimaṅkalattu
sabhaiyōm
SP : BT PN SB *SF : caturvētimaṅkalam* CT:06

SII 6 287 CK kpt Uttiramerur KV 878
uttaramēru caturvētimaṅkalam mahāsabhaiyōm
uttaramēru caturvētimaṅkalam
mahāsabhaiyōm
SP : PN SB *SF : caturvētimaṅkalam* CT:06

Proper Name

The delve into proper names is a fascinating one which not only elucidates the naming pattern of the period under study, but also adumbrates the social structure of the period. Attempt has been made to analyse the data provided by the names and designations of persons collected from the Pallava inscriptions, with the view of highlighting the administrative and social system of that period. A statistical analysis of this data would be beneficial not only for historical research but also for various other fields including sociology, linguistics and so on.

All proper names obtained from the inscriptions are compiled along with pertinent information. The author documented each different proper name only once from each inscription, even though the same name may appear multiple times within a single inscription in numerous instances. The Proper name or Given name (GN) is found in the inscriptions either individually or accompanied by various related components. The components associated with the Proper name or Given name (GN) includes:

GO	- Gōtra or its equivalent
ST	- Sūtra
KU	- Kula, Family
EP	- Epithets
VL	- Village or Nātu with or without the suffixes vattavaṉ, bhōja, vāstavyāya, etc.
SN	- Surname, Title, alias name (ākiya, āyiṉa)
RL	- Relative name/ Relationship
PS	- Profession, Status like village- Kiḻavaṉ, Āḷuṅkanattār, Adhipati, Uṭaiyāṉ, Talaivaṉ, etc.
RU	- Ruling the Nāṭu, during his rule (āḷum)
CS	- Caste
CR	- Carana, Jaina/ Buddhist Saṅgha
TE	- Associated with temple or other religious institutions, street, shop, etc.

In case where the details of the relative components are either unavailable or cannot be classified, they are indicated as NK. The Relative name (RL) component has sub-coding in numerals that indicate the precise relationship of the person referred to in the listing to the person in the related component. The details are as follows:

RL1	– Mother's name
RL2	– Father's name

RL3 – Brother's or Sister's name

RL4 – Husband's name

RL5 – Son's or Daughter's name

RL6 – Chief or Master's name

RL7 – Guru's name

RL8 – Disciple's name

RL9 – Uncle's name

RL10 – Nephew's name

RL11 –Name of the religious institution or Deity to whom the person attached/ associated

RL12 – Son-in-law's or Daughter-in-law's name

The occurrence of all the components along with the proper names is not common. However, the association of some of the component along with the proper name is generally met with.

For instance, "Bhārgga gōtrattu jaimini sūtrattu kōṭanūr kaṅka" has three components besides the proper name and they represent Gōtra (GO), Sūtra (ST) and the Village name (VL).

Whereas on the case of the phrase, "perumpāṇaṉ cakkaṭi araiyar makaṉār mātēvaṉār" has only one component, i.e., Relative name (RL2) beside proper name.

The author has segmented all the proper names in accordance with their related components and tried to define those segments as much as possible by codifying them. The codification of the related components is given above. The coded references are always arranged in the order in which they occur. The words, ākiya, āyiṉa, āṉa meaning alias is not treated as a separate segment and is placed after some segment. Similarly, the word nāma meaning named as or known as and similar other words are also placed after some segment and not treated as separate segment. The relationship terms such as Makaṉ, Cēvakaṉ, Tampi, Marumakaṉ, Māṇakkar, Putra, Ciṟṟappaṉ, Tāyār, Pōkiyār, Tēvi, Maṇavāṭṭi, etc., are placed after the relative name (RL) segment.

āttiraiya gōttirattu āvattampa sūttirattu kompaṟuttu cēntasarmaṉ

It has four segments: the Gōtra, the Sūtra, Village name, proper name. It has codified as SP: GO ST VL GN.

However, it is to clarify that the SP codes given to the data represent only a tentative interpretation rather than a definitive one. Further research would be necessary to determine them with certainty.

One of the objectives of the author is to investigate the naming conventions, status terminology, caste structures, and so forth, from the Pallava period, as well as to analyze their chronological and geographical distribution. The author has collected substantially a large number of suffix-Title (TT), Profession/Status-Title (PS), Dynasty or Kula (DN), Caste or Equivalent (CS), and Occupation (OC) from the inscriptions being examined, all of which are enumerated below.

Suffix-Title (TT)

Akkaṉ; Aṭikaḷ, Aṭiyār; Āḻvaṉ / Āḻvār; Añci; Āntai; Ātaṉ; Ataṉ; Antiyār; Āditya, Ātityaṉ; Baṭṭa, Bhaṭṭaṉ; Cāmi; Cāṉi; Cāttaṉ; Caṭayaṉ; Cēntaṉ; Datta; Dāsaṉ; Dēva, Tēvar, Tēvaṉār; Dēvi, Mahādēvi, Peruntēviyār; Gutta (Gupta); Koṟṟi; Koṟṟaṉ; Kōṭaṉ; Kaṭṭi; Kāri, Kāṭaṉ; Kaṇṭaṉ; Kāḷi; Kuṭṭi; Māṇi; Maṇi; Malla, Mallaṉ; Māṟaṉ; Muṭi; Māṇikkam, Māṇikkattār, Nanti; Nīlaṉ, Nākaṉ; Naṅkai, Naṅkaiyār; Nakkaṉ, Nakkaṉār; Nampi; Numerial names- Aiññūṟṟuvaṉ, Aṟunūṟṟuvaṉ, Nūṟṟuvaṉ and others; Parumar, Paṇmar; Paḷḷi; Paṇṇaṉ; Piṭuku; Potta; Perumaṉ, Perumānatikal; Pāvai, Pāvaiyār; Paṭārar; Pirāṭṭi; Pōcar; Pūti; Sama, Sarma; Svāmi or Sāmi; Sōmayāji, Cōmaji; Tēvaṭikal; Tiraṉ; Tēvaṉ; Varmma or its variants (Vama, Vamma); Vallavaraiyar; Vājapeyi, Vēntaṉ; Vētpai or Vēḷapai.

Profession/Status-Title (PS)

Ācariyar, Āchāryya, Ācāṉ; Adhipati; Ājñapti, Āṇatti; Araicar, Araiyaṉ; Araicaṉ, Aracaṉ, Aracar; Atiaraicar; Athirājaṉ; Aṇukka; Ayyakki; Agnishtōma; Bālāciriyaṉ; Bhaṭārar; Brahmacāri; Bhaṭṭaṉ; Bhōja; Bhōjaka; Brahmādhirāyaṉ; Brahmasrirājaṉ; Chatuvēdi; Caṭaṅkavi; Duvēti; Deity name + Aṭiyāṉ; Ēṇāti; Iḷavaricar; Kāvati, Kāviti, Peruṅ kāviti; Kuravar, Guru; Kōtirumāṉ; Kaṇkāṇi meykkāppāṉ; Kramavittaṉ; Kō-tirumaṉ; Kōyil baṭṭa; Kōyil arccipāṉ; Kavi; Koṭukkappillai; Mahārājadhirāja; Mārācaṉ, Mahārāja; Mantri; Māṇi; Māmutalaṭikal; Madhyasthan; Muttaraiyar; Mahāsēna; Mahisi; Narēndra; Nripati; Nāṭu- uṭaiyāṉ; Pēraraiyar or Pēraraiyaṉ; Perumakkaḷ; Puravuvari; Pati; Rahasādhikata, Rahasyātikruta; Rāja, Rāyar, Rācaṉ; Sarvvakratukkal; Sēnāpati; Temple-uṭaiya, Temple-kuṭimi; Temple-paṭṭuṭaiyāṉ; Taḷi- uṭaiya; Taḷi-arccippāṉ; Taittiriya (sākha); Tēvaṭi; Trivēti, Tiruvēti; Tirumuṇṭa-kiḻavar; Uttara-kāranika; Vaikhānasa; Vājani; Vājapēya; Vēṭṭuvaraiyar; Vicaiyarāyaṉ; Viḻuppēratiaraicar; Vijñapti; Village-āḷum or āḷuṅkanattār; Village-kiḻavar; Village-kiḻaṉ; Village-nāyakaṉ; Village- nakarattār; Village-talaivaṉ; Village-kaṇattār; Village-kūṭṭattāṉ; Village- uṭaiyar; Yuvarāja or Yuvamahārāja.

Dynasty/Kula (DN)

Chōḻa; Gaṅga; Kadamba; Kāṭava; Kōcar; Koṅkaṇi, Koṅka; Lāṭa; Maḻuvar; Mahāvali-kula; Nuḷapaṉ; Pāṇa; Pāṇṭi; Pallava; Sabara; Vēṭṭuvar.

Occupation (OC)

Artisan; Cultivator or farmer; Chieftain, Warrior and others

Caste or equivalent, Religion, and others (CS)

Ājivika; Ācāryyaṉ, Ācāri; Aṟukaivāṇikaṉ; Brāhmaṇa, Pārppaṉ; Brammamaṅkalavaṉ; Caturvaidyaṉ; Iṭai vaḻañcaṉ; Kollaṉ; Kāshṭakāri; Kāranikaṉ; Kshatriya; Maṉṟaṭi; Paṟaiyaṉār; Peruntaccaṉ; Prāmaṇi; Suvarṇṇakāra; Sthapati; Taccaṉ; Taṭṭaṉ, Perutaṭṭaṉ; Uvaiccaṉ; Vaṭuka; Vāṇikaṉ; Vēṭṭuvar, Vēṭaṉ; Vēḷāḷaṉ, Vaṇṇaṉ and others.

Role or Context (CT)

00 –Details not known or not available

01 – Donor of village, land, etc.

02 –Donor of gold, cash, animal, etc.

03 – Donee

04 – Engraver or writer of charter

05 –Relative to the donor or constructor of religious edifices, donation made on his or her behalf.

06 –During his/ her reign the donation made or incident occurred.

07 –*Ājñapti* or *Āṇatti* or requester for the grant or their relatives

08 – Builder of religious and other edifices, tank, sluice, etc.

09 – Relative of donee

10 – Seller or purchaser of land, owner of boundary land, cultivator

11 – Died in the battle or by self-immolation, hero-stone erected for him

12 – Relative or Chief of dead person, erector of hero-stone

13 –Composer of *prasasti,* drafter of orders, inventor of *rāga* or their relatives

14 –Conqueror, defeater, participator in the war or their relatives.

15 – Epithets, Titles of king or chieftain

16 – Teacher, *Sthapati*, Sculptor, Disciple.

17 – Spiritual guru

18 –Receiver of donated land or other on behalf of religious institution or tank to fulfil the purpose of donation

19 – Royal officials, witnesses, member of *ūr/sabha*

20 – Temple employer

21 – Other Roles

The information pertaining to the Suffix-Title Profession/Status-Title; Dynasty/ Kula and Caste or Equivalent terms is generally taken from the name phrase itself, except in few cases. Since the majority of these terms are integral to personal names or are related components associated with the personal names, they can be easily identified by examining the name phrase. These details are furnished at the bottom of the segment in the list corresponding to the respective item of information. The abbreviations of such information are as follows:

Suffix-Title -- TT

Profession/Status-Title -- PS

Dynasty/Kula -- DN

Caste or Equivalent terms – CS

The details pertaining to the Occupation and Role performed by the individual, as described in the inscription, are derived in most cases from the text preceding or succeeding the name and are therefore not found in the name itself. The Occupation and the Context or Role performed by the individual are abbreviated in the list as OC and CT respectively. In many instances, the definitions of the epithets are given below the segment, often following the abbreviation MN.

Arrangement of List of Proper Names with Related Information

In the List, two different kinds of coded information are given besides the names and their segmentation.

1. The coded information at the top pertains to the particulars of the inscription from which the relevant Proper name is derived. This includes the Reference, Locality, King and Date. For these, the details and codification of these items are given in the Explanatory Notes Listed as 1, 2 and 3. The details and codification of these elements are provided in the Explanatory Notes enumerated as 1, 2, and 3. All of this encoded information is organized in the same line as the serial number of the data.
2. The inscription passage of the proper name along with its related components is provided directly below the line in which appear the aforementioned coded references.
3. Following this, the segments of the aforementioned passage are given in bold.

Each segment generally occupies a single line. If the content of any segment exceeds more than one line, two dashes are given after it to distinguish it from the subsequent segment. Suppose the segment contains multiple lines appearing below one or more single line segments, a single dash is given at the end of the preceding segment to prevent any confusion regarding the start of the multiline segment.

4. In the line immediately below the segment, the details such as the Segment pattern (SP), Suffix-Title (TT), Profession/ Status Title (PS), Dynasty/Kula (DN), Caste or Equivalent (CS), Occupation (OC), Meaning of Epithets (MN) and Context or Role (CT) are provided.

   a. The abbreviation for the Segment Pattern (SP) is presented at the beginning of the line with a colon, followed by the coded reference of the segments, arranged in the order in which they occur in the inscription. If there are uncertainties in recognizing the segments associated with either one of the two related components, the coded reference for both components are given one following by the other in brackets or separately by a slash. In case the detail of the segment is not possible to identify or if such information is unavailable, it is indicated as NK. As stated elsewhere, the SP codes given to the data represent only a tentative interpretation rather than a definitive one. Further research would be necessary to determine them with certainty.

   b. The information pertaining to Suffix-Title (TT), Profession/ Status Title (PS), Dynasty/Kula (DN), Caste or Equivalent (CS), Occupation (OC) and the Meaning of Epithets (MN) are figured in the same line next to the above coded reference. Notwithstanding all the information are not found in one proper name, the association of one or more such information are generally met with in majority of the cases. The details of the available information are given as it is, after the abbreviation of the relevant titles, i.e., TT, PS, DN, CS and OC.

   c. The next related information that appears in the same line is the Context or Role (CT) played by the person as recorded in the inscription. The heading of the information has been abbreviated as CT. The author has identified a certain number of items under this category and codified them. These items are provided in the List entitled Role or Context above. Normally the names of the individuals that figured in the inscriptions are mentioned as a performer of any one of the roles listed above. However, in some cases they are shown as performers of more than one role. Such cases have more than one code numbers indicating the different roles of the person.

Examples of arrangement of Proper Names with related details below

EI 36 20 TV plt Pullur (Pl.) ND 2 764-65
gautama gōtrattu pravacana sūttirattu kāvaṇūr vattavaṇ trivēti uḷutamaṇṭaiśarmaṇ
gautama gōtrattu
pravacana sūttirattu
kāvaṇūr vattavaṇ
trivēti
uḷuta
maṇṭaiśarmaṇ
SP : GO ST VL PS RL2 GN *TT : śarmaṇ PS: triveti* *CT : 03*

EI 36 20 TV plt Pullur (Pl.) ND 2 764-65
ikkōttiratt (gautama gōtra) iccūttiratt (pravacana sūtra) ivvūr (kāvaṇūr) vattavaṇ tiṇṭa pūti vēḷapaiśarmaṇ
ikkōttiratt (gautama gōtra)
iccūttiratt (pravacana sūtra)
ivvūr (kāvaṇūr) vattavaṇ
tiṇṭa pūti
vēḷapaiśarmaṇ
SP : GO ST VL RL2 GN (?) *TT : veḷapai/śarmaṇ* *CT : 03*

Analysis

Over 2600 proper names, identified and extracted in these inscriptions, have been subjected to analysis and segmentation. The Proper names are tentatively classified into different categories such as: 1. King, Chieftain and Prince; 2. Official; 3. Brahmana; 4. Craftsman, Poet and Musician; Merchant Community; 6. Shepherds and others and 7. Ladies.

The categorization of proper names is solely determined by their function as described in the inscription or by the concrete evidence present in the inscriptions. Typically, the names of individuals fit into one of the aforementioned categories. Nevertheless, in inscriptions, we occasionally encounter certain proper names that belong to two and rarely three categories. In these instances, these proper names are classified under any one of the categories.

Category 1 (i.e., King, Chieftain, and Prince), which account for 35% of the total proper names, extracted from the analyzed inscriptions. Despite the presence of multiple epithets for the same king within a single inscription, the author has taken them into one for the purpose of counting. The brahmins follow closely behind at 34%. This is succeeded by: Others at 15%, Officials at 9%, Ladies at 4%, and Craftsman, poet, and musician at 3%.

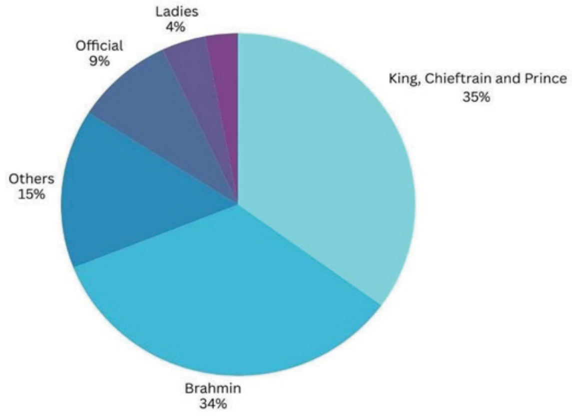

The Proper names of the royal members particularly of the Pallava family are generally referred to in the inscription with Epithet, Gotra, Dynasty or Kula Name and Status Title. The usual suffix-titles to their names are: *Varmma* or its variants *(Vama, Vamma)*; *Parumar* or *Paṉmar*, *Potta*; *Perumaṉ* or *Perumānatikal*; *Svāmi* or *Sāmi*; *Dēva* or *Dēvar* and *Malla* or *Mallaṉ*. However, the suffix-titles such as *Kō-tirumaṉ; Cēṉaṉ; Kaṭṭi; Antai; Paḷḷi; Antiyār* or *Anti; Cāttaṉ; Nampi; Kāṭaṉ; Āditya; Rāja;* and others are also found along with the proper names of royal members from the period under study.

The practice of prefixing the king's title or names to the names/titles of officials, chiefs, and other individuals became prevalent from the 9th to 10th centuries. However, it was an uncommon occurrence in the preceding centuries. Only a few such instances have been reported in the 8th to 9th centuries. The table below illustrates the chronological distribution regarding the frequency of the suffix-titles, including *Varmma, Parumar, Potta*, and the king's title alongside personal names. The figures represent the percentage of occurrence.

Suffix-Title	**4th-5th cent**	**6th-7th cent**	**8th cent**	**9th cent**
Varmma, Vamma	87%	18%	40%	24%
Parumar	4%	51%	28%	25%
Potta	-	8%	4%	17%
King'stitle with person's name	-	-	2%	10%

There are many status-titles found with the name of royal persons. They are *Mahārāja, Yuvarāja* or *Yuvamahārāja, Mahārājadhirāja, Rāja, Araicar* or *Aracar* or *Araicaṉ* or *Aracaṉ, Atiaraicar Vicaiyarāyaṉ, Pēraraiyar* or *Pēraraiyaṉ, Viḻuppēratiaraicar, Vēḷāḷaraiyar, Vēṭṭuvaraiyar, Muttaraiyar, Araiyaṉ, Rāyar, Rācaṉ, Mārācaṉ, Athirājaṉ, Iḷavaricar, Adhipati, Pati, Nripati, Brahmādhirāyaṉ, Brahmasrirājaṉ, Ēṉāti, Nāṭu-uṭaiyāṉ* and others. The terms *Araicar, Aracar, Araicaṉ, Rācaṉ* and *Araiyaṉ* are all the variants of the same basic form and probably derived from the Sanskrit term *Rājaṉ.* All these means in the context as "Chief". So, *Atiaraicar, Pēraraiyar* and *Atiaraicar, Athirājaṉ* would probably denote the "Big Chief". *Vicaiyarāyaṉ,* the victorious chief and *Muttaraiyar,* the elder or senior chief. *Vēḷāḷaraiyar, Brahmādhirāyaṉ, Brahmasrirājaṉ, Vēṭṭuvaraiyar* and *Ēnāti* are some of the caste or profession-based status-titles. The statistical analysis of the status-titles associated with the names of the royal individuals is presented as follows. The data reflects the percentage of occurrence.

Sl. No	Status-Title	4th- 5th cent	6th-7th cent	8th cent	9th cent
1	Mahārāja	73%	15%	2%	5%
2	Yuvarāja or Yuvamahārāja or Iḷavaricar,	15%	-	1%	2%
3	Araicar or Aracar or Araicaṉ or Aracaṉ,	5%	45%	14%	2%
4	Mahārjadhirāja	2%	-	-	-
5	Atiaraicar	-	20%	6%	5%
6	Mahārāja, Mārācaṉ	-	3%	-	1%
7	Muttaraiyar	-	3%	4%	3%
8	Rāja, Rāyar, Rāyaṉ, Rācaṉ	-	-	6%	10%
9	Pēraraiyar or Pēraraiyaṉ	-	-	1%	6%
10	Brahmādhirāyaṉ, Brahmasrirājaṉ	-	-	1%	1%
11	Araiyaṉ	-	-	-	50%
12	Nāṭu-uṭaiyāṉ	-	-	-	8%
13	Vicaiyarāyaṉ	-	-	-	2%

The suffix-titles usually associated with the proper names of officials are *Gutta (Gupta), Varmma, Cāttaṉ, Cāmi, Tēvaṉ, Nīlaṉ, Ātaṉ, Māṟaṉ* and others.

During the early medieval period, Tamil Nadu experienced a significant influx of brahmanas from different regions of India, spurred by the support of the ruling classes. The inscriptions, especially the copper charters, which list the names of the brahmana beneficiaries, provide insights not only into the naming patten of the brahmanas but also into their qualification and origin. Generally, the proper names of the brahmanas consist of three or four segments in addition to their given names. They are: Gōtra, Sūtra, Place Name and Qualifications/Professional Title.

The personal names found in the inscriptions under study revealed a good number of suffix-titles, the frequent occurrence of some of which are: Sarmma or its variants; *Sōmayāji* or *Cōmaji; Baṭṭa* or *Bhaṭṭaṉ; Datta; Kuṭṭi; Svāmi* or *Sāmi; Vājapeyi, Vētpai* or Vēḷapai and others. The following table shows the chronological distribution in the frequency of appearance of some of the suffix-titles. Figures indicate the percentage of occurrence.

Sl. No.	Suffix-Title	4th-5th cent	6th-7th cent	8th cent	9th cent
1	Sarmma or its variants	88%	52%	74%	71%
2	Svāmi or Sāmi	8%	2%	2%	5%
3	Datta	2%	7%	3%	2%
4	Sōmayāji or Cōmaji	-	-	10%	5%
5	Vētpai or Vēḷapai	-	-	2%	1%
6	Kuṭṭi	-	-	4%	2%

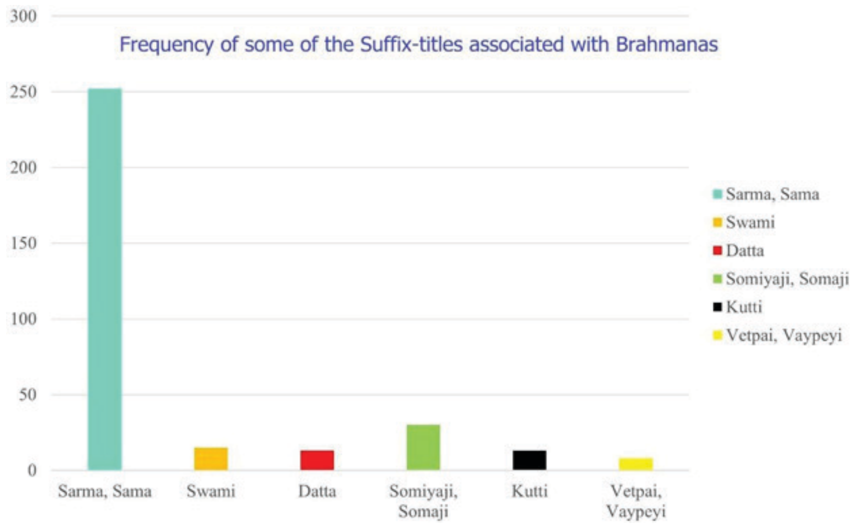

The names of brahmanas are frequently prefixed or suffixed with titles that elucidating their expertise in the *Vēdas* or *Sāstras,* as well as their status. Some of the commonly encountered titles during the period under study include *Chatuvēdi, Chaturvēdi bhaṭṭaṉ, Trivēti, Duvēti, Caṭaṅkavi, Kramavittaṉ, Bhaṭṭaṉ,* and *Vaikhānasa.* Additionally, other professional or status titles linked to brahmana names consist of: *Village-āḷum* or *āḷuṅkanattār, Village-kiḻavar, Village-uṭaiyar, kōyil baṭṭa, kōyil arccipāṉ, temple-kuṭimi, temple-uṭaiya,* among others.

The statistical examination of the occurrence frequency of certain status/ professional titles of the brahmanas, in relation to other titles, is presented below.

Sl. No.	Suffix-Title	4th-5th cent	6th-7th cent	8th cent	9th cent
1	Chatuvēdi	20%	6%	43%	6%
2	Chaturvēdi bhaṭṭaṉ	-	-	4%	2%
3	Trivēti	-	2%	14%	2%

Sl. No.	Suffix-Title	4th-5th cent	6th-7th cent	8th cent	9th cent
4	Duvēti	20%	-	0.5%	1%
5	Bhaṭṭaṉ	-	-	9%	25%
6	Kramavittaṉ	-	-	7%	36%
7	Caṭaṅkavi	-	-	18%	9%
8	Vaikhānasa	-	-	1%	3%

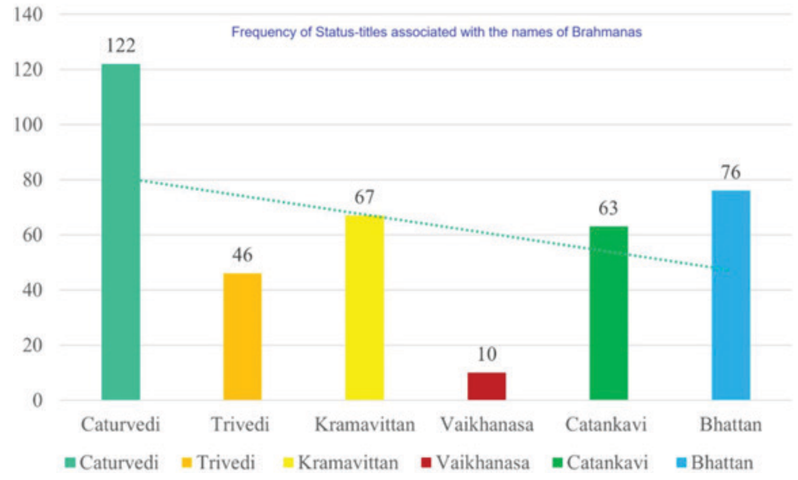

The names of the villages or locations from which the brahmanas hailed, found along with their proper names, illuminate the origin and migration trend of the brahmanas. The examination of the place names associated with the proper name of the brahmanas reveals that a significant number of them originate from Andhra Pradesh and Karnataka, with some also hailing from northern India. The title Dasapuriyaṉ, held by numerous brahmanas, signifies an individual who is either from or has emigrated from Dasapura, a location recognized as Mandasor in Madhya Pradesh. The composer of *prasasti* are mainly brahmanas as testified by their suffix-titles and their high qualification in *Vēdas* or *Sāstras.*

The names of the artisans are quite often mentioned with their caste or professional titles such as *Kāshṭakāri, Taccaṉ, Kollaṉ, Ācāryyaṉ, Taṭṭaṉ, Sthapati, Suvarṇṇakāra, Perutaṭṭaṉ* and *Peruntaccaṉ.*

The names of the common people follow the Tamil practice of prefixing one's father's name to his personal or own name. The personal names of *Maṉṟāti, Veḷḷala, Maruttuvar, Uvaicaṉ,* warrior and others are listed under the category – Others. Names that are prefixed with the term "poṉ" are primarily found in the districts of Dharmapuri, Tiruvannamalai, Villupuram, and Tindivanam. They are: *Poṉmōtaṉṉār, Poṉmututpulli, Poṉmututkkatti, Poṉpaṉaṉ, Poṉṉarāmpaṉār, Poṉṉitaṉār, Poṉmataṉār, Poṉmāntaṉār, Poṉṉilaṉār, Poṟcēntiyār, Poṟkāṭaṉṉār, Poṟkōvaṉāṟu, Poṟkunra.., Poṟṟattaṉār, Poṟkkattiyār, Poṟṟāliyār, Poṟṟiṉtat tiruvēti, Poṉṉulantaṉār, Poṉcāttanār, Poṉṉantiyār, Poṟṟokkaiyār* and others.

The inscriptions under examination predominantly feature the names of women from the royal family, as well as those of brahmins and dancers. The representation of common women's names in the inscriptions is quite limited. A few of the proper names of women illustrate the custom of prefixing the father's name to the individual's personal name.

The suffixes observed along with female names are: Aṭikal, Aṭikalār, Dēvi, Mahādēvi, Permāṉār, Pirāṭṭi, Peruntēviyār, Pāvaiyār, Naṅkai, Naṅkaiyār, Mānikkatēvi, Nakkaṉār, Akkaṉ, Maṇi, Māṇikkam, Māṇikkattār, Antai and Cāṇi.

Divinities, Ancestors/ Legendary Figures

The data are broadly classified into two categories, (1) Divinities and (2) Name of Ancestors/ Legendary figures. The inscriptions under study provide a wide variety of deity names mainly of Śiva, Vishṇu and other gods and goddesses. The appearance of Śiva's name in the inscriptions is about 31%, the names of Vishṇu 24%, other Hindu male deities 29%, Goddesses 11% and Jaina and Buddhist Divinities 5%.

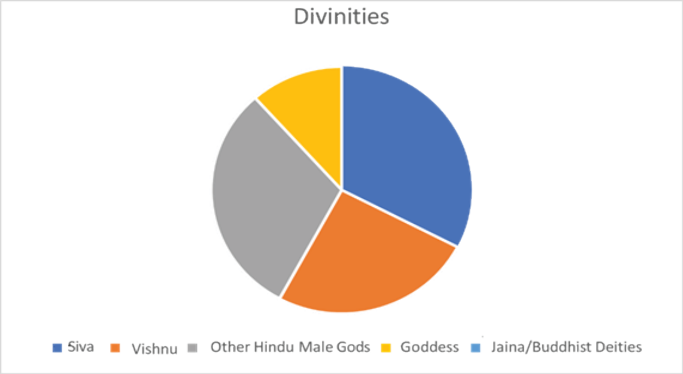

The listing of the names in the Category 2 includes the names of Predecessors who are less known to history, the mythological ancestors and the legendary figures. The earlier copper plate charters provide the pedigree of the donors up to three to four generations. But the later copper plates have a fairly long list of the predecessors of the donors which includes many mythological figures. Aṅgīras, Brihaspati, Śamyu, Bhāradvāja, Droṇa, Aśvatthāma and Pallava are some of the mythological names, get repeated in many Pallava records while describing their pedigree.

The author has categorized the data and provided the corresponding abbreviations for each category. The details of the category abbreviations (CG) are as follows:

NK – Details not known or not available

SI – Saiva deity

VI – Vaishnava deity

OT – Other Hindu male deities DV – Goddess

BU – Buddhist deities JN – Jaina deities

AN – Ancestors

LG – Legendary / Puranic figures

The information pertaining to the role or the context (CT) in which the above terms figured in the inscription is codified and the codification details are as follows:

00 – Details not known or not available

01 – Referred to in the Praśasti or introductory passage

02 – Associated with temple

03 – Donation made to the deity

04 – Referred to in the imprecatory

05 – Enumerated as the titles or forms of deity

06 – Other contexts.

Arrangement of List of Divinities and Legendary Names with Related Information

Two different types of coded information are given besides the actual term.

1. The coded information at the top pertains to the particulars of the inscription from which the relevant Proper name is derived. This includes the Reference, Locality, King and Date. For these, the details and codification of these items are given in the Explanatory Notes Listed as 1, 2 and 3. The details and codification of these elements are provided in the Explanatory Notes enumerated as 1, 2, and 3. All of this encoded information is organized in the same line as the serial number of the data.
2. In the case of Category 1. i.e., Divinities, the actual term or the inscriptional passage in which the term occurred is given in small letters below the above-mentioned coded references, followed by the name of the divinities in bold. However, in the case of Legendary Figures/ Ancestors only the actual term is given in bold below the above mentioned coded refences.
3. In the line immediately below this, the information such as the Category of Divinity (CG) and the Context (CT) are given in code.

EI 38 18	KN CM cmt Sakrepatna (Pl.)	SVM 2	477
Jitam-bhagavatā			
bhagavatā			
CG : OT			*CT : 01*
PIHC 1996 pp 949-957	AP KU sjt Alavakonda	VGV	4-5th cent
bhagavata narayana			
bhagavata narayana			
CG : VI			*CT : 01*
PCM pp 303-308	AP NL pot Nedungaraya (Pl.)	VGV	5th cent
Jitam-bhagavatā			
bhagavatā			
CG : OT			*CT : 01*
TASSI 1962 pp 85-96	AP GN snt Vesanta (Pl.)	SVM 2	5th cent
Jitam Bhagavatō			

Big Territories

The inscriptions under study reveal that there existed number of big territories, each big territories being sub-divided into convenient sub- divisions. All the territorial divisions are listed along with related information under the following sub-heads:

1. Kōṭṭam, Kūṟṟam
2. Nāṭu
3. Maṇṭalam, Rājyam, Taṉkūṟṟu, etc.

Among the big territories listed, the *Nāṭu* occupy the top position, which represent 56%. The *Kōṭṭam* and *Kūṟṟam* stands next which represent 31% and *Maṇṭalam, Rājyam, Taṉkūṟṟu*, etc are of 13%

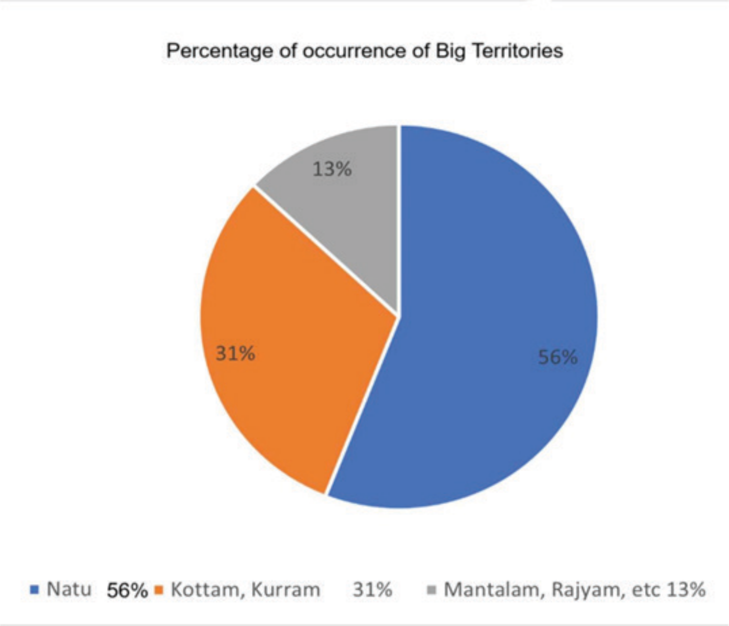

All the big territories appear in the inscriptions either singly or along with many related information. The codification used for all these are given below.

1.Kōṭṭam	-- KT
2. Kūṟṟam	-- KR
3. Nāṭu	-- NA
4. Rāshṭra, Rājye, Rāṭṭhe, Rājyam	-- RS
5. Vishaye, Janapatha, Kshatirya, Āndhrapata, etc.	-- VS
6. Vānakōpāti	-- VK
7. Milāṭu, Ilāṭu, Maḷāṭu, Milāṭaippāṭi, Ilāṭaippāṭi	-- MI
8. Maṇṭalam	-- MD
9. Taṉkūṟṟu	-- TK

10. Vaṭukavaḻi, Muṉaipāṭi, etc. – MS

12. Part of Kūṟṟam, Nāṭu, Mikūṟu (western part) -- PT

13. River in relation to big territory -- RV

The information pertaining to the role or the context in which the big territories figured in the record is given below along with their codes which are shown in the list.

00 – Details not known or not available

01 – Associated with corporate bodies, officials, etc.

02 – Associated with place names

03 – Territory ruled by or associated with the ruler

04 – Other contexts

Arrangement of Big territories along with related information.

1. The coded information at the top pertains to the particulars of the inscription from which the relevant Proper name is derived. This includes the Reference, Locality, King and Date.
2. The inscription passage of the big territory along with its related components is provided directly below the line in which appear the aforementioned coded references.
3. Following this, the segments of the aforementioned passage are given in bold. Each segment generally occupies a single line.
4. In the line immediately below the segment, the details such as the Segment pattern (SP) and Context or Role (CT) are provided. The coded reference of the segments which appear after SP are arranged in the order in which they occur. Normally, the big territories figured in the inscription in any one of the role or contexts listed above. However, in some cases they are shown as involved in more than one role, such cases have more than one code number indicating different roles.

SII 1 151 CK kpt Kuram (Pl.) PV 1 670-700

ūṟṟukkāṭṭuk kōṭṭamadde nirveḷūr nāma manyavāntara-rāṣṭra

ūṟṟukkāṭṭuk **kōṭṭamadde** *CT : 02*

CG : KT

SII 1 151 CK kpt Kuram (Pl.) PV 1 670-700

ūṟṟukkāṭṭuk-kōṭṭattu nīrvēḷūr nāṭṭuk

ūṟṟukkāṭṭuk-**kōṭṭattu** *CT : 02*

CG : KT

Analysis

A number of self-governing villages constituted a Kōṭṭam or Kūṟṟam or Nāṭu and so on as it was called in different parts of the country. The territorial element Kōṭṭam over and above the Nāṭu was usual to northern part of Tamil Nadu, i.e., Toṇḍai maṇṭalam. The number of Nāṭu included by the different Kōṭṭams does not show any uniform pattern. The number of Kōṭṭams found in the list and the Nāṭus figured within them are given below.

1. Āmūr kōṭṭam
2. Eyiṟ kōṭṭam
3. Itūrk kōṭṭam
   Neṭuṅkal nāṭu
4. Iykāṭṭuk kōṭṭam
   Kākkaḷūr nāṭu; Toḻūr nāṭu; Perumūr nāṭu
5. Kāliyūr kōṭṭam
6. Kaḷattūr kōṭṭam
   Kuṟumpuṟai nāṭu; Vaiyyāvūr nāṭu
7. Kuṉṟavattaṉa kōṭṭam
   Illatūr nāṭu
8. Maṇiyiṟk kōṭṭam
   Panmā nāṭu; Meṟpaḻukūr nāṭu; Pācāli nāṭu
9. Mēlūrk kōṭṭam
10. Paṭuvūr kōṭṭam
   Aṭaiyāṟu nāṭu; Melaṭaiyāṟu nāṭu; Miyāṟu nāṭu; Kārai nāṭu; Māṅkāṭu nāṭu; Paṅkaḷa nāṭu
11. Payyūr iḷaṅ kōṭṭam
   Tekkūr nāṭu
12. Palkuṉṟak kōṭṭam
   Kiḻvē nāṭu; Teṉṉāṟṟūr nāṭu
13. Puḷar kōṭṭam
   Nāyaṟu nāṭu; Puḻal nāṭu
14. Pālūr kōṭṭam
15. Puliyūr kōṭṭam
   Kalmay nāṭu
16. Puliyūrkkuṭik kōṭṭam
17. Tamar kōṭṭam

18. Tiruvēṅkatak kōṭṭam

Kaṭavūr nāṭu; Cilai nāṭu

19. Uṟṟukkāṭṭuk kōṭṭam

Nīrvēlūr nāṭu (Manyavāntara Rāshṭra); Tamaṉūr nāṭu

20. Venkuṉṟak kōṭṭam

Perunakar nāṭu

The majority of the Kōṭṭam are named after the place name, which are either chief or prominent place of the Kōṭṭam. The iḷaṅ Kōṭṭam (Payyūr iḷaṅ kōṭṭam) which mean "younger kōṭṭam", likely suggests that this particular kōṭṭam was established after the kōṭṭam with a similar name. The term "iḷam" was perhaps added to differentiate it from the earlier counterpart.

The root word of Kūṟṟam is "Kūṟu" which signifies part, share, section and so forth. The name of Kūṟṟam figured in the inscription being examined are listed below.

1. Āruvalak kūṟṟam
2. Ārkkāṭṭuk kūṟṟam
3. Annalvāyiṟ kūṟṟam
4. Kalārak kūṟṟam
5. Kāntaḷūr kūṟṟam
6. Kurukkai kūṟṟam
7. Nanda kūṟṟam
8. …palar kūṟṟam

Generally, the kūṟṟam is considered to be equivalent to Nāṭu. But some of the kūṟṟam are mentioned in the inscription as sub-division of big Nāṭus, i.e., Āruvalak kūṟṟam, a sub-division of Chōḻa Nāṭu; Kurukkai kūṟṟam, a sub-division of Milāṭu (Maḷāṭu) and Kāntaḷūr kūṟṟam, a sub- division of Kīḻ Vēnāṭu.

The nāṭu served as the basic territorial unit in much of South India. While the term nāṭu was also applied in a broader context to denote the larger political regions such as Chōḻa Nāṭu, Pāṇṭi Nāṭu and others it was more specifically used to denote distinct agricultural micro-regions. Some of the nāṭus were also named after the ruling families. Although the majority of nāṭu names included the suffix nāṭu, some featured the suffix kūṟṟam and a few had other suffixes such as kuḷak-kīḻ, ēri- kīḻ and nilai. An analysis of the names, topography, and other particulars of the nāṭu suggests that it was basically a cluster or grouping of peasant settlements centred around a common irrigation or water sources, such as a channel or tank, and likely strengthened by kinship ties in the early stages. With a few exceptions, nāṭus generally spanned an area

between twenty and one hundred square kilometres. It seems that in arid regions, the area of the nāṭu was larger than that in the fertile areas. There are about 106 nāṭus have been identified from the inscription under review.

As mentioned earlier, the nāṭus of larger political regions such as Chōḻa Nāṭu, Pāṇṭi Nāṭu and others had comprised of many small nāṭus within it. The details of such nāṭus and other big territories and their sub- nāṭus and kūṟṟam are given below.

1. Aruvā nāṭu -- Kīḻvaḻi vākūr nāṭu
2. Chōḻa Nāṭu-- Āruvalak kūṟṟam
   Intalūr nāṭu
   Innampar nāṭu
   Nāṟaiyūr nāṭu
   Tavakkaraika nāṭu
3. Kīḻmuṭṭukkūr nāṭu -- Tirukkaṭavūr nāṭu
4. Malāṭu -- Mēṟkōvalūr nāṭu
5. Muṇaippāṭi -- Āṇmūr nāṭu
6. Muttaraiyar nāṭu -- Viḷā nāṭu
7. Vāṇakōpāṭi -- Vaṭakarai nāṭu
8. Vēnāṭu -- Iḷakōvūr nāṭu

Apart from Kōṭṭam or Kūṟṟam or Nāṭu, the other suffixes usually found with big territories found in the inscription under review are: Rāshṭra or Rāshṭre, Rājye, Rāṭṭhe, Rājyam, Maṇṭalam, Vishaye, Janapatha and so on. It was customary that the provinces governed by a certain family of rulers were known after their family names, i.e., Vānakōpāti, Milāṭu (Maḷāṭu), Milāṭaippāṭi, Ilāṭu or Ilāṭaippāṭi, Muttaraiyar nāṭu, Muṇaippāṭi, Vaṭukavaḻi/ VaṭukavaḺI Paṇṇīr āyiram, Paṅkala nāṭu and others. The epigraphical sources reveal that the term Rāshṭra was taken as a corresponding Sanskrit version of the Tamil word Nāṭu.

Some of the brahmadēya villages which attained a fully independent status are denoted by the term taṉkūṟu or taṉkūṟṟu. In the later stages they are known more popularly as taṇiyūr (independent village). The taṉkūṟus reported during the period under study are: Uttaramēru caturvētimaṅgalam and (Arivili) maṅgalam.

Corporate Bodies

A notable characteristic of the ancient society was the presence of professional/ communal-based corporate bodies such as ūr or ūrar, sabha, nakaram, and nāṭṭar, which function at village and supra-village levels.

Apart from these professional/communal-based corporate bodies, there existed religious-based corporate bodies to look after the administration of religious institutions. The author classified these corporate bodies and their functionaries, etc., into various categories. The data of corporate bodies appear in the inscriptions either singly or along with many related information. The codification used for the basic data of corporate bodies and their related components are given below.

1. Sabha (SB)
2. Ūr or Ūrar (UR)
3. Nakaram (NG)
4. Nāṭu (NA)
5. Kaṇattār, Āḷuṅkaṇam, Amirtakaṇam, Upayakaṇam, Paruṭai, etc (KN)
6. Vāriyam, Vāriyaperumakkal, Ciṟṟampalattuperumakkal, Caṭṭapperumakkal, Peruṅkuṟiperumakkal and others (VR)
7. Temple-bodies, Dēvakaṇmi and others (TB)
8. Other administrative and religious bodies- Dharmikal, Mahājana, Kulaṅkiḻār, Kuṟi, Peruñcēriyār, Kramakiḻavar (OT)
9. Kuṭumpi, Maṇ-uṭaiya, Kuṭikal, Pūmi-uṭaiya, Nāṭ-uṭaiya, Ūr-uṭaiya (UD)
10. Nāṭṭār, Koṭṭattār (NT)
11. Brahmadēya (BR)
12. Dēvadāna (DD)
13. Big Territories Kōṭṭam, Kūṟṟam, Nāṭu, Maṇṭalam, etc. (BT)
14. Place with which the corporate bodies associated (PN)
15. Temple with which the corporate / administrative bodies associated (TP)
16. Details not known or not available (NK)

The information pertaining to the Role or Context in which the corporate bodies or their functionaries, etc., figured in the inscription is codified and the codification details are as follows.

00 – Details not known or not available

01– Protector of the grant, the donation placed under their supervision

02–Undertook the grant to fulfil the charity, make arrangement to upkeep the charity

03 –Made donation, construct temple or charitable institution, etc.

04 – Sale or purchase of land/taxes

05 --Receiver of royal order for regularization of charity or any other administrative reforms, executor of royal order and others.

06 --Issuer of order for reform, made tax exemption or modify taxes

07 -- Associated with officials/rulers/individuals

08 –Receiver of the donation for self.

09 -- Other contexts.

Arrangement of List of Corporate Bodies with Related Information

In the list, two different kinds of coded information are given besides the inscriptional passage and its segments.

1. The coded information at the top pertains to the particulars of the inscription from which the relevant Proper name is derived. This includes the Reference, Locality, King and Date.
2. The inscriptional passage of the corporate bodies and their functionaries, etc. along with related components is provided directly below the line containing the aforementioned coded references.
3. Following this, the relevant portion from the above passage is given in bold. Each segment generally occupies one line. The word āyiṉa and āṉa meaning alias are not treated as a separate segment and are placed after some segment.
4. In the line directly below the segment, the information such as the Segment Pattern (SP), Suffix of associated Place Names (SF) and Role or Context (CT) are provided. Normally, the corporate bodies figured in the inscriptions as performer of any one of the role or contexts listed above. However, in certain cases they are shown as performer of more than one role. Such cases have more than one code number indicating the different roles.

ARE 1930-31 14 TJ kmt Tirukkotikkaval IM 800 A.D.
nallāṟṟūr nāṭṭu tēvatāṉam āṭi capaiyōm
nallāṟṟūr nāṭṭu
tēvatāṉam āṭi
capaiyōm
SP : BT PN SB *CT : 02*

SII 6 355 CK kpt Uttiramerur ND 2 731-796
uttaramēru caturvētimaṅkalattu sabhaiyōm
uttaramēru caturvētimaṅkalattu
sabhaiyōm
SP : PN SB *SF : caturvētimaṅkalam* *CT : 03*

Analysis

The analysis of inscriptions yielded a variety of corporate bodies existed during the period under study. The *ūr,* the *sabha* and the *nakaram* were the primary corporate bodies at the village level, whereas the *nāṭṭar* at the *nāṭu* level. The *ūr* was the corporate body of the peasant villages, whereas the sabha was the corporate body of brāhmana villages and thenakaram was that of the mercantile villages. The corporate body of brāhmana villages are known variously as *Capai, Sabha, Mahāsabha, Pariṭaiyār, Kuṟi, Peruṅkuṟi sabhaiyōm,* etc. The *Kuṟi, Peruṅkuṟi* are the corresponding Tamil version of the Sanskrit words *Sabha* and *Mahāsabha.* The etymology of the word *Pariḍai* suggests the origin of the term from Sanskrit word *Parishad* which is generally taken to mean a *Sabha* or committee. The term *Paruṭai* or *Paruṭaiyār* is referred to in the inscriptions variously as *Mūlaparuṭai, Mūlaparishai, Mūlaparuṭai sabha* and *Mūlaparuṭaipperumakkal.* The corporate bodies of the *brāhmana* community form a major group and represent 45% of the total corporate bodies listed in this work. The *ūr* stands next which represents 15%. Followed by this are various *Kaṇattār* (13%), *Vāriyam* and others (10%), *Nāṭṭār* (9%) and *Nakaram* (8%).

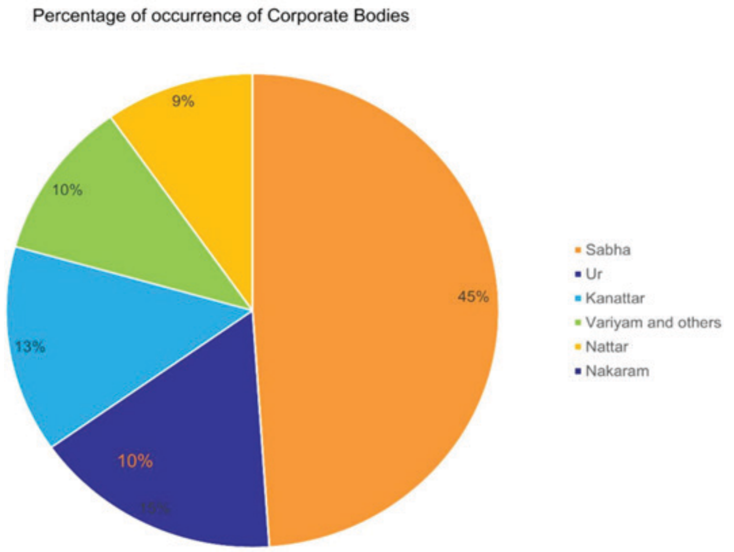

Attempt has been made in this work to study the various locational suffixes of the place names associated with the corporate bodies and the statistical analysis of these suffixes are given below.

S.No	Locational Suffix	Sabha	Ūr	Nakaram
1	Caturvētimaṅgalam	22	--	--
2	Maṅgalam	3	1	3
3	Kuṉṟam	1	--	--
4	Pākkam	4	4	--
5	Ūr	13	10	7
6	Kuṭi	2	1	--

S.No	Locational Suffix	Sabha	Ūr	Nakaram
7	Pēṭu	2	--	--
8	Tuṟai	1	--	--
9	Puram	9	--	1
10	Nallūr	1	--	--
11	Vāyal	1	--	--
12	Paḷḷi	--	1	--
13	Malai	--	--	1

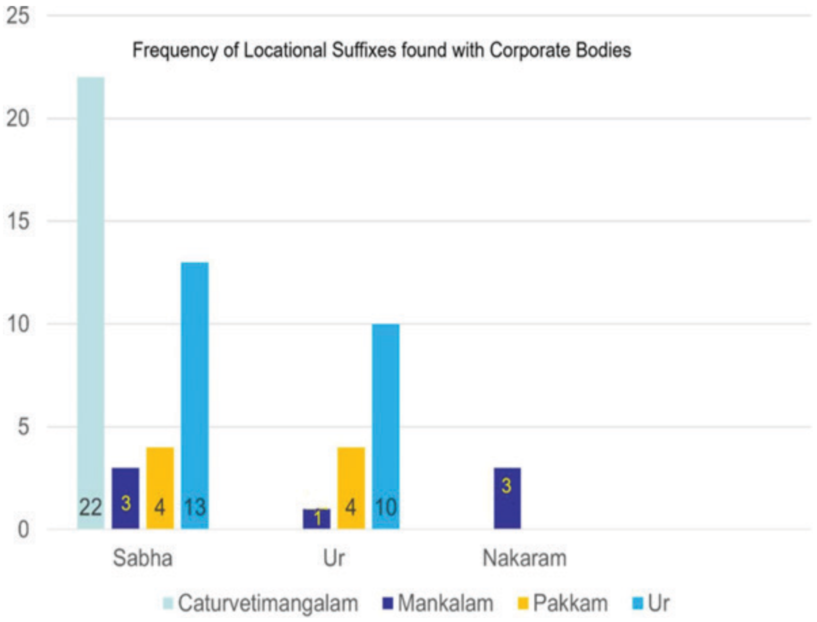

The *ūr* and *nakaram* were constitutionally of a simple kind and much detail is not known about their administrative set up and functioning. The administration of *ūr* was known as *ūravai*, etc. The members or officials of ūr assembly were called variously as *ūravar. ūrom, ūr-āḻvāṉ* and others. In certain villages the administrative body of *ūr* or *ūrār* were also known as *kramakiḻavar.* The administrative body of *Nakaram* was known as *Nakarattār, Nakarattōm, Mahānakarattār,* etc.

Majority of the royal documents emanated from the king of the Pallava period refer to the *nāṭṭār* or *nāṭṭavar* in the context of demarcating the boundaries of the newly created *brahmadēya* or *dēvadāna.* The royal order was usually addressed to the *nāṭṭār o*f the concerned *nāṭu* in which the eleemosynary settlement was created as their participation was crucial at the culminating stage. This may be due to the fact that the new settlement had to be given special privileges and rights, having been freed from the customary revenue demands for which the *nāṭṭār* were answerable to the king's government (Y. Subbarayalu, "The Cola State", Studies in History, Vol IV, No.2, 1982: 265-306). The *kōṭṭattār* seems to be the executive body at the *kōṭṭam* level and performed their functionaries similar to that of *nāṭṭār.*

The sabha, particularly in the case of some big *brahmadēya,* had a more complex machinery of local administration and functioned largely through its administrative committees called the *vāriyam,* etc. It is generally believed that the *vāriyam* is a Tamilised form of the Sanskrit word *vārya* meaning "selected" or "chosen". The members of *vāriyam* are collectively referred to as *Perumakkal, Vāriyar* (*Vāriyaṉ* being singular form), *Vāriyaperumakkal*, etc. An inscription found at Tiruccennampunti, Dist. Tancavur indicate that the vāriyam of Srikantapuram had twelve members. The *vāriyam* was appointed by the Sabha and *Mūlaparuṭai / Paruṭai* to look after specific duties. *Ērivāriyapperumakkal* (members of tank committee), *Samvatsara vāriyapperumakkal* (members of annual committee) and *Perumāṇaṭikaḷ vārikar* (committee of Perumāṉ /temple) are some of the *vāriyapperumakkal* found in the list.

There were also many other executive committees like *Ciṟṟampalattuperumakkal* (*Perumakkal* of *Ciṟṟampalam*), *Maṭattu Caṭṭapperumakkal* (*Caṭṭapperumakkal* of *Maṭha*), *Maṉṟāṭumperumakkal* (lawyer or members of court of justice) and *Peruṅkuṟiperumakkal* (members of *Peruṅkuṟi*, i.e., *Mahāsabha*) existed in the *brāhmana* villages to look after various functions. The assembly of Srikantapuram, a *dēvadāna* village was known as *Peruñcēriyār*, which also referred to as *Perumāṇaṭikaḷ vārikar* (*Perumāṇaṭikaḷ vārikar Śrikaṇṭapurattu Peruñcēriyār*), a committee meant for temple affairs. *Dēvakaṉmi* literally mean, "servant of god" was one of the major *brāhmana* group associated with the temple administration. Later inscriptions exhibit that many bodies like *Sabha*, *Patipātapūlam, Tāṉattār* and others functioned as *Dēvakaṉmis* at various places. Hence it is reasonable to presume that the *Dēvakaṉmi* is an occasional designation held by various bodies or individuals because of their active participation in temple administration in addition to their regular duties. The other religious-cum-administrative bodies of *brāhmana* community found in the list are *Kulaṅkiḷār, Dharmmikal* and others.

In the Pallava inscriptions kaṇa is used in the sense of a group of people in charge of administration. It can be said more specifically that *kaṇa* was a group of people formed to look after some specific function and in most of the cases the name of the institution or function with which the kaṇa associated is clearly mentioned in the prefixing component of its name. Notwithstanding the inscriptions under study have yielded a few varieties of *kaṇattār* like *Upayakaṇattār, Āḷuṅkaṇattār, Amirtakaṇattār, Kaṇapperumakkaḷ,* the inscriptions of contemporary and later inscriptions exhibit a variety of *kaṇattār* associated with temples, deities, religious functions and many other religious and secular affairs. They are: *Kāḷi kaṇattār, Cātta kaṇattār, Dvādasa kaṇapperumakkaḷ, Tiruvātirai kaṇapperumakkaḷ, Tiruvōṇa kaṇapperumakkaḷ, Kārttikai kaṇattar, Puṇṇiya kaṇapperumakkaḷ, Vīra kaṇattār, Tirunaṭṭa kaṇapperumakkaḷ* and others. In many cases the *kaṇapperumakkaḷ* were figured as a sub-unit of the village assembly or a bigger administrative body.

The *Āḷuṅkaṇam* is found mainly in the Pallava and early *Chōḻa* inscriptions. It seems to be an ancient body that preceded the sabha in the *brāhmana* villages and survived only nominally in a few villages for a considerably longer duration (Y. Subbarayalu, "A Reconsideration of Alunganam", India Past and Present, Vol.1, No.1, 1984:89-92). The places associated with *Āḷuṅkaṇam* figured in the inscriptions under analysis are: *Parampur, Nallimankalam, Tiruvippirampetu, Uttarameru caturvetimankalam, Kavitippakkam* alias *Avaninarayana caturvetimankalam* and *Arivilimankalam.* The inscriptions reveal that the *Āḷuṅkaṇattār* of Uttaramerur appears to have been connected with various *Cēris* or hamlets within this large village. It is reasonable to presume that the *Āḷuṅkaṇattār* was the governing body of the Cēris of the larger villages and also took part in the *Mahāsabha* of the entire village as representatives of the *Cēris* to which they were associated.

Amirtakaṇa, an administrative body of the temple, is peculiar to Tiruvorriyur. It came into prominence just before the days of Aparajita Pallava and it either ceased to exist during the Chōḻa period or was known later by some other name. It seems that it was a small body, which acted as an administrator of Tiruvorriyur temple on behalf of or under the supervision of the *Sabha* of Atampakkam.

The land holding was an important criterion for becoming a member of the corporate bodies and the status of land holding is explicitly indicated by the terms - *ūr-uṭaiya, nāṭ- uṭaiya, pūmi- uṭaiya kuṭikal, maṇ- uṭaiya, kuṭumpiyār, kuṭi,* and others.

Place Names

The examination of place names serves as a means to comprehend the culture, geographical characteristics of a specific area, as well as its history, geography, botany, folklore, religion, local beliefs, traditions, and numerous other elements of a given locality. The study of toponyms also provides rich resources for exploring linguistic and psychological possibilities. In this study, the analysis of over 500 inscriptions yields a collection of approximately 1000 place names. The author has compiled a comprehensive list of these place names along with pertinent information.

Each different place name is listed only once per inscription, although the same name may appear multiple times within a single inscription in numerous instances. The place names appear in the inscription either singly or along with many related components. These related components are broadly classified into three major categories: (1) Locational Reference, (2) Attribute, and (3) Nature of Place. Not all place names include all three components; however, most place names feature one or more of these related components.

For instance, Karmmamka rashtre chendalūra grāme has two components besides the place name and they represent the Locational Reference and the Nature

of the Place. The example Mīkoṉṟai nāṭṭu perumpuliyūr has only one component, i.e., Locational Reference besides Place Name. Each component has many sub-headings and code numbers are provided to all of them for the purpose of analysis. The details are given below.

The author has segmented all the place names in accordance with their related components and tried to define those segments as much as possible by codifying them. The coding LR of the Segment Pattern (SP) stands for the Locational Reference, PN for the Place Name, AT for the Attribute and NP for the Nature of Place. The coded references are always arranged in the order in which they occur.

The coding pattern of various segments associated with place names are given below for three examples:

1. Muṇḍarāshtre uruvupalaliye grāme
2. Vijayaśri palakkaḍasthanat
3. Kshira nadyah uttare taṭe bhūmi rāshtre chuvvi-ūru nāma grāme

The first example has three segments: the Locational Reference- rāshtre, the Place Name and the Nature of Place- grāme. It is codified as SP: LR 01 PN NP01. The second example has also three segments such as the Attribute- Vijayaśri, the Place Name and the Nature of Place- sthanat and the codification for this is SP: AT01 PN NP02. The third example has also four segments: the Locational Reference- River in relation to place, the Locational Reference- rāshtre, the Place Name and the Nature of Place- grāme and the codification for this is SP: LR12 LR01 PN NP01. In case where it is not possible to classify them, it is indicated as NK in the Segment Pattern. However, it is to clarify that the SP codes given to the data represent only a tentative interpretation rather than a definitive one. Further research would be necessary to determine them with certainty.

One of the main purposes of the work is to know the variety of Locational Suffixes found with the place names and their chronological and topographical distribution. Large number of locational suffixes are encountered in the inscriptions under study and all of them are listed below. The place names are also associated with variety of Prefixes. As far as the Prefix is concerned, it does not have much use for generalization, except the Prefix Tiru or Śri. They denote the sacredness or honoured status of the concerned place. All places with the Prefix are mainly the settlements noted for their temples. Other Prefix denote the temporal (Old/ New) or Spatial (East/ West/North/South) status of a place with reference to another (contiguous) place. The name proper or stem portion as far as it could be understood seems to denote a special, natural or human element basic to the particular place. Among the natural elements are found some names of fauna, flora or topographical features. Stems of some names

may be of mythological or legendary importance. Divinity and human names in stems are easily recognizable. Stem segment is not quite amenable to classification as it has a large variety.

The information relating to the particulars of the place name such as Prefix and Suffix are generally taken from the name itself. Since most of them are a part of Place Name (PN) segment, it is easy to ascertain these by reading the name. They are furnished at the bottom of the Segment Pattern (SP) in the list against the respective item of information, i.e., Prefix and Suffix after abbreviating them as PF and SF respectively.

On the contrary, the information pertaining to the Role or the Context in which the Place Name figured in the inscription is taken in most cases from the passage foregoing or following the name and it therefore, not found in the name itself. The Role or the Context of the place name figured in the inscription is shown in the List as CT.

Arrangement of List of Place Names with Related Information

In the list, two different kinds of coded information are given besides the Place name and its segments.

1. The coded information at the top pertains to the particulars of the inscription from which the relevant Proper name is derived. This includes the Reference, Locality, King and Date.
2. The inscriptional passage of the Place Name and its related components is provided directly below the line containing the aforementioned coded references.
3. Following this, the relevant portion from the above passage is given in bold. Each segment generally occupies one line. If the matter of any segments is more than one line, two dashes are given after that to differentiate if from the next one. The word āyiṉa and āṉa meaning alias are not treated as a separate segment and are placed in italic after some segment. Similarly, the word nāma meaning named as or known as and similar other words are placed in bold after some segment and are not treated as a separate segment.
4. In the line directly below the segment, the information such as the Segment Pattern (SP), Prefix (PF), Suffix (SF), Context (CT), etc., are given.
   a. The abbreviation of Segment Pattern (SP) with colon appears first in the line followed by the coded reference of the segments, arranged in the order in which they occur. As stated above, the related components provided in the Segment Pattern (SP) have sub-headings and are represent in numerals along

with coded reference of the respective component. The number of segments encountered from the data collected for this work varies from one to five. Sometimes, more than one segment from the same related component is also represented in the Segment Pattern (SP).

b. The information pertaining to Prefix (PF) and Suffix (SF) of the Place Name is provided in the same line next to the above coded reference.

c. The next related information appearing in the same line is the Role or the Context (CT) in which the Place Name figured in the record.

TK 1975 52 kōvvūr nāṭṭu aḷappai **kōvvūr nāṭṭu** **aḷappai (nuḷappai)** *SP : LR 03 PN*	DP hrt Tinnahalli	SVP	6th cent *CT : 02*
CN 1971 85 kōraikōṭu **kōraikōṭu** *SP : PN*	DP hrt Koraiyaru *SF : kōṭu*	—	6th cent. *CT : 01*
CN 1971 30 toppuravaruppāṭi **toppuravaruppāṭi** *SP : PN*	TV cnt Naracinkanallur *SF : pāṭi*	SVP	6th cent. *CT : 02*

The abbreviation used for related information are as follows:

SP: Segment Pattern

LR: Locational Reference (It has 15 sub-headings and all of them are codifies as 01-15)

AT: Attribute (It has 4 sub-headings; all are codified as 01-04)

NP: Nature of Place (It has 12 sub-headings; all are codified as 01-12) PN: Place Name

PF: Prefix SF: Suffix

CT: Role or Context

Locational Reference (LR)

1. *Rāshtre / Rāshtra*
2. *Vishaya/ Andharpatha / Janapada*
3. *Nāṭu*
4. *Kōṭṭam*
5. *Rājye / Rājya*
6. *Kūṟṟam*
7. *Rattha*

8. *Milāṭu*
9. *Vānakōpāṭi*
10. *Pāṭi / Pāṭiyam*
11. Hill in relation to place
12. River, Lake in relation to place
13. *Mārgge* (Road) in relation to place
14. Spatial Status of the place with reference to another (contiguous) place, i.e., *Piṭākai,* etc.
15. Part of *Kūṟṟam* and *Nāṭu, Mīkkūṟu*, etc.

Attribute (AT)

01. *Śri Vijaya / Śri Mad Vijaya*
02. *Śri Vijaya Sakandhavaran* (Victorious camp)
03. Description of place
04. *Taṇkūṟṟu*

Nature of Place (NP)

01. *Grāme / Grāma*
02. *Adhisthāna / Sthāna*
03. *Mahānagara / Nagara*
04. *Brāhmana* Settlements- *Brahmadēya, Brāhmana hala kshetra, Brahmalōkayamana, Agrahāra*
05. *Tēvatāna, (Dēvadāna), Taḷipuram*
06. *Panthe*
07. *Ēka-kshetre /Kshetre / Ashtakshetra*
08. *Dharmmatirthe*
09. *Vasakat* (living)
10. Sub-Village
11. Sub-Title / Title, alias Name
12. *Cālaipuram* and villages of similar donatory nature

Role or Context (CT)

00. Detail not known or not available
01. Village associated with Proper Name
02. Village role by king or chieftain; *Uṭaiyaṉ* or *Āḷuṅkaṇam* of village

03. Donated village or its land
04. Boundary village of donated village / land
05. Camping at
06. Royal order issued from
07. Village- station of Officials, associated with *Nakaram, Sabha, Ūr* and other Corporate Bodies.
08. Village associated with temple / religious institutions
09. Battlefield / Conquered Place
10. Village in relation with other village or land, etc.
11. Associated with Imprecatory verses
12. Associated with hydronymic terms / works
13. Associated Hero-stone, Road, Oil-Mill (*Cekku*), etc.

Locational Suffix of the Place Names

The collection of approximately 1000 place names derived from the inscription being examined offers a diverse range of locational suffixes. Among the 77 locational suffixes identified, 46 exhibit multiple frequencies. The frequency count is provided in brackets following each respective suffix that has more than one frequency.

1.*Āṟu* (10), 2. *Caturvētimaṅkalam* (34), 3. *Cēri* (15), 4. *Ceṟu*, 5. *Cēṭṭu /Cēṭu* (7), 6. *Cērkkai*, 7. *Ciri / Sri* (6), 8. *Ciṟai / Ciṟa* (3), 9. *Cuṇai*, 10. *Dvāra*, 11. *Ēri*, 12. *Irukkai*, 13. *Kal* (4), 14. *Kallu*, 15. *Kalam* (3), 16. *Kāṉam / Kāṇam* (2), 17. *Kārai / Karai* (2), 18. *Kāṭu* (12), 19. *Kēṇi*, 20. *Kolli /Koḷḷi* (2), 21. *Koṇda / Goṇḍa / Kunta* (3), 22. *Koṇṭai / Koṉṟai* (7), 23. *Kōṭṭi / Koṭṭi* (4), 24. *Kōṭṭu*, 25. *Kōṭu / Ōṭu* (10), 26. *Koḍumka*, 27. *Kōyil*, 28. *Kulam* (3), 29. *Kuṉṟam / Kuṉṟil* (6), 30. *Kūra*, 31. *KuṟI* (5), 32. *Kūṟṟa / Kuṟṟa*, 33. *Kūṭal* (2), 34. *Kuṭi* (10), 35. *Kuṭippāṭu*, 36. *Kutir*, 37. *Malai* (2), 38. *Maṅkai*, 39. *Maṅkalam* (53), 40. *Māra*, 41. *Māṟṟu*, 42. *Muṟṟam*, 43. *Muṭi* (10), 44. *Nakar* (2), 45. *Nallūr* (13), 46. *Pākkam* (41), 47. *Paḻ* (2), 48. *Pāli / Pāḻi* (2), 49. *Paḷḷi* (13) / *Palali*, 50. *Panṭa*, 51. *Paṟu* (17), 52. *Paṟṟu*, 53. *Pāṭi* (20), 54. *Paṭṭi*, 55. *Payal*, 56. *Paṭṭinam /Paṭṭanam*, 57. *Pēṭṭai / Pēṭṭu*, 58. *Pēṭu* (11), 59. *Puñci* (2), 60. *Pūṇṭi* (6), 61. *Pura / Pure / Puram* (54), 62. *Purai* (2), 63. *Rāyi*, 64. *Talai* (2), 65. *Tiṟal*, 66. *Toṟu*, 67. *Tōṭṭam*, 68. *Tuṟai* (4), 69. *Ūr / Ūra / Ūru* (314), 70. *Valam* (2), 71. *Vāla / Valā / Vala* (2), 72. *Vaḷḷi* (2), 73. *Vaṇa / Vaṇam* (3), 74. *Vati /Vadi* (2), 75. *Vēli*, 76. *Vāyil / Vāy / Vāyal* (6), 77. *Vēṭṭi*.

Prefix of the Place Names

01.*Kīḻak*, 02. *Mēl / Mēr*, 03. *Iḷa*, 04. *Peru*, 05. *Ciṟu*, 06. *Śri*, 07. *Tiru*

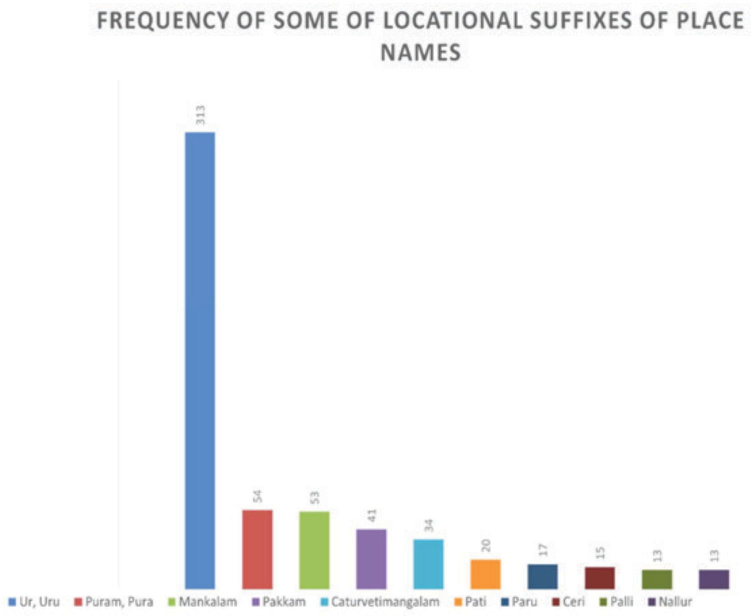

Villages with the Name of Flora and Fauna

01. Ālaṅkāṭu, 02. Ālañcēri, 03. Ālavāyil, 04. Ālappākkam, 05. Āmaiyūr, 06. Cōlaiyūr, 07. Curaikkuṭi, 08. Cēvarpari, 09. Kiḷinallūr, 10. Kāñcivāyal, 11. Kāñcipura, 12. Kāñcidvara, 13.Kāñcikkuṟi,14. Kāṭṭukkuṟi, 15. Kāṭṭūr, 16. Kāṭṭuppākkam, 17. Kāṭṭutumpūr, 18. Kiḷiñelūr, 19. Kīraippākkam, 21. Kuñcanūr, 22. Māmpākkam, 23. Muḷḷūr, 24. Nelvēli, 25. Nerkuṉṟam, 26. Nellūr, 27. Nelvayal, 28. Nelvāyippākkam, 29. Neṉmalipākkam, 30. Nandippi, 31 Nantiyampākkam, 32. Nākamaṅgalam, 33. Naripaḷḷi, 34. Nandipura, 35. Panaiccēri, 36. Paṉaiyūr, 37. Pulvēlūr, 38. Puṅkanūr, 39. Pulikkal, 40. Puliyūr, 41. Pulikallu. 42. Perumpulipākkam, 43. Paṉṟikutir, 44. Paṉṟippākkam, 45. Pāmpukilari, 46. Tirukkāṭṭuppaḷḷi, 47. Teṅkanūr, 48. Tāmanallūr, 49. Tāḷaiyūr,50. Tirukaḻukuṉṟam, 51. Uṭumpūr, 52. Vanapuram.

Villages with Geomorphological Names

01. Āṟṟūr, 02. Cerupūr, 03. Ceṟupaḷḷi, 04. Koṇḍamuruvudu, 05. Koṇḍakunta, 06.Koṇḍapanḍa,07.Koṇḍamujunūru,08.Kontapa..ṟit,09.Kundura,10.Kōṭukolli, 11. Kaḻanipākkam, 12. Karai Agalūr, 13. Kuḷattūr, 14. Kaṭai venmalaikkōṭu, 15. Manalūr, 16. Malaiyanūr, 17. Poykainallūr, 18. Tirukuṉṟakkuṭi, 19. Tuṟaiyūr

Villages with Royal-Titles/ Personal Names

01. Atiaraiyamaṅkalam, 02. Avaninārāyaṇa caturvētimaṅkalam, 03. Cāttanūr, 04. Cinkapura, 05. Cāttaṅkuṭi, 06. Irācaciṅkamaṅkalam, 07. Kandasisyamaṅkalam, 08. Kumāramaṅkalam, 09. Māmallapuram, 10. Mahēndrapura, 11. Nayadhīramaṅkalam, 12. Nāraṇakka caturvētimaṅkalam,

13. Niccavinītamaṅkalam, 14. Paramēśvaramaṅkalam,15. Paṭṭattālmaṅkalam, 16. Pritivimātēvi caturvētimaṅkalam, 17. Pallavanārāyaṇa caturvētimaṅkalam, 18. Rājamalla caturvētimaṅkalam, 19. Simhapura, 20. Tayamukamaṅkalam, 21. Tantimaṅkai, 22. Udayachandramaṅkalam, 23. Viṭēlviṭuku vikkiramāditta caturvētimaṅkalam, 24. Veṭēlviṭuku…

Villages with the name of Divinities / Religious Institutions

01. Civanvāyal, 02. Kāmakōṭṭapuram, 03. Makiḻampaḷḷicēri, 04. Śri Varddhamānēśvara, 05. Śramanāśrama, 06. Śrikaṇṭapuram, 07. Taḷikkoṟṟaṅkuṭi, 08. Tirumaṭaṅkaṉpaḷḷi, 09. Vishnucēri, 10. Vāmanacēri.

Villages with Community Names

01. Amancērkkai, 02. Aimpaṉaiccēri, 03. Amanaipākkam, 04. Cākkiyappaḷḷi, 05. Vaṭuka Vāṇiyacēri

Villages with Hydronymic Names

01. Āṟukuḻukūr, 02. Gaṅgapura, 03. Kāynīrkuḷam, 04. Pāṟkuḷam, 05. Teḷḷāṟu.

More than 70 place names referred to as Warfield or Place of Conquest have been identified from the inscription being examined.

Water Bodies and Irrigational System

The prosperity of an agricultural nation largely relies on the irrigation facilities available, and the significance of ensuring a sufficient water supply has been recognised in South India since ancient times. The terminology related to water bodies and irrigation systems found in the inscriptions is categorized and presented under the following sub- headings.

1. Ēri, Kuḷam, Kēṇi, Taṭākam, Turavu, Kiṇaṟu, Kayam, Ūruṇi, Seruvuḷu
2. Nati, Ōṭai, Uṭaippu, Vati, Kuṟaṅku, Kaṇṇāṟu, Kulyā, Kāl (Āṟṟukkāl, Ūṟṟukkāl, Vāykkāl, Veḷḷakkāl, Nirōṭukāl)
3. Devices of irrigation and terms related to irrigation/water bodies.

The terms are occurred in different contexts. The details of the Context or Role and Code used for them are given below.

00 – Details not available or not known

01 – Located on the boundary of donated land/village

02 – Construction of tank and other water bodies

03 – Mentioned along with the tax exemption terms; exempted the area from the donated land.

04 – Provision of irrigation or fishing from the tank, vati, etc., and other regulations regarding use of tank or water body

05 – Referred to in the imprecatory verse or in the punishment terms

06 – Donated for the maintenance of tank, etc.

07 – Included as a part of donated land; privilege to be enjoyed by donor

08 – Associated with officials/ administrative bodies

09 – Other contexts

10 – Referred to in the praśasti; included in the subdued area

11 – Marked as geographical landmark; Associated with place names

Arrangement of List of Terms pertaining to Water Bodies and Irrigation System with Related information

In the list, two different kinds of coded information are given besides the inscriptional passage of the terms and the segmentation of relevant portions.

1. The coded information at the top pertains to the particulars of the inscription from which the relevant Proper name is derived. This includes the **Reference, Locality, King** and **Date**.
2. The inscriptional passage pertaining to the Water bodies and Irrigation System along with its related components is provided directly below the line containing the aforementioned coded references.
3. Following this, the segment/segments of relevant portion from the above passage is given in bold.
4. In the line directly below the segment/segments, the information pertaining to the Role or Context **(CT)** is given.

EI 24 18 AP GN bpt Chura (Pl.) VGV 5th cent.
uttara taṭāka
taṭāka
CT : 01

EI 24 18 AP GN bpt Chura (Pl.) VGV 5th cent.
mudiṭi-taṭākaḥ
taṭākaḥ
CT : 01

Analysis

The area being examined (*Toṇḍaimaṇṭalam*) primarily relied on seasonal rainfall and the provisions of a network of irrigation canals, reservoirs, lakes, and substantial wells. Inscriptions clearly describe the repeated efforts to alleviate the challenges of water supply and irrigation through the construction of tanks, excavation of wells,

creation of canals, and establishment of sluices and embankments. The area under study was dotted with number of water bodies as an outcome of series efforts made by the people and the rulers. The water bodies are known as *Ēri, Kuḷam, Kēṇi, Taṭākam, Turavu, Kiṇaṟu, Kayam, Ūruṇi, Seruvuḷu, Kūpa* and others. *Rāja taṭāka, Mahēndra taṭāka, Paramēśvara taṭāka, Vayiramēka taṭāka, Cittiramēka taṭāka, Marutāṭu ēri, Vāli ēri, Kaṇakavalli ēri, Mārappiṭuku peruṅkiṇaṟu* are some of the prominent examples of water bodies mentioned in the inscriptions. Many of them were seems to be executed under royal patronage and also named after the donors. The management of the tank was generally entrusted to a special committee known as *ērivāriyam, ērivāriyapperumakkal.* The committee was entrusted with the responsibility of ensuring the proper utilisation of donations/funds allotted for maintenance of the tank, the regulation of water irrigation from the tank, desilting and raising the bund whenever necessary and other related duties. In most cases, the tanks received water from rainfall or from nearby rivers through channels. The *Paramēśvara taṭāka* located at *Paramēśvaramaṅkalam* was supplied by the river *Pālāṟu* by means of the *Perumpiṭuku* channel. The *Vayiramēka taṭāka* situated at Uttiramerur was fed by the river *Ceyyār*, while the tank at Kaverippakkam was replenished by the *Pālāṟu* river through a channel.

River, natural steam and dependable channels leading off from them were the prime source of water supply. There were several artificial channels from the water sources which formed an extensive network of irrigation during the ancient period. The water channels were known as *Kāl.* There were many types of water channels, viz., *Āṟṟukkāl* (river channel), *Ūṟṟukkāl* (spring channel), *Vāykkāl* (water channel), *Nāṭṭukkāl* (direct canal), *Kiḷaikkāl* (branch canal), *Veḷḷakkāl* (inundation canal), *Nirōṭukāl* (water canal), *Kulyā* (channel), *Kaṇṇāṟṟukkāl* (channel from the river or dam?), *Vati* (channel), *Ōṭai* (water courses), *Uṭaippu* (breaches perhaps from water sources), *Kuṟaṅku* (feeder canal) and others. Some of the notable water canals enumerated in the list of data are: *Kuṇamuḷi vāykkāl, Muṭṭai vāykkāl, Śridhara vāykkāl, Araikkoṭṭi vāykkāl, Mēlaṇai vāykkāl, Paṭaittalai vāykkāl* and others.

The majority of evidence regarding irrigation from the inscriptions pertains to the attention given to the proper upkeep of water bodies and the management of the irrigation system. Different techniques were employed to conserve water and control its flow. The construction of embankments *(Karai)* for the tank *(Ērikkarai),* river *(Āṟṟukkarai)*, and canal *(Vatikkarai)*, along with their regular maintenance, was deemed a top priority.

The flow of water was regulated through devices such as *Tumpu* (sluice), *Jāla* (sluice?), *Talai-vāy* (head-sluice?), *Talaippēḷai* (head- sluice?), *Kumiḻi / Karkumiḻi* (sluice), *Uvaṉṟi* (head of water above the main sluice; fountain head), *Vāyttalai* (head

sluice?), *Kūṟṟaṇvāy* (main sluice), *Kaliṅku* (weir to the tank), *Kuttukkāl* (device to stop the flow of water), *Maṭai* (flood gate) and others. In instances where the natural levels were not conducive to the flow of water, it was necessary to be lifted. Piccotahs, baskets *(Kūṭai)*, *Jalayantra* and others were generally employed for lifting the water. The Piccotahs were known variously as *Ēttam, Kuṟṟēttam, Pērēttam* and *Māvēttam*. These were made of earthenware or leather buckets suspended from a pole that oscillated in a vertical plane, with one end of the plane counterbalanced by a weight, allowing the bucket to rise with minimal effort when full.

The list in this category of data also enumerates various other terms related to water bodies and the irrigation system. The inscriptions referring to the land transactions either by sale or donation quite often enumerates the water rights or privileges of irrigation attached to the particular plot of land.

This classification of data (i.e., Water Bodies and Irrigational System) includes a list that also details various terms associated with water bodies and the irrigation system. The inscriptions pertaining to land transactions, whether through sale or donation, frequently enumerate the water rights or irrigation privileges linked to the specific plot of land.

Taxes and Privileges

This classification of data has two sub-divisions, i.e., (1) Taxes and (2) Privileges. All the tax terms found in the inscriptions under study are listed under the title Taxes, whereas under the title Privileges, the various exemptions or privileges bestowed with the land of village which were donated or sold, Śridhanam (dowry or presentation), *Aṅkamaṇi* (dowry or presentation), Wages and other related terms are listed.

The terms of Tax and Privilege are found in the inscriptions in different contexts. The details pertaining to the Role or Context in which these terms appeared in the inscription have been codified, and the specifics of this codification are provided as follows:

00 – Details not known or not available

01 – Tax exemption or Tax collection right bestowed with the *brahmadēya* or *dēvadāna*.

02 – Tax exemption to *dēvadāna* land/village

03 – Tax exemption entitled for the donated village/ land 04 – Privilege to be enjoyed by the done

05 – Non-Tax terms like *Śridhanam Aṅkamaṇi*, and others.

06 – Tax exemption for tank and others

07 – Other Contexts

Arrangement of List of Tax and Privilege Terms along with associated information

In the List, two different kinds of coded information are given besides the inscriptional passage and the actual term.

1. The coded information at the top pertains to the particulars of the inscription from which the relevant Proper name is derived. This includes the **Reference, Locality, King** and **Date.**
2. The relevant inscriptional passage pertaining to the Tax and Privilege is provided directly below the line containing the aforementioned coded references.
3. Following this, the actual term or the relevant portion from the above passage is given in bold.
4. In the line directly below this, the information pertaining to the Role or Context (**CT**) is given.

SII 1 151 ūrāṭcci **ūrāṭcci** *CT : 01*	CK kpt Kuram	PV 1	670-700
SII 1 151 cekku (duty on oil-mills) **cekku** *CT : 01*	CK kpt Kuram	PV 1	670-700
SII 1 151 taṟi (duty on looms) **taṟi** *CT : 01*	CK kpt Kuram	PV 1	670-700
SII 1 151 kūlam **kūlam** *CT : 01*	CK kpt Kuram	PV 1	670-700

Analysis

One of the important bases that were responsible for the functioning of any state is the systematic governing of its revenue resources. The sources of revenue can be categorized into different classifications.

1. Land was the mainstay of national economy and the land-tax, collected in cash or kind, was the chief source of revenue. The land- tax was called variously as iṟai, kaṭamai, etc.
2. Labour or service denoted by the term kuṭimai, and its related dues like veṭṭi, cennīr-veṭṭi, vēṭiṉai, amañci, etc.
3. Taxes on various non-agricultural professions
4. Tolls on merchandise
5. Judicial fines and
6. Miscellaneous taxes

The enumeration of tax terms present in the inscriptions creates the impression that the taxes during the examined period were overwhelmingly numerous. Nevertheless, a systematic analysis of these terms has revealed that only a limited number were commonly used, while the majority were primarily local and infrequent. Below is the area-wise distribution of the revenue terms identified in the inscription under examination.

Sl No	Revenue Term	Total	AP	KN	PD	TAMIL NADU					
						C K	T V	T J	T P	V L	D P
01	Alapiṟai	1	-	-	-	1	-	-	-	-	-
02	Amañci	1	-	-	-	--	-	-	-	1	-
03	Arikōḻi	1	-	-	1	--	-	-	-	-	-
04	Aṟappuṟāttaṇṭam	1	-	-	-	-	1	-	-	-	-
05	Atikaranattaṇṭam	2	-	-	1	-	1	-	-	-	-
06	Āttukkāṇam	1	-	-	-	-	1	-	-	-	-
07	Cāṭippoṉ	1	-	-	-	-	1	-	-	-	-
08	Cekku	4	-	-	1	1	1	1	-	-	-
09	Ceṅkōṭikkāṇam	2	-	-	1	-	1	-	-	-	-
10	Ceṉṉīrppotivinai	1	-	-	-	-	-	1	-	-	-
11	Ceṉṉīr veṭṭi	1	-	-	-	-	-	1	-	-	-
12	Ceṟumāṭṭu	1	-	-	-	-	1	-	-	-	-
13	Ceyivupōkacciṟan tapoṉ	1	-	-	-	-	1	-	-	-	-
14	Ciṟṟiṟai	1	-	-	-	-	1	-	-	-	-
15	Coṟumāṭṭu	2				2					
16	Dyūita	1	1								
17	Dēy-ādini	1	1								
18	Eccōṟu	3						2	1		
19	Ērikkāṭi	1				1					
20	Eruvilai	1				1					
21	Ēttakkāṇam	1					1				
22	Harsa-piṇḍam	1		1							
23	Iḷamakkal kāṇam	1					1				
24	Iḷam pūṭci or Iḷappūcci	7				1	1	2	1	1	1
25	Iṟai	12				7	3	1	1		
26	Iṟaikkāval	1				1					
27	Iṟainel	1				1					
28	Irappu	1					1				
29	Iṭaippūcci or Iṭai pūṭci	7				2		2	1	1	1
30	Jamaḷi	1		1							

Sl No	Revenue Term	Total	AP	KN	PD	TAMIL NADU					
						C K	T V	T J	T P	V L	D P
31	Kaḷaguppe	1		1							
32	Kaiyāḷ	1			1						
33	Kālkōṭṭukkāṇam	1					1				
34	Kallālakāṇam, Kallāṇakkāṇam, Kaṇṇālakkāṇam	6	1	-	1	1	-	1	1	1	-
35	Kānasoppin	1		1							
36	Kaṇṇiṭṭukkāṇam	2			1		1				
37	Kaṟa	1					1				
38	Karaṇattaṇṭam	1			1						
39	Kāruntenkampoṉ	1					1				
40	Kataiyaṭaikkāy	1						1			
41	Katirkāṇam	1			1						
42	Kattikkāṇam	1				1					
43	Kombe gāroḍam	1		1							
44	Kōyil vastu	1					1				
45	Kucakkāṇam	5			1	1		1	1	1	
46	Kūlam	8				3		2	1	1	1
47	Kuṭṭu	1					1				
48	Kuvaḷaikkāṇam	2			1		1				
49	Kuvaḷainaṭuvari	1			1						
50	Maṇaippoṉ	1				1					
51	Maṉṟupāṭu	4				1		1	1	1	
52	Māttu-nel	1					1				
53	Māṭuvilai	1				1					
54	Nāhala	1	1								
55	Nal-āṭu	1				1					
56	Nallā	8			1	2		2	1	1	1
57	Nal-erutu	8			1	2		2	1	1	1
58	Nāṭāḻcci	5				3			1	1	
59	Nāṭṭuppaṇṇai	1				1					
60	Nāṭṭu vakai	1			1						
61	Nāṭukāval	3				1		1	1		
62	Nāvitakkāṇam	1				1					
63	Nel-iṟai	1					1				
64	Nērvāyam	2						2			
65	Neṭumpuṟai	1			1						

Sl No	Revenue Term	Total	AP	KN	PD	TAMIL NADU					
						C K	T V	T J	T P	V L	D P
66	Neyi-vilai	1			1						
67	Nīr vili (Nīr-vilai)	2					1				1
68	Nīrttūkkukkāṇam ((Vīrattūkka kkāṇam)	1					1				
69	Padeyam	1		1							
70	Paṉampākku	1			1						
71	Pānavāram	5				2		2		1	
72	Pānilai	1					1				
73	Pāṟaikkāṇam	1				1					
74	Paṟikkāṇam	1					1				
75	Paṭān kaḻi	1			1						
76	Paṭṭam	1						1			
77	Paṭṭiṉaccēri	1				1					
78	Paṭṭikaikkāṇam	2			1		1				
79	Pattūrcāṟṟu	2			1		1				
80	Peḻiavasi	1		1							
81	Pitā nāḻi	1				1					
82	Pirāmanarā cakkāṇam (Pirāmaṇiccakkāṇam)	2			1		1				
83	Poṉ nirai	1				1					
84	Puta-nāḻi	6	1			1		2	1	1	
85	Puravu	1				1					
86	Puravuppoṉ	1				1					
87	Puṟaviṟai	1				1					
88	Puṭṭaka vilai	2			1		1				
89	Taraku	7				3		2	1	1	
90	Taṟi	6			1	1	1	1		1	1
91	Taṟikuṟai	3				1			1		1
92	Taṭṭārkkāṇam	1									1
93	Taṭṭukkāyam	5				2		1	1	1	
94	Tirumukakkāṇam	2				1		1			
95	Uḻaviyakkuḻi	1						1			
96	Uḻavaippaḷḷi vastu	1					1				
97	Uḻaiya vayappaḷḷi vattu	1			1						
98	Uḷ-irukkai	1									1
99	Ulliyakkūli	2			1		1				

Sl No	Revenue Term	Total	AP	KN	PD	TAMIL NADU					
						C K	T V	T J	T P	V L	D P
100	Upakaraṇat taṇṭam	1					1				
101	Uppukkocceykai	2						2			
102	Ūrāṭci	5				2		1	1	1	
103	Uṟbhūtita iṟai	1				1					
104	Ūrēṭṭu	1						1			
105	Uṟkkāṇam	1					1				
106	Ūrk kaḻañcu	1				1					
107	Ūrppatiṉ kāṭi	1				1					
108	Ūṭupōkku	5				2		1	1	1	
109	Vaṇṇārakkāṇam	1					1				
110	Vāral	1		1							
111	Vaṭṭi-nāḻi	5				1		2	1	1	
112	Veṭṭi	2						1	1		
113	Vētiṉai	2						1	1		
114	Vicakkāṇam	1			1						

AP- Andhra Pradesh; KN- Karnataka; PD- Pondicherry; CK Cengalpattu; TV- Tiruvannamalai; TJ- Tanjavur; TP-Tiruccirappalli; VL-Vellore; DP. Dharamapuri

The sources of revenue can be categorized into different classifications. The tax terms can be found either as standalone terms or as suffixes attached to other terms. The suffixes that occur with a frequency greater than one, as listed in the classification data, are as follows.

Kāṇam

1. Āttukkāṇam
2. Ceṅkōṭikkāṇam
3. Ēttakkāṇam
4. Iḷamakkal kāṇam
5. Kālkōṭṭukkāṇam
6. Kallālakāṇam, Kallāṇakkāṇam, Kaṇṇālakkāṇam
7. Kaṇṇiṭṭukkāṇam
8. Katirkāṇam
9. Kattikkāṇam
10. Kucakkāṇam
11. Kuvaḷaikkāṇam

12. Nāvitakkāṇam
13. Nīrttūkkukkāṇam (Vīrattūkkakkāṇam)
14. Pāṟaikkāṇam
15. Paṟikkāṇam
16. Paṭṭikaikkāṇam
17. Pirāmanarā cakkāṇam (Pirāmaṇiccakkāṇam)
18. Taṭṭārkkāṇam
19. Tirumukakkāṇam
20. Uṟkkāṇam
21. Vaṇṇārakkāṇam
22. Vicakkāṇam

Iṟai

1. Alapiṟai
2. Ciṟṟiṟai
3. Iṟai
4. Nel-iṟai
5. Puṟaviṟai
6. Uṟbhūtita iṟai

Vilai

1. Eruvilai
2. Māṭuvilai
3. Neyi-vilai
4. Nīr-vili (Nīr-vilai)
5. Puṭṭaka vilai

Poṉ

1. Cāṭippoṉ
2. Ceyivupōkacciṟantapoṉ
3. Kārunteṅkampoṉ
4. Maṇaippoṉ
5. Puravuppoṉ

Taṇṭam

1. Aṟappuṟāttaṇṭam
2. Atikaranattaṇṭam

3. Karaṇattaṇṭam

4. Upakaraṇattaṇṭam

Nāḻi

1. Pitā nāḻi

2. Puta-nāḻi

3. Vaṭṭi-nāḻi

Kuḻi

1. Uḻaviyakkuḻi

2. Ulliyakkūli

Āyam

1. Nērvāyam

2.Taṭṭukkāyam

Pūṭci or Pūcci

1. Iḷam pūṭci or Iḷappūcci

2. Iṭaippūcci or Iṭai pūṭci

Kāval

1. Iṟaikkāval

2. Nāṭukāval

Veṭṭi

1. Ceṉṉīr veṭṭi

2. Veṭṭi

Vastu

1. Kōyil vastu

2. Uḻavaippaḷḷi vastu

Māṭṭu

1. Ceṟumāṭṭu

2. Coṟumāṭṭu

The other notable tax terms that appeared once in the list, either independently or as suffix to other terms, are: Vari *(Kuvaḷai nāṭu vari);* Vāram *(Pañcavāram)*; *Kaḻañcu (Ūrk kaḻañcu)*, etc.

The exemptions or privileges bestowed with the villages or lands sold or donated are reported in many inscriptions. The copper plates particularly *Maidavolu, Hirahadagalli, Alavakonda, Kacakkuti, Pullur, Tantanttottam, Velurpalayam, Kumaratimangalam, Citrur, Velanceri* and others furnish the details of various exemptions or privileges entitled to the lands or villages donated as dēvadāna or *brahmadēya.* Notwithstanding it is referred to many inscriptions that the land or village donations made with eighteen kinds of exemptions, the listing of each and every exemption is not found. The list of data also includes the terms pertaining to wages, dowry *(Śridhanam Aṅkamaṇi)* and the right of cultivation *(Kārāṇmai)* and proprietorship *(Mīyāṭcci).*

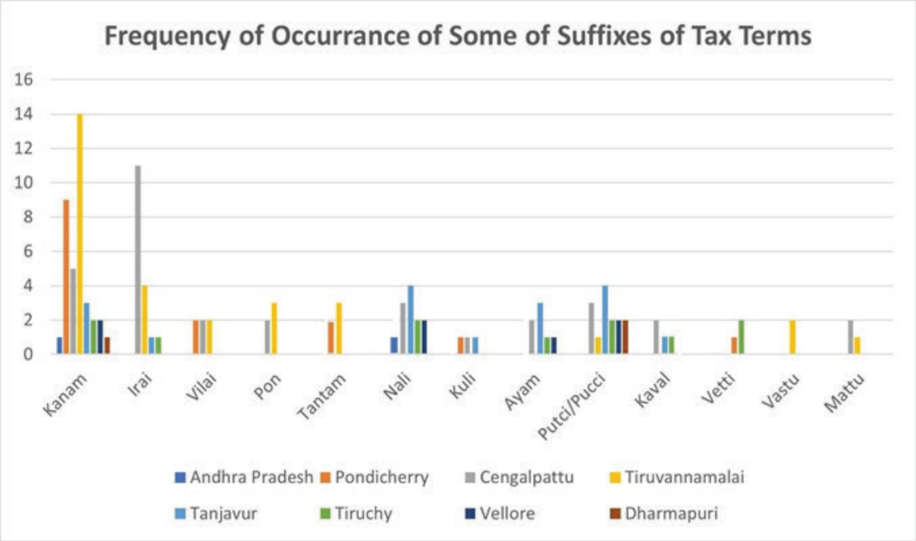

Architectural Terms

The architectural terms cull out from the inscriptions have been sub- classified as (1) Terms related to Religious and Secular Edifices and (2) the Terms pertaining to construction, excavation, installation, building materials and related other terms.

Terms related to Religious and Secular Edifices

Ampalam (an open building, an ornamental building); *Araṇ* (palace); *Balipīṭam* (an altar); *Caturmukhatirukōyil* (temple with four entrances); *Chaityam; Cittirakkūṭam* (painted hall?); *Cattiram* (an alms-house, choutry); *Dhama* (rock-cut temple); *Dēvakulasa / Dēvakula* (temple); *Giri bhavana* (mountain temple); *Grihēśaila, Guha* (cave); *Iḷamkōyil / Tiruiḷaṅ kōyil* (Bālālaya or temporary shrine); *Iśavak koṭṭil* (Nandi maṇḍapa); *Karaṇḍam* (casket); *Kōyil / Śrikōyil / Tirukōyil* (name of temple); *Kaṟṟaḷi* (stone temple); *Kiḻmaṇṭakam* (eastern maṇṭapa); *Māṭam* (hall, palace); *Māḷikai* (Palace, a strong edifice); *Maṭam* (monastery, educational institution); *Mahitatamam sātam* (spacious temple); *Maṇḍapa* (pillared hall); *Mukha maṇḍapa* (front hall); *Pāḻi* (cavern); *Palakaṇi* (?); *Sambhōr bhavanam; Śila bhavana* (stone house); *Śailitanu*

(stone body or form); *Saṁvāsam* (dwelling); *Śri vimāṇa* (main temple); *Taḷi* (common name for temple); *Tēvāram* (common name for temple); *Tiruvuṇṇāḻikai* (sanctum), etc.

Terms pertaining to Construction, Excavation, Installation, Building Materials, etc.

Ceyta / Ceyvitta; Cuṭṭ-iṭṭikai (burnt brick); *Eṭupitta, Kāritam, Kritva, Kuṭaintu* (excavate); *Navakarmma* (repair to temple); *Nirmmāpitam; Ōṭu / Cuṭṭōṭu* (tile); *Pradishṭai ceytu, Pratishṭhāpitasya* (consecration); *Putukki; Vidāryya śilām* (splitting the rock) and others.

Conclusion

The examination of the Pallava inscription utilizing digital tools yields an intriguing outcome. Over 33 pertinent categories of data have been extracted from more than 500 inscriptions, and all categories have been digitally analyzed and segmented to enhance understanding and uncover their historical significance. Some of the categories of data that are processed through digital tools have been given above.

The concordance prepared by the author is extensive and can be examined from multiple perspectives and for different objectives. Nevertheless, the results of the digital analysis of the data are presented succinctly alongside each piece of information, limiting the potential for a comprehensive critical correlative study of the classified data in detail for researchers. This diligent and thorough effort may represent a significant contribution to South Indian studies overall, and specifically to the study of the Pallava dynasty.

ஆவணச்சுவடிகளில் தொண்டை மண்டல கோட்டங்கள் நாடுகள் நத்தங்கள்-ஓர் ஆய்வு

கு. பாபு
இந்தியவியல் துறை பிரெஞ்சு ஆய்வு நிறுவனம்
புதுச்சேரி

சுருக்கம்

தொண்டை மண்டலம் நீண்ட நெடிய வரலாற்று சிறப்புகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்கி வந்துள்ளதையும், சிறப்பாக நிருவாகப் பிரிவுகளை செயல்படுத்த கோட்டம், நாடு, நத்தம், என வகுத்து நிருவாகம் செய்து வந்துள்ளதை கிடைத்துள்ள செப்பேடுகளும், ஆவணங்களும் வெளிப்படுத்துகின்றன. தொண்டை மண்டலமானது 24 கோட்டங்கள், 79 நாடுகள்எனப்பிரிக்கப்பட்டுசெயலாற்றிவந்துள்ளதைபடிக்காசுப்புலவரின் தொண்டைமண்டல சதகம் என்ற நூலும், வி. கனகசபை அவர்களின் ஆயிரத் தெண்ணூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழகம், சேக்கிழார் போன்ற நூல்களின் மூலம் தொண்டை மண்டலத்தின் வரலாறு மற்றும் சிறப்பான கட்டமைப்புகளை அறிய முடிகிறது. கரிகாலச் சோழன் காலம் தொட்டு தொடர்ச்சியாக ஒன்றுபட்ட வேளாளர்களின் கொடை மற்றும் பங்கீடுகளை திருவண்ணாமலை பெரிய நாட்டு மடத்தில் கிடைத்த பொ. ஆ 1513 ஆம் ஆண்டைச்சேர்ந்த செப்புப்பட்டையத்தின் செய்திகளின் மூலமும், 2021 ஆம் ஆண்டு திருப்பத்தூர் மாவட்டம் அகரம் என்ற கிராமத்தில் கிடைத்த பொ. ஆ 1515 ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த அருணாத்திரி யீஸ்வரன் சன்னிதானத்தில் பெரிய நாட்டவர்கள் கொடுத்துள்ள தர்ம சாதன செப்புபட்டையத்தின் செய்தியானது கோட்டம் பற்றியும், வளனாட்டவர்கள் பற்றிய செய்தியையும் அதை மீள் உறுதி செய்கின்றன. (பார்க்க: செப்புப்பட்டையங்களில் நாடுகளின் பெயர் அட்டவணை) அதில் திருவண்ணாமலை "தனியூர்" என்ற தகுதி பெற்றிருந்த செய்தியை பொ.ஆ.1515ல் வெளியாகியுள்ள செப்பேட்டின் மூலம் அறியமுடிகிறது. இதுவரைக் கிடைத்துள்ள கல்வெட்டுக்களும், செப்புப் பட்டையங்களும், நூல்களும் தொண்டை மண்டலத்தின் கோட்டங்கள், நாடுகள் மற்றும் நத்தங்களின் பொதுவான செய்திகளைக் குறித்தாலும் முழுமையான செய்திகள் கிடைத்ததாக அறிய முடியவில்லை. இந்நிலையில் பிரெஞ்சு இந்திய நிறுவனத்தின் ஓலைச்சுவடிகள் நூலகத்தில் காணப்படும் இரண்டு ஓலைச்சுவடிகளில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள செய்தியின் மூலம் தொண்டை மண்டலத்தின் காணப்பட்ட 24 கோட்டங்களின் பெயருடன் கூடுதலாக

25 ஆவது கோட்டமாக குமாரக்கோட்டம் என்ற காஞ்சிபுரம் கோட்டம் பற்றியக் செய்தி குறிப்பிடுகிறது. அவற்றில் நாடுகள் மற்றும் நத்தங்களின் பெயர்களும், புது நத்தம், மற்றும் பட்டையத்தில் அகப்படாத நத்தங்களின் பெயர்களும், குறும்பர் கோட்டை என்ற இடத்தை மையப்படுத்தி, கோட்டம், நாடு மற்றும் நத்தங்கள் அமைந்திருந்த தொலைவையும், அங்கு வாழ்ந்த குடிகளின் விவரங்களும் அவர்களின் கோத்திரங்களின் பெயர்கள் உள்ளிட்டவற்றையும் அறியமுடிகிறது. இந்த ஓலைஆவணத்தின் செய்திகளானது, தொண்டை மண்டலத்தின் நீண்ட கால தேடலான கோட்டம் பற்றியும் நாடுகள் நத்தம் பற்றி அறியப்படாத பல்வேறு செய்திகளை அறிந்து கொள்ளவும், தொடர் கல்வெட்டு ஆய்வுகள் மேற்கொள்ள உறுதுணையாக இருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

சுவடிகளின் அறிமுகமும் அமைப்பும்

பாண்டிச்சேரி பிரெஞ்சு நிறுவன ஓலைசுவடிகள் நூலகத்தில் காணப்படும் தொண்டை மண்டல சதகம் எனப் பெயரிடப்பட்டுள்ள இரண்டு ஓலைச் சுவடிகளில் (RE-25392,RE-25349) அமைந்துள்ள செய்திகளின் அடிப்படையில் அன்றைய தொண்டை மண்டலத்தில் காணப்பட்ட கோட்டங்கள், நாடுகள், நத்தங்கள், கோத்திரங்கள் மற்றும் இன்னபிறசெய்திகளைப் பற்றி முழுமையாக அறிய உதவுகின்றன. தொண்டை மண்டல சதகம் (RE-25392) என்னும் பெயரில் அமைந்துள்ள இச்சுவடியின் உட்பகுதியில் தொண்டை மண்டல சதகத்தின் பாடல்கள், 24 கோட்டத்திற்கான பெயர் மற்றும் விவரங்களுக்குப்பிறகு, கோத்திரத் துகை ஏடு என்னும் தலைப்பில் கோட்டப்பெயர் மற்றும் கோத்திரங்கள், நாடுகளின் பெயர் மற்றும் கோத்திரங்கள் நத்தங்களின் பெயர் மற்றும்கோத்திரங்கள் குறிக்கப்பட்டு இறுதியில் கோட்டம்,நாடு எண்ணிக்கை, நத்தங்களின் என்ணிக்கை, கோத்திரங்கள் எண்ணிக்கை, பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. அதன் பின்னர் ஏரெழுபது, திருக்கை விளக்கம் என்ற நூலும், பின்னர் அச்சில்வெளியகியுள்ள ஏரெழுபது, திருக்கை விளக்கம் போன்ற நூலின் செய்திகள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. சுவடியை எழுதியவர் பெயர், ஊர், மற்றும் காலம் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படவில்லை. சுவடியில் எழுத்துக்களானது புள்ளி பெறாமலும், குறில் நெடில் வேறுபாடுகள் இல்லாமலும், சில இடங்களில் பழைய கூட்டெழுத்துக்களாலும் எழுதப்பட்டுள்ளன. மட்டுமல்லாது கிடைத்திருக்கும் இரண்டு தொண்டை மண்டல சுவடிகளில் இது பழமையானதாகவும், முழுமையானதாகவும் காணப்படுவது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

1.தொண்டைமண்டல சதகம்- RE-25392

தொண்டைமண்டல சதகம் எனப்பெயரிடப்பட்டுள்ள இச்சுவடியில் காணப்படும் நூலின் அமைப்பானது தொடர்ச்சியான ஏட்டு எண்ணுடன் அமைக்கப்படாமல், சிறு சிறு தொகுப்பாக திரும்ப எண்ணிடப்பட்டுள்ளது.

ஏடு-1 முதல்21 வரையில் தொண்டைமண்டலசதகத்தின் 105 பாடல்கள் காணப்படுகிறது. தொடர்ந்து, காவை வென்றிடுங் கஷ்தூரியம்மன் (ஏடு-22 முதல் 25 வரை) எனத்தொடங்கும் எட்டு தனிப் பாடல்களும், ஏகம்பவாண முதலியார் பாண்டிய ராசாவை சிறைசாலையில் வைக்கிற தந்திரத்துக்கா தாசியனுப்பி பாண்டியராசா முன்பாக வெகுவிதமான நாட்டியஞ் சங்கீதசாயுத்தியஞ் செய்து வருசைபெற வேண்டி சொன்னகவி என்னும் தலைப்பில் ஒன்பது பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. (ஏடு-24 முதல் 25 வரை) கவரைவடுகர் காரளருக்கு தவியான வரலாறு (ஏடு-1 முதல் 13 வரை) என்ற தலைப்பில் செய்திகளும்,தேசர் கலம்பகம் (ஏடு-1 முதல் 7வரை) என்ற பெயரிலும், வாரனகர்தேசர் கலம் பகத்திலிருந்து எடுத்தெழுதிய பதினேழு பாடல்களும், அதன் பின் சில செய்திகளும் காணப்படுகின்றன. வேளாளர் உழவினிசை விதிப்பயன் (ஏடு-8 முதல் 12 வரை) என்ற செய்தியும் அதன்பின்னர், கம்மாளர் கீர்த்தி என்ற தலைப்பில் (ஏடு-1முதல்2 வரை) ஏழு பாடல்களில் அமைக்கப் பட்டுள்ளது. வேளாளர் சரித்திர முண்டான வரலாறு, வேளாளர் வரலாறு வரன்னாசர கிரந்தப்படிக்கு உரை (ஏடு-1முதல் 26 வரை)யும், சாலிவாகன சகார்த்தம் 1771 ல் சவுமிய வருஷம் ஆடி மாதம் கெவுன்மெண்டு வாரட்டு யெவ்விட்டுத் துரையவர்களால் சீமை ராணி ராசா உத்தரவுப்படி காஞ்சிபுரம் பண்டார சன்னிதானத்திலிருந்த கிரந்தத்தினாலே பார்வையிட்ட படிக்குநகல்) என்ற செய்திகளும், அடுத்து ,கோத்திரத்து கைஏடு என்ற தலைப்பில் செய்திகளானது (ஏடு-27 முதல் 95 வரையும்) தொடர்ந்து 25 கோட்டங்களின் பெயர்களும், நாடுகள், நத்தங்களின் பெயர்களும், மற்றும் கோத்திரங்களின் பெயர்களும், மற்றும் சில பாடல் மற்றும் செய்திகளும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. (ஏடு-96 முதல்102 வரை) அடுத்து கோட்டங்கள், நாடுகளின் விவரங்கள் மற்றும் எல்லைகள் பாடல் வடிவில் காணப்படுகின்றன. அதனைத் தொடர்ந்து சுவடியின் இரண்டாவது நூலான ஏரெழுபது எழுதப்பட்டுள்ளது.

1.A. ஏரெழுபது

ஏரெழுபது என்ற நூலானது ஏடு-1 முதல் 25 வரை எண்ணிடப்பட்டுக் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. முதல் ஏட்டில் குன்றையூர் கம்மாளர் கீற்த்தி கலந்தது பிழைஎன் றசெய்தியும், யிது சுத்தப்பிரதியல்ல கலந்துமிருப்பதுந்தவிரவிட்டெ ழுதினது செய்யூர் கரைக்கணமசாரி என்ற செய்திக் குறிப்பும், ஏரெழுபது என்ற கம்பர் பாடலானது 25 ஏடுகளில் 72 பாடல்களில் எழுதப்பட்டு நூல் முழுமை பெற்றுள்ளது. அதனைத் தொடர்ந்து ஏடு-26 முதல் 49 வரை 1854 ஆம் ஆண்டு அச்சு நூல் வடிவில் வெளி வந்துள்ள ஏரெழுபது மற்றும் திருக்கை விளக்கம் என்ற நூலின் செய்திகளை திரும்பவும் சுவடியில் எழுதியுள்ளனர். அதன் அச்சு விவரம், அச்சுப் பொத்தகப்படி 1030 ஆம் வருஷம் அற்பசி மாதம் 3 ஆம் தேதி எழுதினது என்ற குறிப்புடன் சுத்தப்பிரதி மகாகவியாகிய கம்பர் பெரு நாட்டாராகிய 79 நாட்டு வேளார் மேற்பாடிய ஏரெளுபது திருக்கை விளக்கம் குளத்தூர் சுப்பராய முதலியார் கேட்டுக்கொண்ட படிக்கு திருத்தணிகைச் சரவணப்

பெருமாளையர் சிதம்பரந்தள வரிசை சுப்பிரமணியன் கவிராயர் சாரங்குமரப்ப முதலியாரென்பவர்களால் பல பிரதிகளைக் கொண்டு பரிசோதித்து சென்னைப் பட்டணம், தி விசாகப் பெருமாளையரது கல்வி விளக்க வச்சுச் கூடத்தில் அச்சிற் பதிக்கப் பட்டன. யிது விலைஅணா 8, விளம்பி வருடம் மாசி மாதம் என்ற குறிப்பும் அதனைத் தொடர்ந்து ஏரெழுபது நூல் முழுமையும், திருக்கை விளக்கம் முழுமையும் எழுதப்பட்டுள்ளது. அதனைத் தொடர்ந்து சுவடியில் கீழ்கண்ட பாடல்களானது பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. 1. மீனாட்சியம்மன் பேரில் மதுரை பதித்துப் பத்தந்தாதியும் (ஏடு-1-16), 2. கருவையந்தாதியும், (ஏடு-1-15), 3. கருவை வெண்பாயந்தாதியும், (ஏடு-1-12), 4. கருவை பயிற்றுப் பந்தாதியும் (ஏடு-1-16) போன்ற பாடல்களானது முழுமையாக எழுதப்பட்டு இறுதியாக சுவடியானது முழுமையடைகிறது.

2.தொண்டை மண்டல சதகம் (RE-25349)

தொண்டை மண்டல சதகம் என்னும் பெயரில் காணப்படும் இரண்டாம் சுவடியானது, ஸ்ரீ காஞ்சிபுரம் ஞானப்பிரகாச தேசிக சுவாமிகள் ஆதினம்என்ற தொடக்கக் குறிப்பின் மூலம்ஆதினத்துச் சுவடி என அறிய முடிகிறது. துவக்க ஏட்டில் தொண்டை மண்டல சதகம் மற்றும் எரெழுபது என்று இரண்டு நூல்களுக்கான தலைப்பு காணப்பட்டாலும், சுவடியின் உள்ளே தொண்டை மண்டல சதகம் மட்டுமே எழுதப்பட்டுள்ளது. நூலானது முழுமையாக எழுதப்பெறாமல் 44 பாடல்கள் மட்டுமே எழுதப்பட்டும், சுவடியில் எழுத்துக்கள் புள்ளி இல்லாமலும் எழுதப்பட்டுள்ளது. காஞ்சிபுரத்தை மையமாகக் கொண்டு 24 கோட்டங்கள் மற்றும் நாடுகளின் விவரங்களும், அத்துடன் அவை காணப்படும் ஜில்லா மற்றும் தாலுக்கா அதன் தொலை தூரங்களானது, நாழி மற்றும் காதவழியில் அமைக்கப்பட்டிருந்தன என்ற செய்தியை அறியமுடிகிறது. சில கோட்டங்களில் தொலைவைக் கணக்கிட மைல் அளவு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. குறும்பர் கோட்டையை மையப்படுத்தி சில இடங்களில் தூரங்கள் கணிக்கப்பட்டுள்ளது. நாடுகளின் பழைய பெயர்களும் அவை தற்போது அழைக்கப்படும் புதியப் பெயர்களும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. கோட்டங்களை அடையாளப்படுத்த கூடுதல் ஆதாரங்களாக கல்வெட்டு பற்றியக் செய்திகளும் குறிப்பிடப்படுவதை கோட்டம் 13, 20, மற்றும் 22வது கோட்டம் பற்றியச் செய்தியின் மூலம் அறியமுடிகிறது. கோத்திர வயணம் என்ற தலைப்பில் கோட்டங்கள் அதன் நாடுகள் நத்தங்கள், மற்றும் புது நத்தங்கள் அவற்றில் வாழும் மக்களின் கோத்திரங்களும் குடிப்பெயர்களும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. குடிப்பெயர்களானது, வெள்ளாழர், சயன வெள்ளாழர், ரெட்டிகள், தேசூர் ரெட்டிகள், பட்ட ராஜாக்கள், வன்னியர், கம்மாவர், அக்கிராரம், பிராமணன், துளுவன், பலபட்டரைகள் என்ற பெயரில் இருந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது. மற்றுமொரு சிறப்பாக பட்டையத்தில் அகப்படாத நத்தங்களின் அட்டவணையை தனியே பதிவு செய்துள்ளனர். ஏட்டின் பின்பகுதியில்

நத்தங்களின் பெயர்களும், புது நத்தங்கள் மற்றும் பட்டையத்தில் அகப்படாத நத்தங்களின் பெயர்களும், குறிக்கப்பட்டுள்ளன. சுவடி எழுத்துக்களுகளானது புள்ளிகள் இட்டும், குறில் நெடில் வேறுபாடுகளுடன் காணப்படுகின்றன. சுவடியின் ஏட்டு எண்ணானது, தொண்டை மண்டல சதகத்தின் பாடல்களுக்கு எண்ணிடப்படவில்லை. ஆனால் தொடர்ந்து கோட்டங்கள் பற்றிக்கூறும் ஏடுகளுக்கு ஏட்டு எண்ணிடப்பட்டுள்ளது. சுவடியானது முழுமையாக புள்ளிகள் இல்லாமல் எழுதாமல், சில இடங்களில் புள்ளிகளுடனும் எழுதப்பட்டுள்ளது. பதினேழு கோட்டங்கள் வரையான ஏட்டிற்கு 1 முதல் 46 வரை பக்க எண் தரப்பட்டும், அதன் பின்னர் ஏடுகளுக்கு பக்க எண்கள் தரப்படவில்லை. ஒருவேளை ஏடுகள் பழுதடைந்த காரணத்தினால் மாற்றப்பட்ட புதிய ஏடுகளாக இருக்கலாம். அதன்பின்னர் பல்வேறு காலங்களில் நிகழ்ந்த செய்திகளானது தொடர்ந்து பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் குறிப்பிடத்தக்க செய்தியானது, நிருவாக காரணங்களுக்காக ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் தனித்தனியே ஒரு எண் கொடுக்கப்பட்டிருந்ததையும் அறியமுடிகிறது. மக்களின் கோத்திரப் பதிவுகளில் உறவுகளில் தந்தை வழியின் உறவை வெளிப்படுத்த தாயாதி என்ற சொல் ஓலையில் பயன்படுத்தியுள்ளதையும் அறியமுடிகிறது.

சுவடிச் செய்தியின் காலம்

சுவடியில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள செய்தியின் அடிப்படையில்,சுவடியில் எழுதப்பட்ட சுவடியில் காணப்படும் செய்தியின் காலத்தை,ஏடு-25 மற்றும் 26-ன் செய்தியின் அடிப்படையில், சாலிவாகன சகாப்த்தம் 1435 ஆம் ஆண்டைச் (பொ. ஆ-1513) சார்ந்து வெளியாகியுள்ள திருவண்ணாமலை பெருநாட்டு மடத்தின் செப்பேட்டு பட்டயமானது, செய்யப்பட்டதிற்குப் பிறகு நடந்த தொடர்ச்சியான செய்தியாக இவற்றை நாம் புரிந்து கொள்ளலாம். அச்செய்தியின் காலச்சூழலை இந்த ஓலை ஆவணம் பதிவு செய்துள்ளதை கீழ்கண்ட செய்தியின் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.கிருஷ்ண தேவராய மன்னரின் மந்திரியான, அம்பிஅறம் வளத்தனாத முதலியார் என்பவரால் சாலிவாகன சகார்த்தம் 1422 ஆம் ஆண்டு (பொ.ஆ- 1500) கோட்டம் மற்றும் நாடுகள் பற்றி மேற்கொள்ளப்பட்ட பரிசோதனையில் கோட்டம் 24, நாடு 79 நத்தம் 680 இருந்ததாகவும், அதன் பின்னர் சாலிவாகன சகார்த்தம் 1771 –ல் சவுமிய வருஷம் ஆடி மாதம் (பொ.ஆ-1849) கெவுனமெண்டு வாறட்டு எல்விட்டுத் துரையவர்களால் சீமைராணி ராசா உத்தரவுப் படி செங்கல்பட்டு சதிரமின் ஜட்ஜ் தாண்டவராய முதலியாருக்கு யெழுதி தொண்டை மண்டலம் முழுமையும் பரிசோதனை செய்து வெள்ளாளருடைய வரலாறும், அவர்கள் இப்போது இருக்கிற மார்க்கமும் தெரிந்து எழுதி அனுப்பும் படி தாக்கீது செய்ததில் அவர் காஞ்சிபுரம் பெரிய நாட்டு மடம் பண்டாரச் சன்னிதானத்தில் அறிக்கை செய்ததில், இராமலிங்கம் பண்டாரத்தையும், ஒத்தாசைக்காக திருவத்திவூர் அப்பாதீஷ்த்தர் தம்பி மிற்பாகய்யரையும், கோடிட்டு பியாதாவையும், அனுப்பிச் தொண்டை

மண்டலம் முழுமையும் பரிசோதனை செய்து முடிக்க ஆறுமாதம் ஆனது என்ற செய்தியும், மேற்கொள்ளப்பட்ட பரிசோதனையின் முடிவில் கோட்டம் 24, நாடு 79 நத்தம் 563 இருப்பதாயும் மற்ற நத்தங்கள் சிலது காடுண்டும், மேடிட்டும், குடி இல்லாமலும், போனதாகவும்,அதற்குப்பின் புது நந்தங்கள் உண்டாகியுள்ளதாகவும், அதற்கு வேறு பெயர்கள் உண்டாகியுள்ளதையும் அறிந்து வெள்ளாளர் வரலாற்றை கெவுனாமெண்டுக்கு கணக்கு எழுதி அனுப்பிய தகவலையும், பரிசோதனையானது நடந்து முடிய ஆறு மாதங்கள் ஆனதாகவும் சுவடிச்செய்தியின் மூலம் அறிய முடிகிறது.காண்க:(சுவடிகளில் காணப்படும் கோட்டங்களில் குறிப்பிடப்படும் நத்தங்களின் பெயர்ப்பட்டியல்)

வேளாழர் வரலாறு வரன்னாசரக் கிரந்தப்படிக்கு உரை (ஏடு-25 மற்றும், 26-) என்னும் தலைப்பில் அமைந்தப் பகுதியில், "இது காரியங்களை பெருநாடு வேளாளர் முழுமையுமறிந்து வெகுசந்தோஷத்தோடுங்கூடி இருபத்தி நாலு கோட்டத்து வெள்ளாளனையும் அம்பி அறமவளத்தநாத முதலியாரிடத்துக்குயனுப்பிவிச்சு அவாள் வந்து முதலியாரையும் கவரைகளையும் நம்முடைய மறவுகளை லெஷசித்த படியாகையால் காஞ்சிபுரத்தில் பெருநாட்டு மடமுங்கட்டி நம்முடைய சித்தம்பல நாடிகளாகிய வறமுறமை மெய்கண்ட சுவாமியை வைத்து பூசை நெய்வேத்தியம்யே (ஈ) சுரபூசைக்கி மேருக்குக்குறுணியும் இராசவகை குறுணியுமாக பதக்கும் உண்டு பண்ணிக்குடுத்து சீரணமாய்ப் போன நத்தங்களைப் பரிசோதினை செய்ததில் கோட்டமிருபத்திநாலு நாடு எழுபத்தொன்பது நத்தம் அருனூத்தி என்பதும் யிருந்திது அந்தப்படிக்கு பெருநாட்டு மடத்துக்குப் பட்டைய மெழுதிக்குடுத்து நடந்து வருங்காலத்தில் சாலிவாகன சகாற்த்தம் 1771ல் (பொது ஆ-1849) சவுமிய வருஷம் ஆடிமாதம் கெவுனாமெண்டுவாரட்டுயெவ்விட்டுத் துரையவர்கள் சீமைராணி உத்தரவுப்படு(டி)க்கு செங்கல்பெட்டு சதிரமினஜட்சு தாண்டவராய முதலியாருக்கு யெழுதி தொண்டை மண்டல முழுமையும் பரிசோதினை செய்து வெள்ளாளருடைய வரலாறும் அவாள் இப்போது இருக்கிற மாற்க்கமும் தெரிந்து யெழுதியனுப்பும் படி தாக்கீதிசெய்ததில் அவா காஞ்சிபுரம் பெரியநாட்டு மடம் பண்டாரச் சன்னிதானத்தில் அறிக்கை செய்ததில் இராமலிங்கம் பண்டாரத்தையும் ஒத்தாசைக்காக திருவத்திவூர் அப்பாதீஷத்தர் தம்பி மிற்பாகய்யயறையுங் கோடிட்டு பியாதாவையும் அனுப்பித் தொண்ட மண்டலமுழுமையும்பரிசோதினைசெய்யஆறுமாசஞ்சென்றது.பரிசோதிச்சதில் கோட்டம் 24 நாடு 79 நத்தம் 563 மத்தநத்தம் காடு உண்டும், மேடிட்டும், குடியில்லாமலும் அதற்காக அடுக்க புதுநத்தங்களாகியும், அந்த நத்ததுக்குப் பேர் வேறாகியும், இருக்கிற விபரத்தையுங் கண்டு வருநாஷசிரக்கிறந்தப் படிக்கு கோத்திரமுங் கண்டெழுதி வெள்ளாளர் வரலாறைக் கெவுனாமெண்டுக்குக் கணக்கனுப்பலாட்சிது".

தொண்டை மண்டலப் பட்டையம்- வி. கனகசபை

'ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழகம்' என்ற நூலில் தொண்டை மண்டலத்தின் நாடுகள் 79 எனக் குறிக்கப்பட்டாலும், 77

நாடுகளின் பெயர்கள் மட்டுமே அட்டவணைப் படுத்தப்பட்டுள்ளதயும், அந்தப் பட்டியலானது தொண்டை மண்டலப் பட்டையத்திலிருந்து எடுத்துக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள செய்தியையும் வி. கனகசபை குறிப்பிடுகிறார். ஆனால் பட்டைத்தின் விவரம் கிடைத்தில. ஒருவேளை நமக்கு கிடைத்துள்ள இந்த ஓலைச் சுவடிகளானது அவற்றின் ஒரு பிரதியாக இருக்க வாய்புள்ளது.எனெனில் சுவடியானது காஞ்சிபுரம் ஞானப்பிரகாச தேசிக சுவாமிகள் ஆதீனத்தை சார்ந்தது மட்டுமின்றி, நாடுகளின் பட்டியலில் 79 நாடுகள் என இரண்டு சுவடிகளிலும் ஒரே எண்ணிக்கை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.கொடுக்கப்பட்ட பட்டியலானது நாடுகளின் பெயர் மற்றும் வரிசை முறையிலான மாற்றங்கள் நாட்டிற்கு வழங்கப்பட்டு வந்த சிறப்பான அடிமொழிப் பெயர்களை அறிய உதவுகிறது. (உதாரணம். வடகரை வல்லத்துக்கு ரெட்டிவலம் நாடு) காண்க- (சுவடிகளில் காணப்படும் 25 கோட்டங்கள் மற்றும் 24 நாடுகளுக்கானப் பெயர்ப் பட்டியல்)

பெரிய நாட்டு மடத்தின் செப்புப்பட்டையம் –பொ. ஆ-1513

தொண்டை மண்டலம் பற்றிக்கிடைத்துள்ள இரண்டு செப்புப் பட்டையத்தில் முதலாவது செப்பேடானது கிருஷ்ணதேவராயரின் ஆட்சியாண்டில் சாலிவாகன சகாப்தம் 1435ல் வெளியாகியுள்ள (பொது. ஆ 1513 ம் ஆண்டு) திருவண்ணாமலையில் உள்ள பெரிய நாட்டு மடத்திலிருந்து கிடைத்த செப்பேட்டின் செய்தியின் மூலம் கோட்டங்கள் 24 என்றும் அதில் நாடுகளின் எண்ணிக்கையானது 85 எனக்குறிக்கப்பட்டுள்ளது. கூடுதலாக மற்ற பட்டியல்களோடு பொருந்தாத பைய்யூர் கோட்டத்தில் இருந்துள்ள தண்ணூர் நாடு, வேலுர் கோட்டத்தில் இருந்துள்ள வானூர் நாடு, சொழவில்லி நாடு, விலாடபுரம் நாடு, செம்புரி நாடு போன்ற நாடுகள் இருந்துள்ளதை செப்புப் பட்டையத்தின் பதிவுகள் மூலம் அறியமுடிகிறது. காண்க:(நாடுகளின் பெயர் ஓப்பிடு அட்டவணை)

ஸ்ரீ அருணாத்திரியீசுவரர் சாதனச் செப்புப்பட்டையம்- (பொ. ஆ-1515)

ஸ்ரீ அருணாத்திரி யீசுவர் சன்னிதானத்தில் பெரிய நாட்டவர்கள் கொடுத்துள்ள சாதன பட்டையமானது கிருஷ்ண தேவராயரின் ஆட்சிக்காலமான சாலிவாகன சகாப்தம் 1437 ஆம் ஆண்டில் (பொ.ஆ.1515) வெளியாகியுள்ள செப்புப்பட்டயமானது 2021 ஆம் ஆண்டு திருப்பத்தூர் அருகே அகரம் என்ற ஊரில் கிடைத்துள்ளது.அதில் காணப்படும் செய்தியில் கோட்டம் 24 எனவும், வளனாட்டவர்கள் 79 என்றும், நகரம் 1900 எனவும், கோத்திரம் 12,000 எனவும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் நாடுகளின் பெயரோ பட்டியலோ இடம்பெறவில்லை. இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப்பிறகு செய்யப்பட்டுள்ள இந்தச் செப்புப்பட்டையத்தில் மூலம் மடத்தால் நிர்ணயம் செய்யப்பட்ட தலைக்கட்டு பணம், மாப்பிள்ளை வீடு பணம், மற்றும் பெண் வீடு பணமானது முறையே 7-3-3

என்ற விகிதமானது மாற்றப்பட்டு முறையே 2-2-1 என்று வசூலிக்கப்பட்டுள்ளது கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

கோட்டங்களின் எண்ணிக்கைச் சிக்கல்

கோட்டங்களின் எண்ணிக்கையைப் பொறுத்தவரையில் இரு சுவடிகளிலும் முறையே 25 மற்றும் 24 எனக்குறிக்கப்பட்டுள்ளது. சுவடி எண்RE-25392 ஐ பொறுத்தவரையில்கோட்டங்களின் எண்ணிக்கையானது ஒரு ஏட்டில் 24 கோட்டங்கள் எனவும், சில ஏடுகளில் (ஏடு எண் 87 மற்றும் 91 மற்றும் ஒரு ஏடு) 25 கோட்டம் எனவும், 25 ஆவது கோட்டம் குமாரக்கோட்டம் ஆகிய காஞ்சிபுரம் கோட்டம் எனவும் அது அடையாளப் படுத்துவதையும் அறிய முடிகிறது. கோட்டம் 25 எனக் குறித்தாலும் அதற்கான நாடுகள் மற்றும் நத்தங்களின் பெயர்கள் எங்கும் குறிப்பிடப்படவில்லை என்பதும் இங்கு சுட்டத்தக்கதாகும். சுவடியின் (ஏடு-87 மற்றும் 91ல்) 25 கோட்டம்எனவும், மற்றொரு ஏட்டில் 24 கோட்டம் எனவும், பிறிதொருஏட்டில் 24 கோட்டம் + 1 ஆக 25 கோட்டம்என செய்திகள்பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன.

- கோத்திரத்துகை என்னும் தலைப்பின் கீழ் எழுதப்பட்டிருந்த 24 கோட்டத்திற்கான கோட்டம் நாடு நத்தம் கோத்திரத்தின் செய்திகளுக்குப் பின்னால் 25 ஆவது கோட்டத்தின் செய்தியாக குமாரகோட்டம் ஆகிய காஞ்சிபுரம் கோட்டம் 1 ஆககோட்டம் 25 நாடு 79 நத்தம் 1999க்கு கோத்திரம் 12,000 க்கு அம்பி அரம்வளத்தனாத முதலியாரனாள் சாலிவாகன சகார்த்தம் 1422 ல்பரிசோதிச்சதில் கோட்டம் 25 நாடு 79 நத்தம் 680 மிருந்திது.1771ல் சவுமிய வருஷம் ஆடி மாதம் பரிசோதினையில் கோட்டம் 25 நாடு 79 நத்தம் 563ம் இருந்திதுயிந்த ஏடு ஏர்(ற்)ப் பதக்கு செப்புப் பட்டயத்துக்கு கையெளுத்தானபடிக்குசிலதுயெ முதவிட்டுப்போனதுபோகஏட்டில்க்கண்டதொகைகோட்டம் 25 நாடு 77 நத்தம் 503 கூடுதல் 605க்கு கோத்திரம் 1682 நின்றது எழுதவிட்டிருக்குது.
- காஞ்சிபுரம் குமாரக்கோட்டம் 1 ஆககோட்டம் 25 க்குநாடு 79 க்குநத்தம் 1999 ஆகநத்தம் 3003 க்குகோத்திரம் 12,000க்குசாலிவாகனசகார்த்தம் 1422ல்கிட்டிணராயர்சமஷ்த்தானத்தில்அம்பிஅரமவழத்தனாதமுதலியார்மந்திரியானவர்பரிசோதினையில்கோட்டம்25நாடு79நத்தம்680அப்பால்கெவுன்மெண்டுவாரட்டுளவ்விட்டுத்துரையவர்கள்சகார்த்தம் 1771ல் சவுமிய வருஷத்துக்கு 1216 வருஷம் ஆடிமாதம் வரை பரிசோதினையில் கோட்டம் 25 நாடு 79 நத்தம் 563 மிருக்கிறது மத்தநத்தங்கழெடுபட்டு அதற்க்கடுக்க புதுநத்தங்கழாகயும் அதற்கு பேர் வெவ்வேறாயிருக்குது கோத்திரம் 12,000க்கு இப்போது பாத்துகொஞ்சம் பரிசோதித்தில் 1682க்குப் பேரெழுதியிருக்குது. (சுவடி செய்தியின் மூலம் அறியப்பட்ட கோட்டம் மற்றும் நத்தங்களின் அட்டவணை பின்னிணைப்பில் காண்க.)

ஓலைச்சுவடிச் செய்தியின் மூலம் அறியலாகும் செய்திகள்

நமக்கு கிடைத்துள்ள இரண்டு ஓலைச் சுவடிகளை ஆய்வு செய்தததில் நாம் அறிந்து கொள்ளும் செய்திகளாவது, தொண்டை மண்டலத்தில் நாம் இதுவரை அறிந்திருந்த 24 கோட்டங்களோடு 25 வது கோட்டமாக குமாரக்கோட்டம் என்ற காஞ்சிபுரம் கோட்டம் இருந்துள்ளதையும், அந்தக்குமாரக் கோட்டமாகிய காஞ்சிபுரத்தை மையப்படுத்தியே பிற கோட்டங்களும், நாடுகளும், நத்தங்களும் அமைக்கப்பட்டிருந்ததை நமக்கு கிடைத்துள்ள சுவடியின் (RE-25349) செய்திகள் நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. ஏறத்தாழ மூன்று ஏடுகளில் காணப்படும் செய்தியின் அடிப்படையில் 25 கோட்டம் இருந்துள்ளதையும், அதன் பெயர் குமாரக்கோட்டம் என்ற காஞ்சிபுரம் கோட்டம் என்பதையும் தெளிவாக அறியமுடிகிறது. அதைப்போலவே அந்த குமாரக் கோட்டமாகிய காஞ்சிபுரம் கோட்டத்திற்கு நாடுகள் மற்றும், நத்தங்கள் இல்லாததையும் அதற்குப் பெயர் உள்ளிட்ட செய்திகள் குறிக்கப்படாததையும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. ஆனால் வி. கனகசபை அவர்கள் குறித்துள்ள தொண்டை மண்டல பட்டையத்தின் நாடுகளின் எண்ணிக்கையான 79 என்பது இவ்விரு சுவடிகளின் பட்டியலோடு பொருந்தி போவதும் கூடுதல் சிறப்பாகும். இரண்டு சுவடிகளிலும் கொடுக்கப்பட்ட நத்தங்களின் பெயர்களும்,எண்ணிக்கையும் சிறிய அளவிலான மாற்றங்களை மட்டுமே கொண்டுள்ளது. கூடுதலாக புது நத்தங்களின் பட்டியலும், பட்டையத்தில் அகப்படாத நத்தங்களின் பட்டியலும், கோத்திரங்களின் பெயர்களின் மூலம் மக்களின் இனக்குழுக்களை அறிந்து கொள்ளவும் உதவி செய்கின்றன. கோட்டங்களின் இருப்பிடங்களைத் தெளிவாக அறிந்து கொள்ள கல்வெட்டு ஆதாரங்களையும் தந்து துல்லியமாக செய்திகளை அறிய உதவுகின்றது. கிடைத்துள்ள இந்த ஓலை ஆவணமானது தொண்டை மண்டலம் பற்றிய இதுவரை அறிந்திராத செய்திகளைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இணைப்புப் பட்டியல்

1. சுவடிகளில் காணப்படும் 25 கோட்டங்கள் மற்றும் 24 நாடுகளுக்கானப் பெயர்ப் பட்டியல்
2. செப்புப்பட்டையங்களில் நாடுகளின் பெயர் அட்டவணை
3. நாடுகளின் பெயர் ஒப்பீடு அட்டவணை
4. தொண்டை மண்டலத்தின் 24 கோட்டங்களில் காணப்பட்ட நத்தங்களின் பெயர்கள் (சுவடியில் உள்ள பட்டியல்)

1. சுவடிகளில் காணப்படும் 25 கோட்டங்கள் மற்றும் 24 நாடுகளுக்கானப் பெயர்ப் பட்டியல்

வரிசை எண்	கோட்டத்தின் பெயர்கள் RE 25392	நாடுகளின் பெயர்கள் RE 25392	கோட்டத்தின் பெயர்கள் RE 25349	நாடுகளின் பெயர்கள் RE 25349
1.	பிழல் கோட்டம்	1. நாயறு நாடு 2. அம்பத்தூர் நாடு 3. ஆவடி நாடு 4. யெழுமூர் நாடு 5. ஆத்தூர் நாடு	புழல் கோட்டம்	1. னாயர் நாடு 2. அம்பத்தோ நாடு 3. ஆவளி நாடு 4. ஆத்தூர் நாடு 5. யெழும்பூர் நாடு
2.	புலியூர் கோட்டம்	1. குன்றத்தூர் நாடு 2. பேறூர் நாடு 3. மாங்காடு நாடு 4. அம்முர் நாடு 5. கோட்டூர் நாடு	புலியூர் கோட்டம்	1. குண்ணத்தூர் நாடு 2. மாங்காடு நாடு 3. பேரூர் நாடு 4. அமறூர் நாடு 5. கோட்டூர் நாடு
3.	ஈக்காட்டு கோட்டம்	1. காக்கனூர் நாடு 2. கச்சி நாடு	ஈக்காடு கோட்டம்	1. காகனூர் நாடு 2. கச்சி நாடு
4.	மணலூர்க் கோட்டம்	1. பாஞ்சாலி நாடு 2. இல்லத்தூர் நாடு 3. கண்ணூர் நாடு 4. புரிசை நாடு 5. பெருமூர் நாடு	மணவூர் கோட்டம்	1. பாசாதி நாடு 2. இல்லாத்தூர் நாடு 3. கண்ணூர் நாடு 4. புரிசை நாடு 5. பெருமுச்சை நாடு
5.	செங்காட்டுக் கோட்டம்	1. பென்னலூர் நாடு 2. அதிகத்தூர் நாடு	செங்காட்டுக் கோட்டம்	1. பென்னலூர் நாடு 2. அதிகத்தநூர் நாடு

6.	பையூர்க் கோட்டம்	1. வீரபத்திர நாடு 2. சென்னூர் நாடு 3. வெண்டலி நாடு 4. கன்னி நாடு	பையூர்க் கோட்டம்	1. விற்ப்பத்தி நாட்டுக்கு பொன்னேரி 2. செனூர் நாட்டுக்கு சேகண்டியம் 3. வெண்டலி நாட்டுக்கு வெண்ணாடு 4. கண்ணி நாட்டுக்கு கணக்கத்தியம் பேறூர்
7.	யெயில்க் கோட்டம்	1. தண்டக நாடு 2. மாகறல் நாடு 3. கொனெரி நாடு	எய்யலக் கோட்டம்	1. தண்டக நாடு 2. மாகறல் நாடு 3. கொனெரி நாடு
8.	தாமலக் கோட்டம்	1. கரிவெடு நாடு 2. வடகரை வல்ல நாடு	தாமலக் கோட்டம்	1. கருவெடு நாடு 2. வடகரை வல்லத்துக்கு ரெட்டிவலம் நாடு
9.	ஊற்றுக் காட்டுக் கோட்டம்	1. பாலையூர் நாடு 2. தம்மனூர் நாடு 3. குண்ண நாடு 4. நிவலூர் நாடு	ஊத்துக் காட்டு கோட்டம்	1. பாலையூர் நாடு 2. தமனூர் நாடு 3. குண்ண நாடு 4. நீவலூர் நாடு
10.	கழத்தூர்க் கோட்டம்	1. குறும்பர் நாடு 2. வல்லியூர் நாடு 3. பாத்தூர் நாடு 4. நடு நாடு	களத்தூர் கோட்டம்	1. குறும்பு கோ நாடு 2. வல்லம் நாடு 3. பாத்தூர் நாடு 4. திம்மூர் நாடு
11.	செம்பூர்க் கோட்டம்	1. பிறையூர் நாடு 2. பட்டணம் நாடு 3. குருந்தூர் நாடு	செம்பூர்க் கோட்டம்	1. பிறையூர் நாடு 2. முகையூர் நாடு 3. பட்டணம் நாட்டுக்கு புதுப்பட்டினம்
12.	ஆமுர்க் கோட்டம்	1. குமிளி நாடு 2. படுவூர் நாடு	ஆமூர்க் கோட்டம்	1. படுவூர் நாடு 2. குமிளி நாடு

13.	ஈதூர்க் கோட்டம்	1. அறமறங்கா நாடு	ஈதூறக் கோட்டம்	1. அறம்யிறங்கா நாட்டுக்கு அறங்கமங்கலம்
14.	வெங்குண்ணக் கோட்டம்	1. பெரு நகர் நாடு 2. அரசூர் நாடு 3. மருதாடு நாடு 4. நல்லூர் நாடு 5. தெள்ளாறு நாடு 6. பொன்னூர் நாடு	வெண்குன்றக் கோட்டம்	1. பென்னகர் நாடு 2. அறசூர் நாடு 3. மருதாடு நாடு 4. நல்லூர் நாடு 5. தெள்ளாறு நாடு 6. பொன்னூர் நாடு
15.	பல்குண்ணக் கோட்டம்	1. பாராசூர் நாடு 2. தச்சூர் நாடு 3. மெய்யூர் நாடு 4. சிங்கம் பொருத வள நாடு 5. பெருந்திமிரி நாடு	பல குன்றக் கோட்டம்	1. பாராசூர் நாடு 2. தச்சூர் நாடு 3. மெய்யூர் நாடு 4. சிங்கம் பொருந்தி வள நாட்டுக்கு சிங்கபுரம்
16.	இழங்காட்டுக் கோட்டம்	1. தென்னாத்தூர் நாடு 2. பொன்னூர் நாடு 3. மறக்குண நாடு	இளங்காட்டுக் கோட்டம்	1. தென்னாத்தூர் நாடு 2. மறக்குணம் நாடு
17.	காலியூர்க் கோட்டம்	1. திருப்புலிவன நாடு 2. காழியூர் நாடு 3. யெரிகீழ நாடு 4. பரங்கூர் நாடு 5. விறப்பெடு நாடு	காலியூர் கோட்டம்	1. காழியூர் நாடு 2. திருப்புலிவனம் நாடு 3. யெ றி கீழ நாட்டூக்கு மாவண்டூர் 4. விற்பெடு நாடு 5. பாகூர் நாடு
18.	சிறுகாரைக் கோட்டம்	1. ஆய்ந்த நாடு	சிறுகாரைக் கோட்டம்	1. ஆயந்த நாட்டுக்கு பொய்கை நாடு

19.	படுவூர்க் கோட்டம்	1. பெருந்திமிரி நாடு 2. ஆற்காடு நாடு 3. செங்குன்றம் நாடு	படுவூர் கோட்டம்	1. பெருந்திமிலிக்கு திமிலி நாடு 2. கசுப்பா ஆர்க்காடு 3. செங்குன்றம் நாடு
20.	கடிகைக் கோட்டம்	1. பெருங்காஞ்சி நாடு 2. மேலக் கழத்தூர் நாடு 3. பாராஞ்சி நாடு	கடிகைக் கோட்டம்	1. பெருங்காஞ்சி நாடு 2. மேற்களத்தூர் நாடு 3. பாராஞ்சி நாடு
21.	செந்திரிகைக் கோட்டம்	1. பொளிச்சலூர் நாடு 2. ஆலத்தூர் நாடு 3. அருங்குளம் நாடு	செந்திரிகைக் கோட்டம்	1. பொளூர் நாடு 2. வளகுளம் நாடு 3. ஆலத்தூர் நாடு 4. அருங்கொளம் நாடு
22.	குண்ண பத்திரக் கோட்டம்	1. மாங்காழம் நாடு 2. நிண்ண நாடு	குன்ற வர்த்தினக் கோட்டம்	1. மாங்கால நாடென்பதற்க மாகல நாடு 2. நின்றை நாடு 3. வெங்களத்தூர் நாடு
23.	திருவெங் கிடக் கோட்டம்	1. குடகரை நாடு 2. தொண்ட மானாடு 3. பொதப்பி நாடு	வெங்கிடக் கோட்டம்	1. குடகரை நாடென்பதற்கு கொடுகுல நாடு 2. தொண்டைமான் நாடு 3. போதாயி நாடு
24.	வேலூர்க் கோட்டம்	1. ஒழுகரை நாடு 2. நென்மெனி நாடு 3. மாத்தூர் நாடு	வேலூர் கோட்டம்	1. ஒழுகரை நாடு 2. நென்மலி நாடு 3. மாத்தூர் நாடு
25.	காஞ்சிபுரங் குமாரக் கோட்டம் 1 ஆக கோட்டம் 25க்கு நாடு79 நத்தம் 1999			

2. செப்புப்பட்டையங்களில் நாடுகளின் பெயர் அட்டவணை				
வ. எண்	சாலிவாகன சகாப்தம் 1435 (கி. பி 1513) ஆம் ஆண்டு செப்புப்பட்டையம் கோட்டங்களின் பெயர்	நாடுகள்	சாலிவாகன சகாப்தம் 1437 (கி. பி 1515) ஆம் ஆண்டு செப்புப்பட்டையம் கோட்டங்களின் பெயர்	நாடுகள்
1.	புழர் கோட்டம்	1. னாயறுனாடு 2. அம்பத்தூர்னாடு 3. ஆகுடினாடு 4. ஆத்தூர்னாடு 5. கண்ணியனாடு 6. எழுமூர்னாடு	புழல்கோட்டம்	இல்லை
2.	புலியூர் கோட்டம்	1. குண்ணத்தூர்னாடு 2. பெருமூர்னாடு 3. மாங்காடுனாடு 4. அமறூர்னாடு 5. கொட்டூர்னாடு	புலியனூர் கோட்டம்	இல்லை
3.	யிக்காட்டு கோட்டம்	1. காக்க(னூ)(ளூ)ர்னாடு 2. கச்சினாடு	மட்டியகாட்டுக் கோட்டம்	இல்லை
4.	மணவூர் கோட்டம்	1. பாசாலினாடு 2. யில்லத்தூர்னாடு 3. கண்ணூர்னாடு 4. புரிசைனாடு 5. பெருமூர்னாடு	மண்ணூர் கோட்டம்	இல்லை
5.	செங்காட்டு கோட்டம்	1. பென்னலூர்னாடு 2. அதிகத்தூர்னாடு	செங்காடு கோட்டம்	இல்லை
6.	பைய்யூர் கோட்டம்	1. வீரபத்திரனாடு 2. செண்ணூர்னாடு 3. வண்கலினாடு 4. தண்ணூர்னாடு	பய்யணூர் கோட்டம்	இல்லை
7.	எய்யிர் கோட்டம்	1. தண்டகனாடு 2. மாகரல்னாடு 3. கொநெரினாடு	எயில்கோட்டம்	இல்லை
8.	தாமல் கோட்டம்	1. கரிவீடுனாடு 2. வடகரை வல்லனாடு	தாமல் கோட்டம்	இல்லை

9.	ஊத்துக்காட்டு கோட்டம்	1. பாலையூர்னாடு 2. தாமனூர்னாடு 3. குண்ணனாடு 4. திடுவனார்னாடு	ஊத்துக்காட்டு கோட்டம்	இல்லை
10.	களத்தூர் கோட்டம்	1. குருமரனாடு 2. வல்லியூர்னாடு 3. பாதூர்னாடு 4. னடுனாடு	களத்தூர் கோட்டம்	இல்லை
11.	செம்பூர் கோட்டம்	1. பிறையூர்னாடு 2. பட்டணனாடு 3. முகுந்தூர்னாடு	செம்மூர் கோட்டம்	இல்லை
12	ஆமூர் கோட்டம்	1. மமீகுமிழினாடு 2. பவ்வூர்னாடு	ஆமூர் கோட்டம்	இல்லை
13.	யீத்தூர் கோட்டம்	1. அரமக்கனாடு	யித்தூர் கோட்டம்	இல்லை
14.	வெண்குண்ண கோட்டம்	1. பெருதகரனாடு 2. அரசூர்னாடு 3. மருதாடுனாடு 4. நல்லூர்னாடு 5. தெள்ளாறுனாடு	வெண்ங்குண கோட்டம்	இல்லை
15.	பல்குண்ண கோட்டம்	1. பாராஞ்சிரனாடு 2. தச்சூர்னாடு 3. மெய்யூர்னாடு 4. சிங்கம்பொருத வளனாடு 5. பெருந்திமிரினாடு	பல்குணகோட்டம்	இல்லை
16.	யிளங்காட்டு கோட்டம்	1. பொன்னூர்னாடு 2. தென்னாதூர்னாடு 3. மாகுண்ணனாடு	யிளங்காட்டு கோட்டம்	இல்லை
17.	காலியூர் கோட்டம்	1. காழியூர்னாடு 2. திருப்புவைனாடு 3. விற்ப்பெடுனாடு 4. எரிகிழ்னாடு 5. பாவூர்னாடு	காளியூர் கோட்டம்	இல்லை
18.	சிறுகாரை கோட்டம்	1. ஆய்ந்தனாடு	சிறுகாரை கோட்டம்	இல்லை

19.	படுவூர் கோட்டம்	1. பெருமருதனாடு 2. ஆர்க்காடுனாடு 3. செங்குண்ணனாடு	படூர் கோட்டம்	இல்லை
20.	கடிகை கோட்டம்	1. பெருங்காஞ்சினாடு 2. மெர்களத்தூர்னாடு 3. பாராஞ்சினாடு	கடிகை கோட்டம்	இல்லை
21.	செந்திரிகை கோட்டம்	1. பெருங்காஞ்சினாடு 2. மெர்களத்தூர்னாடு 3. பாராஞ்சினாடு	செந்தீர் கோட்டம்	இல்லை
22.	குன்றபத்திர கோட்டம்	1. மாங்களனாடு 2. நிண்ணைனாடு 3. வெங்களூர்னாடு	குண்ணபத்திர கோட்டம்	இல்லை
23.	வெங்கிட கோட்டம்	1. குடகரைனாடு 2. தொண்டமானாடு 3. பொ(த்)தப்பினாடு	வேங்கிட கோட்டம்	இல்லை
24.	வேலூர் கோட்டம்	1. ஒழுகரைனாடு 2. வானூர்னாடு 3. சொழவில்லினாடு 4. விலாடபுரம்னாடு 5. செம்புரினாடு 6. நென்மேலினாடு 7. மாத்தூர்னாடு	வேலூர் கோட்டம்	இல்லை

	1800 ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய தமிழகம் நூலில் கோட்டம்	1800 ஆண்டுகளுக்கு, முந்தைய தமிழகம் நூலில் கனகசபை குறிப்பிடும் தொண்டை மண்டல பட்டையத்தில் காணப்பட்ட நாடுகள்	கிபி 1513ஆம் ஆண்டு செப்புப் பட்டையத்தில் நாடுகள்	RE 25392 சுவடியில் நாடுகளின் பெயர்கள்	RE 25349 சுவடியில் நாடுகளின் பெயர்கள்
1.	புழல்	1. ஞாயிறு 2. அடுகி 3. ஆத்தூர் 4. எழுமூர்	1.னாயறுனாடு 2. அம்பத்தூர்னாடு 3. ஆகுடினாடு 4. ஆத்தூர்னாடு 5. கண்ணியனாடு 6.எழுமூர்னாடு	1. நாயறு நாடு 2. அம்பத்தூர் நாடு 3. ஆவடி நாடு 4. யெழுமூர் நாடு 5. ஆத்தூர் நாடு	1. னாயர் நாடு 2. அம்பத்தோ நாடு 3. ஆவளி நாடு 4. ஆத்தூர் நாடு 5. யெழும்பூர் நாடு
2.	புலியூர்	1. குன்னத்தூர் 2. போரூர் 3. மாங்காடு 4. அமரூர் 5. கோட்டூர்	1.குண்ணத்தூர் -னாடு 2. பெருமூர்னாடு 3. மாங்காடுனாடு 4. அமறூர்னாடு 5. கொட்டூர்னாடு	1. குன்றத்தூர் நாடு 2. பேறூர் நாடு 3. மாங்காடு நாடு 4. அம்முர் நாடு 5. கோட்டூர் நாடு	1. குண்ணத் -தூர் நாடு 2. மாங்காடு நாடு 3. பேரூர் நாடு 4. அமறூர் நாடு 5. கோட்டூர் நாடு
3.	ஈக்காடு	1. காக்கலூர் 2. கச்சி	1.காக்க(னூ) (ளூ) ர்னாடு 2. கச்சினாடு	1. காக்கனூர் நாடு 2. கச்சி நாடு	1. காகனூர் நாடு 2. கச்சி நாடு

4.	மணவூர்	1. பசலை 2. இல்லத்தூர் 3. கொன்னூர் 4. புரிசை 5. பெருமூர்	1.பாசாலினாடு 2. யில்லத்தூர்னாடு 3. கண்ணூர்னாடு 4. புரிசைனாடு 5. பெருமூர்னாடு	1. பாஞ்சாலி நாடு 2. இல்லத்தூர் நாடு 3. கண்ணூர் நாடு 4. புரிசை நாடு 5. பெருமூர் நாடு	1. பாசாதி நாடு 2. இல்லாத்தூர் நாடு 3. கண்ணூர் நாடு 4. புரிசை நாடு 5. பெருமுச்சை நாடு
5	செங்காடு	1. பொன்னலூர் 2. அத்திக்காத்தூர்	1.பென்னலூர்னாடு 2. அதிகத்தூர்னாடு	1. பென்னலூர் நாடு 2. அதிகத்தூர் நாடு	1. பென்னலூர் நாடு 2. அதிகத்தநூர் நாடு
6.	பையூர்	1. விற்பதி 2. சேவூர் 3. வெங்கல்	1. வீரபத்திரனாடு 2. செண்ணூர்னாடு 3. வண்கலினாடு 4. தண்ணூர்னாடு	1. வீரபத்திர நாடு 2. சென்னூர் நாடு 3. வெண்டலி நாடு 4. கன்னி நாடு	1. விற்ப்பத்தி நாட்டுக்கு பொன்னேரி 2. செனூர் நாட்டுக்கு சேகண்டியம் 3. வெண்டலி நாட்டுக்கு வெண்ணாடு 4. கண்ணி நாட்டுக்கு கணக்க -த்தியம் பேறூர்
7.	எயில்	1. தண்டகம் 2. மாகறல் 3. கோனேரி	1.தண்டகனாடு 2. மாகரல்னாடு 3. கொநெரினாடு	1. தண்டக நாடு 2. மாகறல் நாடு 3. கொனெரி நாடு	1. தண்டக நாடு 2. மாகறல் நாடு 3. கொனெரி நாடு

8.	தாமல்	1. கருவீடு 2. வாகரை வள்ளை	1.கரிவீடுனாடு 2.வடகரை வல்லனாடு	1. கரிவெடு நாடு 2. வடகரை வல்ல நாடு	1. கருவெடு நாடு 2. வடகரை வல்லத்துக்கு ரெட்டிவலம் நாடு
9.	ஊத்துக்காடு	1. பாளையூர் 2. தாமலூர் 3. குன்னம் 4. நீவலூர்	1.பாலையூர்னாடு 2.தாமனூர்னாடு 3.குண்ணனாடு 4.திடுவனார்னாடு	1. பாலையூர் நாடு 2. தம்மனூர் நாடு 3. குண்ண நாடு 4. நிவலூர் நாடு	1. பாலையூர் நாடு 2. தமனூர் நாடு 3. குண்ண நாடு 4. நீவலூர் நாடு
10.	களத்தூர்	1. குறும்பறம் 2. வள்ளிப்புறம் 3. பாத்தூர் 4. நடு நாடு	1.குருமரனாடு 2.வல்லியூர்னாடு 3.பாதூர்னாடு 4.னடுனாடு	1. குறும்பர் நாடு 2. வல்லியூர் நாடு 3. பாத்தூர் நாடு 4. நடு நாடு	1. குறும்பு கோ நாடு 2. வல்லம் நாடு 3. பாத்தூர் நாடு 4. திம்மூர் நாடு
11.	செம்பூர்	1. போரையூர் 2. பட்டணம் 3. முடந்தூர்	1.பிறையூர்னாடு 2. பட்டணனாடு 3. முகுந்தூர்னாடு	1. பிறையூர் நாடு 2. பட்டணம் நாடு 3. குருந்தூர் நாடு	1. பிறையூர் நாடு 2. முகையூர் நாடு 3. பட்டணம் நாட்டுக்கு புதுப்பட்டினம்
12.	ஆமூர்	1. குமுழி 2. பழுவூர்	1.மமீகுமிழினாடு 2. பவ்வூர்னாடு	1. குமிளி நாடு 2. படுவூர் நாடு	1. குமிளி நாடு 2. படுவூர் நாடு
13.	ஈத்தூர்	1. அறம் உறங்கா நாடு	1. அரமக்கனாடு	1. அறமறங்கா நாடு	1. அறம்யிறங்கா நாட்டுக்கு அறங்க -மங்கலம்

14.	வெங்குன்றம்	1. பெரு நகர் 2. அரசூர் 3. மருத நாடு 4. நெல்லூர் 5. தெள்ளாறு	1.பெருதகரனாடு 2. அரசூர்னாடு 3. மருதாடுனாடு 4. நல்லூர்னாடு 5. தெள்ளாறுனாடு	1. பெரு நகர் நாடு 2. அரசூர் நாடு 3. மருதாடு நாடு 4. நல்லூர் நாடு 5. தெள்ளாறு நாடு 6. பொன்னூர் நாடு	1. பென்னகர் நாடு 2. அறசூர் நாடு 3. மருதாடு நாடு 4. நல்லூர் நாடு 5. தெள்ளாறு நாடு 6. பொன்னூர் நாடு
15.	பல்குன்றம்	1. பாசூர் 2. தாச்சூர் 3. மேயூர் 4. சிங்கம் பொருத வள நாடு	1. பாராஞ் சிரனாடு 2. தச்சூர்னாடு 3. மெய்யூர்னாடு 4. சிங்கம்பொருத வளனாடு 5. பெருந்திமிரி னாடு	1. பாராசூர் நாடு 2. தச்சூர் நாடு 3. மெய்யூர் நாடு 4. சிங்கம் பொருத வள நாடு 5. பெருந்திமிரி நாடு	1. பாராசூர் நாடு 2. தச்சூர் நாடு 3. மெய்யூர் நாடு 4. சிங்கம் பொருந்தி வள நாட்டுக்கு சிங்கபுரம்
16.	இளங்காடு	1. பொன்னூர் 2. தென்னத்தூர் 3. மாகுணம்	1.பொன்னூர் னாடு 2. தென்னாதூர் னாடு 3. மாகுண்ண னாடு	1. தென்னாத்தூர் நாடு 2. பொன்னூர் நாடு 3. மறக்குண நாடு	1. தென்னாத்தூர் நாடு 2. மறக்குணம் நாடு
17.	கலியூர்	1. கலியூர் 2. திருப்புலிவனம் 3. விற்பேடு 4. எரிகீழ் நடு 5. பாவூர்	1.காழியூர்னாடு 2. திருப்புவை னாடு 3. விற்ப்பெடு னாடு 4. எரிகிழ்னாடு 5. பாவூர்னாடு	1. திருப்புலிவன நாடு 2. காழியூர் நாடு 3. யெரிகீழ நாடு 4. பரங்கூர் நாடு 5. விறப்பெடு நாடு	1. காழியூர் நாடு 2. திருப்புலிவனம் நாடு 3. யெ றி கீழ நாட்டூக்கு மாவண்டூர் 4. விற்பெடு நாடு 5. பாகூர் நாடு
18.	சிறுகரை	1. அயிந்த நாடு	1. ஆய்ந்தனாடு	1. ஆய்ந்த நாடு	1. ஆயந்த நாட்டுக்கு பொய்கை நாடு

19.	படுவூர்	1. பெருந் திமிரி 2. ஆர்க்காடு 3. செங்குன்றம்	1.பெருமருத னாடு 2. ஆர்க்காடு னாடு 3. செங்குண் ணனாடு	1. பெருந்திமிரி நாடு 2. ஆற்காடு நாடு 3. செங்குன்றம் நாடு	1. பெருந்திமிலிக்கு திமிலி நாடு 2. கசுப்பா ஆர்க்காடு 3. செங்குன்றம் நாடு
20.	கடிகை	1. பெருங்கஞ்சி 2. பரஞ்சி 3. மேல் களத்தூர்	1.பெருங்கா ஞ்சினாடு 2. மெர்களத் தூர்னாடு 3. பாராஞ்சினாடு	1. பெருங்காஞ்சி நாடு 2. மேலக் கழத்தூர் நாடு 3. பாராஞ்சி நாடு	1. பெருங்காஞ்சி நாடு 2. மேற்களத்தூர் நாடு 3. பாராஞ்சி நாடு
21.	செந்திருகை	1. போலியூர் 2. வலக்குளம் 3. ஆலத்தூர் 4. அருங்குளம்	1.பெரயூர்னாடு 2. வளவுகுனாடு 3. ஆலத்தூர்னாடு 4. அருங்குனனாடு	1. பொளிச் -சலூர் நாடு 2. ஆலத்தூர் நாடு 3. அருங்குளம் நாடு	1. பொளூர் நாடு 2. வளகுளம் நாடு 3. ஆலத்தூர் நாடு 4. அருங்கொளம் நாடு
22.	குன்றபட்டிரம்	1. மங்கலம் 2. வெங்களூர் 3. நின்னயம்	1.மாங்களனாடு 2. நிண்ணைனாடு 3. வெங்களூர்னாடு	1. மாங்கா -ழம் நாடு 2. நிண்ண நாடு	1. மாங்கால நாடென்பதற்கு மாகல நாடு 2. நின்றை நாடு 3. வெங்களத்தூர் நாடு

23.	வேங்கடம்	1. குடகரை 2. பொத்தப்பி 3. தொண்டை -மான்	1.குடகரைனாடு 2. தொண்ட -மானாடு 3. பொ(த்)தப் -பினாடு	1.குடகரை நாடு 2. தொண்ட -மானாடு 3. பொதப்பி நாடு	1. குடகரை நாடென்பதற்கு கொடுகுல நாடு 2. தொண் -டைமான் நாடு 3. போதாயி நாடு
24.	வேலூர்	1. ஒழுகரை 2. நென்மிழி 3. மாத்தூர்	1.ஒழுகரைனாடு 2. வானூர்னாடு 3. சொழவில் -லினாடு 4. விலாடபுரம்னாடு 5. செம்புரினாடு 6. நென்மேலினாடு 7. மாத்தூர்னாடு	1. ஒழுகரை நாடு 2. நென்மெனி நாடு 3. மாத்தூர் நாடு	1. ஒழுகரை நாடு 2. நென்மலி நாடு 3. மாத்தூர் நாடு

4.தொண்டை மண்டலத்தின் 24கோட்டங்களில் காணப்பட்ட நத்தங்களின் பெயர்கள் (சுவடியில் உள்ள பட்டியல்)

1.புழல்கோட்டம்		2.புலியூர்கோட்டம்	
1.	வல்லூர்	1.	நேமம்
2.	அத்திப்பட்டு	2.	செம்பறம்பாக்கம்
3.	அயனம்பாக்கம்	3.	பூந்தமல்லி
4.	யெண்ணூர்	4.	நுகும்பல்
5.	விளாங்காடுபாக்கம்	5.	வாயிலாநல்லூர்
6.	மீஞ்சூர்	6.	கண்ணப்பாளையம்
7.	பிதவாயில்	7.	திருமேழிசை
8.	நந்தியம்பாக்கம்	8.	பிள்ளைப்பாக்கம்
9.	விச்சூர்	9.	பண்னாச்சேரி
10.	கொண்னத்தூர்	10.	கோவூர்
11.	நொளம்பூர்	11.	வம்மல்
12.	மொகப்பேரு	12.	றெண்டாம்கட்டளை
13.	சேத்துப்பேடு	13.	மதுரைவயல்
14.	அமிஞ்சிக்கறை	14.	கோயம்பேடு
15.	அயனபுறம்	15.	அழிம்பாக்கம்
16.	திருமங்கலம்	16.	தண்டலம்
17.	கீழ்ப்பாக்கம்	17.	தரப்பாக்கம்
18.	புறசைபாக்கம்	18.	கொளப்பாக்கம்
19.	பெறம்பூர்	19.	கருகம்பாக்கம்
20.	யாசர்பாடி	20.	வெள்ளறம்பாக்கம்
21.	கொத்தம்பாக்கம்	21.	மணப்பாக்கம்
22.	வெருகம்பாக்கம்	22.	வள்ளிசேர்பாக்கம்

23.	சோழபுறம்	23.	நந்தம்பாக்கம்
24.	வெள்ளச்சேத்தி	24.	பொழிச்சலூர்
25.	மேலபாக்கம்	25.	நேர்க்குணம்
26.	திருவேர்க்காடு	26.	புதுப்பாக்கம்
27.	கடப்பாக்கம்	27.	மயிலாப்பூர்
28.	வெள்ளிவாயல்	28.	சாலிகிராமம்
29.	பஞ்சட்டி	29.	கோட்டம்பாக்கம்
30.	வெண்ணைப்புத்தூர்	30.	நெடும்குன்றம்
31.	கோடுவெளி	31.	பொன்மாரு
32.	திருக்கடைலம்	32.	னடிவிற்பேடு
33.	மஞ்சங்காறனை	33.	புதுச்சேரி
34.	நந்தம்	34.	துறுப்படியாக்கம்
35.	பூரிப்பாக்கம்	35.	படம்தண்டலம்
ஆகநந்தம் 35		36.	கொல்லைச்சேரி
		37.	மலையம்பாக்கம்
		38.	திறுநீர்மலை
		39.	புதுப்பேடு
		40.	முடிச்சூர்
		41.	பெருங்களத்தூர்
		42.	ஊனை
		43.	சோமங்கலம்
		44.	சிறுகளத்தூர்
		45.	காவனூர்
		46.	மணஞ்சேரி
ஆகநத்தம்46			

3. ஈக்காடுகோட்டம்	4. மணவூர்கோட்டம்
1. ஆயலூர்	1. கூவம்
2. பேறத்தூர்	2. இருளஞ்சேரி
3. புல்லறம்பாக்கம்	3. குமாறஞ்சேரி
4. கிழக்குண்டியாறு	4. விடையூர்
5. கதஊறு	5. பழயனூர்
6. ஓதிக்காடு	6. செஞ்சி
7. கிடய்யூர்	7. பளுவூர்
8. கிளாம்பாக்கம்	8. புதுமாலை
9. பாக்கம்	9. கிளாம்பாக்கம்
10. புலியூர்	10. குனதுக்கறம்பாக்கம்
11. வெள்ளப்பாக்கம்	11. கோட்டூர்
12. பாண்டூர்	12. சிவபுரம்
13. புங்கத்தூர்	13. பிச்சிபாக்கம்
14. யேக்காட்டூர்	14. தெத்துகை
15. சேலை	15. பெரம்பாக்கம்
16. மேல்லக்குண்டியாறு	16. கிளாக்காட்டூர்
17. மோறை	17. சிறியமணவூர்
18. பாண்டீசுறம்	
ஆகநத்தம்18	**ஆகநத்தம்** 17

5. செங்காட்டுக்கோட்டம்		6. பையூர்கோட்டம்	
1.	மப்பெடு	1.	சிறுவாம்பெடு
2.	விஞ்சிபாக்கம்	2.	அரகூர்
3.	வடமங்கலம்	3.	வாயலூர்
4.	உண்ணியூர்	4.	காட்டாவூர்
5.	திருமங்கலம்	5.	பெருவாயில்
6.	சந்தவேலூர்	6.	புதுவாயில்
7.	புள்ளபாக்கம்	7.	யேலினபெடு
8.	செரமங்கலம்	8.	தச்சூர்
9.	மண்ணூர்	9.	பெரும்பெடு
10.	சாலைமங்கலம்	10.	மொதலமமெடு

11.	ஸ்ரீபெரும்பூதூர்	11.	வெளூர்
12.	பாலநல்லூர்	12.	காட்டூர்
13.	உளுந்தை	13.	ஆசான்பூதூர்
14.	தொடுக்காடு	14.	ஆமூர்
15.	ஆயிகொளத்தூர்	15.	கிளிக்கொடி
16.	வயலூர்	16.	பனபாக்கம்
17.	திருமணிகுப்பம்	17.	கணக்கம்பாக்கம்
18.	வாசநாமபெடு	18.	திருக்கண்டலம்
19.	முளச்சூர்	19.	அடைப்பாக்கம்
20.	எரையாமங்கலம்	20.	மேதுவூர்
21.	அழிஞ்சிபாக்கம்	21.	கொறஞ்சூர்
22.	குண்ணத்தூர்	22.	தத்தமஞ்சி
23.	மேலை நல்லாத்தூர்	23.	கடப்பாக்கம்
24.	இறுப்பூர்	24.	வஞ்சிபாக்கம்
25.	வெள்ளெதித்தாங்கள்	25.	அத்தமான்சேரி
26.	கொப்பூர்	26.	பஞ்சட்டி
27.	பாப்பறம்பாக்கல்	27.	அண்ணப்ப நாயக்கன் குப்பம்
28.	வெங்கத்தூர்	28.	பாலவாக்கம்
29.	கீழ்நல்லாத்தூர்	29.	இறுக்கம்
30.	இருங்காட்டுக்கோட்டை	30.	கலப்பாக்கம்
31.	வளர்புறம்	31.	நல்லூர்
32.	சிருமாங்காடு	32.	தோகையூர்
ஆகநத்தம் 32		33.	இலிப்பாக்கம்
		ஆகநத்தம் 33	

7.எய்யலக்கோட்டம்	8.தாமலக்கோட்டம்
1. அம்மி	1. நறப்பாக்கம்
2. ஆறப்பாக்கம்	2. களத்தூர்
3. வையாவூர்	3. மாமபூதூர்
4. நென்மெலி	4. சக்கறநல்லூர்
5. எனாதூர்	5. எச்செதி
6. கதிரப்பூர்	6. பொய்கைநல்லூர்
7. கடம்பனூர்	7. நங்கமங்கலம்
8. நத்தம்பேட்டை	8. தண்டலம்
	9. ஒழுக்கம்பாக்கம்
ஆகநத்தம் 8	10. அரசங்குப்பம்
	11. அவுறூர்
	12. பெரும்புலியாக்கம்
	13. விஷார்
	14. வெங்களத்தூர்
	15. செய்யனூர்
	16. பெருங்கால்மொடு
	17. இலுப்பை
	18. கொதுவைநத்தம்பாழ்
	ஆகநத்தம்18

9. ஊத்துக்காட்டுகோட்டம்	10.களத்தூர்க்கோட்டம்	புதுநத்தங்கள் -22
1. தினையனெரி	1. மாவண்டூர்	1. மேல்பாக்கம்
2. வயலக்காவூர்	2. வடக்குப்பட்டு	2. பெரியபுத்தெரி
3. இளையனாவேலூர்	3. மதுராந்தகம்	3. வெள்ளப்பந்தல்
4. நெய்யாடுபாக்கம்	4. உழலூர்	4. வழுவதூர்
5. ஆதியூர்	5. வல்லிபுறம்	5. கிளாப்பாக்கம்
6. ஆற்றூர்	6. இருளப்புள்ளி	6. திருவாலக்கோவில்
7. பிணவூர்	7. ஆனியூர்	7. ஒறுபாக்கம்
8. காலைந்தண்டலம்	8. பூதூர்	8. முள்ளி
9. பளுவூர்	9. செங்குன்றம்	9. தெவாதூர்
10. வல்லப்பாக்கம்	10. தண்டறை	10. தண்டரை
11. சீட்டுனஞ்சேரி	11. தாழம்பெடு	11. தென்னம்பட்டு

9. ஊத்துக்காட்டுகோட்டம்	10.களத்தூர்க்கோட்டம்	புதுநத்தங்கள் -22
12. வில்வலம்	12. முள்ளிபாக்கம்	12. குண்ணத்தூர்
13. பூசிபாக்கம்	13. சித்தினக்காவூர்	13. நெத்தப்பாக்கம்
14. காவாம்பயிர்	14. மையூர்	14. வளாபிறை
15. ஆசூர்	15. பிரைப்பூர்	15. கத்திரிச்சேரி
16. சிங்காடுபாக்கம்	16. பொறப்பருதை	16. புளிஅருணங்கோட்டை
17. வில்லியம்பாக்கம்	17. சிகண்டி	17. மேல்க்காண்டை
18. வல்லம்	18. விச்சூ..	18. கீழ்க்காண்டை
19. வல்லக்கோட்டை	19. முளகுநீர்மெனி	19. கண்டறச்சேரி
20. எறையூர்	20. அத்தியூர்	20. சித்தாமூர்
21. எழிச்சியூர்	21. காவித்தண்டலம்	21. கன்னிமங்கலம்
22. அங்கம்பாக்கம்		22. கூழமங்கலம்
23. வான்பாக்கம்	ஆகநத்தம்21	
24. புல்லம்பாக்கம்		ஆகபுதுநத்தம்22
25. வெங்குடி		
26. ஒட்டிபாக்கம்		
27. தாங்கி		
28. சிவன்கூடல்		
29. நெல்வாய்		
30. தண்டலம்		
31. புரிசை		
32. எச்சூர்		
ஆகநத்தம் 32		

11.செம்பூர்க்கோட்டம்	12. ஆமூர்க்கோட்டம்
1. கடலூர் 2. செய்யூர் 3. பேரம்பாக்கம் 4. வாயலூர் 5. கல்குளம் 6. நெரும்பூர் 7. பெரும்பெடு 8. நெடுமறம் ஆகநத்தம் 8	1. தையூர் 2. மேலூர் 3. வெண்மேடு 4. செம்பாக்கம் 5. கடும்படி 6. பையனூர் 7. மணமை 8. சந்தனாம்பட்டுக்குமானாம்பதி 9. ஆலத்தூர் 10. பெருந்தண்டலம் 11. சிறுகுணம் 12. நந்திவனம் 13. சொனலூர் 14. கொண்டங்கி 15. இரும்பூர் 16. காயறம்பெடு 17. காயாறு 18. கடம்பூர் ஆகநத்தம்18

13.ஈநூற்க்கோட்டம்	14.வெண்குன்றக்கோட்டம்	
1. வில்லிவாக்கம் 2. மறக்காணம் 3. ஆவணிப்பேறு 4. வங்காறம் 5. கந்தாடு 6. நகற் 7. அச்சிறுபாக்கம் 8. கடவம்பாக்கம் 9. பசையாறு 10. ஆட்சிபாக்கம்	18. செய்யாமூர் 19. அனுப்பத்தூர் 20. எளமங்கலம் 21. விழுக்கம் 22. முதலூர் 23. கூனம்பாடி 24. மேல்மா 25. தாழம்பள்ளம் 26. தேத்துரை 27. சவுந்திரபுரம்	28. நெற்குன்றம் 29. விசுவூர் 30. விருதூர் 31. நெல்லியாங்குளம் 32. நறுமா 33. எளநீர்க்குன்றம் 34. மேல்நறுமா 35. வில்வலம் 36. வாச்சநல்லூர் 37. வீறம்பாக்கம்

13.ஈநூற்க்கோட்டம்	14.வெண்குன்றக்கோட்டம்	
11. முன்னுறு 12. நெய்குன்றம் 13. செவூர் 14. பாக்களத்தூர் 15. பறங்களத்தூர் 16. ஓங்கூர் ஆகநத்தம்16	38. தென்னங்கூர் 39. வடனாங்கூர் 40. தெய்யாறு 41. புன்கதை 42. காறம் 43. ஆலத்தூர் 44. செறம்பாக்கம் 45. அளத்துறை 46. துண்டுறை 47. சாலவேடு 48. நெடுங்கல்லு 49. கொட்டை 50. குவளை 51. திருவள்ளூர் 52. வயிரபுரம் ஆகநத்தம்52	

15. பலகுன்றக்கோட்டம்	16. இளங்காட்டுக்கோட்டம்
1. பெருமருதம்	1. தாயனூர்
2. கொழப்பனூர்	2. மலையனூர்
3. பெருங்களம்பூதூர்	3. கீழக்கிளையூர்
4. இஞ்சிமேடு	4. வளத்தி
5. ஓதலபாடி	5. கள்ளப்புலியூர்
6. தச்சுவாம்பாடி	6. மஞ்சிப்பட்டு
7. தெள்ளையூர்	7. வேலிபளூவூர்
8. திருமலை	8. எய்யில்
9. மண்டகொளத்தூர்	9. தேசூர்
10. வெண்மணி	10. துறக்கல்லு

15. பலகுன்றக்கோட்டம்	16. இளங்காட்டுக்கோட்டம்
11. குன்றத்தூர்	11. அருகன்பூண்டி
12. போறூர்	ஆகநத்தம்11
13. தொழுப்பேடு	
14. கீழப்பந்தல்	
15. வாழப்பந்தல்	
16. மேலப்பந்தல்	
17. சொரையூர்	
18. ஆத்தூர்	
19. சேதிராம்பட்டு	
20. கோயிலாபூண்டி	
21. மாவண்டூர்	
22. பூண்டி	
23. சேவூர்	
24. ராட்டமங்கலம்	
25. விஷம்மச்சேரி	
26. ஆரணி	
27. நெத்தப்பாக்கம்	
28. அடையபுலம்	
29. கடுவநல்லூர்	
30. இரையூர்	
31. கீழாத்தூர்	
32. பானைப்பாக்கம்	
33. நெல்லி	
34. வள்ளை	
35. அருகாவூர்	
36. செய்யாத்தைவெண்ணான்	
37. தவசி	
38. இருங்கலை	
39. சேங்காடு	
40. நாவல்	
41. கொளத்தூர்	
ஆகநத்தம் 41	

17.காலியூர்கோட்டம்	18.சிறுகாரைக்கோட்டம்
1. வெளியநல்லூர்	1. காவனூர்
2. திருப்புறம்பூர்	2. கீழ்மின்னல்
3. கரந்தை	3. குகநல்லூர்
4. ஆக்கூர்	4. சேண்பாக்கம்
5. பிறங்கைபாக்கம்	5. வேலம்பம்
6. நெத்தப்பாக்கம்	6. பசுமாத்தூர்
7. குன்றப்பாக்கம்	7. கீழ்விச்சூர்
8. மாசினம்பாக்கம்	8. மேல்யெப்பூர்
9. பெருங்கோட்டூர்	9. சோழமூர்
10. முறலாடம்	10. திருமணி
11. சுமங்கரி	11. அருகந்தம்பூண்டி
12. குண்ணத்தூர்	12. சத்துவாச்சேரி
13. காகனம்	13. பிரம்புரம்
14. நேல்லி	14. சம்பங்கிநல்லூர்
15. சித்தாத்தூர்	15. காங்கேயநல்லூர்
16. பல்லி	16. அறப்பாக்கம்
17. மாங்கால்	17. வடகால்
18. மாத்தூர்	18. தென்கால்
19. சோதியம்பாக்கம்	19. சிக்கிராபுறம்
20. பெரும்பாக்கம்	20. வேப்பூர்
21. கூலையமந்தல்	
22. உக்கல்	ஆகநத்தம்20
23. சிறுநல்லூர்	
24. இரட்டையம்பட்டு	
25. எழாச்சேரி	
26. புன்னை	
27. புதுப்பாளையம்	
28. வெங்கச்சேரி	
29. ஆதப்பாக்கம்	

17.காலியூர்கோட்டம்	18.சிறுகாரைக்கோட்டம்
30. கன்னிகுளம் 31. புத்தளி 32. புலிவாய் 33. இளம்பாகை 34. வாடாவூர் 35. ஆலஞ்சேரி 36. மறுதம் 37. மேலபாக்கம் 38. நெல்வாய் 39. இருமாறம் 40. மதகம்மேடு 41. ஒழுகரை 42. வலையாத்தூர் 43. உத்திறநல்லூர் 44. மேலநல்லூர் 45. சோளியநல்லூர் 46. குண்டியாந்தண்டலம் 47. பூனைத்தாங்கல் 48. கிளாங்காட்டூர் 49. கனிகிலுப்பை 50. பல்லாபுரம் 51. நாயக்கம்பாளையம் 52. மண்ணூர் 53. விளத்தொடு 54. தாளிகால் 55. அழிசூர் 56. மெறபாக்கம் 57. தாழிகால் ஆகநத்தம்57	

பாலநத்ததுக்குவடகரை	பாலநத்ததுக்குதென்கறையில்
1. யேகாம்பரநல்லூர்	1. விலாறு
2. மேல்ப்பாடி	2. மந்தியாலம்
3. யெட்டையகுப்பம்	3. பூட்டுதாக்கு
4. செக்காடு	4. வசூரை
5. விண்ணம்பள்ளி	5. கோணவட்டம்
6. சேவூர்	6. கசுப்பா
7. வஞ்சூர்	7. சங்காம்பாளையம்
8. சேணூர்	8. சதுப்பேரி
9. சாவராப்பேட்டை	9. கறுகம்புத்தூர்
10. தலையாரம்பட்டு	10. கீழ்முணவூர்
11. தண்டலகிஷ்ணபுறம்	11. சேதுவயல்
12. கொத்தமங்கலம்	ஆக 11
13. வாழ்வாங்குண்டலம்	
14. கவசம்பட்டு	
15. பலவநத்தம்	
16. சென்னங்குப்பம்	
17. கெம்மங்குப்பம்	
18. முட்டுகூர்	
19. செஞ்சி	
20. நெட்டேரி	
ஆக 20	

19. படுவூர் கோட்டம்	20. கடிகைக் கோட்டம்	21. சேந்திரிகைக் கோட்டம்	22. குன்றவர்ததினக் கோட்டம்
1. வளனுர்	1. குண்ணத்தூர்	1. நத்தங்கள்	1. ஆலப்பாக்கம்
2. மாங்காடு	2. மாகாளிப்பட்டு	பூச்சியம்	2. நாகலாபுறம்
3. அரியூர்			3. தும்பூர்
4. முப்பதுவெட்டி	ஆகநத்தம்2		4. களத்தூர்
5. பூங்கோடு			5. சேவறாம்பாக்கம்
6. திருமச்சேர்			6. முடியூர்
7. வன்னிமோடு			7. கேப்பேடு
8. குடிமல்லூர்			8. யிலமங்கலம்
9. புதுப்பாடி			9. நகறி
10. பூண்டி			10. நேடியம்
11. திருப்பார்க்கடல்			11. புண்ணியம்
12. சிறுகரும்பூர்			12. கொளத்தூர்
13. அத்திப்பட்டு			
14. நெத்தப்பாக்கம்			ஆகநத்தம்12
15. வேளூர்			
16. கலவை			
17. பன்னகர்			
18. ராந்தம்			
19. சங்கணபுரம்			
20. பழையூர்			
21. மேற்பலம்			
22. விளாப்பாக்கம்			
23. வளையாத்தூர்			
ஆகநத்தம்23			

23. வேங்கிடக்கோட்டம்	24.வேலூர்க் கோட்டம்	பட்டயத்தில் அகப்படாத நத்தங்கள்
1. மண்டியம்யென்பதர்க் குகாசுலமண்டியம் ஆகநத்தம் 1	1. உழந்தை 2. கோறுக்கை 3. கோடுவூர் 4. ஆனபாக்கம் 5. முருங்கைபாக்கம் 6. வில்லியநல்லூர் 7. புதுச்சேரி 8. கூனிமோடு 9. கிடங்கில் 10. புதுப்பேடு 11. பேராவூர் 12. நல்லாவூர் 13. பெருமண்டை 14. வானூர் 15. புளிச்சப்பள்ளம் 16. வீடூர் ஆகநத்தம்16	1. கன்னகொளத்தூர் 2. இடையாலம் 3. வேமண்டி 4. ஆலக்கிராமம் 5. ரெட்டணை 6. கோலியனூர் 7. வளவனூர் 8. சித்தாதி 9. போணி 10. சிந்தாமணி 11. முண்டியம்பாக்கம் 12. மோழியனூர் 13. வாயிலாமூர் 14. வட்தாம் 15. விழுப்புரம் 16. வம்புபட்டு 17. நெற்குணம் 18. செம்பிப்பாளையம் 19. கம்பிளிகாறன்குப்பம் 20. புதுகுப்பம் 21. பாங்குப்பம் 22. கூடலூர் ஆகநத்தம் 22

நூற்பட்டியல்

கனகசபை, வி. 1956.ஆயிரத்தெண்ணூறுஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழகம். திருநெல்வேலி:திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற் பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட், பக்-53-54.

இராச மாணிக்கணார், மா. 1948:தமிழ்நாட்டு வட எல்லை. சென்னை:எடுகேஷனல்பப்ளிஷிங் கம்பெனி.

இராச மாணிக்கணார், மா. 1995: சேக்கிழார். சென்னை: பூரம் பப்ளிகேசனஸ்.

சௌந்தரபாண்டியன், சு.1997: தொண்டை மண்டல வரலாறுகள். சென்னை: அரசினர் கீழ்த்திசைச் சுவடிகள் நூலகம்.

Subramaniyan, T. N. 1955.South Indian Temple Inscription. Madras: Government

சுவடிகள்

1. RE-25349- பிரெஞ்சு ஆய்வு நிறுவன ஓலைச்சுவடி 2. RE-25392- பிரெஞ்சு ஆய்வு நிறுவன ஓலைச்சுவடி

சண்டேசுவரப் பெருவிலை ஆவணம்: தமிழக நிலவுடைமைச் சமூகத்தின் தொல்மரபு நீட்சி

கோ.சசிகலா
மாநில ஒருங்கிணைப்பாளர்,
மாநில சுவடிக்குழுமம், தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை

தமிழ கவரலாற்றில் நிலவுடைமை மற்றும் நிலப்பரிவர்த்தனை முறைகள் கல்வெட்டுகள் வாயிலாகப் பல்வேறு பரிமாணங்களில் அறியப்படுகின்றன. இவற்றுள் சைவத் திருக்கோயில்களின் நிலவிற்பனை ஆவணங்களில் கையாளப்பட்டுள்ள 'சண்டேசுவரப் பெருவிலை' அல்லது 'ஆதிசண்டேசுவரப் பெருவிலை' என்னும் சொல்லாடல் மிகமுக்கியமான ஆய்வுப் பொருண்மையாகும். இக்கட்டுரை, சிவன் கோயில்களின்நிலங்கள் ஏன் சண்டேசுவரரின் பெயரால் விற்கப்பட்டன என்பதையும், இதன் பின்னணியில் உள்ள சமூக, கலாச்சார மற்றும் நிலவுடைமைத் தொல்மரபு நீட்சியையும் கல்வெட்டுச் சான்றுகளின் அடிப்படையில் ஆராய்கிறது.

பக்தி இயக்ககாலத்திற்குப் பிந்தைய பேரரசுகளின் காலத்தில் நிலவிற்பனை என்பது திடீரெனத் தோன்றிய ஒன்றன்று; அது சங்ககாலத்திலிருந்தே ஊராரும், சபையாரும் பின்பற்றி வந்த நிலநிர்வாக மரபின் தொடர்ச்சியாகும். சிவன் கோயிலின் நிலங்களை விற்கும் அதிகாரம் பெற்ற ஆதிதாசராகச் சண்டேசுவரர் கருதப்பட்டார். சோழர், பாண்டியர் மற்றும் விஜயநகர காலக்கல்வெட்டுகளில் 'சண்டேசுவர தேவகன்மிகள் 'நிலவிற்பனை ஆவணங்களில் கையொப்பமிடுவதைக் காணமுடிகிறது. குறிப்பாக, மருதநிலப் பரப்பான காவிரி சமவெளியில் முதலாம் இராஜராஜசோழன் காலத்திலிருந்தே சண்டேசர் வழிபாடும், நிர்வாக அதிகாரமும் எழுச்சி பெற்றிருப்பதை இக்கட்டுரை நிறுவுகிறது.

மேலும், நன்னிலம், நாமக்கல், தஞ்சை, சேலம் மற்றும் நாமக்கல் மாவட்டக்கல்வெட்டுகளைச் சான்றாகக் கொண்டு, இப்பெருவிலை ஆவணங்களின் பயன்பாடு மற்றும் பரவல் குறித்த ஒப்பீட்டு ஆய்வையும் இக்கட்டுரை முன்வைக்கிறது. நிலவுடைமைச் சமூகமாகமாறிய காலக்கட்டத்தில் தனியுடைமையைப் பாதுகாப்பதற்கான ஒரு குறியீட்டு அதிகாரமாகச் சமய நிறுவனங்கள் எவ்வாறு செயல்பட்டன என்பதைப் பண்பாட்டு மானிடவியல் நோக்கில் இவ்ஆய்வு விளக்குகிறது.

இந்தக் கட்டுரையில், சண்டேசுவரப்பெருவிலை மற்றும் தமிழக நிலவுடைமை முறைகள் குறித்துப் பின்வரும் அறிஞர்களின் முன்னாய்வுகளும் தரவுகளும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

தி. நா. சுப்பிரமணியன்: கல்வெட்டுச் சொல்லகராதி (Epigraphical Glossary) வழியாக 'பெருவிலை' மற்றும் கல்வெட்டுச் சொற்களுக்கான விளக்கங்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன. அ. கிருட்டினன்: 'சேலம் - நாமக்கல் மாவட்டக் கல்வெட்டுகள்' என்னும் அவரது ஆய்வுநூல், வடகொங்குப் பகுதியின் நிலப்பரிவர்த்தனை முறைகளை அறியப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இரா. நாகசாமி: தஞ்சைப் பெருவுடையார் கல்வெட்டுகள் குறித்த இவரது ஆய்வுகள், சோழர்கால நிர்வாக முறைகளைப் புரிந்துகொள்ள உதவியுள்ளன. கோ. சசிகலா: 'புள்ளமங்கை' குறித்த இவரது ஆய்வு, கோயில் நிலங்கள் மற்றும் அதன் மேலாண்மை குறித்த சான்றுகளையும், பிரம்மதேயங்கள் வழக்கொழிந்த நிலை பற்றிய தரவுகளையும் வழங்குகிறது. செ. இராசு: 'செங்குந்தர் வரலாற்று ஆவணங்கள்' வழியாக நிலவுடைமைச் சமூகத்தின் வரலாற்றுப் பின்னணிகள் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுகள் (SII - Volume 7): குறிப்பாகத் திருப்பாதிரிப் புலியூர் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் முன்னாய்வுத் தரவுகளாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. தமிழக அரசு தொல்லியல்துறை வெளியீடுகள்: தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டுகள் மற்றும் இதர அரசு ஆவணங்கள் கட்டுரையின் தரவுத்தளத்திற்கு வலுசேர்த்துள்ளன.

இந்த ஆய்வுகள் அனைத்தும், சண்டேசுவரர் என்பவர் வெறும் சமயக்குறியீடு மட்டுமல்லாமல், அவர் ஒரு 'நிர்வாக அதிகாரம்' கொண்ட ஆதிதாசராகச் செயல்பட்டதை நிறுவுவதற்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளன

கோவிலுக்குக் கொடையாக நிலம், பொன் முதலியவற்றை அறவோர் பலர் அளித்தனர். அவற்றின் வருவாய் கோவிலைப், பாதுகாக்கவும், பூசை வழிபாடுகள் தொடர்ந்து நடைபெறவும் பயன்படுத்தப்பெற்றன. கோவிலுக்கு நிலத்தை உரிமையாக்கும்போது பல்வேறு பெயர்களில் உரிமையாக்கியுள்ளனர். தனிப்பட்டவர்களுக்கு நிலத்தை உரிமை செய்தபோதும் இவ்வழக்கம் இருந்துள்ளது. நிலஉரிமை முறைகளில் குறிப்பிடத்தக்கதாக தமிழகக் கோவில்களில் புனிதர்களின் பெயராலோ, அவர்களின் பதவியின் பெயராலோ, அன்றியும் புராணங்களும், சமயஞ்சார்ந்த தமிழிலக்கியங்களும் எடுத்துரைக்கும் வழிபாட்டு மரபின் தவிர்க்கவியலாத குறியீட்டுப் பொருண்மையாக அமைந்த திருவுருவங்களையோ கொண்டதாக அமைந்த நெறிகளுள் மிகப்பெரும்பான்மையாகக் வழக்குப் பெற்றிருந்த பெருவிலை என்ற கோயிலின் நில உரிமை முறையாகும். நிலம் சார்ந்த குடிகளின், குடிகள் சார்ந்த கோவில்களின் நிலவுடைமைப் பரிவர்த்தனைகள் பெரும்பாலும் சமயஞ்சார்ந்தே நிகழ்ந்துள்ளன என்பதை பேரரசுகள் காலக் கல்வெட்டுகள் எடுத்தியம்புகின்றன. குறிப்பாக சைவ சமயத்தின் முதன்மைத் தெய்வமான சிவன் கோயில்களின் நிலவிலையாவணங்களைப் பற்றியக் கல்வெட்டுகளில் சண்டேசுவரப் பெருவிலை என்ற சொல்லும், ஆதிசண்டேசுவரப் பெருவிலை என்ற சொல்லும் இடம் பெற்றுள்ளன. சண்டேசுரப் பெருவிலை என்றால் சிவன் கோயில் நிலங்களை விற்கும்போது கொடுக்கப்படும் நிலவிலை; சிவனுடைய ஆதிதாசர் ஆன சண்டே சுரப்பெருமான் பெயரால் விற்கப்படுவது; என்று கல்வெட்டுச் சொல்லகராதிக் குறிப்பிடுகிறது. எனவே சிவன் கோயில்களில்

நிலங்களின் விற்பனை, உரிமை சண்டேசுவரரின் பெயராலும், அதே போன்று விஷ்ணு கோயில்களில் சேனாபதியாழ்வார், சேனை முதலியார், விஷ்வக்சேனர் என்று அறியப்படுகின்ற முறையால் சேனாபதிப் பெருவிலை என்பதாக நிலவிலையாவணங்கள் சோழர்கள் காலத்திலிருந்து கையாளப்பட்டிருந்தன என்பதாக கல்வெட்டுகள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

தமிழகத்தின் நிலவியல் அடிப்படையில் அமைந்த திணைக் கோட்பாடு சார்ந்த வாழ்வியல் நெறிகளில் நிலம் பற்றிய கொடையும், நுகர்வும், விலையும், விதிகளும் சில தனித்துவங்களையும் கொண்டுள்ளது. நிலங்கள் சார்ந்த உரிமை முறையின், விற்பனை முறையின் அடிப்படையானது பக்தி இயக்க காலத்திலோ, அல்லது அதன் சம காலக்கட்டத்திலோ அதற்குப் பின்போ தோன்றிய பேரரசுகளின் காலத்திலோ திடீரென தோன்றிய ஒரு நிகழ்வன்று. ஊரார், சபையோர் காலங்காலமாக செய்து வந்த செயல்பாட்டின் ஒரு தொடர்ச்சி என்பதை அறிய விழைதலும், அதற்கான முதன்மைத் தரவுகளில் எவ்வாறு பண்பாட்டு மானிடவியல், சமூகவியல் மற்றும் கலைவடிவங்களின் வரலாற்றுக் கண்ணோட்டங்கள் பின்புலங்களாக அமைந்துள்ளன என்பதையும் ஆய்வு நெறிமுறையாகக் கொண்டும் இக்கட்டுரை வடிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கட்டுரையில் சிவன் கோவில்களின் நிலங்கள் சார்ந்த நிர்வாகத்தின் குழூஉக்குறியாக சண்டேசுவரப் பெருவிலை என்ற சொல்லாடலின் முக்கியத்துவத்தையும், சண்டேசுவரரைப் பற்றிய வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்தையும் முதன்மைப் பொருண்மையாகவும், மைய ஆய்வாகவும் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

சங்ககாலம் நிலவுடைமையாக மாறிய காலகட்டம் என்பது அறிஞர் முடிபு. இந்தச் சூழலில் தனியுடைமையும் உடைமைப் பாதுகாப்பும் தேவைப்பட்டன. இவற்றைப் பாதுகாப்பதற்கான சமுதாய அமைப்புகளான குடும்பமும் அரசும் வலுவாய் இறுக்கமாய் அமைவுறுகின்றன. குடும்பத்தில் ஆண்தலைமை நிலைநிறுத்தப்படுகின்றது. பொருளீட்டலும் அதைப் பாதுகாப்பதும் ஆணின் கடமைகளாகின்றன. பகைவரும் விரும்பத்தக்க வீரம் மிக்க ஆண்மகனைப் பெறுவது துறக்கப்பேற்றைத் தரும் (அக.66:1-4) என ஆண்மக்கட்பேறு முன்னிறுத்தப்பட்டுள்ளன. உயர்ந்தோர் உலகம் என மேனிலைப்படுத்தப்பட்ட துறக்கப்பேற்றையும் ஆண்களின் மூலமே பெறவியலும் என்ற நிலையில் மேலாண்மை நிலை நிறுத்தப்பட்டுள்ளது.

சேலம், நாமக்கல் மாவட்டங்களைச் சார்ந்த சைவ, வைணவத் திருக்கோயில்களில் இறைவனுக்குச் செய்யப்படும் பூசை, வழிபாடு, விழா முதலியன பற்றியும், கோயிலுக்கு அளிக்கப்படும் அணிகலன்கள், நிலங்கள், பொற்காசுகள், ஊதுசங்கு, பேரிகை போன்றவற்றைப் பற்றியும் கல்லில் வெட்டப்பட்டிருப்பதை அறிய முடிகின்றன. கோயிலுக்கு நிலங்கள் இறையிலியாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அரசனால் கோயிலுக்கு விடப்பட்ட நிலத்தின் மேலுள்ள அனைத்து வரிகளும் நீக்கப்பட்டதை “வரி தீங்கெ இரு

நாமத்துக்காணி' என்ற தொடரால் கல்வெட்டில் பொறித்துள்ளனர். ஆயினும் சண்டேசுவரப் பெருவிலை என்ற பெயரால் இங்கு நிலங்கள் வாங்கப்படவோ, விற்கப்படவோ இல்லை என்பதை இம்மாவட்ட பெரும்பாலான கல்வெட்டுகளில் இச்சொல் இடம் பெறாததிலிருந்து அறிய முடிகிறது. வடகொங்கு நாட்டுப் பிரிவுகளில் இடம் இவ்விரு மாவட்டங்களில் உள்ள சிவாலயக் கல்வெட்டுகளில் சண்டேசுவரப் பெருவிலை இடம் பெறாமை இங்கு நோக்கத்தக்கது. ஏனெனில் மருதத்திணையின் பெருநிலப்பரப்பான காவிரியாற்றின் மருங்கில் அமைந்துள்ள சோழப் பேரரசர்களே குறிப்பாக முதலாம் இராஜராஜ சோழன் காலத்திலிருந்தே சண்டேசர் பெரும்பான்மையாக எழுச்சி பெற்று கோவில் நிர்வாகத்தில் இடம் பெற்றுள்ளார் என்பதை நாம் கீழ்க்கண்டவாறு நிறுவ முயல்வோம்.

“சண்டேசுவரர், தேவகன்மி கோயிற்கணக்கரோம்“, ,“இப்படி நாங்கள் ஆதிசண்டேசுரதேவர் அருளால் விற்றுக்குடுத்த பெருநான்கெல்லைக்குள்பட்ட“, “கோயில் ஆதிசண்டேசுவர தேவகன்மி கோயில் கணக்கு ஸ்ரீ காரியம் செய்வார்களோமும்“, இதுபோன்ற சொற்கள் சோழர், பாண்டியர், விசயநகரர் ஆட்சியாண்டுக் நிலம் தொடர்பானக் கல்வெட்டுகளில் நீங்காது இடம் பெற்றுள்ளன.

பேரரசுகளில் பல்லவர் காலத்தில் பிரம்மதேயங்களும், சதுர்வேதி மங்கலங்களும், தேவதானங்களும் நிலக்கொடைகளாக அறியப்பட்டுள்ள நிலையில் இவ்வகை நிலங்களின் பரிவர்த்தனைகள் யாவும் மகாசபைகளின் நிர்வாகத்தின் கீழ் நடைபெற்று வந்துள்ளன. மகாசபைகளின் நிர்வாக உறுப்பினர்கள் வேதங்களை அறிந்திருக்க வேண்டும் என்பதை முதலாம் பராந்தகச் சோழனின் உத்தரமேரூர் குடவோலை முறைக் கல்வெட்டு கட்டாயத் தகுதியாக வைத்துள்ளது என்பதைத் தெரிவிக்கிறது. எனவே மகா சபைகளில் இடம் பெற்றிருந்த நிர்வாகத்தினர் யாவர் என்பதை நாம் தெளிவாக அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. பல்லவர் காலத்தில் தொடங்கிய பிரம்மதேய பெருவழக்கானது பெருவேந்தர் இராஜராஜர் காலத்தில் முற்றிலும் வழக்கொழிந்து விட்டது எனலாம். இதற்குச் சான்றாக நாம் பல முற்காலச் சோழர்காலக் கற்றளிகள் முதலில் பிரம்மதேயங்களாகவும், மகாசபைகளாகவும் விளங்கியதையும், இராஜராஜன் காலத்தில் பிரம்மதேயங்கள் அவ்வூர்களில் வழக்கொழிந்ததையும், அதனால் மகாசபைகளின் நிர்வாகப் பொறுப்புகள் மாற்றம் பெற்றதையும் அறிய முடிகிறது. குறிப்பாக ஆலந்துறை மகாதேவர் கோயில் என்று கல்வெட்டுகளாலும், புள்ளமங்கை என்று சம்பந்தரின் தேவாரப்பதிகத்தாலும் அறியப்படும் புள்ளமங்கை கோயில் முதலாம் ஆதித்தச் சோழரின் கைவண்ணம் பெற்று, முதலாம் பராந்தகச் சோழனால் முழுமை பெற்று, காலத்தால் முந்தையதாக அவர்தம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டைப் பெற்று விளங்குகிறது. கலைப்படிம வடிவங்களினாலும், கட்டுமானங்களின் கவினுறு அமைப்பினாலும் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்த போதிலும் இக்கோயில், தொடர்ச்சியாக அடுத்த நிலைப் பேரரசர்களின் கொடைகளைப் பெறவில்லை என்பதை அங்கு முதலாம் இராசராச சோழன் காலத்திலிருந்து

சோழமன்னர்களின் கல்வெட்டுகள் ஏதும் இல்லையென்பதைக் கொண்டு உணரமுடிகிறது. பிரம்மதேயங்கள் முதலாம் இராசராசன் காலத்திலிருந்து வழக்கொழிந்துள்ளது அல்லது அந்த செயல்பாட்டில் ஓர் ஆழ்ந்த நோக்கம் இருந்துள்ளது என்பதை அறியமுடிகின்றது. (புள்ளமங்கை, தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை வெளியீடு, 2010)

இவ்வாறு பிரம்மதேயங்கள் வழக்கொழிந்த நிலையில் அதாவது மகாசபைகளின் நடவடிக்கைகள் செயலலிழந்த பின்னர் ஊர்களின் நிர்வாகப் பொறுப்புகளின் நடத்துவதும், மகாசபைகள் இருந்த கோயில்களின் நிர்வாகங்களைக் கவனித்ததும் எந்தவொரு புதிய அறிமுகம் என்றவொரு வினாவிற்கு விடை பகர்வதாய் நாம் சண்டேசுவரர் முன்னிறுத்தலை அறிய முடிகிறது. முதலாம் இராஜராஜனின் தஞ்சைப் பெரியக் கோயிலில் சோழர் வரலாற்றில் முதன்மையாக எடுப்பிக்கப்பட்ட மிகவும் அருமையான கட்டுமானத்தையும், படிமக்கலையும் கொண்டு விளங்கும் சண்டேசுவரர் தனிச் சிற்றாலயமும், அதற்கென பேரரசர் சிறப்பாக முயன்றிருக்கிறார் என்பதையும் காணும் பொழுது சண்டேசுவரரின் அறிமுகம் தொடங்கப்பட்டுவிட்டது என்பதை அறியலாம். தொடர்ந்து கங்கை கொண்ட சோழனின் கற்றளியில் சிறப்பானதொரு கலைவடிவத்தைப் பெற்றுவிளங்கும் சண்டேசுவர அனுக்கிரக மூர்த்தியின் சிற்பமும், அடுத்தடுத்த சோழ அரசர்களின் சண்டேசுவரரின் சிற்றாலயம் மற்றும் அவரின் திருவுருவ சிற்பக் கலையழகிற்கு கொடுத்த முக்கியத்துவம் இவற்றையெல்லாம் காணும் பொழுது, சண்டேசுவரர் என்ற கருத்தாடல்களின் மூலமாக மற்றுமொரு நிர்வாக அமைப்பு சோழர்கள் காலத்தில் குறிப்பாக இராஜராஜன் காலத்திலிருந்து பழைய மகாசபைகளின் பதிலீடுகளாக பரிணமித்துள்ளதை ஆய்ந்துணரலாம். ஏனெனில் இராஜராஜன் காலத்திற்கு முந்தைய சோழ அரசர் காலத்திய கல்வெட்டுகளில் சண்டேசுவரர் விலை குறிப்பிடப்படாமைக்கு கீழ்க்கண்ட கல்வெட்டும் ஒரு சான்றாகும்.

ஆதி சண்டேசுவரர் பெயர் குறிப்பிடப்படாத முற்காலச் சோழர் கல்வெட்டு

நாகபட்டினம் மாவட்டம், திருவிடைமருதூர் வட்டம், திருவாவடுதுறை கோமுக்தேசுவரர் கோயில் கருவறை தெற்குச்சுவரில் அமைந்துள்ள கோப்பரகேசரியின் இரண்டாம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டொன்றில், (கி. பி. 909) ஆதித்தபன்மத் தெரிந்த கைக்கோளரில் சங்கயன் ஒற்றிக்கு தெங்கு நந்தவனம் செய்ய மிற்றலங்குடிப் பொது நிலத்தில் சாத்தனூர் சபையார் நான்குமாச்செய் நிலம் விற்றுக் கொடுத்துள்ளனர்.

3. நிலத்துக்குத் தெற்கும் இவ்விசைந்த பெரு

நான்கெல்லையிலுமகப்பட்ட நிலம் நந்தவனப்புறமாக விற்றுக்

குடுத்தோம் சபையோம் தெங்காயிரமும் காச்சன் நூறு தெங்கின்

போகங்கொண்டு ஓ..... ப

4. பின்பிச்செய் உண்டு பூ நந்தவானம் செய்யவும் வைச்சது பன்மாகேசுவரர் ரட்சை.

ஆனால் இக்கல்வெட்டில் சண்டேசுவரர் பெருவிலையாகவோ, ஆதிசண்டேசுவரர் அருளால் என்றோ குறிப்பிடப்படவில்லை என்பது இங்கு நோக்கத்தக்கது. விற்றுக்குடுத்தோம்சபையோம்என்றவரிகளிலிருந்துசாத்தனூர் மகாசபையின் நிர்வாக செயல்பாட்டை மட்டுமே இங்கு காணமுடிகிறது. ஆக, மிகவும் தெளிவாகவும், உன்னதமாகவும் நிலவிலையாவணங்கள் தொடர்பான செயல்பாடுகளுக்கும், கோயில் நிலம் சார்ந்த பரிவர்த்தனைகளுக்கும் சண்டேசுவரர் இராஜராஜன் காலத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்றிருக்கிறார் எனலாம்.

திருவெண்காடு, சுவேதாரண்யேசுரர் கோயில் கிழக்கு உள்கோபுரம் இடதுபுறம்சோழன்இராசகேசரிஇரண்டாம்ஆட்சியாண்டுக்கல்வெட்டொன்று, (கி.பி. 952) பார்த்திபசேகரத் தெரிஞ்ச கைக்கோளரில் அய்யன் வேம்படிகள் சிறந்த முறையில் இறைவனுக்கு ஒரு கலம் அமுது படைக்க அறுபது கழஞ்சு பொன் வைத்தார். நாங்கூர் சபையார் அப்பொன்னைக் கொண்டு நிலம் வாங்கி அமுதுபடைக்க ஒப்புக் கொண்டனர் என்று குறிப்பிடுகிறது. இக்கல்வெட்டின் இறுதி வரிகளில் விற்றுக்குடுத்தோம் நாங்கூர் சபையோம் என்று தான் குறிப்பிடப்படுகிறது. இக்கல்வெட்டிலும் சண்டேசுவரப் பெருவிலை என்றோ, ஆதி சண்டேசுவரர் என்றோ குறிப்பிடப்படவில்லை. ஏனெனில் அவ்வழக்கம் அப்பொழுது இல்லை என கணிக்க முடிகிறது.

மேலும், சேலம் மாவட்டம், கருப்பூர், கைலாசநாதர் கோயில் கருவறை தெற்குக் குமுதப்படையில் அமைந்துள்ள மூன்றாம் ராசராசனின் 26-ஆம் ஆட்சியாண்டு (கி.பி.1244) கல்வெட்டொன்று, சேலம் சுற்றிய சேலநாட்டுப் பொன்பரப்பியில் பொன்பரப்பீசுவரமுடையார் கோயிலில் சேரமான் பெருமாள் திருக்காவணத்தில் இறைவனுக்கு அறம் கொடுக்கக் கூடிய கூட்டத்தில் சிரீருத்திரர், சிரீமகேசுவரர், பலமண்டலத்து தேசாந்திரிகள், வீரபத்திரர், மத்தகம் வெட்டிகள், கூடல் பிறிகள், மூல சேதிகள், நம்பிள்ளைகள், தொண்டும் பிசகுப் பெற்றார், கவரிப்பிணாப் பிள்ளைகள், கைக்கோளர் ஆகியோர் குறைவறக் கூடியிருந்த இந்த நாட்டுக் கருப்பூரில் உடையார் உய்யக் கொண்ட நாயனார்க்கு அறங்குடுத்த பரிசாவது பற்றி குறிப்பிடுகிறது. இக்கல்வெட்டில் காட்டப்பெறும் நிர்வாகத்தினர் உத்தரமேரூர் மகாசபை காட்டக்கூடிய வேதம் படித்த பிராமணர்களை மட்டும் அல்ல என்பது இங்கு நோக்கத்தக்கது. மேலும் இக்கல்வெட்டின் தொடக்கம் கீழ்க்கண்டவாறு சண்டேசுவரரின் போற்றியோடு அமைகிறது.

1. ஸ்வஸ்திஸ்ரீ சண்டேசுரன் ஓலை சாகரஞ்சூழ் வையகத்து கண்டீசன் கருமம்

2. ஆராய்க பண்டேய் அறம் செய்தான் செய்தான் அறங்காத்தான் பாதம்
3. திறம்பாமல் சென்னிமேல் வைத்து ஆதித்தனடித் திரிபுவனச் சக்கரவத்திகள் ஸ்ரீ இராசராச தேவர்க்கு யாண்டு 26வது ……….

இக்கல்வெட்டில் இடம்பெற்றுள்ள பண்டேய் அறம் செய்தான் அறங்காத்தான் என்ற சொற்கள் மிகவும் ஆராயத்தக்கவை. நாம் மருதத்திணையின் மற்றொரு நிலப்பரப்பான வளமையான பொருநையாற்றின் கரையில் அமைந்துள்ள திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ள நெல்லையப்பர் கோவில் கல்வெட்டுகளில் இடம் பெற்றுள்ள சண்டேசுவரப் பெருவிலையைக் குறிப்பிடும் ஒரு கல்வெட்டையும் நம்முடைய இந்த ஆய்விற்கு வலுசேர்க்கும் ஆவணமாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். நெல்லையப்பர் கோயில் இரண்டாம் பிரகாரம் தென்சுவர் (வெளியே) சடையவாமன் வீரபாண்டியனின் நான்காம் ஆட்சியாண்டு, கி.பி.1301 கீழ்வேம்ப நாட்டுத் திருநெல்வேலிக் கைக்கோளச் சேனாபதி திருநெல்வேலியுடையாருக்கு அறுகும், சிறுதாளிப்பூவும் சாத்தி வழிபட விரும்பி அப்பணிக்காக திருவிடைக்கட்டு மடத்தில் இருக்கும் நம்பியாரூரரான ராக்கதப் பெருமாளையும், நம்பி ஆரூரையும் நியமித்தார். அப்பணி செய்யும் அவ்விருவர் வாழ்வதற்காக பதியிலாரிடமிருந்து நிலம் விலைக்குப் பெற்று இப்படி சம்மதித்து விலைப்பிரமாணம் பண்ணிக் குடுத்தோம் ஆதிசண்டேசுவர தேவற்கு அவர்கட்குச் சீவிதமாக அளித்தார்.

திருப்பாதிரி புலியூர் இறைவன் கோவியில் பணியாளர்களுக்கும் கோவில் கணக்கருக்கும் சிறு முறி (முறுகல்) ஏற்பட்டது. திருப்பாதிரி புலியூர் புறம் போக்கு நிலமும், விளைநிலமும், புஞ்சைநிலமும் அதே போல் உட்கிடை ஊர்களில் (பிடாகை) புறம் போக்கு நிலமும், விளைநிலமும், புஞ்சைநிலமும் இறைவன் பெயரில் உரிமையாக (திருநாமத்து காணி) அனுபவித்து கொண்டிருக்கும் வேளையில் அரசர் பெருமாள் விக்கிரமபாண்டிய தேவர்கு பட்டம் ஏற்ற மூன்றாவது நாளில் விக்கிரமபாண்டிய காளிங்கராயர் இக்கோவிலில் சுப்பிரமணிய பிள்ளையாரை எழுந்தருளச் செய்து பிள்ளையாருக்கு இரண்டு மா அளவு நிலத்தை சண்டேசுவர பெரும் விலையாக வாங்கி கல்வெட்டு பொறித்த போது இவ்வூரில் வாழும் பிராமணர் இவ்வூர் எமது பிரம்ம சேத்திரம் (பிராமணர் வயல்) எனவே சண்டேசுவர பெருவிலை வாங்கக்க கூடாது இது எமக்கான உரிமை நிலம் என்று பிராமணர்கள் உரிமை கோரியதை ஒரு கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகிறது. இக்கல்வெட்டிலிருந்து பிரம்மதேய ஊர்களின் நிலங்கள் அவர்களின் அதாவது பிராமணர்கள் உறுப்பினர்களாக இருந்த மகாசபை மூலமே விற்கப்பட்டும் வாங்கப்பட்டும் வந்தது என்பதை அறிய முடிகிறது. ஆனால் இடைக்காலச் சோழர்காலத்தில் இந்நிலை மாறி சண்டேசுவரப் பெருவிலை என்ற நிலை ஏற்பட்ட பொழுது அதனை முன்னதாக பிரம்மதேய ஊர்களை தானமாகப் பெற்று அனுபவித்து ஏகபோக உரிமை கொண்ட பிராமணர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் வாதிட்டதை இக்கல்வெட்டு பதிவு செய்கிறது.

சண்டேசுவரர் நிலவுடைமைச்சமூகத்தின் பிரதிநிதியாக உருவெடுத்தது எவ்வாறு? ஏன்?

முதலாம் இராஜராஜன் தம் எடுப்பிச்ச திருக்கற்றளியில் சோழர்களின் ஆட்சிக்காலத்தின் தொடக்க நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்த தேவார மூவருள் ஒருவரான சுந்தரர் வரலாற்றை ஓவியமாகத் தீட்டியுள்ளார். மேலும் தேவாரத் தொகுப்பும், ஓதுவார் முறையும், பதிகங்களுக்கான தளிச்சேரி ஆடற்பெண்டிரும், தமிழிசைவாணர்களின் இசையருவியும் இவர்தம் கற்றளியில் மிளிரச்செய்தார் என்பதை நாம் அறிவோம். சுந்தரரின் திருத்தொண்டத் தொகையில்,

"மெய்ம்மையே திருமேனி வழிபடா நிற்க
வெகுண்டெழுந்த தாதைதாள் மழுவினால் எறிந்த
அம்மையான் அடிச்சண்டிப் பெருமானுக் கடியேன்"

என்று சண்டேசுவரரை அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவராக வைத்து பாடுகிறார் சுந்தரரர். ஆனால் சுந்தரர்க்கு முன்பே, "மாணி பால்கறந்து ஆட்டி வழிபட நீணு லகெலாம் ஆளக் கொடுத்த என் ஆணியைச் செம்பொன் அம்பலத்துள் நின்ற தாணுவைத் தமியேன் மறந்து உய்வனோ" - (திருமுறை: 5:2:4) என்று திருநாவுக்கரசு நாயனார் சண்டேசுவரரை தமது தேவாரத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திருஞானசம்பந்தரும் தனது தேவாரப் பதிகங்களில் சண்டேசுவர நாயனாரின் சிவபக்தியையும், அவர் இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட விதத்தையும் பல இடங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். சண்டேசுவரர் பசுக்களின் பாலைக் கொண்டு சிவபெருமானுக்கு நன்னீராட்டு செய்தபோது, அதற்கு இடையூறு செய்த தனது தந்தையின் கால்களை மழுவினால் துண்டித்த வரலாற்றைச் சம்பந்தர் பாடுகிறார்.

"பீரடைந்த பாலதாட்டப் பேணா தவன்தாதை"
"வேரடைந்து பாய்ந்ததாளை வேர்த்தடிந் தான்றனக்குத்"

"தாரடைந்த மாலைசூட்டித் தலைமை வகுத்ததென்னே"- திருப்பாதிரிப்புலியூர் பதிகம் (1.48.7) மேலும் திருக்கோளிலிப் பதிகத்தில் மணலால் இலிங்கம் செய்து ஆற்றில் பால் அபிஷேகம் செய்த விசாரசருமாவுக்கு (சண்டேசுவரர்), அவர் தந்தை செய்த இடையூறால் நிகழ்ந்த செயலையும், அதற்குப் பரிசாக இறைவன் "சண்டீசன்" எனும் பதவியளித்ததையும் குறிப்பிடுகிறார்.

"வந்தமண லாலிலிங்கம் மண்ணியின்கட் பாலாட்டுஞ்"
"தந்தைதனைச் சாடுதலுஞ் சண்டீச னென்றருளிக்"

"கொந்தணவு மலர்கொடுத்தான் கோளிலியெம் பெருமானே" திருக்கோளிலி பதிகம் (1.62.4) மேலும், சிவபெருமானுக்குப் படைக்கப்பட்ட

நிர்மாலியப் பொருட்களுக்கு (உணவு, உடை, மாலை) சண்டேசுவரரை அதிகாரியாக்கிய பெருமையைச் சம்பந்தர் திருப்பிரமபுரம் பதிகத்தில் போற்றுகிறார். சண்டேசுவரரின் பக்தியை சீரடைந்த கோயில் மல்கு சேய்ஞலூர் என அவர் பிறந்த ஊரோடு இணைத்துப் பல பாடல்களில் சிறப்பித்துள்ளார்

பெரியபுராணம் காட்டும் சண்டேசுவரர் வரலாறு விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் அமைகிறது. சோழநாட்டின் மண்ணியாற்றங் கரையிலுள்ள சேய்ஞலூரில் எச்சதத்தன்- பவித்திரை என்போருக்கு மகனான விசாரசருமர் தன் சிவபூசைக்கு இடையூறு விளைவித்த தந்தையின் காலை மழுவால் வெட்டினார். அப்போது சிவலிங்கத்தில் இருந்து சிவன் வெளிப்பட்டு "தொடுத்த இதழி சூழ்சடையார் துணைத்தாள் நிழற்கீழ் விழுந்தரை எடுத்து நோக்கி 'நம் பொருட் டால் ஈன்ற தாதை வீழ எறிந்தாய் அடுத்த தாதை இனி உனக்கு நான்' என்று அருள் செய்தனைத் தருளி மடுத்த கருணையாற் றடவி உச்சி மோந்து மகிழ்ந்தருள" என விசாரசருமரை தன் மகனாக ஏற்று, அவருக்கு சண்டிகேசுவர பதவி அளித்ததையும், 'நாம் உண்டகலமும் உடுப்ப னஞ் சூடுவனவும் உனக்காகச் சண்டீசனுமாம் பதந்தந்தோம்' என்று சிவன் தன் சொத்துக்கள் யாவற்றையும் விசாரசருமருக்குக் கொடுத்தார் என்கின்றது பெரிய புராணம்.

தேவாரமூவரின் பாடல்களில் காட்டப்படும் சண்டேசர், இராஜராஜன் பெரிய திருக்கற்றளியில் தனிச் சிற்றாலயமாக இடம் பெற்றுவிட்டார். உண்மையில் சண்டேசரின் தனித்துவமென்ன? சோழப்பேரரசர்கள் தொடங்கி அவர்தம் மெய்யியல் என்னவென்று நோக்கினால், சண்டேசுவரர் என்ற தேவாரம் காட்டும் நாயன்மார் ஒரு சிவத்தொண்டன் மட்டுமல்ல. அது ஒரு குறியீடு. பண்டைத்தமிழ்ச்சமூகத்தின் தொல்மரபு நீட்சியான அறச்சீற்றத்தின் வெளிப்பாட்டைக் காட்டிய ஒன்று. அறம் ஒன்றே அரசர்க்கு அணி. அதனைக் குலைப்போர் இரத்த உறவேயாயினும் அறுபட்டு நிற்றல் வேண்டும் என்ற பண்டைத்தமிழரின் வாழ்வியல் அறத்தை கோப்பெருஞ்சோழனும், கண்ணகி நீதி கேட்ட பாண்டியனும் சான்றுரைத்ததை நாம் அறிவோம். அந்த மரபை பேரரசர் நிலைநிறுத்தவும், யாவர்க்குமார் அறமென்ற நிலையை நாட்டவும் புதியதொரு பரிணாமத்தை ஊர்ச்சபைகளிலும், கோயில் நிர்வாகத்திலும் கொணர்கிறார் எனத் தெளியலாம். ஏனெனில் இராஜராஜனின் காலத்தில் தான் அவர்தம் சோழப்பேரரசுக்குட்பட்ட பகுதிகளில் உள்ள நிலங்கள் அளக்கப்பட்டன. நிலவுடைமைச் சமூகத்தின் முழுமையான இலக்கணக் கூறுகளை சோழப்பேரரசு தமிழகத்தில் நிலை நிறுத்தியது என்பதை பேராசிரியர் சுப்பராயலு அவர்கள் தமது ஆய்வு நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். சோழர்களுக்கு முன்பாக பல்லவர்களின் கற்றளிகளில் குறிப்பாக காஞ்சி கைலாசநாதர் கோயிலில் சண்டேசர் சிற்பம் உள்ளது. இதுவே காலத்தால் முந்தியதாகும். அச்சிற்பத்தில் அவர் இறைவனுக்கு அருகில் கைகளைக் கட்டியபடி பணிவாக நின்று கொண்டிருக்கிறார். ஆனால் சோழர்களின் கற்றளிகளில் அவர் அமர்ந்த நிலையில், கையில் மழுவேந்தியவாறு காட்டப்படுகிறார். சிற்சில கற்றளிகளில் மழு ஆயுதமானது தண்டு போன்று உருளையாகவும் வடிக்கப்பட்டுள்ளது.

முதலாம் இராஜராஜ சோழன் காலத்தில் உள்ளாட்சி நிர்வாகம் மிகவும் வலுவாகவும், தன்னாட்சி அதிகாரம் கொண்டதாகவும் இருந்தது. ஊரவை அல்லது உள்ளாட்சி நிர்வாகம் இராஜராஜன் காலத்தில் செம்மைப்படுத்தப்பட்டன. ஊரவை என்பது ஊர்களில் இருந்த பொதுச்சபை ஆகும். நிலம் வைத்திருக்கும் வரி செலுத்தும் ஆண்கள் அனைவரும் இதன் உறுப்பினர்களாக இருக்கலாம். இது உத்தரமேரூர் காட்டும் சபை உறுப்பினர்களின் தேர்விலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டது என்பதைக் காண்கிறோம். ஊர் நிலங்களை நிர்வகித்தல், நீர்ப்பாசனக் குளங்களைப் பராமரித்தல் மற்றும் வரி வசூலில் ஈடுபடுதல், ஊர்ச்சபையும், கோயில் நிர்வாகமும் இணைந்து செயல்படுவதற்கான அமைப்பை ஏற்படுத்துதல் ஆகியனவும், உள்ளாட்சி அமைப்புகளில் பேரரசின் நேரடித் தலையீட்டைக் குறைத்து, அவை தன்னாட்சியுடன் செயல்படுவதும் உறுதி செய்யப்பட்டது. தஞ்சைப் பெரிய கோயில் கல்வெட்டுகள், ஊர் சபைகள் கோயிலுக்கு வழங்க வேண்டிய நெல் மற்றும் சேவைகளை எவ்வாறு முறையாகச் செய்தன என்பதைக் காட்டுகின்றன.

சோழர் காலத்திய இந்த ஊரவை அமைப்பானது பண்டைத்தமிழர்களின் சங்க காலத்திய ஊரவை மற்றும் மன்று ஆகியவற்றின் செயல்பாட்டினை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக கட்டமைக்கப்பட்டது. ஊர் நிலங்களின், நிலத்தின் கண் அமையும் நீர்நிலைகளின் தலைவன் கிழான் என்ற நிலையில் அந்நிலங்களின் பயன்பாடுகள் யாவும் கிழானின் அதிகாரத்திற்குட்பட்டதாகவும், உரிமையுடையதாகவும், முழுமையான தன்னிச்சையான செயல்பாடுகளை உடையதாகவும் திகழ்ந்த நிலையை நாம் முதலில் கீழ்க்கண்டவாறு பார்க்கலாம்.

சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் கிழார் மரபு

கிழார் என்ற சொல் உரிமைப் பொருள் கொண்ட நிலையில் இவை குழு என்ற வேர் நிலையிலிருந்து தொடங்கிக் குடி நிலைக்கு மாறிய மூத்தோர் (அ) தலைவன் என்ற நிலைக்கு மாறிய அரசியல் செல்வாக்கு பெற்ற குறிப்பிட்ட ஊர்களுக்குத் தலைவன் அந்த ஊருக்கு எல்லா வகையிலும் உரிமையுடையவன். இந்த ஊர் பழைய ஊர்களாகவும், இருக்கலாம் அல்லது தண்ணடை பெற்ற ஊராகவும் இருக்கலாம். வேந்து சமூகத்தில் எவையேனும் ஒரு வேந்துக் குடிக்குக் கீழ் தானைத் தலைவனாக வேந்துவிடு தொழிலில் ஈடுபட்டு, வேந்தனைக் காக்கும் கடமையும், உரிமையும் உடையவனாகவும், அறம்கூறும் உரிமை கொண்டவனாகவும் உள்ளான்.

இந்நிலையானது பழந்தமிழ்ச்சமூகத்தில் நடைபெற்ற அரசுநிலை செயல்பாடுகளாகும். இதில் வேந்தன் என்பவன் நாற்திணைக்கும் தலைவனாக உயர்ந்தவன். முல்லைத்திணையிலிருந்தே தமிழகத்தில் அரசுருவாக்கம் தோன்றியுள்ளது என்பதை தமிழக அகழாய்வுகள் மெய்ப்பித்த போதிலும், மருததத்திணையில் தான் அது வளர்ச்சியின் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது என்பதை ஆற்றங்கரையோர நகரங்களின் அகழாய்வுகள் துல்லியமாகக் காட்டி நிற்கின்றன. ஏனெனில் அவை வணிகத்தினாலும், எழுத்தின் வளர்ச்சியாலும்

முக்கியத்துவம் வாய்க்கப் பெற்றன. இத்தகு மருதத்திணை ஊர்களின் குறிப்பாக காவிரியாற்றின் வடகரை மற்றும் தென்கரைத் தலங்களில் அமையப் பெற்றுள்ள பாடல்பெற்ற சிவத்தலங்களில் இடம் பெற்றுள்ள கல்வெட்டுகளில் சிவபெருமான், “இவ்வூருடைய நாயனார்“ என்று பொறிக்கப்பட்டுள்ளார். ஆக, சிவபெருமான் பக்தி இயக்க காலத்தில் மருதத் திணையின் தலைவனாக உயர்ந்து நிற்பதாக தேவாரப் பதிகங்களும் இதனை எடுத்தியம்புகின்றன. மருதத்திணையின் நிலம் “ஊர்“. ஊரின் தலைவன் கிழார் என்று சங்க இலக்கியங்கள் இயம்புகின்றன. கிழார்களின் கூட்டமைப்பு வேத்தவை என்பதாக இராகவையங்கார் கூறுகிறார். இந்த கிழார் மரபு மிகச் சிறந்த பங்களிப்பை சமயத்திலும் அளித்து, தன்னுடைய பண்டைய தொல்மரபை தக்க வைத்துக் கொண்டதன் செயல்பாடுகளில் ஒன்றாக நாம் சண்டேசுவரர் வரலாற்றை அணுகவியலும்.

கிழார்கள் யார்?

தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டில் (ETE No.84) பரம்பன் கோகூர் கிழார் மகன் வியக்கன் கோபன் கணதேவன் என்றும், பெருந்திணை நல்லங்கிழான் (AVNM.1, p.67-69) என்ற இரண்டு கல்வெட்டுகளிலும் ஊர்த் தலைவர் என்றே வழங்கப்படுகிறது. இக்கல்வெட்டு சான்று கிழார் ஒரு குறிப்பிட்ட பிரதேசத் தலைவர் (அ) ஊர்க்குத் தலைவர் என்பதும் தெளிவாகிறது. உரிமையானது அந்த ஊரின் பால் உருவாகிறது. நீடூர் கிழவோன், சிறுகுடிப் பண்ணன் போன்றோர் வேளிர் குடிக்கு உரியவர்களாவர். எனவே கிழார்களில் சிலர் வேளிர்களாகவும் உள்ளனர்.

கிழார் பற்றிய கல்வெட்டுகள்

'தேப்பாலி' எனப்படும் சுனையின் அருகில் பிற்காலத் தமிழ் - பிராமி கல்வெட்டுள்ளது. இக்கல்வெட்டு தென்பிராமி எழுத்துச் சாயல் உடையதாக ஐ. மகாதேவன் குறிப்பிட்டுள்ளார். அக்கல்வெட்டில், “பரம்பன் கோவூர் கிழார் மகன் வியக்கன் கோபன் கணதேவன் தொட சுனை“ (ETE, No.84) என்பது இக்கல்வெட்டு வாசகம். இக்கல்வெட்டு சுமார் கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டு எனலாம். இக்கல்வெட்டில் கணதேவன் என்பதில் 'ண்' மெய் சேர்த்து கண்ணதேவன் என்றும் ‘தொட' என்பதில் 'ட்” மெய் சேர்த்து 'தொட்ட' என்றும் கொள்ள வேண்டும். பரம்பன் கோவூர் என்ற ஊரின் கிழாரின் மகன் வியக்கன் கோபன் கண்ணதேவன் இந்த சுனையைத் தோண்டுவித்தான் என்பது இதன் பொருள். இதில் இக்கிழார் ஊர்த் தலைவர் நிலையில் உள்ளார் என்பது நோக்கத்தக்கது.

இரண்டாம் கல்வெட்டாக கிழான் என்ற சொல் கிடைத்துள்ளது. இக்கல்வெட்டில், “கேட்டாருலவியப் பெருந்திணை நல்லங்கிழான் எஇனங் குமானும்“

(AVNM, 1, P.67-69) இக்கல்வெட்டில் ‘நல்லங்கிழான்' என்ற சொல்

குறிப்பிடப்படுகிறது. இதனை பேராசிரியர் ஒய். சுப்பராயலு அவர்கள் ஊர் நிலத்துக்கு உரிமையுடையவர்களில் ஒருவன் எனக் குறிப்பிடுகிறார். இக்கல்வெட்டின் காலமாக கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம் என்கிறார்.

பாண்டியர்கள் வேளாளர்களுக்கும், அமைச்சர்களுக்கும் காவிதிப்பட்டம் வழங்கியுள்ளனர் என்பது தெளிவாகிறது. இரண்டு பிராமிக் கல்வெட்டுகள் காவிதி பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. முதலிரண்டு கல்வெட்டுக்களும் மதுரைக்கு வடக்கே மேலூர் செல்லும் தேசிய நெடுஞ்சாலையில் கத்தப்பட்டி என்ற கிராமத்தில் பிரிந்து வடமேற்கு நோக்கிச் சென்றால் மாங்குளம் என்ற ஊரினை அடையலாம். இதற்கு அருகில் மீனாட்சிபுரம் என்ற ஊர் உள்ளது. இவ்வூரை அடுத்து தெற்கு வடக்காக அமைந்துள்ள குன்று 'ஓவா மலை' என்று மக்களால் அழைக்கப்படுகிறது. இதில் அமைந்துள்ள இயற்கையான ஐந்து குகைகளில் சமணர்களுக்குக் கற்படுக்கை எடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் மொத்தம் ஆறு தமிழ். பிராமி கல்வெட்டுகள் உள்ளன. இதில் இரண்டு காவிதிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. இக்கல்வெட்டுகளில் நான்காவதாக அமைந்த இக்கல்வெட்டு. இதன் காலம் இரண்டாம் நூற்றாண்டு ஆகும்.

1. கணிஇ நதஸிரிய் குவ(ன்)....... வெள் அறைய் நிகமது காவிதி இய் காழிதிக அந்தை அஸுதன் பிணஉ கொபிதோன்

2. எருகாடு (ஊ)ரு காவிதி கோன் கொறிய பளிய்

கொறிய என்ற சொல்லிற் 'ற்' மெய் சேர்த்து 'பளிய்' என்பதில் சேர்த்து பள்ளிய் என்றும் கொற்றிய என்றும் கொள்ளலாம். இதன் பொருள் எருகாடு ஊரைச் சேர்ந்த காவிதி கோன் என்பவரால் இக்குகைத்தளம் அமைக்கப்பட்டது என்பதாகும்.

காவிதி என்ற சொல்லை போலவே குடும்பிகன் என்ற சொல்லும் கிழார் என்ற சொல்லின் மாறுபட்ட வடிவம் என்ற வகையில், குடும்பிகன் என்பது குடும்பின் தலைவன் என்று பொருள் கொள்ளப்படும். பிராமி கல்வெட்டுகளில் ஒரு கல்வெட்டு குடும்பிகன் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. கல்வெட்டு மதுரை நகருக்குத் தெற்கே 5 கி.மீ. தொலைவில் திருப்பரங்குன்றின் மேற்குப்பகுதியில் உயரமான இடத்தில் இயற்கையாக அமைந்த குகையில் உள்ள கற்படுக்கையின் பக்கவாட்டில் மூன்று கல்வெட்டுகள் வெட்டப்பட்டுள்ளன. இதில் மூன்றாவது கல்வெட்டில் குடும்பிகன் என்ற சொல் வெட்டப்பட்டுள்ளது. இதன் காலம் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டு எனக் கணிக்கலாம்.

“எரு காடுர் இழ குடும்பிகன் போலாயன் செய்தா ஆய்சயன் நெடுசாதன்“

எருகாடூர் இழ குடும்பிகன் போலாயன் சார்பாக ஆய்சயன் நெடுசாத்தன் இந்தக் கற்படுக்கையைச் செய்தான் என்று கொள்ளலாம், 'எருகாடுர்' என்ற சொல்லில் 'க்' மெய்யும், 'ஆய்சயன்' என்பதில் 'ர்' ஒற்றும், 'நெடுஞ்சாதன்'

என்பதில் 'த்' மெய்யும் சேர்த்து முறையே எருக்காடூர், ஆய்ச்சயன், நெடுசாத்தன் என்று கொள்ள வேண்டும்.

இவ்வகையில் காவிதி என்ற அடைக் கொண்டவர்களும் கிழார்களின் நிலையிருப்பதை கொண்டு கிழார், காவிதி, குடும்பிகன் என்பது கிழார்களின் வேறுபட்ட நிலை என்பதும் தெளிவாகின்றது. கிழார் என்ற சொல் நகருக்கு வெளியிலும், காவிதி நகரத்திற்குள்ளும், வழங்கப்பட்டமையும், இவர்கள் நிகமம் என்ற வணிகக்குழுவுடனும் தொடர்புடையவர்களாகவும், வணிகர்களாகவும் இருந்துள்ளனர். எனவே கிழார் என்பதன் உரிமை பொருள் விரிவடைகின்றன. கிழார் என்ற சொல் காவிதி, குடும்பிகன் என்ற மாறுபட்ட வடிவங்களில் வேளாண்மை, குடித்தலைவன், புலவர், நிகமம் வணிகக்குழு இவற்றோடு தொடர்புடையதாகவும் உள்ளன. கிழார் என்ற பெயர் பல வகையிலும் உரிமைப் பொருளுடன் பயின்று வருகின்றது.

வடநாட்டின் கஹபதி குடும்ப ஆட்சியின் தமிழில் வடிவமாகக் காவிதி என்பது விளங்கியதுயென ர. பூங்குன்றன், கோ. நாயகம் கூறியதை ஒட்டி அக்கூற்று உறுதிப்படுகிறது. காவிதிப்பட்டம், பாண்டியர்கள் வேளாளர்களுக்கும், அமைச்சர்களுக்கும் வழங்கியுள்ளனர். கிழார்களும் படை வேண்டுவழி வாளுதவியும், வினை வேண்டுவழி யறவுதவியும் (புறம்.179) செய்துள்ளனர். காவிதியும் அவ்வாறேயாக அறிய முடிகின்றது. காவிதி என்ற பட்டம் வெளியிலிருந்து வந்தபடியால் அவை நகரத்திலும், வணிகர் மத்தியிலுமே செல்வாக்குப் பெற்றன. ஆனால் தமிழகத்தின் பெரும்பாலான பகுதிகளில் கிழார் என்ற பெயரே செல்வாக்குச் செலுத்தியது.

சங்க காலத்திய கிழார்களே அய்யனார்/சாத்தன்

கிழார்கள் ஊரின் தலைவர்களாக நிலத்திற்கும் நீர்நிலைகளுக்கும் அதிகாரம் மிக்கவர்களாகவும், அதனை பாதுகாக்கும் வலிமை படைத்தவர்களாகவும் விளங்கினர். சோழர்கால அய்யனார்களின் சில சிற்பங்களை நோக்கினால் நமக்கு இது தெற்றென விளங்கும். அய்யனார் ஊர்த்தலைவனே என்பதற்கு மற்றுமொரு சான்றாக அமைவது எசாலம் அய்யனார் சிற்பம். பிற்கால பல்லவர் காலத்திய இச்சிற்பத்தின் அமர்வு நிலை மகாராஜலீலாசனம் ஆகும். ஒரு தலைவன் மிடுக்குடன் சபையில் அமர்ந்திருக்கும் எழில் வடிவத்தை இச்சிற்பம் காட்டுகின்றது. நடுநாட்டு சிற்பங்களில் சோழர்காலத்திய பேரங்கியூர் அய்யனார் சிற்பம் குறிப்பிடத்தக்கது. சோழர்கள் காலத்தில் அய்யனார் பரிவார தேவதையாய் ஆகிவிட்ட நிலையில் கோயில் சுற்றுச்சுவர்களின் ஓரம் சோழர்கால அய்யனார் சிற்பங்கள் காணப்படுவது கண்கூடு. பராந்தக சோழனின் புள்ளமங்கையில் அன்னையர் எழுவருடன் அய்யனார் அமர்ந்துள்ளார். விழுப்புரம் ஐயூர் அகரத்தில் உள்ள அய்யனார் கையில் செண்டு வைத்துள்ளார். செண்டு என்பது அதிகாரத்தின் அடையாளமாகும். சங்கப்பாடல்கள் பலவற்றை இயற்றிய புலவர்கள் சாத்தன் என்னும் பின்னொட்டுப் பெயரைக் கொண்டுள்ளனர். பாண்டியன் கீரன்

சாத்தன், கருவூர் சேரமான் சாத்தனார் என்ற அரசர்களும் சாத்தன் பெயரைச் சூடியிருந்தனர். தெய்வத்தாற்பெயர் பெற்ற புலவர்களில் சாத்தன் என்று தெய்வத்தாற் பெயர் பெற்றவர்களேகூடுதலாக இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இராஜராஜனின் திருப்பட்டூர் கற்றளி

உறையூருக்குக் கிழக்கேயிருந்த பிடவூரில் 'அறப்பெயர் சாத்தான்' என்ற தெய்வம் இருந்ததாகப் புறநானூற்றிலிருந்து தெரிகின்றது. இப்பிடவூர் தற்போது திருப்பட்டூர் என்றழைக்கப்படுகிறது. திருப்பட்டூர் மாசாத்தனே சேரமான் பெருமாள் நாயனாரின் திருக்கயிலாய ஞான உலாவினை எழுத்தாக்கம் செய்தவர். சங்க காலத்திற்கு முன்பிருந்தே அய்யனார் வழிபாடு நடைபெற்று வந்த பிடவூரில் பக்தி காலத்தில் அய்யன் வைதீக மரபோடு இணைக்கப்பட்ட காலத்தில் இது நடந்தது. இதனை சேக்கிழார் பெரிய புராணத்தில் பதிவு செய்கிறார். முதலாம் இராஜராஜ சோழன் காலத்தில் கட்டப்பட்ட திருப்பிடவூர் அய்யனார் தனிக்கோயிலில் உள்ள அய்யனார் சிற்பம் கையில் ஓலைச்சுவடிகளை வைத்திருப்பதாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

"கீர் சான்ற விழுச்சிறப்பிற்
சிறுகண் யானைப் பெறலருந் தித்தன்
செல்லா நல்லிசை யுறந்தைக் குணாஅது
நெடுங்கை வேண்மா னருங்கடிப் பிடவூர்
அறப்பெயர்ச் சாத்தன் கிளையேம் பெரும"- புறம், 395.

சோழநாட்டுப் பிடவூர் கிழார் மகன் பெருஞ்சாத்தனை மதுரை நக்கீரர் பாடியுள்ள இப்பாடலில் வேண்மானுக்குச் சொந்தமான பிடவூரில் சாத்தன் என்ற தெய்வம் இருந்ததாகவும், அந்தக் கடவுளின் கிளை நாங்கள் என்று நக்கீரர் கூறுவதைக் காண்கிறோம். அறத்தால் புகழ் பெற்ற சாத்தன் என்று அடிக்குறிப்புரையில் கூறப்பட்டுள்ளது. அறத்தால் பெயரைப் பெற்ற சாத்தன் என்றும் கொள்ளலாம். நக்கீரர் பாடிய பிடவூர் கிழார் மகனும் பெருஞ்சாத்தன் என்று அழைக்கப்பட்டதால் இந்த அறப்பெயர்சாத்தனாகிய கிழான் தர்மசாஸ்தா அதாவது ஊர்களின் கிழார்கள் அறத்தைக் காப்பவர்கள் என்பது தெளிவாகின்றது.

அய்யனாரும் சண்டேசுவரரும்

“ஐ“ என்றால் தலைவன் என்பது அறிந்ததே. “சண்டம், ஈசுவரர்“ என்ற இரு சொற்களின் கூட்டமைப்பே சண்டேசுவரர். “சண்டம்“ என்றால் மிகக் கடுமையான, வலிமையான, பெருமை உடைய என்று பொருள். “ஈசுவரர்“ என்றால் அனைவர்க்கும் சமமாக அறத்தின் வாயிலாக பகிர்ந்து அளிப்பவர் என்று பொருள். அறத்தைக் காப்பவராகவும், தொடர்ச்சியாக அறச் செயல்கள் நடைபெறுவதற்கான தலைமையைக் கொண்டவராகவும் அதற்கான வலிமையும், கடுமையும் கொண்டவராக, அதனால் பெருமை

உடையவராக சண்டேசர் கருத்துரு தமிழ்ச்சமூகத்தில் உருவாக்கப்பட்டது. சிற்பங்களில் அய்யனாரின் அமர்வு போன்றதாகவே சண்டேசுவரர் சிற்பமும் கையில் தண்டு அல்லது மழு ஏந்திய நிலையில் பீடத்தின் மீது அதிகாரத்தின் அறவடிவாகக் காட்டப்படுகிறார். மேலும் தலைவன் என்பது எப்படியொரு பதவியோ அது போலவே சண்டேச்சுரம் என்பதுவும் ஒரு பதவி. நமக்குக் காட்டப்பட்ட தேவார இலக்கியங்களும், பெரியபுராணமும், சண்டேசர் புராணமும், விசாரசருமர் என்ற தாதை தாள் அறிந்த அறச்சீற்றங் கொண்டவர் சண்டேசுவரராய் திருக்கோவில்களில் அமர்ந்த, சண்டேசுவரர் என்ற பதவியை இறைவனிடம் பெற்ற ஒருவரைத் தான். ஆனால் தமிழ்ச்சமூகத்தில் கிழார்களின், அய்யனார்களின் ஒரு மாற்று வடிவமாகவே சண்டேசுவரர் படிமக்கலையை சோழர்கள் வளர்த்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

விரிந்த நிலப்பரப்பின் அறத்திற்கு அதிகாரம் பெற்றவர்களாய் விளங்கிய இராஜராஜனும், இராஜேந்திரனும் தங்களை சிவபெருமானின் ஆசி பெற்று கொன்றை மாலை சூட்டப்பெற்ற சண்டீகேசுவரர்களாய் நினைத்துக் கொண்ட நிலையை, பெரிய கோயிலின் சண்டேசர் சிற்றாலயத்தின் சண்டேசரும், கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தின் சண்டேச அனுக்கிரக மூர்த்தி சிற்பம் நமக்கு உணர்த்தி நிற்கிறது. ஏனெனில் அறம் என்பதை கைக்கொண்ட அய்யன்கள் கையில் செண்டு ஏந்தினாலும், தண்டு ஏந்தினாலும், சாட்டை ஏந்தினாலும், மழு ஏந்தினாலும், செங்கோல் பிடித்தாலும், வாளோடு நின்றாலும் அத்தலைவர்கள் அந்த நிலத்திற்கும் நீருக்கும் உரிமை கொண்ட மக்களின் அறநெறியைக் காப்பவர்களே.

ஆதலால் சண்டேசுவரர் என்ற தமிழ்நாட்டுக் கோயில்களின் சிற்பங்கள் வாயிலாக கையாளப்பட்ட கருத்துரு, கோயில் நிர்வாகத்தில் நிலங்களைப் பற்றிய பரிவர்த்தனைகள் யாவற்றிற்கும் அதிகாரம் மிக்க வழிபாட்டு மரபாகக் காட்டப்பட்ட சங்க கால கிழார்களின், நாட்டார் வழக்காற்றின் அய்யனார்களின், வணிகர்களின் சாத்தன்களின் நிலைப்பாடே ஆகும். தமிழ்ச்சமூகத்தின் ஆணிவேரை நன்குணர்ந்த சோழப்பேரரசு பிரம்மதேயங்களை வழக்கொழித்து அனைவருக்குமான ஊர்ச்சபைகளை உருவாக்குவதற்கு இம்மரபை கையிலெடுத்து வெற்றிகரமாக செயல்படுத்தியுள்ளது என்பதை கல்வெட்டுகள், சிற்பக்கலை, சங்க கால கிழார் மரபு இவற்றிலிருந்து நாம் அறிய முயலாம்.

நூற்பட்டியல்

சுப்பிரமணியன், தி. நா. 2011. கல்வெட்டுச் சொல்லகராதி (EPIGRAPHICAL GLOSSARY) தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை, சென்னை.

தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுகள் தொகுதி 7, பக். 384 & 385 (திருப்பாதிரிப்புலியூர் கல்வெட்டு)

கிருட்டினன் அ., 2001. சேலம் - நாமக்கல் மாவட்டக் கல்வெட்டுகள் , தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் ,தஞ்சாவூர் - 5

நாகசாமி, இரா. 1969. தஞ்சைப் பெருவுடையார் கல்வெட்டுகள் தொகுதி 1, தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை, சென்னை.

சசிகலா, கோ. 2010. புள்ளமங்கை, தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை, சென்னை.

ஶ்ரீதர், தி.ஶ்ரீ. பொ.ப.ஆ. (இ.ஆ.ப.) 2006. தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டுகள், தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை, சென்னை.

புலவர் இராசு, செ. "செங்குந்தர் வரலாற்று ஆவணங்கள்", தென்னிந்திய செங்குந்த மகாசன சங்கம், சென்னை - 600 001.

பொ.பதி.ஆ. சீதாராம்குருமூர்த்தி. 2007. நாகப்பட்டினம் மாவட்டக் கல்வெட்டுகள், தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை, சென்னை.

டாக்டர் நாகசாமி, இரா. 1979. நன்னிலம் வட்டக் கல்வெட்டுகள் தொகுதி 1, தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை, சென்னை.

தேவாரம், 1949. திருப்பனந்தாள் ஶ்ரீகாசிமடத்து வெளியீடு.

சங்க இலக்கியங்கள் மூலமும் உரையும், கோவிலூர் மடம் வெளியீடு.

சண்டேச அனுக்கிரகமூர்த்தி பல்லவர் கலை, கைலாசநாதர் கோவில், காஞ்சிபுரம்

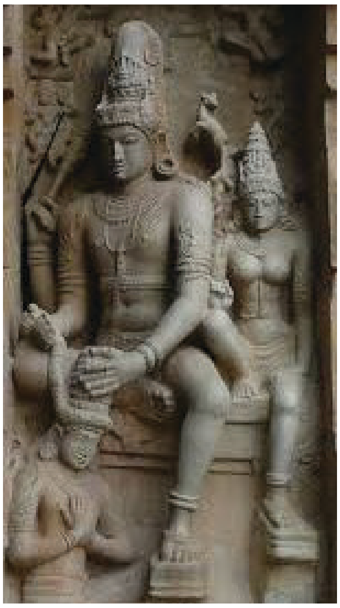

சண்டேச அனுக்கிரகர், கங்கை கொண்ட சோழபுரம்

சண்டேசுவரர், திருக்கச்சி

மன்றில் அமர்ந்துள்ள ஐயன், எசாலம், காஞ்சிபுரம் மாவட்டம், பொ.ஆ.11

சண்டேசுவரர் தனிக்கோவில், தஞ்சை பெரிய கோவில்

Earliest Inscription from Gaṅgaikoṇḍachōl̲apuram Temple: A Historical Analysis

K. Bakialakshmi
Assistant Director
Tamil Nadu State Department of Archaeology
Chennai

Abstract

The inscriptions located at the Gaṅgaikoṇḍachōl̲apuram temple serve as crucial sources for understanding the historical and administrative developments of the Chōl̲a dynasty. A thorough analysis of these inscriptions reveals significant insights into various aspects, including political authority, local governance, land grants, temple administration, and socio-economic conditions of the time. These inscriptions reflect a highly organised state structure and emphasise the pivotal role of temples within medieval South Indian society. They delineate the various divisions and subdivisions of the Chōl̲a Empire.

Many inscriptions have been identified at Gangaikondacholeeswaram, with the inscription of Vīrarajēndra Chōl̲a, the third son of Rājēndra Chōl̲a I, the earliest and most extensive. This particular inscription comprises approximately 216 lines and meticulously details the endowment of lands across various villages within the Chōl̲a Empire, including precise boundary delineations, land measurements and the names of the officials responsible for drafting and recording the endowment in official registers. This paper aims to underscore the importance of the Gaṅgaikoṇḍachōl̲apuram temple inscriptions, with a particular focus on the inscription of Vīrarajēndra Chōl̲a.

Introduction

Gaṅgaikoṇḍachōl̲apuram, recognised as the second capital of the Chōl̲a dynasty, is located in the Uḍaiyārpāḷayam taluk of the Ariyalūr district in Tamil Nadu. This city was established by Rājēndra Chōl̲a I (1012 - 1044 CE), the distinguished son and successor of Rājarāja Chōl̲a I (985-1014 CE). The city was instrumental in the expansion and consolidation of the Chōl̲a Empire during the early 11th century CE. Beginning around 1025 CE, it functioned as the capital for the Chōl̲as, effectively overseeing the political dynamics of southern India with territorial influence extending from the Tuṅgabhadrā River in the north to Sri Lanka in the south.

Rājēndra Chōl̲a I himself bore the title Gaṅgaikoṇḍachōl̲a, on account of his having brought the waters of the Gaṅgā river to the Chōl̲a kingdom after a campaign to the north, who established a new capital named Gaṅgaikoṇḍachōl̲apuram. This city was probably built to commemorate the event and served as the capital of this dynasty for almost 250 years. The Tiruvālaṅgāḍu copperplates poetically mention that after his conquests, Rājēndra Chōl̲a I, "entered his own (capital) town, which, by its prosperity, despised all the merits of the abode of the Gods". The Esālam copperplates state that Rājēndra Chōl̲a I brought the pure water of the Gaṅgā to his country and established the city Gaṅgaikoṇḍachōl̲apuram after his name.

Although many inscriptions are available from different dynasties, including the Chōl̲as, none state that this particular temple was erected by King Rājēndra Chōl̲a I. Through the copperplates, evidence only we can understand that the king Rājēndra Chōl̲a I, to commemorate his victory over the Gaṇgās, established the temple.

Although no inscription explicitly identifies Rājēndra Chōl̲a I as the builder of the temple, evidence from copperplate charters indicates that the temple may have been constructed to commemorate his victorious military campaign in the Gangetic plains.

The inscription of Vīrarajēndra Chōl̲a, the third son of Rajēndra-I, is the earliest and most extensive document of its kind, comprising approximately 216 lines. It records the allocation of lands in multiple villages across the Chola empire, with the intended revenue to be used for religious worship and the maintenance of the temple. The inscription meticulously details the boundaries and measurements of the apportioned lands, the exemptions from taxation, the crops cultivated, and the specific quantities of grains to be provided to the temple by each village. It also records the names of the officials responsible for drafting the endowment, those who verified the documentation, and the individuals who entered the information into the official registers. This comprehensive record exemplifies the efficiency and rigour of Chola administrative practices.

The gifts were ordered by Vīrarajēndra during his fifth regnal year while residing in the royal palace at Kanchipuram. Although this record is singular, it pertains to over six directives issued by the king. The epigraph specifies that the orders would take effect from the regnal years of Rājēndra I and Rājādhirāja I. Notably, the earliest regnal year from which an order would be executed for Rājēndra I is documented as the 23rd regnal year, indicating that the temple was completed and consecrated before 1035 CE.

It is plausible that Rājēndra I, the temple's builder, personally made these gifts, which may not have been previously documented; hence, Virarājendra mandated their formal registration. Two orders were set to commence on the 26th and 30th years

of Rājādhirāja I, the son and successor of Rājēndra and the sibling of Vīrarājēndra. The records further suggest that additional gifts were provided during the reign of Rājādhirāja. Moreover, it is indicated that the villages referenced in the epigraphs were expected to deliver over one hundred and ten thousand bags of paddy to the temple annually.

The inscription mentions the names of the various divisions and sub-divisions of the Chōḻa empire. It also gives a long list of officers who were in charge of the administration in the reign of Virarājēndra. A certain Pallavaraiyan is mentioned as the Thirumandira Olai (royal secretary) of Vīrarājēndra. He received orders verbally from the king and drafted them. The orders were scrutinised and approved by three senior secretaries (Thirumandira Ōlaināyakam) whose names are recorded as Vānādhirājan, Madhurāntaka Brahmadhirājan and Pallavarayan. Sixty four other administrative officers are also named here.

In listing the villages gifted, it gives the names of various temples, tanks, colonies, irrigation channels, cremation grounds etc., in each village, thus furnishing details for a study of the contemporary history of these villages.

The name of the temple according to this inscription is Gaṅgaikoṇḍacholīśvaram. Rājēndra is referred to as the father of Vīrarājēnda, the victor of Pūrvadēśa, Gaṅgai and Kadāram (Pūrvadēśamum Gaṅgaiyum, Kadāramum Koṇḍaruḷina). Rājādhiraja is referred to as the elder brother, the victor of Kalyānapura and Kollapura who laid down his life while seated on an elephant. The inscription also details the victories gained by Virarājendra.

All the above said details are given as follow:-

A. Village and Paddy per Annum

Village	Paddy per Annum
Maruttuvakkuḍi	2967 kalams, 1 tūṇi, 1 pathakku and 2 nāḻi.
Karuppūr	49 kalams, 1 kuruṇi, 4 nāḻi.
…………………….	2955 kalams, ………………..
Pālāṟṟuthuraiyūr	4980 kalams, ………………..
Īngaiyūr	4219 kalams, 7 kuruṇi.
Panamangalam	4070 kalams, 1 kuruṇi, 7 tūṇi.
Kārimangalam	1083 kalams, 5 nāḻi.
Sāttanpādi	……………………….
Parakesari Nallūr	………………………..
Venbaikuḍi	4784 kalams, 2 tūṇi, 6 nāḻi.

Māhānikuḍi	2315 kalams, 1 kuruṇi, 1 nāḻi.
Kīlpādiri	1200 kalams, ……………………….
Sirusemburai	632 kalams, ……………………….
Madurāntakamangalam	…………………………………………….
Kāñchivāi Kurungulam	4500 Kalams, ……………………….
………………………. Galam	…………………………………..
……………………….	2300 Kalams, ……………………….
Tiraimūr	……………………….
……………………….	7500 Kalams.
Kalanivāyil	500 Kalams, ……………………….
Kōdangudi	4000 Kalams, ……………………….
……………………………..	5000 Kalams, ……………………….
Jayaṅkoṇdachō ḻanallūr	9000 Kalams, ……………………….
Kondal	2500 Kalams, ……………………….
ōlayān Maṅgalam	……………………………………..
……………………….	2040 Kalams
……………………….	940 Kalams, …………
Karuppūr	…………………………
Vayalūr	16900 kalams, 1 Pathakku, 7 nāḻi.
Pāvithra Mānickkanallūr	800 Kalams.
Ulakaḷandachōḻanallūr	347 Kalams.
Kēraḷānthakanallūr	983 Kalams
Maṇṇaikoṇdacho ḻanallūr	519 Kalams.
Manukulakēśarinallūr	1231 Kalams
Irummaḍichō ḻanallūr	…………………….
……………………	Gold 340 Kajanju and 8 Mañjāḍi.

Kalam, Tūṇi, Pathakku and Nāḻi are grain measures:

B. Villages and Temples

Villages	Temples
Irumaḍi Chōḻanallūr:	Srī kōil.
Karuppūr:	Thiruvagattiśvaramudaiya mādēvar Srī kōil.
	Aiyan Srī kōil

	Kādukal Srī kōil.
Kēraḷāntakanallūr:	Srī kōil.
Kondal :	Piḍari Srī kōil.
Mākāṇikuḍi:	Kālāpidāri Srī kōil
Maṇṇaikoṇda Chōḷanallūr:	Srī kōil
Manukula Kesarinallür:	Srī kōil
ōlaiyānmangalam	Thiruvaranisvarattu Devar Srī Koil
Panamangalam:	Pidari Srī kõil.
	Kettai Srī kõil.
	Mahadevar Srī kõil.
	Pidari Srī kõil.
	Aiyan Srī kõil.
Parru..........	Devar Srī kõil.
Pavitra Māṇikka Nallür:	Srī kõil.
Sirusempurai:	Madevar Srī kõil.
Turaiyür:	Pidar Punnaiccheri Nangai Srī kõil.
	Pidari Poduvagaiyudaiyal Srī kõil.
	Kadukal Srī kõil.
	Aiyan Srī kõil.
	Kuthirai Vattamudaiyal Srī kõil.
	Durgaiyar Srī kõil.
	Kalapidari Srī kõil.
Ulagalanda Chola Nallur:	Srī kõil.
Vayalur:	Thirukarrali Madavar Srī kõil.
	……………… Varathu Madevar Srī kõil.
	Aiyan Srī kõil.
	Pidari Ilampulinangai Srī Koil
	Palli Srī kõil.
Venbaikudi:	Srī kõil.

C. Divisions, Sub – Divisions and Villages

Adhirajaraja Valanadu	……………………..	Attippuliyur
Arulmolideva Valanadu	Cherrur Kurram	Kandiuyr

	“	Nallambar
	Mangala Nadu	Surankudai
Jayangondachola Valandu	……………………..	Arasur
	Thiruvalundur Nadu	Kalanivayil
	“	Kuttanur
	“	…… Kudi
	“	Madhurantakanallur
	“	Te …………..ur
	Vilainadu	Korramangalam
	“	Vīrarājēndra Charuppedimangalam
Keralantaka Valandu	Uraiyur Kurram	Karuppur
	“	Vayalur
Kshatriyasikhamani Valandu	……………………..	Cherrur
	………………Kurram	Malavalachcheri
	Panaiyur Nadu	Sirukudai
	“	elveli
	Thirunaraiyur Nadu	Parakesarinallur
	Vela Nadu	Perumpannur
Madhurantaka Valandu	……………………..	Irumadi
		Cholanallur
		Keralantakanallur
		Mannaikonda Cholanallur
		Manukulakesarinallur
	“	Pavitra Manikkanallur
	“	Pallava Kulantakanallur
	“	Talaich Cembil Nadu
	“	Ulagalanta Cholanallur
	“	Vikrama Cholanallur
	“	Vikrama Cholapuram
Mudikonda Chola Valandu	Thiruvaludinadu	Pulinkudi
Rajendra Chola Valandu	Chola Pandiya	Tirukkottiyur

	Valanadu	
Nittavinoda Valandu	Arur Kurram	Vilattur
	Kilan Kurram	……………………..
	Kilan Kurram	Vai ……………………..
Pandya Kulasani Valanadu	Arkkattu Kurram	Kandiyur
	Purakkiliyur Nadu	Pulankudai
	……………………..	Sirrayil
Rajadhiraja Valanadu	Kurukkai Nadu	Kondal
	……………………..	Taniyur Srī Vira Narayana
		Charuppedi mangalathu nalur
	Vennaiyur Nadu	Olaiyan Mangalam
Rajaraja Pandi Nadu	Milalai Kurram	Kilk Kurrup Ponparril
Rajaraja Valanadu	Kilvengai Nadu	Perunallur
Rajendrachola Valanadu	Thirumunaipadi Nadu	……………………..
	Pattanpakka Nadu	Vikkiran Vakkam
Uyyakkondar Valanadu	Ambar Nadu	Jayangonda Cholanallur
	Ambar Nadu	Palaiyur
	Pambur Nadu	……………………..
	……………..	Vilathal Mangalam
………………..Valanadu	Innambar Nadu	Maruthuvakkudi
	Tiruvali Nadu	Parakesaripuram
	…………………..	…….. Vankudi
Vijayarajendra Valanadu	Arvalakkurram	Madukkur
	Puliyur Nadu	……………………..
Pulaiyur Valkkai	……	Singalantakanallur
Vīrarājēndra Valanadu	………………	Ingaiyur
	………………	Kalanivayil
	………………	Karimangalam
	………………	Kodankudi
	……… Kurram	Parakesarinallur
	……………….	Maganikudi
	……………….	…… nchivai Kurunkulam

Pachchil Kurram	Kilppalarrutturiaiyur
……………………..	Ponamangalam
Peruvalanallur Kandam	Kilpadiri
……………………..	Peruvalanallur
……………………..	Sattanpadi
……………………..	Tiraimur
Thirucchemburai Kandam	Siru Semburai
……………………..	Urruthurai
……………………..	Venbaikkudi

Jayangondachola Mandalam

Ammur Kottam	Kumuli Nadu	Parattandalam
Puliyur Kottam	Mangattu Nadu	……Manglam

D. Administrative Officers and Posts

1. Pallavarayan alias Kongan Gangaikondacholan.
2. Villavarajan alias Virabhadran Thillaividangan. (Oppittu puhunda kelvi)
3. Rajendra Vairagaracholan alias Andaiyar Velan of Venkadu in Pambur Nadu a subdivision of Uyyakondar Valanadu.
4. Arayan Rajarajan.
5. Virarajendra Brahmadhirajan alias Chandrasekhara Bhushana Bhattan of Viranarayana Charuppedimangalam a thaniyur in Rajadhiraja Valanadu.
6. Rajaraja Kumanarajan alias Konarkon Alagiya Pandiyan of Vadatalaisembil Nadu, a subdivision of Madurantaka Valanadu in Rajaraja Pandinadu.
7. Rajaraja Muvendavelan alias Aditthan Solai of Perunallur in Kilvengai Nadu, a subdivision of Rajaraja Valanadu.
8. Gunanidhi Arumoli (Chola) Muvendavelan alias Parakesarinallur Udaiyan of Tirunaraiyur Nadu, a subdivision of Kshatriya Sikhimani Valanadu.
9. Vikramasinga Muvenda Velan alias Konular Kutthan of Tirumunapipadi Nadu in Rajendrachola Valanadu, a subdivision of Nitha Vinodha Valanadu.
10. Vikramachola Muvendavelan alias Korran Sathan of Pattan Pakkanaattu Vikrampakkam in Tirumunaippadi Nadu, a subdivision of Rajendra Chola Valanadu.

11. Virarajendra Tamiladaraiyar of Perumparrur in …… valanadu, a subdivision of Kshatriya Sikhamani Valanadu.

12. Rajarajendra Muvendavelan alias Puran Aditthanar of Pulankudai in Purakkiliyur Nadu, a subdivision of Pandikulasani Valanadu.

13. Tirunilakanta bhattar of Emaperur in Virarajendra Charuppedimangalam of Puliyur Nadu, a subdivision of Vijayarajendra Valanadu. (Naduvirukkai)

14. Kotti Adirathra Rajiyar of Virarajendra Charuppodimangalam in Vilainadu, a subdivision of Jayangonda Cholavalanadu.

15. Kadavarajar of Namban Pagaiyadakkiyar. (Vidaiyil Adhikari)

16. Virarajendra Munaiyadaraiyar alias Kilavar Kaman Chandran Vengadanar of Parathandalam in Kumili Nadu in Anmur Kottam, a subdivision of Jayankondachola mandalam.

17. Rattapadikonda Chola Muvendavelan alias Amattur Kunriyar of Palaiyaru in Ambar Nadu, a subdivision of Uyyakondar Valanadu.

18. Jananatha Muvendavelar alias Atthaniyar of Konda …… in Kurukkainadu, a subdivision of Rajadhiraja Valanadu.

19. Muvendavelan of …… , a subdivision of Rajendrachola Valanadu.

20. Aditthachulamani alias Bhattalakan Thirunilakantan of …… lur, a subdivision of Vikramachola Valanadu.

21. Kadarankondachola Muvendavelan alias Madevan Karayil of Nraika in ……, a subdivision of Arumolideva Valanadu.

22. Madurantaka Muvendavelan of Nitthavinoda ……………, a subdivision of Vijayarajendra Valanadu,

23. Raja Muvendavelan alias Kumaran Adavallan Ngudai in Kurakkai Nadu, a subdivision of Rajadhiraja Valanadu.

24. Kalalokanathan …… of Jayankondacholanallur in Ambar Nadu, a subdivision of Uyyakkondar Valanadu.

25. Gangaikondachola Pallavaraiyar alias Eran Selvan of Chirrayil, a subdivision of Pandikulasani Valanadu.

26. Virachola Muvendavelan of Arasur, a subdivision of Jayankondachola Valanadu.

27. Rajaraja Vijayapalar alias Araiyan Vinasaka of .... Puduvur....

28. Vikrama Narayana Muvendavelan alias …….. Ya Padatthan of Nidur.

29. Vaikunthan of Surankudai in Mangala Nadu, a subdivision of Arumolideva Valanadu.

30. Vilupparaiyan alias Cholan of Malavaccheri in Kshatriya Sikhamani Valanadu.

31. Nrpadivakara Muvendavelan alias Mangalankilar in Vilatthal Mangalam, a subdivision of Uyyakondar Valanadu.

32. Muvendavelan alias...... Vengadan of Nallambar in Sircurram, a subdivision of Arumolideva Valanadu.

33. Virarajendra Kachchiyur Nadalvan alias of...... Tirunaraiyur Nadu.

34. Parthivendra Brahmamarayar alias Madevan Satthan of a subdivision of Adhirajaraja Valanadu.

35. Virarajendra Muvendavelan......

36. Kutthan Surri alias Manukulachola Muvendavelar of Pallava Kulantakanallur in Madurantaka Valanadu, a subdivision of Rajaraja Pandinalu.

37. Rajamanicka Muvondavalan alias Tiruvongadatthan, of ……. Mangalam in Mangadu Nadu, in Puliyur Kottam, a subdivision of Jayankondachola mandalam.

38. ...... Pandiya Muvendavelan of Kandiyur, in Serrur Kurram, a subdivision of Arumolideva Valanadu.

39. Virarajendra Malayappicholar alias Viranavai Manikkar of in Kilar Kurram, a subdivision of Nittha Vinoda Valanadu.

40. ....

41. Rajavidyadhara Muvondavelan alias Kon Ambala Kutthan of Ponparri of Kilkuru in Milalai Kurram, a subdivision of Rajaraja Pandinadu.

42. Chola kula Muvendavalan of Pulinkudai in Thiruvaludhi Valanadu in Mudikonda Cholavalanadu, a subdivision of Rajaraja Pandi Nadu.

43. Udaravidanga Muvendavelan alias ...... of Sirukudai ...... in Panaiyur Nadu, a subdivision of Kshatriya Sikhamani Valanadu.

44. Mummadichola Vilupparaiyar alias Nakkan of Nelvel in Panaiyur Nadu, a subdivision of Kshatriya Sikhamani Valanadu.

45. Nalur Narayana Bhattar of Sri Viranarayana Charuppedimangalam, a taniyur of Rajadhiraja Valanadu. (Naduvirukkai)

46. Sri Madhava Bhatta Somayaji of Karippuram, in Thirukkottiyur of Chola Pandiya Valanadu in Rajendra Chola Valanadu, a subdivision of Rajaraja Pandi Nadu.

47. Bhattar of Vangipuram in Virarajendra Charuppedimangalam, a subdivision of Jayankonda Chola Valanadu.

48. Sivadeva Bhattar of Kandiyur in Arkadu Kurram, a subdivision of Pandikulasani Valanadu.

49. Irunkandi Venkada Bhattar of Virarajendra Charuppedimangalam Vilainadu, a subdivision of Jayankonda Chola Valanadu.

50. Viripuram Narasimha Bhattan of the above village.

51. Attampuram Bhattar of the above village.

52. Danavinoda Muvondavelan alias Naminngan Arangan of Vilathur in Arur Kurram, a subdivision of Nithavinoda Valanadu. (Puravuvari thinikkaalathu kankani)

53. Parakramachola Muvendavelan alias Kutha Raman of Niyamam in Puliyur Kottam in Mangalunadu, a subdivision of Jayankonda Chola Mandalam. (Puravuvari thinikkalam)

54. Vendavelan of Cholanadu, a subdivision of …….. Konda Cholavalanadu.

55. Villavan Muvendavelan alias Angi Aiyaran of Madukkur in Arvala Kurram, a subdivision of Vijaya Rajendra Valanadu. (Varippotthagam)

56. Madevan Brahmamarayan of Korramangalam in Vilainadu, a subdivision of Jayankonda Chola Valanadu.

57. .... (variyilidu)

58. Velan Ramadutan of Singalantakanallur of Puliyur Vatkai, a subdivision of Rajendra Valanadu.

59. Madevan Venkadan of Atthippuliyur in Adhirajaraja Valanadu. (Varippotthaka kanakku)

60. ...... of Cherrur in Kshatriyasikhamani Valanadu. (Pattolai)

61. .... in Mangalanadu, a subdivision of Arumolideva Valanadu.

62. Vilupparaiyan alias Senan Arivalan of Alagiyachola Marai Nadu in Thingalur Kurram, a subdivision of Rajendrachola Valanadu.

63. Karunakaran Thiruve of Kalkudai in ...... per, a subdivision of Adhirajaraja Valanadu. (Pattolai Eluthina Putchippattan)

64. Kalyanapuramkonda (Puravuvari thinikkalam)

Reference

Nagaswamy, R. Gangaikondacholapuram. Madras: State Department of Archaeology, Government of Tamil Nadu, 1970.

முனைவர் இல. தியாகராஜன்; முனைவர் பெ. இரவிச்சந்திரன். கங்கைகொண்ட இராஜேந்திரசோழன் (கி.பி. 1014–1044). கங்கைகொண்ட சோழபுரம்: கங்கைகொண்ட சோழபுரம் மேம்பாட்டு குழுமம், ஜனவரி 2017.

பாலசுப்பிரமணியன், குடவாயில். இராஜேந்திர சோழன் (வெற்றிகள் – தலைநகரம் – திருக்கோயில்). தஞ்சாவூர்: அன்னம், 2019.

Nilakanta Sastri, K. A. The Cholas. Madras: University of Madras, 1955.

Karashima, Noboru. South Indian History and Society: Studies from Inscriptions, A.D. 850–1800. Delhi: Oxford University Press, 1984.

Sircar, D. C. Select Inscriptions Bearing on Indian History and Civilization. Vol. I. Delhi: Motilal Banarsidass, 1965.

Stein, Burton. Peasant State and Society in Medieval South India. Delhi: Oxford University Press, 1980.

Pandarathar, Sadasiva. Chō<u>l</u>ar Varalāru. Chennai: New Century Book House, 2011.

Subbarayalu, Y. Political Geography of the Chola Country. New Delhi: Indian Council of Historical Research, 2012.

Government of India. Annual Report on Epigraphy. Madras: Government Press.

South Indian Inscriptions. Madras: Government Press.

Tamil Inscriptions in Karnataka State Collected by Mythic Society of India - A Study

C.Santhalingam
Professor of Secretary PCHR, Madurai

Abstracts

Mythic Society of Bangalore is a one hundred year old Research Institute based on Bangalore with a good collection of books, library and seminar hall etc. The journal published by this society for the past 120 years is well received and utilised by the Scholars of Epigraphy and Archaeology. Pioneering scholars like K.V. Subramanya Iyer, a notable epigraphist lived in the last century have contributed valuable scholarly papers in these journals.

I, had an wonderful opportunity to visit this institution in the month of August 025 at Bangalore with the help of Mr. Hemanth, an enthusiast in History and Archaeology have a contact with Mr. Udhayakumar, a retired Mechanical engineer, now honorary Director of that society and contributor to the society from there, I came to know roughly about 300 and add Tamil inscriptions are copied and scanned by the inscribed which are not yet deciphered. So, we came to an MOU to decipher these inscriptions with the association of the Epigraphists working in PCHR Madurai and published them either by online or in print media.

So, far, our team had completed deciphering of about 30 inscriptions in Bangalore area temples. These inscriptions are mostly belongs to the Chola Kings Rajaraja Chola I, Rajendra Chola I and Hoysala Vira vallava deva. The area where these records where collected is known as gangabadi, which was won and ruled by Rajaraja I. Most of the inscriptions are the land donations to the Siva, Vishnu temples and the Shaba activities of certain Chaturvedi Mangalam's. Nigarili Cholamandalam, gangabadi, keelalayanadu, kurukkanthathinadu, vandur alias Cholamadevi Chaturvedi Mangalam, Punganualian Rajendra Chola Chaturvedi Mangalam, Rajendra Chola vinnagaram were mentioned in this inscriptions My full paper will discuss eloboratlly these inscriptions.

Introduction

Mythic Society of India is a hundred and add year old research institute based on Bangalore in Karnataka State. It has a good collection of books in their library, seminar halls and engaging research scholars for continuous research programe. Mythic

Society journel published by this society for more than 100 years is well-known to the students of history and archaeology. Tamil scholars like K.V.Subramanya Iyer, has contributed valuable research papers in the last country in these journals.

I got an great opportunity to visit this institution in the month of August 2025 at Bangalore with the help of my friend Mr.Hemanth, an archaeological enthusiasts. I contacted Mr.Uthaya Kumar, a retired Mechanical Engineer turned researcher in epigraphy, now honorary director of this society. I came to know from him they have a good collection of Tamil inscriptions roughly 300 in number yet to be deciphered. So, we came to a MOU to decipher these inscription with the help of the Epigraphists attached in Pandya Nadu Centre For Historical Research in Madurai and publish them either by online or in print media.

So, on this agreement, we have so far deciphered about 90 (Ninety) Tamil inscriptions copied and scanned from various localities around Bangalore. Most of these inscription belong to later cholas, Hoysalas and Vijayanakar Kings.

Chola Inscriptions

Inscriptions of Rajaraja I, Rajendra I, Rajathiraja and Kulothungachola I are so far noticed in this region. Rajendrachola inscriptions are known from the villages, Ivarukantapura, Malurpatna and Kadugodi. Ivarkunta pura reveals only one inscription and Malur patna has two records.

Melur Patna Inscription of Rajaraja Chola I

Rajaraja chola I inscription dated to his 23 rd regnal year in 1008 CE. It begins with his usual prasasthi Thirumakal Pola Perurilachelviyum. It is a land donation given by the mahashaba of Palavur alias Rajendra Singa Chatur Vedhimangalam located in Gangapadi Kilalaiyur nadu. They donated 3 kantaka measure of land for the sacred food of the temple Jeyankontachola Vinnakara Alwar. (Vishnu Temple) from the yeild of this land daily 2 nalirice was supplied to the temple. As a whole year totally 18 Kalam 2 thuni and one kurunipaddy was supplied. This paddy was donated by Jeyankonta cholan marakkal (ameasure). The four boundaries of the donated lands are also demarcated. This document has been written by one kantan kantarathithan of this village and signed by him.

In Ivarkantapura Village only one inscription of Rajendra Chola is engraved on the walls of Venugopala Temple adhistana. It belongs to the 22nd regnal year of the king (1012+22=1034CE) This inscription mentions that two veli (13 acres) extent of vet land was donated as devadhana, to Siddhesvara temple, which was built in kolisam pusai village included in kukkanur nadu. This land donation was made jointly by some notable persons such as, konerinmainkontan Rajamanikka Muventhavelan,

Uththamallan Dhantanayakan, Apayan Vamaniyan and nattu kamuntan Niththa Vinotha Manickachetti and Apayan Vamavamalaiyan etc., it is interesting to know that Kamuntan title has been given to one Niththavinotha manikkachetti may be a merchant. So Kamuntan title may denote an official position not a caste title. In later days Kamunta or Kavunta might have been changed as a castle title (now a days mostly denotes, Vellala kavundar, Vanniya Kavuntar and Vettuvakavuntar etc., (No.12)

Malurpatna Rajaraja Inscription

Malur patna has two inscriptions of Rajendra Chola I. The first record starts with the some beginning lines of the Prasathi of Rajendra Chola I. This record seems to be a land donation by four Brahmins belonged to Bharathvajagotra and the shaba members of Madevichatarvedhi mangalam. The donated lands were located at Idavankirai and Samanthankirai villages. The four boundarics of the donated lands are also mentiond. Madevichatur Vedhimangalam may be named after Thirubhuvana Mahadevi, Queen of Rajaraja I. Already we know one Thirubhuvana Madevichaturvedhimangalam was created and donated to 1008 Brahmins in chola nadu is well attested by Karanthai copper plate of Rajendra Chola I.

The another Malur patna record of Rajendra chola, I also begins with the first two lines of the prasasthi of Rajendra chola. It statcs that six Bramins belonged to Baharat Vaja gotra joined with the members of the Mahasabha of Arulmolidevi chaturvethi mangalam donated certain lands as devadhana to Arulmoliisvaram Temble built in Nikarilichola puram near Manalur in Kilalainadu. The four boundaries of the donated lands are also mentioned. This village manalur is mentioned in another record as Mudikonda cholamantalathu Rajendra chola Valanattu Kilalai nattu Manalur alias Nikanilicholapuram. These geographical divisions are all came to prevalence after the victorious extention of Gangapadi by Rajaraja I. All the names given to the divisions are nothing but his titles.

Kadugodi Inscriptions

This record belongs to the 32nd regnal year of Rajendra I (1044 CE). This record begins with the prasathi purvadesamum gangaiyum Katarmum Kontarulina Ko-Parakesari. In this inscription it is stated an individual Rajaraja velan son of Pemmadi Kamuntan built one water bodi. (Lake-eri) at Pattathur village with three sluices. He also installed three sculptures of deiteis, such as Durga, Jyesta and Ganapathi on each sluice. He also donated 750 kuli extent of land. The village pattathur was located in Sannainadu in Vikkirama cholamantalam alias Thadigai vali.

Another Kadugodi inscription mentions that 500 kuli extent of land was given as koyilkani (temple land) to one Brahmin belongs to Kasyaba Gotra son of Sridharan.

The land was associated with Kula raja rajathi raja vankisvara mudaiyar temple in Kulothunga chola sannainadu. (15)

Rajathiraja Chola Inscription

This chola was the seccond son of Rajendra Chola I. He ruled chola nadu during 1018-1053 CE. The inscription is found in Gangavaram village. It belongs to his 29th regnal year (1018 +29=1047 CE). This inscription states that one Kamuntan (Chief) Kuratti Vasavayan Veman by name with some members of Nattars of Sannainadu included in Vikkirama Cholamantalam had donated something to someone. The full details are not known because of the incomplete nature of the inscription.

Kulothunga Chola I Inscription (No 13/5)

Kulothunga chola ruled chola country during 1070-1122 CE. He born with the matrimonial relationship of cholas and eastern chalukyas) His inscription is noticed at Aivargantapura village (Ayiguntapur) and it belongs to his 43 regnal year (1070+43=1113CE). This inscription furnishes the full prasasthi begins with Pukal mathu vilanka. During this 43 year an chola official Rajarajan Kulothunga chola Athimurka sengirai by name donated certain wet lands with all tax dues to one Sivatemple Aivar Kantisvara Mudaiyar which was located at Periya mathakur in Kakanur nadu a subdivision of vikkirama cholamantalam. The donar belongs the village seyyanam located in Ariresarivalanadu a subdivision of Rajaraja Pandinadu (No 13) May be Tamilnadu Village.

Hoysala Inscriptions

Inscriptions of Hoysala Nararasinga deva – 2, Viraaramanatha deva – 4, Visnuvarthana vira vallaledeva -9 totally 15 inscriptions are noticed so far in some villages.

Kudlur- 1, Ivavkantapura – 1, totally 2 records belongs to Narasnigadeva. Bayanathalli -1, Chembagavalli, Suradenapatti 1, Domlur -1 totally 4 records belong to vira ramanata. Doddanekkundi, H. Bayaderohalli, Honnayahalli, Jodi Dasarahalli Karibirama Hosalalli, paramanahalli vagata, sederamangala, viputhipura villages have each one record of Viravallaledeva.

Hoysala Narashingadeva Records

Totally three records of this same king are noticed in the Kudlur Rama Temple. The first inscription is an incomplete one, begins with the prasathi which reveals the area the king won, namely koyarur, uchchangi, Panankal (Verakal) Vanavasi, Veliguramam Balasi etc., It reveals that certain donation has been given to one Vishnu Temple, located kilalainattu kudalur alias Rajaraja chatur vedhimangalam. The record

is incomplete notable to know the details. The next record is also incomplete one but mentions one Vishnutemple Sargunarama perumal in Rajendra chola valenadu, may be the same location of the earlier record. The third record is also found in the same temple Sargunaramaperumal, but very fragmentory in nature.

Inscriptions of Hoysala Viraramanatha (1254-1296CE)

Four inscriptions of Viraramanatha deva are noticed so far. The 33rd regnal year record of Viraramanatha is found in Bayanahalli village. 1. This inscription states that for the merit of the king Viraramanatha an agaram village was donated to Brahmins. This donation was made by one Bhumiputrar Sarvagunasampannar alias Macchideva nayakkar of Ilaippakka nadu and the members of the nattars. Bhumiputra, the term mentioned in this inscription may denote the nattars of chittirameli periyanadu the whole of agricultural community. They called themselves as Bhumidevisya putras in many of the places in Tamilnadu. This chitrameli organization was first emerged during 1057 C.E Rajendra Chola II Period at Thamaraippakkam in the present Thiruvannamalai District and spread the whole of Thondaimandalam and Nellur region.

Next the 3rd regnal year record of Viraramanatha is noticed chembennahalli village. In this record it is mentioned that two kantaka measure of dry land was donated for the merit of Rajaraja Karkataka marayan Dhamath thalvar, a chieftain ruled the Hosur, Krishnagiri area of Tamil border land. By this donation worships of Muthapillaiyar (Ganapathy) and Ilaya Pillaiyar was conducted.

One more record found at Hongasandra also mentions Rajaraja Karkataka Marayan who has donated one check dam (Karchirai) with some dry and wet lands at Udhayasamuthiram village with the consent of the Mahajanas of that place.

This donation is made for the merit of Mallapurvatharayan Dharmathalvar. The date of the record denotes saka year 1185 (+78) which corresponds to 1263CE.

Another record of Vira Ramanatha dated his 38 regnal year reveals a devadana donation to Ivarkautapura temple located at Thikaikottai village in Ilaippakkanadu. The record is known from Ivarkantapura Village itself.

One more inscription of Vira Ramanatha period with his regnal year 37 in found at Suradenapalli Village. It also reveals certain land donations as Devadana, Pallichanda Thiruvidaiyattam and Agaram. Domlur inscription of the king Vira Ramanatha dated to his 36th regnal year furnishes some important information regarding his donations. Previously he has donated 10 gold coins (Pon) for the festival expenses of the Chocka Perumal Temple of Dombalur. But since it was insufficient for the festival the temple authorities appealed to donate some more funds. The belongs to the yadavakula (No

6). The kings who fought with viravallala is known as Aryas which term we have to discuss lengthly. usually a very long discussions are going on Aryans and Dravidians. So, at this content the term occurring here is to be deal with seriously.

The next inscription found at H. Bayadarahalli mentions about certain lands at veppur alias Venkesvara kumagiri mallur was donated as Thiruvidaiyattam to one Singapperumal temple. This temple was located in Narashima chaturvedi mangalam alias Maruthur in Rajendra chola valanadu, a subdivision of Mudikonda chola mantalam.

Honnayanhalli Record (No. 11)

In this record it is stated that certain lands were donated as devadana by the king Viravallala deva to the Mangalisvaram temple alias vallalisvaramudaiya Mahadevar. Which was located in kilalainadu western part (Melkuru) Arakkarai village. When this donation was given certain officials Kilalathiraya Bammidevan, Munaiyanan alias senapathi and some kuli sevakar (paid servants) were also present.

Nattaras of Ilaippakkanadu and Danmachettis of this place were joinly made this appeal to the king and in accordance the king donated more funds.

Viravallala Inscriptions

Totally 9 inscriptions of Viravallala Deva has been noticed so far. They are from

1. Doddanekkundi
2. H.Bayadarahalli
3. Homayanahalli
4. Jodi Dasar halli
5. Karibirana Hosahalli
6. Kudlur
7. Paramanahalli
8. Vakata
9. Vibutipura

Doddanekkundi

Among these Doddanekkundi inscription furnishes some intersting informations. It belongs to the Saka year 1225 equalant to 1303 CE. It mention's that some lands were given to Sivagangai Udaiyar Temple for the Sacred dress (Thiru PPadimarru). This donation is made for the merit of the king when he was residing at Dorasam Udra, the Capital city after destroying Nagakundi fort in a war against Aryyas. It is known the king belongs to the Yedava Kula. The king who fought with Viravallala is known

as Aryas which term we have to discuss lengthly. Usually a very long discussions are going on Aryans and Dravidans. So, at this context the term occurring have is to deal with seriously.

The next inscription found at H.Bayadarahalli mentions about certain lands at Veppur alias Venkesvara Kunagirinallur was donated as Thiruvidaiyattam to one Singapperumal Temple. This temple was located at Narashimha chaturvedi mangalam alias Maruthur in Rajendra chola valanadu, a subdivision of Mudikonda Cholamantalam.

Homayanahalli Record (No 11)

In this record it is stated that certain lands were donated as devadana by the king Viravallaladeva to the Mangahisvaram Temple alias Vallalisvaramudaiya Mahadevar which who located in kilalainadu westernpart (Melkuru) Arakkarai Village. When this donation was given certain officials Kilalathiraya Bammidevan, Munaiyanan alias Sanapatti and some Kuli Sevakar (Paid Sarvanths) were also present.

Jodi Dasar Halli Inscription (No.15)

This record states that, nattars of Periyanadu and one Vaicha Kamunta Cholan Athan had jointly donated certain land measured about 4 Kantakam to the temple of Singa Narayana Perumal Temple for the merit of the king Viravallala Deva. The donated land was located at parama Santhakapuram irrigated by Peri Eri (a water body).

Karibirana Hosahalli Record (No 17)

This record is dated to Saka year 1263, Kaliyear 4442 which an equalant to 1341CE. In this record it is mentioned that Nattars of Pulliyurnadu (Mentioned in the Previous record -15) and Periyanadu and certain nobles Ramichetti, Marichetti, Simandaichetti (all are of the sons of Natachetti) had jointly donated some lands to the Brahmins of Varatharajachatur Vedimangalam alias Ovattam.

Kudlur Rama Temple Inscription

This is an incomplete record of Viravallala deva, which only mentions Mummudi Cholamandalam, Rajendra Chola Valanadu and the subdivision Kilalai nadu. In this record the king is mentioned as Vishnuvardhana Vivavallala may be the elder king of Hoysala dynasty.

Paramanahalli Record

This record denotes to date of Saka year 1237 equalant to 1315 CE. In this record it is mentioned that one Singayya Dhannayaka and the nattars of Pullaiyar nadu

had jonitly donated three kantaka extent of land to reconstruct the damaged stone bund of one Eri (water body).

Vagata Record (No 30)

The date of this record is saka year 1258 which was equalant of 1336 CE. During this period, Vallabha dhannayaka the brother of Singnna dannayaka donated certain lands as thiruvidaiyattam. The donated lands lie at kurukkottai sathiram and the four boundaries of the donated lands are mentioned.

Saderamangala Record

This record is dated to saka year 1258 which corresponds to 1336 CE certain lands were given as Sarvamanya in Thuraivalinadu for three persons. Among them Srivasai Ramapiran has got 2 sheres, karambichetti Burushothaman got 4 shares and Andavilla of Vangipuram has got one share. Totally seven shares were given.

Vibhutipura Record (No.22)

In this record it is stated Nattars of Masan thinadu VIZ Sembiyadevan Villakamuntar, Santha Kamuntar, Veppur Danmasiyar had jointly donated by creating one ERI (Water body) and a village named Vacidevapuram to Vacidevan temple located at Erumur. This donation was made for the merit of the king Viravallala deva and Allappa Dandanayaka (may be his son).

Vijayanakara Rulers Record

At the fag end of Hoysala rulers, during 1336CE Vijayanakara kingdom was established at Hampi on the banks of Thunkapatra River. The brothers Harihara and Bukka were jointly established this rule by the guidance of vidyaranya a saint. They and their successors ruled almost the whole of South India for more than 300 years. The first line of rulers were contributed something in Bangalore region. Their 8 inscription are so far noticed in Bangalore area are to be discussed here. Three records from katriguppa village, kitaganur one, sametanahalli 1, Devasundara 1, Kamasundara 1, Sadaramangala 1.

Katriguppa Inscriptions

Three inscriptions are noticed at this place. All of them are damaged and incomplete in nature. The only one record furnishes the name and date of the king viz, Vira Bukkaraya, saka year 1298 which was equalent 1376 CE. This incomplete record mentions that Deppanna udaiyar son of Naganna udaiyar had made some donations. Since the record is incomplete the full details are not able to trace (la) the another record of the same place also mentions the same Persons and their relationship with

Erumarai nattu nayakam ceyvar. The details are not known. The another record also furnishes the name of the same persons and their donation to one Brahmin Sathiasiva Bhattar Paramapanti than who belongs to Boulasya gotra (19B).

Kitagannur inscription of vira Hari Hara Raya furnishes the date saka year 1328, Kaliyear 4500 which corresponds 1400CE. It is also an in complete record. It seems to be a donation to one Sathu Deva Perumal located at Siththayanallur, Southundivision (njd;$W) in Kannainadu.

Sametanahallu record of Bukkaraya son of Hari Hara Raya dated to sake year 1338 corresponds with 1411CE. But in this record kaliyuka is also given as 4449 but it doesnot merge with Christian era. So it may be taken as an error. This record is a fragmentory one but certain words regarding trade, toll and samayamantri, perpetual lamp alone are readable (27).

Devasandra record given the date as 1368CE without the name of the king. It states that one Devappanayakkar son of Mayila Nayakkar donated something at Jaslamuthapalli alias Raja samudram in ilaippakkanadu to some Brahmins and Vaisyas. (2)

Kamasundara record gives the date 1376 CE, the king Vira Hariyappa Udaiyar. It is stated that the official of the king Viz, Raman Swakara Nayakkar and Munnaiyar Marakamutan of Sannainadu had jointly donated something. Since the record is incomplete full details are not know.

Saderamangala gives the name Hari hara and Butka and the date 1346 CE. Raman Swathunayakkar (a merchant may be the man referred to in the previous records and Thuraivalinattar, Thondaimantala Valanattar had jointly donated something to someone.

Records of Traders And Merchant Guilds

An inscription noticed in the village Hargadde Oorabagilu gives some interesting informations regarding merchautile guilds. In this record it is statled that some Viyaparis and Pathinen bumi vira kodiyars had joinbly built one dhalam (Thavalam – resting place) for one Samayamantiri ie head of the guild. This was an order of Desam and Ainurruvars. This resting place was named as Valangaidhalam. The inscription ends with a usual imprecatory verse that one who do any ill by entering AKKASALAI and PALLI (ie minting office) will be punished by the Dalam.

Another record noticed at Malur Arkrs Vara Temple furniches the name of the Hoysala king Virasomesvara (1220 -1235 CE) It is mentioned that vyaparis in the name of Narppaththennayiravar assembled in one Thirukkavanam a mantapa

with their Senepathi and Panimakkal (srvants) in yasyakoisvaramudaiyar Temple located at Rajaraja Chatur vedimangalam alias Kudlur in Rajendra Cholavala nadu, a subdivision of Mudikonda Cholamantalam. In this meeting the traders decided to donate Kiraikulaththu Pullur village as devadane and archana Vrithi to Arulmolisvaramudaiyar Temple. This Arulmohisvaram is now a days named as Arkesvara Temple in Malur Patra.

Sometanchalli inscription of Bukkaraya son of Hari Hara dated to saka year 1333 corresponds to 1411 CE, where as kaliyuka mentioned 4449 is wrong. Accourding to this record the collection of tax (toll) amount has been spent for lighting a perpetual lamp at Kesa Vanatha Temple for the merit of the king Bukkaraya. The Toll officer Thiyakapperumal and men managed one samayamantripalli. (Office) at Mulvaynadu and Erumarainadu Karaikilan Puliyan and Alagiya Varatha chockar were the two officials served as incharge of the Samayamantiri palli (27).

One Domlur inscription dated to 1258 CE states that it is Domlur has another name as Desimanickka Pattinam located in Ilaippakkanadu, a subdivision of Rajendrachola Valanadu. It is stated that one Thripurantakachetti and his wife chettchi Parvathi had jointly as talled Thirupurana taka perumal idol. He donated one village Jalapatti as Thirunamathukkani for the temple. He again donated totally 61 Kantakam extent of lands for various purposes as noted below.

1. Thirunamathukkani Jallapalli village	-	12 Kantakam
2. Ramapiran Allelanambi Archanavrichi	-	1 Kantakam
3. For one achari (masion) Thirupurautaka Perumal	-	6 “
4. Kuntani Katuvan Suriyan sampan than	-	2 “
5. Thirunanthavanapatti	-	2 “
6. Perumal devotees (Adiyars)	-	7 “
7. Chocka Perumal Manickam (may be a devadasi)	-	1 “
8. Thirumadaivilakam Sannathitheru	-	30 “
9. One Third of his own property to Savanperumal Nambi	-	

Total	-	61 Kantakam

Earliest Tiger Hunt Herostone From Karnataka

Among the Tamil inscriptions so far noticed in Karnataka region, about from the royal records of cholas and their successors, one tiger hunt hero stone is noticed

as the earliest one. This Hero stone inscription is noticed at Dodderi Halli Village. This inscription is written into three parts (bits) the hero fighting with a tiger is carved on a slab stone as a bas-relief sculpture. The tiger is shown with two of its front legs an lifted and placed on the hero whereas the behind two legs are placed firmly on the earth. The brave hero is encounerting the tiger with a chickle in his right hand. The inscription is written in tamil script which can be safelydalted to 8-9C CE. The inscription reads as

I BIT

1. Ka
2. Loruman
3. Pulipaya
4. Pusalodi
5. Kuththi
6. Kaman
7. Pattan.

II BIT

1. lluravare
2. Asarikal
3. Caythan

III BIT

1. Utapiran
2. Than Paraman
3. Kalvai
4. ppiccan

Tamil

கல

லொருமன;

புலிபாய பூசலோடி

குத்தி காமன் பட்டான;

உள்ளூரவரே ஆசாரி

கல் செய்தான;

உடப்பிறந்தான;

கல்வைச்சான்.

Label Inscriptions

Some Pillar inscriptions are noticed in some places which refer to the persons who installed those pillars for example two miscribed stone pillars are noticed at chikkajala village.

The first pillar is engraved as ‘Katavular Kanta Chettiyar cupvithar’ (கடவுளார் கண்ட செட்டியார் செய்வித்ததூண்) The auother pillar has the label as (கோடி அப்ப செட்டியார் செய்வித்ததூண்) kodi appa chettiyar ceyviththathurn (3 x 4).

The other two pillar label inscriptions are noticed at Gangavara village. (No 9 x 110) The first one has the lable ‘Kannanan ceyviththakal’ (கன்நணன் செய்வித்த கால), the second pillar has the lable as (வாமணன் செய்வித்த கால) Vamanan Ceyviththakal.

According to the Palaeography these pillar inscription may assigned to belong 12 -13 CCE. The Fourth Pillar found at Chickkaraja village mentions ‘Nariyakaththil Vayirichettimakan Vannayaneyvithe thoon (நரியகத்தில் வயிரசெட்டிசன் வன்னயன் செய்வித்தூண)

The Fifth Pillar has the inscription Thirunchikilar Kayilayamudaiyar (திருநெலிகிழவர் கயிலாயமுடையார்)

The sixth pillar has the record ‘Punthirayil irukkum Mallichettimakan kori chetti ceyviththa thoon (பூந்திரையில் இருக்கும் மல்லிச்செடி மகன் கோலிசெட்டி செய்வித்த தூண்); It means this pillarwar made by conchetti ssin of mallichetti, a resident of Punthurai.

One More Chola Inscriptions from Dodderi

One fragmentory record from Dodderi seems to be a chola record. It furniches some portions of chola knings prasastchi) as Vira Pandyan Thalaiyum Seralan Salaiyum Ilangaiyum Irrattapadiyum…. Kondu etc…

So it may belong to a 10th century chola king Sundara Chola or any other since it is a fragmentory record details are not known.

Another inscription noticed at Madivale Village is also may assigned to 12 -13 CE Even though it does not furnish directly the name of any king according to the beginning of the record it may belong 12 – 13 CE chola record.

It begins with Dandisvaran olai sakaram sul Vaiyathu Kantisvaram Karuman arayvan etc. It is an important and interesting record which states that one large

meeting with temple authorities' devotees and temple survants assembled at Sembisvaram udaiyar temple at Thamaraikarai Village. This village was located in Nigarilicholamantalam, Rajendrachola valandu and masanthinadu, a subdivision.

Tha marai kirai is also located on the north part of Veppur. The Canopy of sembisvaram udaiyar temple is known as Chittirameli Purukkalar Thirukkavanam. In this meeting members of Rudramahesvarara group, viraganas, matapathis, Sttanikas, Aththiyana Bhalta, Danmakartha Sampandai devar, Vaichapattar, Mahadevapattar and their sons, Mera pattar and their sons kavaripinakkal (showri beares) Porkoyil Kaikolar, Mulasetis, Srivirapathirar all other workers temple precists, ite chief employee to least meanerls all are assembled and taken a decision.

Accordingly from Ani month of current para para year usual tax amount has to be paid as 2 kantaka grain of kodai crop and one kantakan for pisannm and also the tax of government levied to the temple. The record is incomplete and so the full details are not able to trace.

Conclusion

The rest of the inscription are yet be copied and the ciphered. All the possible steps are taken by the Mythic society to complete the project.

Recent Epigraphical and Archaeological Discoveries in Nigarili Cholamandalam (In and around Kolar and Chikballapur Region)

J. Veeramanikandan[1]
Assistant Epigraphist,
Archaeological Survey of India

R.N. Kumaran
Superintending Archaeologist (I/c),
Archaeological Survey of India

N. Veeraraghavan
Assistant Superintending Archaeologist,
Archaeological Survey of India

Abstract

Recent explorations conducted in the region known in medieval inscriptions as Nigarili Cholamandalam — corresponding broadly to the present districts of Kolar and Chikkaballapur in Karnataka—have revealed significant archaeological remains. These include Neolithic habitation mounds; inscribed (Tamil and Kannada) and uninscribed hero stones; memorial stones; sluice gates; measuring scales; and associated material culture. The vestiges range chronologically from the Neolithic to the historical period. The present article aims to document these discoveries and discuss their cultural and chronological significance on the basis of systematic field survey.

Nigarili Cholamandalam

Nigarili Cholamandalam comprised the present-day districts of Kolar, Chikkaballapur, Bengaluru Rural, Bengaluru Urban, and parts of Tumakuru in Karnataka, along with the regions of Salem, Dharmapuri, Hosur, and Krishnagiri in Tamil Nadu. Kolar formed the nucleus of this territorial division. The prominent hill ranges of the region include Nandidurga, Skandagiri, Channakesavabetta, and Hariharesvarabetta, while the major rivers are the Palar and the Pinakini. The Kolar Gold Fields have been an important centre of economic activity since ancient times.

Historically, the Kolar region came under the control of the Gangas, Rastrakutas, and Nolambas, forming part of their administrative divisions known respectively as Gangavadi-96000, Ganga-6000 (Gangasraya), and Nolambavadi. During the reign of the Chlaa monarch Rajaraja I, the region was conquered from

1 The first author is very much thankful to the Director (Epigraphy), ASI, Mysore for permission to use the unpublished data in this article.

the Nolambas and reorganised as Nigarili Cholamandalam, named after one of the king's titles, Nigarili Cholan.

Earlier works

Kolar district occupies a prominent position on the archaeological map of Karnataka. Archaeological investigations in the region began in the latter half of the nineteenth century CE, when European and Indian scholars undertook surveys that brought to light its rich archaeological heritage. Remains dating from the Neolithic to the Late Medieval period have been reported from more than 400 villages in the district, of which over 25 sites belong to the Neolithic period.

The history of archaeological research in Kolar district may be broadly divided into three phases: (1) Early notices and discoveries (1800–1900 CE); (2) contributions of the Mysore Archaeology Department and Robert Bruce Foote (1885–1956 CE); and (3) investigations by the Archaeological Survey of India and other institutions (1957 CE to the present) (Veeraraghavan 2023:60).

Present Explorations

The present explorations carried out in and around the districts of Chikkaballapur and Kolar (Table 1) have brought to light archaeological vestiges in the form of Neolithic habitation mounds; inscribed (Tamil and Kannada) and uninscribed hero stones; memorial stones; sluice gates; measuring scales; and associated material culture.

Table – 1: List of recently explored archaeological sites

S.No	Village / Geo co-ordinates	Material culture
01	Hanumanahalli	A 14th century CE Tamil inscription
02	Avani (13°06'28"N; 78°19'46"E)	A 11th century CE Tamil inscription
03	Hunaguṇḍa (13°02'45"N; 78°14'48"E)	Two Tamil inscriptions dated to the 11th–13th century CE and one Kannada inscription assignable to the 17th century CE are engraved on the bedrock of the Sōmēsvara Temple, which is situated on a small hillock. An unfinished Saptamātrika panel is also noticed on the bedrock behind the temple. In addition, eleven Kannada inscriptions were documented in the Heritage Park.

S.No	Village / Geo co-ordinates	Material culture
04	Patna (13°03'19"N; 78°15'03"E)	The site is locally known as Sitabeta or Sitakunda. On the slope of the hillock and at the foothills, cultural deposits measuring approximately 1–2 m in thickness were noticed on the terraced fields. These deposits yielded fine black-and-red ware, red slipped ware, grey ware, red ware, coarse red ware, black ware, black slipped ware, and terracotta hopscotch, indicating occupation from the Neolithic to the historical period. However, the site has been recently disturbed due to agricultural practices and quarrying activities.
05	Dhanmatnahalli (13°10'08"N; 78°03'39"E)	A Tamil inscription engraved on a boulder, accompanied by a decorated elephant motif, was documented at the site. The mound, locally known as Budhi Nettu, is situated in the foothills and has yielded ceramic assemblages comparable to those from the Patna site. In addition, a shell bangle fragment datable to the Neolithic–Early Historic period was recovered. The cultural deposit on the slope attains a maximum thickness of about 2 m. Polished stone tools and stone pounders, presently under worship, were observed in the Saplamma temple. A sluice gate with a graduated measuring scale, attributable to the Medieval period, was also recorded.
06	Guttahalli (13°05'32"N; 78°27'60"E)	The site is locally known as Pandavara Dinne or Pandavara Gutta. Ceramics such as fine Black-and-Red Ware, Red Slipped Ware, Red Ware, and Coarse Red Ware were noticed at this burial-cum-habitation site. Most of the burials have been disturbed by treasure hunters.

S.No	Village / Geo co-ordinates	Material culture
07	Arabikothanur (13°07'17"N; 78°02'31"E)	A habitation deposit was noticed both on the terrace and at the foothill on the eastern and western sides of the hill, with a deposit thickness ranging from 1 to 1.5 m. The deposit yielded dull red ware, black-and-red ware, red ware, and red slipped ware. A huge dolmen was noticed near the Arabikothanur Heritage Park. The park also contains loose sculptures, hero stones, and Sanyasi kallu belonging to the Medieval and Late Medieval periods. Tamil inscriptions were found on the walls of the Sōṁēśvara Temple. On the top of the hill, a natural cavern converted into a temporary settlement was noticed, with evidence of rough stone masonry.
08	Challahalli (13°09'19"N; 78°03'50"E)	A memorial stone bearing a late Kannada inscription, along with another Nandiya Mudre Kallu (boundary stone depicting a seated Nandi), datable to the Late Medieval period.
09	Reddygollavarahalli (13°31'42"N; 77°45'30"E)	A memorial stone bearing Kannada inscriptions of the Late Medieval period.
10	Beeraganahalli (13°31'44"N; 77°45'05"E)	Two memorial stones belonging to the Late Medieval period.
11	Kariganapalaya (13°31'54"N; 77°44'36"E)	The Neolithic habitation mound, measuring about 1 to 1.5 m in height, is situated on a terrace and has yielded ceramics such as grey ware, burnished grey ware, red ware, and coarse red ware. In addition, memorial stones were noticed within the Anand Reddy Estate.
12	Beeraganahalli (13°15'01"N; 78°15'40"E)	Hero stones with Tamil and Kannada inscriptions, memorial stones, a sluice scale, a damaged stone Nandi, and ceramics comprising red ware, coarse red ware, black ware, and coarse black ware, datable to the medieval period, were documented at the site.

Inscriptions

A total of 26 inscriptions were documented during the survey, comprising 18 in Kannada and eight in Tamil. A Tamil inscription of the Vijayanagara king Kumāra Kampaṇṇa, datable to the fourteenth century CE, was discovered at Haṇumaṉahaḷḷi (Pl. 1). The inscription, though partly illegible, records a land donation. Another Tamil inscription , datable to the eleventh century CE, was found on a slab near a dilapidated temple in the Antaragaṅga area (Pl.2). It records the donation of 27 cows (cāvāmūvāpērāḍu) for the maintenance of a perpetual lamp and three sandhi lamps to the deity Mahādēvar of the Vigrapāṉīśvaramuḍaiyār temple at Avaṉi, situated in Avaṉiya-nāḍu of Nigarili Chōḻamaṇḍalam. The donor is named as Cembiyaṉ Tamiḻataraiyaṉ of Paḻḻikoṇḍāṉkuḍi in Nariyanūr, located in Nariyanūr-nāḍu of Kiḻāṟkūṟṟam, a subdivision of Nittaviṉōta-vaḷanāḍu in Chōḻamaṇḍalam. The record highlights the close administrative and cultural interaction between Nigarili Chōḻamaṇḍalam, the north-western frontier, and the core Chōḻa territory.

An inscription engraved on a rock near the Sōmēśvara temple at Hunakuṇḍa , datable to the thirteenth century CE, belongs to the local chief Veṭṭum-Mābaraṉaṉ, son of Vīragaṅgaṉ of the Chōḻa-Gaṅga lineage. It registers a land donation to the Tōṉṟīśvaramuḍaiyār temple at Poṟkuṉṟam in Kuvalāla-nāḍu, a subdivision of Nigarili Chōḻamaṇḍalam, and specifies the boundaries of the donated land.

A cluster of eleven hero stones preserved in the heritage park at Hunakuṇḍa bears Kannada inscriptions datable to the ninth–tenth centuries CE and attributable to Noḷamba and Bāṇarasa chiefs . One inscription of the Noḷamba king Ayyappa-dēva refers to a conflict between Ponkunda and Kāñcisāyi-Narasiṅgamaṅgala, possibly named after the Pallava ruler Narasiṃhavarman of Kāñci. Another inscription of Dilippayya records a conflict between Tagadūr and Pokkunda (Ponkunda) and mentions the grant of land (koḍaṅgai) to a hero who died in battle. An inscription of Mahāvali Bāṇarasarefers to Poṅkuṇḍa-12 as a subdivision of Gaṅga-6000 (Gaṅgāśraya), illustrating the prevalent use of numerical suffixes in territorial nomenclature.

The Sōmēśvara temple at Arābikottaṉūr contains two Tamil inscriptions and one Kannada inscription. A record of Vīraballāla, dated to Kali 4431 (1330 CE), states that one Bemmi Ceṭṭi constructed the Irugīśvara-muḍaiyār temple and excavated a tank named Iruga-samudra in memory of his brother Irugi Ceṭṭi, a chief attendant of Siṅgēyadeṇṇāyaka, a subordinate of the king. The inscription mentions the village as Kottaṉūr and lists tolls levied on various commodities (Table 2).

Table. 2 List of tolls mentioned in the inscription

S.No	Commodity	Quantity	Toll in Quantity
01	Elephant	1	10 *paṇam*
02	Horse	1	1 *paṇam*
03	Saree	1	2 *kācu*
04	*Pākku* (Arecanut)	1 *poti*	40 *pākku*
05	*Miḷāku* (Pepper)	1 *poti*	1 *Aḻākku*
06	*Ve<u>rr</u>ilai* (Betel)	1 *poti*	1 *kavaḷikai*
07	*Uppu* (Salt)	1 *poti*	1 *Aḻākku*
08	*Tavaca*	1 *poti*	1 *uri*
09	*Aḍimai* (payless servant)	1	2 *kācu*
10	*Paccavaḍam*	1	2 *kācu*

Summary

The present survey highlights the archaeological and epigraphical significance of the Nigarili Chōḻamaṇḍalam region and throws light on the distribution of Tamil inscriptions within present-day Karnataka. The evidence demonstrates sustained cultural and administrative interaction between Tamil- and Kannada-speaking regions. A notable feature is the transformation of place names and territorial designations following Chōḻa conquest. For instance, a ninth-century Kannada inscription refers to Hunaguṇḍa as Poṅkuṇḍa-12 in Gaṅgāśraya, while an eleventh-century Tamil inscription renders the same place as Poṟkuṉṟam. Linguistically, Poṉ/Hon denotes 'gold', while Guṇḍa/Kuṉṟam signifies a hillock, reflecting semantic equivalence across languages. Such variations also illustrate phonetic correspondences, such as Tamil 'pa' appearing as 'ha' in Kannada (e.g., pāl/hālu). Further detailed study of these inscriptions and associated material culture is likely to yield deeper insights into the linguistic, cultural, and political transformations of this frontier region.

தென்னிந்திய நடுகற்கள் - ஓர் ஒப்பாய்வு

ச. கிருஷ்ணமூர்த்தி
தொல்லியல் அலுவலர்(ப.நி)
சென்னை.

சுருக்கம்

நடுகல் கல்வெட்டுகள், தமிழ்மொழியில் மட்டுமின்றித் தென்னிந்திய மொழிகளிலும் மிகுதியாக உள்ளன. தொல்காப்பிய நூற்பாக்களின் அடிப்படையில்மேற்படி கல்வெட்டுகள் அமைந்துள்ளன.

நடுகல், வீரக்கல், வீரசிலாலு, உரஸ்கல், கீர்த்திஸ்தம்பம் எனப்பலவாறு Hero Stone இந்திய மொழிகளில் காண்கின்றோம்.

நடுகற்கள் கல்லில் மட்டும் இன்றி மர கட்டைகளிலும் உள்ளன. கற்களின் அமைப்பிலும் சிற்பங்களின் அமைப்பிலும் ஒற்றுமையும் வேற்றுமையும் காண்கிறோம்.

நடுகல் குறித்துக் குறிப்பிடும் இலக்கண, இலக்கியங்கள் தமிழில் மிகுதியாகும். காலவரிசையில் தொன்மையான நடுகற்கள் தமிழி எழுத்துக்களில் உள்ளன. மொழிகளின் அடிப்படையில் - எண்ணிக்கையில் மிகுதியாக முறையே கன்னடம், தெலுங்கு, தமிழ் என நடுகற்கள் உள்ளன.

மாநில அடிப்படையில் வீரக்கல் மற்றும் நீத்தார் நினைவுகல் கர்நாடகம், ஒன்றுபட்ட ஆந்திரா, தமிழ்நாடு, மகாராஷ்டிரா, கோவா, கேரளாவிலும் உள்ளன.

நடுகற்களின் வகைகள் பலவாகும். சேவகர், பாலாசிரியர், தொறு, ஆன்நிறை, மங்கலம், பொன், பாரமதாயர், பூசல், நிசிதிகை, சமாதிகல், தலைப்பலி, நவகண்டம், அரிகண்டம், அடியான், ஏனாதி, காவிதி, இளவரையர், அதியரையர், மக்கள், மருமக்கள், மகன், சான்றான், காமிண்டன், பட்டி, ஆள், பட்டர் மற்றும் பலசொற்கள் மாறுபட்ட பொருட்களில் நடுகல் கல்வெட்டுகளில் உள்ளன.

கப்பலில் போரிட்டு மாண்ட வீரர்களுக்குக் கோவா, மகாராஷ்டிரா மாநிலங்களில் நடுகற்களில் காண்கிறோம்.

விலங்குகளுக்கும் நடுகற்கள் தென்னிந்தியாவில் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. காலம்தோறும் நடுகற்களில் மொழி, சிற்பங்கள் மற்றும் எழுத்துக்களில் மாற்றங்களை அறியலாம்.

ஒரே ஊரில் அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட நடுகற்கள் தமிழ்நாடு மற்றும் மகாராஷ்டிரா மாநிலங்களில் உள்ளன. தொடக்கத்தில் தெய்வமாக இருந்த

நடுகல் வீரன் பிற்காலத்தில் சிவன், விஷ்ணு அருகதேவனை வழிபட செல்பவனகக் காண்கிறோம். நடுகர்களின் வளர்ச்சியே பள்ளிப்படைக் கோயிலாகும். இவ்வாறு ஒற்றுமையான கூறுகளும் மாறுபட்ட கூறுகளும் காண்கிறோம்.

நடுகல் என்ற தமிழ்ச்சொல் பொருள் பொதிந்த சொல்லாகும். இதற்கு இணையாக வீரக்கல் உள்ளது.வீரகலு,வீரசிலாலு ,வீர்கா எனக் கருநாடகா, பிரிக்கப்படாத ஆந்திர மாநிலங்களில் வழங்கப்படுகின்றன. மத்திய இந்தியாவில் 'உரஸ்கல்' என்பர். கத்ரி,பாலியா,கீர்த்திஸ்தம்பம் என்றெல்லாம் இதுவழங்கப்படுகிறது.(நடுகற்கள், ச.கிருஷ்ணமுர்த்தி, மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சென்னை).

வீரமரணம் அடைந்தவர்க்கே தொடக்கத்தில் வீரக்கல் ஏற்படுத்தப்பட்டது. பிற்காலத்தில் பல்வேறு காரணங்களுக்காக இறந்துபட்டவர்களுக்கும் நடுகற்கள் எடுக்கப்பட்டன. இத்தகுநினைவுக் கற்களைப் பல்வேறு பெயர்களில் அழைத்தனர். உலகமெங்கும் நீத்தார் நினைவுக் கற்களைப் பலவாறு அழைக்கின்றனர். (தென்னிந்திய வீரக் கற்கள்.வெ.கேசவராஜ்)

தமிழகத்தில் இயற்கை வழிபாட்டிற்குப் பின் நீத்தார் வழிபாடு அல்லது நடுகல் வழிபாடே தொன்மையானதாகும். பெரும்பாலான சங்க இலக்கியங்கள் நடுகற்களைக் குறிப்பிடுவதுடன் நடுகல் வழிபாட்டு முறைகளையும் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன. நீதி நூலாகிய திருக்குறளும் நடுகல்லைக் குறிப்பிடுகிறது.

எழுத்தில்லாத ஓவிய நடுகற்களே தொடக்கத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டன. பிறகு ஒழுங்கற்ற கருங்கற்களைப் பயன்படுத்தித் தமிழி எழுத்துக்களில் தமிழ் மொழி நடுகற்கள் தோன்றின. சங்க காலத்தையடுத்துச் செவ்வக வடிவக் கல்லிலும் கல்திட்டையிலும் நடுகற்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. தமிழி எழுத்திற்குப் பதில் வட்டெழுத்தில் கூடிய நடுகற்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இவைகளைக் கடவுள் எழுதிய கற்கள் என்பர்.

தமிழகத்தில் மட்டுமின்றி ஆந்திரம், கருநாடகம் மற்றும் கேரள மாநிலத்திலும் தமிழில் கூடிய நடுகற்கள் வெட்டப்பட்டுள்ளன. கன்னட, தெலுங்கு, நடுகற்களுடன் சமஸ்கிருத மொழி நடுகற்களும் ஆந்திர, கருநாடக மாநிலங்களில் வெட்டப்பட்டுள்ளன.

பெரும்பாலும் தூண் வடிவில் கூடிய நடுகற்களைப் பிறமாநிலங்களில் காண்கிறோம். இமாச்சலப்பிரதேசம், இராஜஸ்தான் மாநிலங்களில் கருங்கற்களுக்குப் பதில் மரக்கட்டைகளைக் கொண்டு நடுகற்களை உருவாக்கியுள்ளனர். சஜா அல்லது சர்யா என்ற மரங்கள் இவற்றிற்குப் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளன. நினைவுக் கற்கள் மார்யா,போயா,கம்பியா என மக்களால் அழைக்கப்படுகின்றன. பிறமாநிலங்களிலும் தூண்வடிவ

நடுகற்களில் ஒருவர் நினைவாக அல்லது பலர் நினைவாகப் போர் வீரர்களுக்கு நடுகற்கள் உருவாக்கினர்.

சங்ககாலம் தொடங்கி ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலம் வரை நடுகற்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டு மக்களால் வழிபடப்பட்டு வந்தாலும் காலத்திற்கேற்பவே, கல்வெட்டுகளும், சிற்பங்களும் மாறிமாறி வந்துள்ளன. வில், அம்பு, கேடயம், கத்தி, வாள், துப்பாக்கி போன்றவற்றை நடுகற்களில் காண்கிறோம். எழுத்து பொறிப்பு இல்லாமல் சிற்பங்களால் ஆன நடுகற்களே எண்ணிக்கையில் மிகுதி எனலாம். வீரர் போரிடுவது போன்றோ தெய்வ நிலையை அடைந்தது போன்றோ சிற்பம் காணப்படும். பெரும்பாலும் சுடுகாட்டையொட்டியே நடுகற்கள் காணப்படுகின்றன. நீர்நிலைகளுக்கு அருகிலும் பெருவழிகளிலும் சில வீரக்கற்கள் உள்ளன.

தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுவதற்கேற்பக் கண்ணகிக்குக் கல்படிமம் அமைத்ததைச் சிலப்பதிகாரத்தில் காண்கிறோம் .

''காட்சிகால்கோள் நீர்ப்படை நடுதல்
சீர்த்தகு சிறப்பிற் பெரும்படை வாழ்த்தலென்று
இருமூன்று வகையிற் கல்லொடுபுணரச்
சொல்லப்பட்டஇருமூன்றுதுறைத்தே''(தொல்.60)

போர் செய்ய தொடங்குதற்குரிய பொதுநிலைமைகளைத் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. மேலும் 'வெறியறி சிறப்பின்' என்று தொடங்கும் பெரிய நூற்பா விரிவாக'நடுகல் 'எடுப்பது குறித்துக் கூறுகிறது. எழுத்து பொறிப்பு குறித்து யாதொரு குறிப்பும் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடவில்லை.ஆயின் சங்க இலக்கியங்களில் எழுத்துகள் கூர்மையான ஆயுதங்களில் வெட்டப்பட்ட விவரங்கள் உள்ளன. சங்க இலக்கியங்களில் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்படாத கல்பதுக்கை,நெடுங்கல்,குத்துக்கல் போன்றவைகளும் கூறப்பட்டுள்ளன.

பெருங்கற்காலப் பண்பாடு நிலவியபோது குகைகளிலும் கல்திட்டைகளிலும், பகைவருடன் போரிட்டு இறந்த வீரர்களுக்கு நினைவுக்கற்கள் எடுத்துள்ளார்கள். இவைகள் ஓவியங்கள் ஆகும்.தமிழகத்தில் கிருஷ்ணகிரி சையத் பாட்சா மலை, மகாராஜாக்கடை, மல்லசமுத்திரம் போன்ற ஊர்களிலும் ஆந்திராவில் பிக்கிலிகல் என்ற ஊரிலும் கேரளத்தில் புலப்பள்ளி, எடக்கல் போன்ற இடங்களிலும் தென் குஜராத்தில் சோத்திரியிலும் ஓவிய நடுகற்களைக் காணலாம். ஓவிய நடுகற்களையடுத்து தமிழகத்தில் தமிழி எழுத்துகளில் நடுகற்களை உருவாக்கினர்.

சங்ககால நடுகற்கள்

சங்க இலக்கியங்களில் கூறப்பட்ட 'நடுகல்' கல்வெட்டுகளுக்கு உதாரணமாகத் தேனி மாவட்டம்,ஆண்டிப்பட்டி வட்டம் 'புலிமான்கோம்பை'

என்ற ஊரில் நடுகற்கள் உள்ளன. தஞ்சாவூரில் உள்ள தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் மேற்படி நடுகற்களைக் கண்டறிந்தது.தற்போது தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் காட்சிப் பொருட்களாக வைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தியாவில் உள்ள பல்வேறு மொழிகளிலும் காலத்தால் முந்தியவை இத்தமிழி எழுத்தில் கூடிய தமிழ்மொழி நடுகற்களே என்பதில் கருத்து மாறுபாடு இல்லை.

'ஆகோள்' எனப்படும் மாடு பிடிச்சண்டையில் இறந்த போர்வீரனுக்கு எடுக்கப்பட்ட நடுகல் இவற்றுள் ஒன்றாகும்.இந்தியா முழுவதும் மாடுபிடி சண்டைக்காக நடப்பட்ட நடுகற்களே தொன்மையானவை என்பதுடன் மிகுந்த அளவில் உள்ளன என அறிஞர்கள் கருதுகின்றார்கள். ஆந்திரப் பிரதேசம், கடப்பா மாவட்டம் கங்கம்பேரூரு என்ற ஊரில் கோகிரஹனப் போரில் இறந்த கோனா என்ற போர்வீரனுக்கான தொன்மையான வீரக்கல் உள்ளது. காலம் பொ.ஆ.மூன்றாம்நூற்றாண்டாகும். மொழி பிராகிருதம். எழுத்து பிராமி ஆகும்.

'வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப்புலக் களவின்
ஆதந் தோம்பல் மேவற் றாகும்'

என்ற தொல்காப்பியர் கருத்தின்படி போருக்கு முன்னர் பகைவர் நாட்டில் இரவில் பசுக்களைக் கவர்ந்து வரநிகழும் வெட்சிப் போரிலும் அப்பசுக்களை மீட்டலின்போது நிகழும் கரந்தைப் போரிலும் அதாவது இருவகைப் பூசல்களிலும் சாகும் வீரர்களுக்கு நடுகற்கள் ஏற்படுத்தப்படும். ஆநிரைப் போர் ஏன் இரவில் நடத்த வேண்டும் என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் பொருத்தமான விளக்கம் தருகிறார். (நடுகற்கள் - ச.கிருஷ்ணமூர்த்தி)

மகாபாரதத்திலும் பசுக்களைக் கவர்ந்து வருதல் இடம் பெறுகிறது. துரியோதனன் கூட்டத்தார் பசுக்களைக் கவர்ந்து செல்ல அர்ச்சுனன் மீட்டு வந்ததாகக் காண்கிறோம். (நடுகல்கல்வெட்டுகளும் சிற்பங்களும் - ச.கிருஷ்ணமூர்த்தி)

மனிதருக்கு மட்டுமின்றி மாட்டுக்கு நடுகல், குதிரைக்கு நடுகல்,நாய்க்கு நடுகல், யானைக்கு நடுகல்,கோழிக்கு நடுகல் என விலங்குகளுக்கு எடுக்கப்பட்ட நடுகற்களும் உள்ளன. கிளிக்குக் கூட நடுகல் எடுக்கப்பட்டுள்ளது. நிசிதிகை, நவகண்டம், சதிக்கல் போன்றவைகளும் உள்ளன.(நடுகற்கள் - ச.கிருஷ்ணமூர்த்தி)

சாதாரண வீரனுக்கு எடுக்கப்படுவது நடுகல் என்றும் அரசன் மற்றும் படைத்தலைவர் போன்றோர்க்கு எடுக்கப்படுவது பள்ளிப்படைக் கோயில் என்றும் நா.வானமாமலைகூறுவர். எனினும் சங்ககாலத்தில் அதியமான்,காரியாதி போன்ற மன்னர்களுக்கு நடுகற்களே எடுக்கப்பட்டதாகப் புறநானூற்றின் மூலம் அறிகிறோம். (நடுகற்கள் - ச.கிருஷ்ணமூர்த்தி)

நினைவுக் கற்கள்

ஆந்திர மாநிலத்தில் நாகார்ஜுன கொண்டா என்ற ஊரில் கண்டறியப்பட்ட சாயாஸ்தம்பா (chhayastambhas)எனப்படும் நினைவுச் சின்னங்கள் தூண்களில் உள்ளன. இக்ஷவாகு மன்னர்,அரசியர்,சேனாதிபதியர், வீரர்கள் மற்றும் துறவியர்களின் நினைவுக் கற்கள் இவைகள் எனலாம்.56 தூண்கள் இங்கே உள்ளன. பட்டோரின் பீடும் பெயரும் எழுதிய நடுகற்கள் போல இவைகளையும் கருதலாம். ஆர்யபட்டராக, யதீஸ்ரமன், ஸ்கந்திகரிடா, ஆவேஸனிகா ஆகியோர்க்கும் இங்கே நினைவுக்கற்கள் உள்ளன.உருவங்களுடன் கல்வெட்டுகளும் இங்குள்ளன. சொர்க்கக் காட்சியும் காட்டப்பட்டுள்ளது. இவைகள்ருத்திரபுருஷதத்தா என்பவரின் 11ஆவது ஆட்சியாண்டைச் சேர்ந்ததாகும். (நடுகற்கள் கருத்தரங்கம் - இரா. நாகசாமி)

இதுவரை தமிழகத்தில் சங்ககாலத்தைச் ரேந்த ஐந்து நடுகல் கல்வெட்டுகள் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. எதிலும் உருவங்கள் இல்லை.கல்வெட்டுகள் தமிழி எழுத்துகளில் கூடியவை ஆகும்.முதல் கல்வெட்டு வாசகம் வருமாறு.

‘கல்பேடு தீயன் அந்தவன் கூடல்
ஊர் ஆகோள்'

கூடலூரில் நடைபெற்ற பசு கவர்தல் பூசலின்போது பேடுதீயன் அந்தவன் இறந்ததால் இந்நடுகல் எடுப்பிக்கப்பட்டது. கல் என்பது நடுகல் என்றபொருள். பேடு என்பது பெடுஎன மலையாளத்தில் வழங்கப்படும் 'படு'என்ற தமிழ்ச்சொல் 'மூலம்'என்பார்ஐ.மகாதேவன். 'பட்ட' அல்லது ‘இறந்த’ என்ற பொருள் ஆகும்.பேடு என்பது உறையூர் அகழாய்வில் கிடைத்த பானை ஓட்டிலும் உள்ளது.மூலன்பேடு என்றுள்ளது.கச்சிப்பேடு என்ற நகரம் காஞ்சிபுரத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது.தீயன்அந்தவன் இறந்த வீரனின் பெயர்.இலங்கையில் கிடைத்த தமிழ் பிராமிகாசில் தீயன் என்ற பெயருள்ளது.சிங்கத்துடன் போரிடும் தீயன் பெயருள்ள மோதிரமும் கிடைத்துள்ளது. இரண்டையும் தினமலர் ஆசிரியர் இரா. கிருஷ்ணமூர்த்தியும் அறிஞர் ஐ.மகாதேவனும் ஆய்வு செய்துள்ளனர். (Early Tamil Epigraphy - I.Mahadevan. P.68.70.277) தீயன் ஓதலன் போல் அழகர்மலைக் கல்வெட்டில் தீயன் சாத்தன் வருகிறது என்பதை அறிஞர்ஐ.மகாதேவன்குறிப்பிடுகிறார்.(P.448,449,593)திருப்பரங்குன்றம் குகைக்கல்வெட்டில் அந்துவன் என்ற பெயர் உள்ளது.கூடல்+ஊர் =கூடலூர் என வந்திருக்க வேண்டும். 'உயிர்மேல் உடல் வந்து ஒன்றுவது இயல்பே'என்று தொல்காப்பியம் கூறினும் இங்கே ஒன்றவில்லை.இப்போக்கு கல்வெட்டின் காலத்தை முன்நோக்கி அழைத்துச் செல்கிறது. பேடு என்பதைப் பேறு என்று கல்வெட்டறிஞர் ர.பூங்குன்றன் வாசித்துள்ளார். பேற என்ற சொல்லுடன் அவர் பொருத்துகிறார்.ஆகோள் என்பது பசுக்களைக் கவரும் போர் என்க.ஆநிரை என்றும் கூறலாம்.

இரண்டாவது கல்வெட்டில் சில எழுத்துக்கள் சிதைந்து விட்டதால் அன்னூர் ஆதன் கல் என்று படித்துள்ளனர்.'....அன் ஊர் ஆதன்'என முதல் வரியும். '...ன அன்கல்'என இரண்டாவது வரியும் உள்ளது. ஆதனின் நடுகல் என்று பொருள். ஆதன் என்ற பெயர் சங்க இலக்கியங்களில் மட்டுமின்றி அகழாய்வுகளில் கிடைத்த பானை ஓடுகளிலும் எழுதப்பட்டுள்ளன.

மூன்றாவது கல்வெட்டினை 'வேள் ஊர்பதவன் அவ்வன்' என்று வாசித்துள்ளனர். வேளூரைச் சேர்ந்த பதவன் அவ்வன் என்பவனுக்கு எடுக்கப்பட்ட நடுகல் இதுவெனலாம். மேற்படி மூன்று கல்வெட்டுகளிலும் உயிர் மெய் சேராமல் உள்ளன. அன்+ஊர் = அன்னூர் என வரவேண்டும். வேள்+ஊர்=வேளூர் என வரவேண்டும். இரண்டிலும் உயிர் மெய்'னூ', 'ளூ' வரவில்லை.பதவன் பெயரைத் தந்தையின் பெயராகக் கொண்டு வீரன் பெயர் அவ்வன் என்று கொள்ளலாம்.அவ்வையார் என்ற பெண்பாற் புலவரை நாமறிவோம்.அவ்வை என்ற பெண்பால் பெயர் அவ்வன் என ஆண்பாலாக வந்துள்ளது. தொல்காப்பியர் 'ஔ'என்ற எழுத்தை குறிப்பிடினும் இங்கே 'அவ்'என்றே வந்துள்ளது.தமிழிக்கல்வெட்டுகளில் 'ஔ'இதுவரைக் கிடைக்கவில்லை.

நான்காவதாக நிலக்கோட்டை வட்டம் தாதகாபட்டி என்ற ஊரில் உள்ள நடுகல்லில் சில எழுத்துகள் சிதைந்திருந்தாலும் வீரன் ஒருவன் இறந்த விவரம் தெரிகிறது. தலைவன் அல்லது அரசனின் அடியோன் நடுகல் இது வெனலாம்.'....ன் அடி ஓன் பாகல் பாளிய்கல்' இதில் 'அடியோன்' என்பது 'அடிஓன்' என்றுள்ளது. அடியோன் என்பதை அடியான் என்ற சொல்லின் வேறு வடிவம் எனலாம். அடியான் என்பது சேவகன் என்பது போல் மெய்க்காப்பாளன் எனலாம். சான்றான், சான்றோன் போல என்க.பாகல் என்பது வீரன் பெயராகும். பலா மரமாகவும் அல்லது ஊராகவும் கொள்ளலாம்என்பர்ர. பூங்குன்றன். 'பாளிய்' என்பது நினைவிடம் (இறந்தவிடம்) எனலாம். பள்ளி என்ற சொல்லின் மாற்றுவடிவம்,தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் பலவற்றில் இச்சொல் வந்துள்ளது.இலக்கியங்களில் இலவந்திகைப்பள்ளி துஞ்சிய, குராப்பள்ளித் துஞ்சிய ஆகிய வாசகங்களும்உள்ளன. மரத்தடியில் புதைக்கும் வழக்கமிருந்தைக் காட்டி,பூங்குன்றன பாகல் என்பதைப் பலா மரம் என்கிறார். (நடுகல் கல்வெட்டுகள் ர.பூங்குன்றன்) கல் என்ற ஈற்றுச்சொல் நடுகல் என்ற பொருளைத் தரும்.

தமிழி எழுத்து வட்டெழுத்தாகப்பொ.ஆ. மூன்றாம் நூற்றாண்டளவில் மாறியதாக ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். புதுக்கோட்டை மாவட்டம் பொற்பனைக் கோட்டையில் உள்ள நடுகல் கல்வெட்டு,வட்டெழுத்தில் அமைந்துள்ளது. இந்நடுகல்லும் ஒழுங்கற்ற கற்பலகையில் எவ்வித உருவமுமின்றி வெட்டப்பட்டுள்ளது.

ஐந்தாவது நடுகல்,‘ஏகன் ஆதன் கோட்டம்’ என மூன்று சொற்களில் கிண்ணி மங்கலத்தில் உள்ளது.காலம் பொ.ஆ. முதல் நூற்றாண்டு என்பர்.

ஈரோடு மாவட்டம் ஈரட்டிமலையிலிருந்து கொண்டு வந்து தற்போது தமிழகத் தொல்லியல் துறையில் வைத்துள்ள உருண்டை வடிவகல்லில், ‘துறகய் யுள்ளாரு கல்'என்ற கல்வெட்டு வாசகம் உள்ளது.இது பொ.ஆ. நான்காம் நூற்றாண்டு எனலாம். வட்டெழுத்தில் இக்கல்வெட்டு உள்ளது. கல்-நினைவுக்கல் என்க.

விழுப்புரம் நகரில் ஏரியருகே ஒரு நடுகல் உள்ளது. பட்டான் என்றுள்ள நடுகல் பொ.ஆ. ஐந்தாம் நூற்றாண்டாகும். கல்வெட்டின் வாசகம் வருமாறு.

பிரையகம் யெறிந்த
க்கால்லம் போருட்ப்ப
ட்டான் தெருக்காலா
ருநீலகண்ட
ன் கல்

இக் கல்வெட்டில் வரும் 'பிரையகம்' என்பதுஊர்பெயர் எனலாம். தெருக்கால்லாரு மகன் நீலகண்டன் போரில் இறந்துள்ளான். செந்தாரைப்பட்டி நடுகற்கள் ஆறிலும் நீலகண்டன் என்ற பெயருள்ளது. காலம் பொ.ஆ.ஆறாம் நூற்றாண்டாகும். (ஆவணம்இதழ்)

சங்ககாலத்திற்குப் பிறகு பல்லவர்,பாண்டியர் ஆட்சியின்போது வெட்டப்பட்டநடுகற்கள்யாவும்வட்டெழுத்தில்கூடியதமிழ்நடுகற்களோயாகும். பாண்டியரைக் காட்டிலும் பல்லவர்களின் நடுகற்கள் எண்ணிக்கையில் மிகுதியாகும். பொ.ஆ. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு தொடங்கி நூற்றுக்கு மேல் பல்லவர் நடுகற்கள் உள்ளன. தமிழகத்தின் வடபகுதி மட்டுமின்றி ஆந்திரா, கருநாடகாவிலும் பல்லவர் நடுகற்கள் உள்ளன. பல்லவர் மட்டுமின்றிப் பாணர், கங்கர், நொளம்பர், இராஷ்டிரகூடர் சோழர் எனப்பல அரசமரபினர் நடுகற்களும் காண்கிறோம்.

பல்லவரின் பிற்கால நடுகல் கல்வெட்டுகளில் வட்டெழுத்து மட்டுமின்றித் தமிழிலும் காண்கிறோம்.பல்லவர் மற்றும் பல்லவர் காலச் சிற்றரசர் நடுகற்களின் மூலம் தமிழக வரலாற்றையும் பண்பாட்டையும் தமிழ்மொழி வழக்காற்றினையும் அறிந்து கொள்கிறோம். மேலும், வட்டெழுத்துகளின் பரிணாமவளர்ச்சி அறிதல், தொல்காப்பிய எழுத்திலக்கண கோட்பாடுகளை அறிதல், நாட்டிலிருந்த சிற்றரசர்கள் விவரம் அறிதல், போரில் மாண்ட தொல்குடி மரபினரை அறிதல், வட்டார வழக்குச் சொற்களை அறிதல், உறவு முறைகளை அறிதல், ஓயாத பூசல்களின் விளைவுகளை அறிதல், இனக்குழு வாழ்க்கை முறைகளை அறிதல், கால்நடைச் செல்வத்தை மதித்திருந்ததை அறிதல், விலங்குகளைக் கொன்று

நாட்டை காத்தச் செயல்களை அறிதல் எனப் பல விவரங்களை அறிகிறோம். (நடுகற்கள் - ச.கிருஷ்ணமூர்த்தி)

வட தமிழ் நாட்டில் நடுகற்கள் மிகுதி எனினும் பிரிக்கப்படாத தருமபுரி மற்றும் பிரிக்கப்படாத வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் 70 விழுக்காடு நடுகற்கள் உள்ளன.வானம் பார்த்த பூமி,கால் நடைச் செல்வம் மிகுந்த பகுதி. எனவே சிற்றரசுகள் தங்களுக்கிடையே போரிட்டுள்ளன. ஆந்திரா,கருநாடக மாநிலங்களிலும் நீர் வளம்குறைந்த, கால்நடைகள் வளர்த்தலுக்கேற்ற பகுதிகளில் வீரக்கற்கள் உள்ளன. மாநிலங்களின்எல்லை ஒரப்பகுதிகளில் வீரக்கற்கள் பல உள்ளன.

'வடசொற்கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ' என்பதற்கேற்ப வட எழுத்துக்களான வர்க்க எழுத்துகள் ஜ,ஸ,ஷ,க்ஷ,ஹ போன்றவை இடம்பெறாமல் விசைய (விஜைய) மசீந்தர அல்லது மயீந்திர (மஹேந்திர)சிங்கவிண்ணபருமற்கு (ஸிம்மவிஷ்ணுபர்மர்) என்பன போல எழுதப்பட்டுள்ளன. இரண்டாம் நந்திவர்மன் காலத்திற்கு முன்பு வரை இப்போக்கினைக் காண்கிறோம். பின்னர் வட்டெழுத்திற்குப்பதில் தமிழும் தமிழ் எண்களும் கிரந்தஎழுத்துகளும் இடம்பெற்றுள்ளன.கங்கர்,பாணர் போன்றோர் நடுகற்களும் வட்டெழுத்திலேயே உள்ளன.பாணர்,கட்டி,கங்கர்,கொங்கணி,மழவர்,அதியர், போசளர், இரட்டர், மாவலி, வாணாதிராயர், முத்தரையர், பங்களர், அருவாளர் போன்ற அரசமரபினர் நடுகற்களில் உள்ளனர். சமஸ்கிருத மொழியில் ஒரு நடுகல்லும் தமிழகத்தில் இல்லை.பிராமணர் என்ற இனத்தார் தமிழக நடுகற்களில் இடம் பெறாவிடினும் கருநாடக நடுகற்களில் இடம்பெற்றுள்ளனர். தமிழ் எண்கள் இடம்பெறாமல்,எழுத்துகளாகவே எண்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. வேலுர் அகரஞ்சேரி நடுகல் தவிர வேறு எந்த நடுகல் கல்வெட்டிலும் நாள், நட்சத்திரம்,திதி போன்ற பஞ்சாங்க குறிப்புகள் காணப்படவில்லை.

பெண்கள் போரில் பங்கு கொண்டு இறந்து நடுகல்லாக மாறியது தமிழகத்தில் பொதுவாக இல்லை.மாறாகக் கருநாடகாவில் சில பெண் வீர நடுகற்கள் உள்ளன. எனினும் சதிக்கற்கள் இந்தியாவெங்கும் உள்ளன.

நடுகற்களில் இடம்பெறும் பல சொற்கள் அகராதிகளில் இல்லாத பொருட்களைச் சுட்டுகின்றன. சான்றாகச் சேவகர் என்பது பணியாள் என்ற பொருளைத் தராமல் வீரன் என்ற பொருளைப் பயக்கும். அடியோன் என்பதும் போர் வீரனையே சுட்டும். அதியரைசர், மூத்தரையர், இளவரையர் என்பன அரசன் என்ற பொருளைப் பயக்காது. ஆள், மக்கள், மகன், மருமக்கள், இளமக்கள், சான்றான், காமிண்டன், பட்டி, பொன் போன்ற சொற்களுக்குக் கல்வெட்டின் தன்மைக்கேற்ப பொருள் காண வேண்டியுள்ளது. சான்றாகப் பொன்மாந்தர், பொன்னந்தியார், பொன்னம்பரனார், பொன்மேந்தனார் எனப்பல சொற்களில் பொன் வருகிறது. இங்கே பொன் மாட்டுச் செல்வமாகும். மாடு என்ற சொல்லில் இருந்தே மாடை என்ற நாணயப் பெயர் ஏற்பட்டது எனலாம்.

விஷ்ணுவர்மன், சிம்மவர்மன், சிம்மவிஷ்ணு, முதலாம் மகேந்திரவர்மன், முதலாம் நரசிம்மவர்மன், இரண்டாம் மகேந்திரவர்மன், இரண்டாம் பரமேஸ்வரன், இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன், இரண்டாம் நந்திவர்மன், மூன்றாம்நந்திவர்மன், தந்திவர்மன், கம்பவர்மன், ஈச்சுரவர்மன், நிருபதுங்கன் எனப்பலருடைய நடுகல் கல்வெட்டுகள் கண்டறியபட்டுள்ளன. பல்லவமன்னர்கள் நேரிடையாகப் போரிட்டதாக எந்த நடுகல் கல்வெட்டிலும் குறிப்பிடப்படவில்லை. மன்னர்களின் பெயர்களும் ஆட்சியாண்டுகளும் வெறும் சம்பிரதாயத்துக்காகவே எழுதப்பட்டுள்ளன எனலாம். பல்லவருடைய சிற்றரசர் தங்களுக்குள் பூசலிட்டனர். ஆந்திர கருநாடக மாநிலங்களில் போசலர், பாணர், கங்கர் எனப் பல அரசமரபினர் நேரிடையாகப் போர்களில் பங்கு கொண்டுள்ளனர்.

பல்லவர் காலம் தொடங்கியே (பொ.ஆ. முதல் ஐந்தாம் நூற்றாண்டு) சிற்பங்களும் எழுத்துகளும் நடுகற்களில் காண்கிறோம். ஆயின் ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் பொ.ஆ. மூன்றாம் நூற்றாண்டு முதல் சிற்பங்களும் எழுத்துகளும் வீரக் கற்களில் காண்கிறோம். பல்லவர் நடுகற்களில் இருளப்பட்டி என்ற பாப்பம்பாடி நடுகல்லே தொன்மை வாய்ந்ததாக அறிஞர் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இந்த நடுகல்லில் விஷ்ணுவர்மன், விண்ணபருமர் என்றுள்ளது. இவனுடைய நாலாவது ஆட்சியாண்டின் போது தகடூர் நாடாளும் அரசராகக் கங்கரைசர் இருந்துள்ளார். அப்போது மற்றோர் அரசர் தண்டத்தோடு (படையோடு) வந்து போரிட்டுள்ளார். அப்போரில் வாணபெருமரைசரு சேவகர் (பெயர் சிதைந்து விட்டது) ஒருவர் இறந்து பட அவருக்கு நடுகல் எடுக்கப்பட்டது. இதே ஊரில் உள்ள மற்றோர் நடுகல் கல்வெட்டு 'வாணபரும அரைசரு' என்று தொடங்குகிறது. இதில் விண்ணப்பேர் ஏனாதி என்ற படைத்தலைவனும் கொற்றந்தைகோடன் என்ற வீரனும் இறந்துள்ளனர். இரண்டு கல்வெட்டுகளும் சமகாலம் எனலாம். கங்கருடன் பாணர் போரிட்டனர் எனலாம்.

பாலாசிரியர்

சிம்வர்மன், சிம்மவிஷ்ணு, மகேந்திரவர்மன் என்ற மூவருடைய மூன்று நடுகல் கல்வெட்டுகளில் பாலாசிரியர் என்பவர் இடம் பெறுகிறார். ஆசிரியர் என்ற பொருளில் பயன்படுத்தப் படாமல் கொள்ளையடித்த பொருட்களைப் பகுத்துக் கொடுப்பவர் என்ற பொருளில் ஆளப்பட்டது.மேலும் ஆளும் என்பது ஊர்த்தலைவன் எனலாம். மூவர் காலங்களிலும் இடம்பெறும் பாலாசிரியர் ஒருவரே என்ற கருதவேண்டியதில்லை. சேவகர்,அடியார் போன்று ஒரு பொதுச் சொல்லாகவே கருதலாம். சிறுபாழ் ஆளும் பாலாசிரியரு மகன் வீரவர் பெயர் ஒரு நடுகல்லில் வருகிறது. சிறுபாழ் ஆளும் பாலாசிரியரு மக்கள் சிறுப்படுவானார் என்ற இரண்டாவது கல்வெட்டிலும் சிறுபாழ் ஆள்வார் பாலாசிரியரு மக்கள் மாறன் என்ற மூன்றாவது கல்வெட்டிலும் வரும் தொடர்களை நோக்க ஊரின்

தலைவனாகவே கொள்ளவேண்டும்.ஏனெனில் மூன்றிலும் ஆளும் என்ற சொல் உள்ளது. தொல்காப்பியத்தில் இடம்பெறும் பாதீடு என்ற சொல்லுடன் நடுகல்லைத் தொடர்புபடுத்தலாம்.இவ்வாறே கோயில் பட்டர் என்பதைக் கோயிலில் பூசை புரியும் குருமார் என்று பொருள் கூறாமல்,பசுமந்தையின் உரிமையாளர் அல்லது கால்நடைப் பட்டியின் தலைவர் என்று பொருள் காணவேண்டும்.

அகரஞ்சேரி நடுகல்

வேலூர் மாவட்டம், அகரஞ்சேரி நடுகல் கல்வெட்டு, பெரும்போர் ஒன்றைக் குறிப்பிடும் சாசனம் எனலாம். யானை மீது அமர்ந்த தலைவனும் அவனுக்குக் குடைபிடிக்கும் போர்வீரனும் உள்ளனர். கல்வெட்டு வாசகம் வருமாறு .

''கோவியை சீ(ய)பரும்மற்கிருப
த்தொன்பதாவது ஆ(ட்)டிதி
ங்கள் புணருபூசத்து ஞான்று தகடூ
ருப் பிடிமண் ணேரிக்கீழ் உடை
யாரு தண்டத்தொடு இலாடவ
ரைசரோடு(ம்) மழவரைசரோடும்
எறிந்து பட்டாரு கங்கதிரை
சரு சேவகர் மாதப்பேருதிரை
சரு கன்னாடு ''

சிம்மவர்மனுடைய 19ஆம் ஆட்சியாண்டின்போது (பொ.ஆ.554) ஆடித்திங்கள் புணர்பூச நாளன்று தகடூர் பிடிமண்ணேரிக்கீழ் உடையார் தண்டத்தோடு(படையோடு)சென்று இலாடத்தரையர் மற்றும் மழவரைசரோடு போரிட்டபோது கங்கதி அரைசரின் சேவகர் மாதப்பெருதிரைசர் இறந்து பட அவருக்கு நடுகல் எடுத்துள்ளனர். கல் என்பதை நடுகல் என்றும் நாடு என்பதை வேளாண்நிலம் என்றும் கொண்டு நடுகல் வழிபாட்டுக்குத் தந்த நிலமாகக் கருதலாம். தகடூர் என்பது இன்றுள்ள தருமபுரி நகராகும். இந்நகரின் ஒரு பகுதியாகப் பிடமனேரி என்ற பகுதி தற்போதும் இருப்பது வியப்பாகும். அரசர்கள் யானைமீது அமர்ந்தபடி போரிடுவதைச் சோழர் கல்வெட்டுகளும் குறிப்பிடுகின்றன. இராஜாதித்தன் ஆனை மேல் துஞ்சிய தேவர் என்றே வழங்கப்பட்டுள்ளார். வேலூர் ஒட்டிய பகுதியில் இலாடத்தரையரும், திருவண்ணாமலையொட்டிய பகுதியில் மழவர்களும் செல்வாக்குடன் இருந்தனர். 'பட்டி'(1200குழிநிலம்) என்ற அளவில் நிலம் தரப்பட்டது. நன்செய் 1மடங்கு புன்செய் 2மடங்கு.

மங்கலம்

தமிழகச் சாசனங்களில் மங்கலம் என்று முடியும் ஊர்ப் பெயர்கள், பிராமணர் குடியிருப்புகள் என்பர். அவர்களுக்கென சபை (ஊராட்சி

போன்றது) இருக்கும். நடுகற்களில் வரும் மங்கலம் பிராமணர் குடியிருப்பு என்று கருத வழியில்லை. புறமலை நாட்டில் கொற்றமங்கலமும் வேளாள நாட்டில் குமாரமங்கலமும் எயில்நாட்டில் வேண்மங்கலமும் கோவூர் நாட்டில் காரிமங்கலமும் இருந்துள்ளன. அரசர் அல்லது குறுநிலத்தலைவன் தலைமை ஊராக இருந்துள்ளது. மேற்படி மங்கலத்தில் இருந்து அரசன் ஆண்டிருக்க வேண்டும். சான்றாக விசைய மங்கலமாண்ட விண்ணப்பேரோன் ஒருவன் நடுகல்லில் வருகிறான்.

சங்கரக்குட்டி

அரிமிறை பருமன் என்ற பாணமன்னன் தகடூரில் இருந்து,கங்கநாடு,புறமலைநாடு,கோவூர் நாடு,கோயிலூர் நாடு, வேள்கலி நாடு ஆகிய நாடுகளை ஆண்டு வந்தபோது நுளம்பன் வஞ்சகமாக உறவாடி மன்னனைக் கொன்றுவிடுகிறான். அப்போது பாண அரசி கருவுற்றிருந்ததால். அவளைப் பாதுகாப்பாக வைத்திருந்து அவருக்கு மகன்பிறந்த பின்னர் படைதிரட்டி நுளம்பனுடன் போரிட்டு நாட்டைச் சங்கரகுட்டி மீட்டுள்ளார். இப்போரில் சங்கரக்குட்டியின் சேவகன் நாகந்தை இறந்து பட அந்த வீரனுக்கு நடுகல் எடுக்கப்பட்டது. அந்த நடுகல்லைத் தருமபுரி அகழ்வைப்பகத்தில் தற்போதும் காணலாம்.

நடுகற்களில் குறிப்பிட்ட இனத்தார் என்றில்லாமல் பல சாதியினரையும் காண்கிறோம். பல பிரிவினரையும் காண்கிறோம். வடுகர், பறையர், கோவலர், மறவர், மழவர், பள்ளி காட்டிறையர், வாணிகர், அருவாளர், வண்ணக்கன் போன்றோரைக் காண்கிறோம்.செங்கம் வட்டம் பெரிய கோளாப்பாடியில் உள்ள முதலாம் மகேந்திரவர்மனுடைய 11ஆவது ஆட்சியாண்டில் (பொ.ஆ.601) நடந்தபோரில்,பெரும்பாண்ணரையர் மருமக்கள் அம்கோட்டையார் சேவகன் சாக்கை பறையனார் இளமகன் ஏறன்பங்குகொண்டு இறந்துள்ளான்.தருமபுரி அகழ்வைப்பகத்தில் உள்ள நடுகல் கல்வெட்டு ஒன்று மகேந்திரவர்மனுடைய 15ஆவது ஆட்சியாண்டின் போது காடந்தைகள் சேவகன் புதுப்பள்ளிகளோடு பொருத ஞான்று எருமெதிகாரி இறந்துள்ளான் என்று உள்ளது . இங்கே புதுப்பள்ளிகள் இடம் பெறுகின்றனர்.

நடுகல் கோவில்

விஷ்ணுவர்தனன் என்ற போசள மன்னன் ஆட்சியின்போது மைடாஹெகசடே இறந்து படபப்பேயா என்பவர் நரசிபுரா என்ற ஊரில் நடுகல் வீரனுக்கு கோயில் கட்டி உள்ளார். தருமபுரி மாவட்டம் கல்லாவியில்நடுகல் கோவில் உள்ளது. ஆந்திர, கருநாடக மாநிலங்களில் நிறைய நடுகல் கோயில்கள் உள்ளன. பிரிக்கப்படாத ஆந்திர மாநிலத்தில் 476 நடுகற்கள் கண்டறியப்பட்டு பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

சமாதிக் கோயில்

திரிபுராந்தகத்தில் உள்ள திரிபுரசுந்தரி கோயிலின் முன்பாக சோமய குருதேவா என்ற சிவாச்சாரியரின் உயிர்ப்பலி கல்வெட்டு (நவகண்டம்) உள்ளது.

கணவனுக்கு மனைவி நடுகல்

ராமடி என்ற ஊரில் வெம்மாடி நீதிமார்க்காவுக்கும் பீரநொளம்பனுக்கும் இடையே நிகழ்ந்த போரில் பலகே நாயகன் இறந்துவிட இவனுடைய மனைவி பாஸ்கா வீரக்கல் எடுத்துள்ளாள். தமிழ் மொழியில் மனைவியே கணவனுக்கு நடுகல் எடுப்பித்ததாகத் தெரியவில்லை.

நடுகல் கொத்தியவன் கொங்கு நாட்டுச் சிற்பி. பொ.ஆ.1056-இல் வீரக்கல்லை மாமனுக்குமைத்துனன் எடுத்துள்ளான். சிற்பி பெயர் மல்லையாகாமண்று. தாய் ஒருத்தி மகனுக்கு நடுகல் எடுத்துள்ளாள்என்றும்ஒருகல்வெட்டுஉள்ளது.

மன்னனே வீரனுக்கு நடுகல் எடுத்தது

புங்கனூர் வட்டம் கரசனப்பள்ளியில் உள்ள வீரக்கல் சிறப்புடையது ஆகும். பாணதத்தர் என்ற வீரன் இறந்து பட பாண அரசன் மாவலியே வீரனுக்கு நடுகல் எடுக்கிறான்.

அனந்தபூர் மாவட்டம் மடகாசிராவட்டம் பெத்தரசிரி நடுகல் கன்னடமொழியில் உள்ளது. காலம் பொ.ஆ.953.நொளம்பர்படைவீரன் எடேயம்மா சேவுனப்படையுடன் போரிட்டு இறந்துவிட அரசனுடைய மகன் அனுக இளவரசனே நடுகல் எடுத்துள்ளான்.

சிங்கதாரா என்ற ஊரில் வீரனுக்கும் யானைக்கும் நடுகல் உள்ளது. ரேநாடு ஆண்ட போதனூரு மகாராஜா கலியதிரிநேத்ர வீர மகாராஜாவின் சேனாதிபதி சிங்தொராவில் போரிட்ட போது வீரனும் யானையும் இறந்துபட இருவருக்கும் நடுகல் எடுக்கப்பட்டது. (AAR131,151/1965)

நல்லநாள்

ஆந்திராவில் நாள் நட்சத்திரம் பார்த்து நடுகற்கள் எழுப்பியுள்ளனர். நெல்லூர் மாவட்டம் கோல் கொண்டா வீரக்கல் வியைய வருடம் கார்த்திகை மாதம் ஐந்தாம் நாள் சகம்1328இல் எடுக்கப்பட்டது . அனந்தபூர் மாவட்டம் சிரவரம் வீரக்கல் ருத்ரோத்காரி வருடம் சித்திரை மாதம் தசமி திங்கட்கிழமையன்று எடுக்கப்பட்டது.ஆந்திராவில் வீரக்கல்லின் முன்பாக விளக்கு வைக்கவும் விழா பூசைக்கும் நிலங்கள் வழங்கப்பட்டன. ஆந்திராவில் உள்ள பல வீரக் கற்கள் வீரஸ்வர்க்கம்போயோ மற்றும் பீர்லோக பேகா (Birloka Bega) என வீர சுவர்க்கம் செல்லும் வீரனைக் குறிப்பிடுகின்றன.

நடுகல்லில் பிராமணர்

ஆந்திராவில் பிராமணர்களும் நடுகற்களில் இடம் பெறுகின்றனர். நாட்டையும் ஆண்டுள்ளனர். சகம் 981நடுகல்,கண்டகுண்டே பகுதியைச் சித்தைய்யா,தக்கய்யா என்ற இரு பிராமணர் போரில் நாட்டை கைப்பற்றி ஆண்டமை காண்கிறோம். மல்லன்கவிதன்னுடையருக்மாங்கத சரித்திரத்தில் சதி மேற்கொள்ளும் பெண்டிற்குச் சமுதாய மேம்பாடும் விதவையாக வாழ்பவருக்குச் சமுதாயத்தில் அடிமை நிலையும் அமையும் என்கின்றார்.

தொறுப்போர்

தலைவனுக்காக உயிர்விட்ட போர்வீரர் வீரக்கற்களும் குழுச்சண்டையில் இறந்த வீரர்கற்களும் தொறுக்கவரும் போரில் இறந்த வீரர்கற்களும் ஆந்திராவில் மிகுதியாகும். எல்லைப் பிரச்சனை ,பெண்கற்பு, வேட்டை போன்றவற்றில் மாண்ட வீரர்களுக்கு நடுகற்கள் உள்ளன. கோல்கொண்டா என்ற ஊரில் பொல்லாவு என்ற பசுவிற்காக ஒரு நடுகல் எடுத்ததாகப் புறக்கதைப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது. நவகண்டம் மற்றும் பசுகவர்தல் கற்களும் ஆந்திராவில் மிகுதியாகும்.

பன்மொழி நடுகற்கள்

ஆந்திராவில் தெலுங்கு, கன்னடம், தமிழ், சமஸ்கிருதம் எனப் பல மொழி நடுநற்கள் உள்ளன. வைதும்பர், பாணர், நொளம்பர், நடுகற்கள் மிகுதியாகும். இந்தியாவிலேயே மிகுதியான நடுகற்கள் (2650க்கு மேல் உள்ளன) கர்நாடகாவில் உள்ளன. பொ.ஆ. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு முதல் வீரக்கற்கள் உள்ளன. சிமோகாவில் உள்ள தமட்டுக்கல்லு என்ற ஊரில் கன்னடம், சமஸ்கிருத நடுகற்களுடன் சிற்பியின் பெயர் தமிழில் உள்ளது. ஏழூர் மோநலந் சாத்தன் என்ற வாசகம் அதில் உள்ளது. இதுவே தொன்மையான தாகும். தமிழ கத்தில்சுமார்360எழுத்துடைநடுகற்கள்இருக்கலாம்.

வாசகம் எழுதியவர்

வீரமிக்க பெண்ணுக்கும் அரசிக்கும் வீரக்கற்கள் கருநாடகாவில் உள்ளன.சித்தேனஹள்ளி,கேப்பாலு ஆகிய ஊர்களில் காணலாம். போசளர் கல்வெட்டுகள் மட்டும் 1100 என்பர்.நடுகல் வாசகம் எழுதியவர் பெயர், கொடை ,வெட்டிய சிற்பி இங்கே காணலாம். தலைவன் கட்டளைக்காக வீரன் போரிட்டு மாள்வது எரிவேசா எனப்படும். உண்மையான சேவகனுக்கு வேல வலி,ஜோலவலி எடுப்பிக்கப்படும். தொறு கன்னடத்தில் துறு எனப்படும். பிராமணர் கால்நடைகளைக் காப்பாற்ற கவுண்டர் தொறுப்பூசல் மேற்கொண்டுள்ளனர். கொள்ளையை தடுக்க, பெண்ணைக் காக்க, எல்லையை மீட்க,தண்ணீர் பிரச்சனைக்காக எனப் பலவற்றிற்காகப் போரிட்டு வீரர்கள் வீரக் கற்களாகியுள்ளனர்.

காளி என்ற நாய்

கங்க மன்னன் இரண்டாம் பூதுகனின் சேவகன் மணலரதா என்பவன் தக்கோலம் போரில் துணிச்சலுடன் ஈடுபட்டபோது காளி என்ற பெயருடைய நாயும் போரில் இறந்துபட அதற்கு நடுகல் எடுக்கப்பட்டது. காலம் பொ.ஆ.949 ஆகும். குதிரைகள் இறந்ததற்காகவும் காளைகள் இறந்ததற்காகவும் நடுகற்கள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஜெயகேசி என்ற மன்னன் கிளிக்கு நடுகல் எடுத்துள்ளான். இவன் கதம்ப அரசன் ஆவான்.கிளி இறந்துபட இவனும் இறக்க நடுகல் எடுக்கப்பட்டது.

உறவுகள்

தமிழகம் போன்றே பிற மாநிலங்களில் நடுகற்களை எழுப்பியவர்கள் இரத்த சம்பந்த முடைய வீரர்களின் உறவினர்களே ஆகும். தந்தைக்கு மகனும்,மகனுக்குத் தந்தையும், சகோதரனுக்குச் சகோதரனும், மனைவியும், மகளும், மருமகனும், மாமனாரும், மைத்துனரும் வீரக் கற்களை எடுத்துள்ளனர். மைசூர் மாவட்டம் நஞ்சங்கூடு வட்டம் காரப்பாயல் என்ற ஊரில் நடப்பட்ட வீரக்கல் மன்னன் நீதிமார்கா முன்னிலையில் நடந்துள்ளது.(E.C.XIVNg.137) ஹளேகன்னடம், தமிழ்,தெலுங்கு, சமஸ்கிருதம் எனப் பல மொழி நடுகற்கள் இங்கு உள்ளன.

கரிகால மரபினர்

பேலூர் வட்டம் கட்டே சோமனஹள்ளியில் உள்ள நடுகல் சமஸ்கிருதத்தில் கூடியது. கிரந்த எழுத்து வடமொழிக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. தெலுங்குச் சோழர் கல்வெட்டுகள் பொதுவாக ஆந்திரா மற்றும் தொண்டை மண்டலத்தில் காண்கிறோம். கரிகாலச் சோழன் மரபில் வந்தவர்களாகஇவர்கள் கூறிக் கொள்கின்றனர். தமிழிலும் தெலுங்கிலும் சாசனங்கள் உள்ளன தும்கூர் மாவட்டத்தில் தனஞ்செயனுடைய வீரக் கற்கள் கன்னட மொழியில் உள்ளன. பொ.ஆ.600 முதல் எனலாம்.

நடுகற்களை எடுத்த கலைஞர்கள்

பெரும்பாலும் நடுகற்களின் சிற்பிகளை நடுகற்களில் இங்கே காண முடியும். செட்டார் என்ற அறிஞர் 314 சிற்பிகளை நடுகற்களில் அடையாளம் கண்டுள்ளார். உம்பலி எனப்படும் நிலத்தானம் சிற்பிக்குத் தரப்பட்டது. நடுகல் வீரன் குடும்பத்துக்கு வழங்கப்பட்ட நிலம் வரியிலியாக வழங்கப்பட்டது. சில சமயம் வீரன் குடும்பத்திற்கு நன்கொடைகளும் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

வம்சாவழி இடம்பெறும் கருநாடக வீரக்கற்கள்

இரண்டாம் கிருஷ்ணனுடைய நடுகல் சாசனம் ஒன்று (பொ.ஆ.897) தார்வார் மாவட்டத்தில் சிஞ்சிபிகிராமத்தில் இராட்டிரகூடரின் வம்சாவழியை

குறிப்பிடுகின்றது. இவனுடைய தொடக்க ஆட்சி ஆண்டை வீரக்கல்லே கூறுகின்றது (893).

மன்னனுக்கு நடுகல்

தமிழகத்தில் பல்லவரோ பாண்டியரோ சோழரோ விஜய நகர மன்னரோ போரில் இறந்து நடுகல் எடுத்த விவரம் தமிழில் இல்லை. பள்ளிப்படைக் கோயில்கள் உண்டு.ஆயின் கருநாடகாவில் நொளம்ப மன்னன்ஒருவனும் கங்க மன்னன் இராசமல்லனும் போரில் இறக்க வீரக்கல் நாட்டப்பட்டது . முதாதிகே என்ற ஊரில் இந்த நடு கல் உள்ளது.

கல்நாட்

தமிழகத்தில் நேத்தார்பட்டி ,நீத்தோர்பட்டி, உதிரப்பட்டி, நெய்த்தேர்ப்பட்டி என்றெல்லாம் வழங்கப்படும் வீரன் குடும்பத்திற்கான காசும் நிலங்களுடன் தரப்பட்டது. வீரதுக்ககானம், இறந்த வீரன் குடும்பத்திற்கும் நடுகல் பராமரிப்புக்காகவும் பெறப்பட்ட வரியாக இருந்துள்ளது. கருநாடகாவில் வீரனுக்குரிய நிலம் கல்நாட் என வழங்கப்பட்டுள்ளது. பங்கவாடி வீரக்கல், கல்நாட் என்றுள்ளது.சிக்கஹன சோகே நடுகல் எழுபது கல்நாட் ஆக வழங்கப்பட்டது. வீர நுளம்பனுடைய ஹீரிபிடனுர் நடுகல்லும் கல்நாட்டைக் கூறுகிறது. கங்க மன்னன் ஸ்ரீ புருஷனுக்காக மாண்ட போர் வீரன் பந்தப்பனுக்கு ஒரு வீடும் நிலமும் வழங்கப்பட்டன.(ECZXMI.241) தமிழகம் போன்று கருநாடகாவிலும் ஊர்க்காமுண்டர்கள் இடம்பெறுகின்றனர். சோழர் நடுகற்கள் தமிழில் மட்டுமின்றிக் கன்னடத்திலும் உள்ளன. போசளர் காலத்தில் தமிழ், கிரந்தம் கலந்த நடுகற்கள் எடுக்கப்பட்டன. கொடேசெரே என்ற இடத்தில் நாகரி வடிவில் சமஸ்கிருத நடுகல் உள்ளது. ஆந்திராவிலும் கருநாடகாவிலும் நடுகற்களில் சிற்பங்கள் பல நிலைகளில் உள்ளன. கீழ்ப்பகுதி, நடுப்பகுதி, மேற்பகுதி எனப் பிரித்துச் சிற்பங்களைச் செதுக்கியுள்ளனர்.

கதம்பர் நடுகற்கள்

கோவா மாநிலத்தில் கதம்பர் நடுகற்கள் மிகுதியாகும். இறந்த வீரனை இசைமுழக்கமிட்டு தேவதை அழைத்துச் செல்லும் காட்சி காண்கிறோம். கப்பலில் நடைபெறும் போர் நடுகல்லும் உண்டு. நடுகல் வாசகம் எழுதியவர் பெயர் இருக்கும். கன்னடம், மராத்தி மொழியில் நடுகற்கள் உள்ளன

சிவலிங்கம்

மகாராஷ்டிரா மாநிலத்தில் மிகுதியான எழுத்தில்லா நடுகற்கள் உள்ளன. கல்வெட்டுள்ள நடுகற்களும் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. சில ஊர்களில் 60 முதல் 100 வரை நடுகற்கள் உள்ளன. மூன்று நிலை அல்லது ஐந்து நிலைகளில்

நடுகற்கள் அமைந்துள்ளன. நடுகல்லின் மேல்பகுதி சிவலிங்கமாகும். ஹளே கன்னட நடுகற்களும் இங்குள்ளன.

கோடேகலக

கேரளாவில் நடுகற்கள் தொடக்கத்தில் ஓவியத்தில் இருப்பினும் பின் எழுத்துடை நடுகற்களாக மாறின. புலப்பள்ளி,புத்தடி,சசிமாலா,க லியம்பள்ளி,எடக்கல் ஆகிய இடங்களில் நடுகற்கள் உள்ளன. சிவலிங்க வழிபாட்டுடன் நடுகல் சிற்பம் புலப்பள்ளியில் காண்கிறோம்.சதிக்கல்லும் கண்டறியப்பட்டுள்ளது. திருவனந்தபுரத்தில் உள்ள நடுகல் பாண்டியனுக்கும் சேரனுக்கும் நடைபெற்ற போரில் இறந்த வீரனுக்கு எடுக்கப்பட்டதாகும். காலம் பொ.ஆ.8 ஆம் நூற்றாண்டு.பொ.ஆ.1249 இல் கூடிய நடுகல், கலியன் பிள்ளை என்ற வீரன் கொள்ளையர்களுடன் போராடி பந்திப்பூரில் இறந்துள்ளான் என்று குறிப்பிடுகிறது.எம்.ஆர்.இராகவவாரியார் புத்தனாயக்கிட்டிய என்ற நடுகல் ஒரு பிராமி லிகிதம் என்கிறார். கேசவராஜ் என்பவர் தம் நூலில் அதனை மறுத்துள்ளார். கோட்டையைக் கைப்பற்ற நடந்த போர் கோடேகலக என்றுள்ளது.

நடுகல் வழிபாடு

சங்ககாலத்தில் நடுகல் வழிபாடே பிரதானமான வழிபாடு ஆகும். தென்னிந்தியாவில் எங்கும் நடுகல் வழிபாடு இருந்துள்ளது.

ஒன்னாத்தெவ்வர் முன்னின்று விலங்கி
ஒளிறேந்து மருப்பிற் களிறெறிந்து வீழ்ந்தெனக்
கல்லே பரவி னல்லது
நெல்லுகுத்துப் பரவும் கடவுளு மிலவே

என நடுகல் வழிபாட்டைப்புறநானூறு கூறுகிறது.நடுகல் வழிபாடு உலகெங்கும் உள்ளது. பழங்குடி வழிபாடு என்று அறிஞர் கருதுவர். ஆஸ்திரேலியா பழங்குடியினர் தொல்காப்பியம் கூறும் ஆறு நிலைகளைப் பின்பற்றியதாகத் தர்க்கைம் கூறுகின்றார். (Social life of the Tamils S. Singaravel. p.123). கொழுப்பா வெறிந்து குருதிப்பலி கொடுத்தால் மாட்டு மந்தை பெருகும் என நம்பினர். நடுகல்லுக்குமது வைத்துப் படைத்தனர்.

பெண் வீரி

சதிக்கல் தவிர பெண்களுக்கு நடுகல்லில் பங்கு இல்லை. எனினும் கருநாடகாவில் பெண் வீரர்களுக்கும் வீரக்கற்கள் எடுத்துள்ளனர். சிரவணபெலகொலாவில்மலையின் மீது பாகுபலி கோயிலுக்கருகே பொ.ஆ.10ஆம் நூற்றாண்டு நடுகல் சிற்பம் உள்ளது. இதில் பெண் குதிரை மீதும் எதிரி யானை மீதும் அமர்ந்தபடி போரிடுகின்றனர். இவள் பெயர்

சாவியப்பே ஆகும். முதல் நிலையில் போரிடும் காட்சி. இரண்டாம் நிலையில் நடுகல் பெண் பத்மாசனம் இட்டு வழிபடுகின்றார். மூன்றாம் நிலை தீர்த்தங்கரர் முன் பணிவுடன் நடுகல் பெண் இருக்கிறார். ஷிமோகா மாவட்டம் சிகாரிபுராவில் இருந்த வீரக்கல் தற்போது மாவட்ட அருங்காட்சியகத்தில் உள்ளது. இதில் ஹரியக்கா என்பவள் தன் தந்தையைக் கொன்றவர்களுடன் போரிட்டு அவர்களைக் கொன்றுதானும் இறந்துள்ளாள். இவளுக்கு நடுகல் எடுக்கப்பட்டுள்ளது.

போரில் மாண்டவர், தொறுப்பூசலில் மாண்டவர், விலங்குகளைக் கொன்ற பின் மாண்டவர், தலைப்பலி தந்தவர், உடன்கட்டை ஏறியவர், தலைவனுக்காகத் தன் உயிரை தந்தவர், பெண்களைக் காக்கும் பணியில் இறந்தவர், கோயிலைக்காக்க உயிர் விட்டவர் எனப் பல வகையான வீரக்கற்களிலே தொறுப்பூசல் அல்லது ஆநிரைப்பூசலே தொன்மை வாய்ந்ததுஎனலாம்.

தொறு-தொழு

பெரும்பாணாற்றுப்படையில் எழுகாடோங்கிய தொழு (வரி160) என்ற வரி வருகிறது. இந்தத் தொழுவே பல்லவர் காலத்தில் தொறு என மாறுகிறது. மாடுகள் கட்டி வைத்த வயல் தொறுத்த வயல் என்று பதிற்றுப்பத்து கூறுகிறது. தொழுவும் ஆநிரைத் தொகுதியும் தொறு வெனல் என்று பிங்கல நிகண்டு கூறுகிறது.

மாடு- பொன்

கால்நடை வளர்ப்பு சமூகத்தில் ஆநிரைப் பூசல் இயற்கையானது. மாடு என்பது கால் நடையைக் குறித்து, பின் செல்வத்தைக் குறிக்கும் சொல்லானது. வள்ளுவரும் 'மாடல்ல' மற்றையவை என்பார். ஆன்தொறு, தொறுபட்டி என்ற சொற்கள் தோன்றின. படகருடைய மொழியில் தன்ஹட்டி என வழங்கப்பட்டது. கருநாடகாவில் ஆநிரை கவர்தலைக் கோஹன என்பர். சமஸ்கிருதத்தில் கோகிரஹணம். ஆநிரைப் பூசல்களைக் குறிப்பிடும் நடுகற்களில் மாட்டின் உருவமும் சிலவற்றில் காண்கிறோம். பசு மட்டுமின்றி எருமைகளும் ஆடுகளும் களவாடப்பட்டன. எருமைத்தொறு மறித்தொறு நடுகற்களில் காண்கிறோம்.

மன்னர் நடுகல்

தமிழகத்தில் தமிழ் மொழியில் வேலூர் மாவட்டம் குடியாத்தம் வட்டம் குழிதிகை நடுகல் இரண்டாம் நந்திவர்மனுடைய52 ஆவது ஆட்சிஆண்டின் போது பல்லவ பெருமானடிகள் மேல் வல்லவரையர்(இராட்டிரக்கூடர்) படையெடுத்து வந்தார். வெண்குழிக்கோட்டையை அழிக்கின்றார். பல்லவரின் கீழ் நாடாண்ட வாணவரையன் (பாணர்) மாமடியான் கங்க கலியரையரை நோக்கித் திரிக என்று கூற அவரும் திரிந்து (போரிட்டு) போரில் மாண்டார். அவருக்குப் பெருங்கங்கர் நடுகல் எழுப்பி உள்ளார். இந்த நடுகல்லில்

வரும் வல்லவரையர் துருவன் என்று அறிஞர் கூறுவர். (S.I.voll.2எண் 35) கருநாடகாவில் உள்ள சில வீரக்கற்கள் போரில் மாண்ட மன்னர்களைக் கூறுகின்றன. சான்றாகப் பசவங்கோடு வீரக்கல்லைக் குறிப்பிடலாம். மூன்றாம் கிருஷ்ணனாகியகன்னரதேவன் நொளம்பருடன் பொ.ஆ.907 இல் போரிட்ட நொளம்ப மன்னர் இறந்துள்ளார். அவருக்கு வீரக்கல் எடுக்கப்பட்டது.

போர் அல்லது பெரும் போர்

இரண்டு அரசர் படைகள் மோதிக் கொள்ளும்போது இறந்த வீரர்கள் எண்ணிக்கை மிகுதியாக இருக்கும். எனவே பெரும்போரில் இறப்பவர்கள் எல்லோருக்கும் நடுகற்கள் எடுப்பது சாத்தியமன்று . எனினும் ஒரு சிலருக்கு எடுத்த நடுகற்கள் கருநாடகா, ஆந்திரா, மகாராஷ்டிரம், கோவா மாநிலங்களில் காண்கிறோம். கர்நாடகாவில் உள்ள பலதிறத்து நடுகற்களில் போர்களில் இறந்தவர்களுக்கு 20% வீரக்கற்கள் இருப்பதாக அறிஞர் கூறுவர். கங்கர், பாணர், நொளம்பர், போசளர் எனப் பல மன்னர்கள் மாண்டு நடுகற்களாக உள்ளனர். தமிழகத்தில் பல்லவர், சோழர்கள் மேற்கொண்ட பெரும்போர்கள் பலவாகும். எனினும் நடுகற்கள் மிகவும் குறைவேயாகும்.

ஊரழிவு

தொல்காப்பியர் ஊரழிவு குறித்தும் குறிப்பிட்டுள்ளார். சங்கப்பாக்கள் மிகுதியாக இத்தகுப் போர்களைச்சுட்டுகின்றன. பல்லவர் தொடங்கிப் பல சிற்றரசர்,பேரரசர்,வேளிர்,வீரக்கற்களில் ஊரழிவில் மாண்ட வீரர்நடுகற்களைக் காண்கிறோம். கருநாடக மாநில வீரக்கற்களில் ஊரழிவு தொடர்பாக 19.4% கண்டறியப்பட்டுள்ளது. ஊரைக் காத்தான் நடுகல்லில் கோட்டைக் காத்தலும் இடம் பெறும். தா.வேளூர் இவ்வகை நடுகல்லுக்கு உதாரணம் கூறலாம். (நடுகற்கள் ச. கிருஷ்ணமூர்த்தி)

கரைக்கோட்டை

திருவனந்தபுரம் நேப்பியர் அருங்காட்சியகத்தின் முன்புறம் உள்ள கோமாறன் சடையனுடைய 17ஆம் ஆட்சியாண்டு நடுகல் கல்வெட்டு (பொ.ஆ.893) சேர மன்னன் படைகள், கரைக்கோட்டையை அழிக்கச் சென்றதைக் கூறுகின்றது. கோட்டையை அழியாமல் காத்து எதிரிப் படைவீரர்களைப் பாண்டியப்படையினர் கொன்றனர். இறந்த சேரவீரர்களில் ஒருவன் அமர்க்கழி. மற்றொருவன்கரணசீத்தி. பாண்டியர் படையைச் சேர்ந்த பெருமூர்த்தி மேற்படி இருவரைக் கொன்றுள்ளான். பெருமூர்த்திக்கு இரணதுங்கமௌலி என்ற பெயருண்டு. கல்வெட்டில் வரும்வீடுஅந்தபுரமாகும். பராந்தக வீரநாராயணனுடைய 23 ஆவது ஆட்சி ஆண்டு கல்வெட்டு ஆய்குல மன்னன் கருநந்தனுக்கும் பாண்டியன் வீரநாராயணபாண்டியனுக்கும் போர் நடந்ததைக் கூறுகிறது. பாண்டியனுடைய சிற்றரசன் எட்டியாயின மங்கல

ஏனாதியான் உள்வீட்டுக்கோயில் சேவகர் இருவர் போரில் மாண்டுள்ளனர். தொண்டை நாட்டைச் சேர்ந்த பூந்தண்மலி வினையன் தொழுசூரன்ஒருவன். மற்றொருவன் பேரெயில் குடிசாத்தன். அருவியூர்க்கோட்டை கன்னியாகுமரி மாவட்டம் கல்குளம் வட்டம் அருவிக்கரை என்று தற்போது அழைக்கப்படுகிறது

பெண் மீட்டல்

பகைவர் நாட்டை அழிக்கும் போது பெண்ணைக் கெடுக்கவும் செய்வர். சில சமயம் பெண்களைக் கடத்தியும் செல்வர். அச்சமயம் பெண்ணின் உறவினரும் நண்பரும் பெண்களின் கற்பைக் காக்க வேண்டி, பகைவர்களுடன் மோதுவர். மோதலில் மாண்டவர்க்கு வீரக்கல் எடுப்பர். பொ.ஆ.9-10 நூற்றாண்டளவில் கருநாடகத்தில் இத்தகு சம்பவங்கள் நிறைய நடந்துள்ளன.பொ.ஆ. 979இல் உள்ள கம்படஹள்ளி,மடலூரு, பரதூரு,முடியனூரு வீரக்கற்களுடன் சாளுக்கிய மன்னன் திரைலோக்கியமல்ல தேவனின் பொ.ஆ.1156ஆம் ஆண்டில் நிறுவப்பட்ட கொரகோடு நடுகல்லும் இவ்வகை நடுகல்ஆகும். கொரகோடு, ஷிமோகா மாவட்டத்தில் உள்ளது. தமிழகத்தில் தருமபுரி மாவட்டம் நவலையில் பெண்மீட்டான் வீரக்கல் உள்ளது. திருவண்ணாமலை மாவட்டம் தண்டராம்பட்டு வட்டம் காயம்பட்டு கிராமத்தில் முதலாம் இராசராசன் 14 ஆவது ஆட்சி ஆண்டு நடுகல் (பொ.ஆ.99) உள்ளது. கவரை மாயிலட்டி கம்பன் என்பவன், பெண்களைக்கவர்ந்து கெடுக்க சிலர்முயல போரிட்டு மாண்டான். முருங்கைச்சேரியில் பெண்ணைக்கவர்ந்து சென்ற போது அவள் மீட்கப்பட்டாள்.

நிசிதிகை

சமண முனிவர் உண்ணாநோன்பிருந்த இடத்தைப் பள்ளி, பாலி என்று தமிழி எழுத்தில் கூடிய கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன. பிற்காலத்தில் சமண முனிவர்கள் எத்தனை நாளிருந்து உயிர் துறந்தார்கள் என்றும் சில நிசிதிகை கற்கள் குறிப்பிடுகின்றன. பெரும்பாலும் சமணக் குடைவரைகளின் பாறைகளில் மேற்படி சாசனங்கள் தற்போதும் உள்ளன. தமிழகத்தில் சமண முனிவர்களுக்கான படுக்கை சாசனங்களை நீத்தார் நினைவுக் கற்களாகக் கருதலாம். (ர.பூங்குன்றன்)

லகுலீசர்

குஜராத் மாநிலத்தில் லகுலீசரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட சைவ பாசுபதம். யோகியர் இறந்த பின்னர் அவர்களுக்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட முறைகளைஅவர் கூறுவார் (ஆ.பத்மாவதிபுலமை தொகுதி 12 ஜூன்1986)குரு ஏற்படுத்தி அந்த லிங்கத்தில் யோகியின் உருவத்தைப் பொறித்து அவர்களைப்பகவத்(இறைவன்) எனக் கொண்டாடினர். குஜராத் மாநிலம் கார்வானில் இரு கோயில்களில் உள்ள லிங்கங்கள் லகுலீசன் உருவத்தைத் தாங்கியுள்ளன. இரண்டாம் சந்திரகுப்தர் ஆட்சியில் (பொ.ஆ.380)உதிட்டாச்சார்யா என்பவர் தம் குரு உபமிதாவுக்கும்

உபமிதாவின் குருவாகிய கபிலாவுக்கும் இரு லிங்கங்கள் எடுத்து உருவங்களை பொறித்தார் என்று மதுரா தூண்கல்வெட்டு குறிப்பிடுகிறது.(Elxxl art no1) இதுவே குரு ஆயதனம். பொ.ஆ.4ஆம் நூற்றாண்டு முதல் யோகியின் நினைவாக இருந்த லிங்கம் பள்ளிப்படை கோயிலாக மாறியது என்று அ. பத்மாவதி கூறுகிறார்.

திருமந்திரம்

திருமந்திரம் என்ற நூல் திருவடி ஞானம் பெற்ற சிவஞானி இறந்தால் அவரை எரிக்காமல் புதைத்து, சிவலிங்கமோ அரசமரமோவைக்கலாம் என்கிறது. லகுலீச வழிபாட்டில் வரும்சமாதிக் கற்களைத் தமிழகத்தில் உள்ள சைவத் துறவி சமாதிகளுடன் பொருத்தலாமே ஒழிய பள்ளிப்படைகளுடன் பொருத்தக் கூடாது. பாசுபதம், காளாமுகம் போன்ற வீர சைவப் பிரிவுகள் பல்லவர் காலத்தில் நுழைந்தது. சோழர் காலத்தில் பெருகியது. லகுலீசர் உருவங்களைக்கும்பகோணம் சேதுராமன் ஆராய்ந்து காயாரோகனக் கோயில்கள் (உடம் போடு உயிர் சொரக்க மடைதல்)பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். வீரராகவன் ஒரு நூலே எழுதியுள்ளார்.

பள்ளிப்படைக் கோயில்கள்

சங்க காலத்தில் நடுகற்கள் தோன்றின. நினைவுக் கற்கள் தோன்றின. ஆயின் பள்ளிப்படைக் கோயில்கள் ஏற்படுத்தப்படவில்லை. அரசர் முதல் அனைத்துவீரர்களுக்கும் சங்ககாலத்தில் நடுகற்களே இருந்தன. கிண்ணிமங்கலத்தில் காந்திராஜன் கண்டறிந்த "ஏகன் ஆதன் கோட்டம்" நடுகல்பொ.ஆ.முதலாம் நூற்றாண்டு என்றும்அதே இடத்தில் பொ.ஆ.7.ஆம் நூற்றாண்டில் பள்ளிப்படை தொடர்பான வட்டெழுத்து சாசனம் இருப்பதால் நடுகல்லின் வளர்ச்சியே பள்ளிப்படை எனலாம். சோழர்கள் வேலூர் அருகில் கம்பவர்மனுடைய 8ஆம் ஆட்சி ஆண்டு கல்வெட்டில் கங்க மன்னன் இராசாதித்தன் தன் தந்தை பிருதிவி கங்கரையனுக்குப் பள்ளிப்படை எடுத்துள்ளான். (409/1902)திருப்புறம்புயத்தில் பிருதிவிபதிக்கு பள்ளிப்படை எடுக்கப்பட்டது. தொண்டைமான் ஆற்றூரில் முதலாம் ஆதித்த சோழனுக்கு அவனுடைய மகன் பராந்தக சோழன் பொ.ஆ.907இல் பள்ளிப்படையைக்கட்டினான். முதலாம் இராஜராஜன் தன்பாட்டன் அரிஞ்சிகை சோழனுக்கு மேல்பாடி கிராமத்தில் பள்ளிப்படை எடுப்பித்தான். அரிஞ்சிகை ஈஸ்வரம் எனவழங்கப்பட்ட இக்கோயில் தற்போது சோழீசர் கோயில் என வழங்கப்படுகிறது. வீரபாண்டியன் திருச்சுழியில் சுந்தரபாண்டியர் ஈஸ்வரம் என்ற பள்ளிப்படை கோயிலை உருவாக்கினான்.முதலாம் இராஜேந்திர சோழனின் மனைவி பஞ்சவன்மாதேவிக்குப் பட்டீஸ்வரத்தில் பள்ளிப்படை எடுப்பித்தான். (பொ.ஆ.1019) முதலாம் இராஜாதிராஜன் முதலாம் இராஜேந் திரனுக்கும்அவனுடையபட்டத்தரசிக்கும் செய்யாறு வட்டம் பிரம்மதேசத்தில்

பள்ளிப்படை ஏற்படுத்தினான். தாராசுரத்தில் இரண்டாம் ராஜராஜனுக்கும் அவருடைய 4 தேவியருக்கும் பள்ளிப்படை எடுக்கப்பட்டது. ஒன்றின் பெயர் பள்ளிப்படை ராஜகம்பீர ஈஸ்வர முடையார் என்பதாகும். சிவதீட்சை பெறுவதற்கும் பள்ளிப்படை எடுப்பதற்கும் தொடர்பு ஏற்படுத்தி, வடநாட்டு மரபுடன் என்.சேதுராமனும் அ.பத்மாவதியும் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளனர்.

நவகண்டம்

நவகண்டம் அல்லது தலைப்பலி கொடுத்தல் வீர வழிபாட்டில் அடங்கும். தன் தலையையோ உடல் உறுப்புகளையோ காணிக்கையாகத் தருவது அன்பின் மிகுதிப் பாடு எனலாம். நவகண்ட வீரர்களுக்கு எடுக்கப்பட்ட சன்னதிகளைச் சம்புடுகல்லுகள் அல்லது சம்புடுகுடிகள் என்றும் வழங்குவர். தலையை அரிந்து வழங்குவதில் பல முறைகள் உள்ளன. தன் உடம்பை ஒன்பது பாகமாகக் கூர்மையான வாளினால் வீரன்தன்னைத்தானே வெட்டிக் கொள்வது நவகண்டம் (நவ-9 மற்றும் புதுமை என்க). காளிஅல்லது வேறு தெய்வத்தின் முன்பாக இது நடைபெறும். நின்றபடியோ அமர்ந்தபடியோ முழங்கால் இட்டபடியோ தலையை வீரன் கொய்வது போல் சிற்பம் இருக்கும்.

ரெட்டி அரசின் வரலாறு என்ற நூலை எழுதிய எம்.சோமசுந்தரசர்மா ஆந்திர பிரதேசத்தில் நவகண்டம் எப்படி மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது என்பதைப் பற்றி எழுதியுள்ளார். இரும்பாலான வட்டமான ஆயுதம், சங்கிலி ஆகியவை நவகண்டத்திற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன.நெல்லூர் மாவட்டம், குண்டூர் வட்டம், மல்லம் என்ற ஊரில் ஒரு செவ்வகக்கல்லில் நவகண்ட சிற்பத்துடன் கம்பவர்மன் கல்வெட்டும் உள்ளது. கம்பவர்மனுடைய இருபதாவது ஆட்சியாண்டில் ஒக்கொண்ட நாகன் ஒக்கதிந்தன் பட்டைபோத்தம் மேதவம் புரிந்ததென்று பிடாரிக்கு நவகண்டம் குடுத்து குன்றகத் தலையறுத்தப் பீடலிகை மேல்வைத் தானுக்கு ஊர்ச்சபை இவன் மகன் பட்டைபோத்தனுக்கு நிலத்தானம் செய்துள்ளது. எமூர்ப்பறை கொட்டிக் கல்மேடு செய்தனர். ஆவிக்குப் போத்தனங்கிழவர்கள் தொறுப்பட்டி நிலம் வழங்கினர். தொறுப்பட்டியே நேத்தார்பட்டி,நீத்தார்பட்டி, நெய்த்தேர்பட்டி என்றெல்லாம் வழங்கியுள்ளனர். வீரன் இடது கையில் தலையைப்பிடித்தபடி வலது கை வாள் மூலம் கழுத்தை அரிவது போல் சிற்பம் உள்ளது. (ARE408/1908) காலம் பொ.ஆ.889. தமிழகத்தில் திருப்பூவணம் வட்டம் மாதபுரத்தில் எட்டாம் நூற்றாண்டு நவகண்டம் வட்டேழுத்து கல்வெட்டுடன் உள்ளது. “தூங்கு தலை குடுத்தான் வல்லபன்” என்ற வாசகம் உள்ளது. 10ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தமிழ் எழுத்தில் கூடிய “தூங்கு தலை குடுத்தான் சித்ரசரிதன்” என்ற வாசகத்துடன் மற்றொரு நவகண்டம் உள்ளது.

காஞ்சிபுரம் மாவட்டம் ஒரத்தி என்ற ஊரில் கன்னர தேவன் ஆட்சியின் போது வெட்டப்பட்ட நவகண்டம் சாசனத்துடன் உள்ளது. மச்சேஸ்வர

தேவன் என்ற இறைவன் பொருட்டு ஒரு வீரன் தலைப்பலி தந்துள்ளான்(ARE 211/1976-77).ஆந்திர பிரதேசம் குண்டூர் மாவட்டம் மச்சேர்லா என்ற ஊரில் பொ.ஆ.1016இல் கூடிய நவகண்டம் உள்ளது.அச்குஞ் கண்டு என்ற வீரன்தன் தலைவன் நலம் வேண்டி, பட்லகாளி என்ற அம்மன் முன் தன் தலையைப்பலி தந்துள்ளான். தலைப்பலி தந்த நிகழ்ச்சியை நினைவுறுத்தும்படி ஸ்ரீசைலம் கோயிலில் வீரசிரோ மண்டபம் உள்ளது. தெலுங்கு எழுத்தில் எழுதப்பட்ட இரு சமஸ்கிருத நவகண்ட கல்வெட்டுகள் இங்குள்ளன.

கருநாடக மாநிலம், கூர்க் மாவட்டம், முள்ளூர் என்ற ஊரில் உத்தமசோழ செட்டி என்பவன் தன் சபதம் முடிந்து வெற்றிகிடைத்தால் தன் தலையை அரிவதாக வேண்டி,அதன்படியே நவகண்டம் தந்துள்ளான் உத்தமசோழ செட்டி நவகண்டகல்லானன்(Ecl/82 -1972).

மகாராஷ்டிர மாநிலம்,சந்திரபுரி மாவட்டம்,மாற்கண்டி கோயில் வளாகத்தில் தலைப்பலி தரும் வீரன் சிற்பம் உள்ளது. மத்தியபிரதேசம், தண்டேவடாவில் உள்ளதண்டேஸ்வதி அம்மன் கோயில்நுழைவு வாயிலில்நவகண்டசிற்பம்உள்ளது.(சோந்திமர்1982-2009-18) ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் கடப்பை,கர்நூல் மாவட்டங்களில் தலைப்பலிக் கற்கள் பல உள்ளன.வீரபத்ரர், வீரமுஷ்டிகள்,மயிலரா வீரபட்டாச்சன் என்ற சைவப்பிரிவினர் தலைப்பலிக் கற்களில் இடம் பெற்றுள்ளனர்.

சதிக்கல்

“கணவனை இழந்தோர்க்கு காட்டுவது இல்” என்பதால் கணவன் இறந்தவுடன் மனைவியும் இறந்து பட இருவருக்கும் எடுக்கப்படும் நினைவுச் சின்னம் சதிக்கல் எனப்படும். மனைவி விருப்பத்தின் படியோ விருப்பம் இன்றி கட்டாயப்படுத்தியோ தீயில் விழச் செய்வதும் சதிக் கல்லேயாகும். இரண்டு வகையான சதிக் கற்களும் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. சதி மரபுக்கு எதிராகவும் குரல் கொடுத்துள்ளனர். வால்மீகி இராமாயணத்தில் இராவணன் தாய் வேதவதி என்பவள் தன் கணவன் குஷத்வகாமாண்ட போது சிதையில் விழுந்து மாண்டுள்ளாள். ஆயின் தசரதன் இறந்தபின் அவனுடைய மூன்று பட்டத்தரசியரில் ஒருவர் கூட சிதையில் விழுந்து சாகவில்லை. வாசுதேவனின் மனைவியர் தேவகி, பத்ரா, ரோகினி, மதிரா நால்வரும் வாசுதேவன் இறந்தபின் தீயில் இடும்போது நால்வரும் தீயில் விழுந்து மாண்டனர். சதிக்கல்லில் வளைபூண்டகை காண்பிக்கப்படும். கணவருடன் சேர்ந்து மனைவி இறந்ததை வளைபூண்டகை உணர்த்தும். மலையாளம் வழங்கும் கேரளத்தில் புலைச்சிக்கல் என்பர். ஆந்திர மாநிலத்தில் மட்டும் சதிக்கற்கள் குறைவாகும். இந்தியா முழுவதும் சதிக்கற்கள் உள்ளன. சதிக்கற்களை இருவகையாக வகைப்படுத்துவர் கணவன் இறந்தபின் உயிர்விடும் பெண்ணுக்கு எடுக்கும் சதிக்கல் ஒருவகை. ஒரு பெண் தன் கற்புக்குப்பங்கம் வரும்போது உயிர் விடுவது

இரண்டாம் வகையாகும். முதல் வகையை சஹக மணம் என்பர். தெலுங்கில் பேரன்தாலு என்பர். மார்க்கோ போலோ தொடங்கி பல வெளிநாட்டு யாத்ரீகர் சதிச் சடங்கினை விரிவாக எழுதியுள்ளனர் . பெண்டிங் பிரபு சட்டத்தின் மூலம் இதை ஒழித்தார். முதலாம் ராஜராஜனின் தந்தை சுந்தர சோழன் மாண்டபோது அவன் மனைவி வானவன் மாதேவியும் உயிர் விட்டுள்ளார். திருக்கோயிலூர் கல்வெட்டு மற்றும் ஆண்டிமலை, சாசனம் இதனைக் கூறுகிறது.

கருநாடக மாநிலத்தில் சதிக்கல்லை மாசதிக்கல் அல்லது மாஸ்திகல் என்பர். தோள்கைக் கோட்ட கம்ப எனவும் கூறுவர். சாளுக்கிய மன்னன் சத்யாசிரியன் மாண்ட போது அவனுடைய மனைவி குண்டம்பேகி உயிர் விட்டு, சதிக்கல் ஆகியுள்ளார்.

ஆளிதேவி

மகாராஷ்டிரா மாநிலம், கொல்லப்பூரமாவட்டம், சங்கசியில் பொ.ஆ 510இல் கூடிய சதிக்கல் பிராமி சாசனத்துடன் உள்ளது. ஆளிதேவி என்ற ராணிதீயில் விழுந்து உயிர் விட்டுள்ளார் . திருவண்ணாமலை மாவட்டம், தாமரைப்பாக்கம் மூன்றாம் குலோத்துங்கன் காலத்திய சதிக்கல்லில், “உடன் பள்ளிகொண்டாள்” என்ற சொற்றொடர் உள்ளது. ஆந்திர மாநில மல்லன் கவி தன்னுடைய ருக்மாங்கத சரித்திரத்தில் சதி மேற்கொள்ளும் பெண்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்பார். விதவை வாழ்க்கை வாழ்பவர் அடிமை வாழ்வு வாழ்வதகக் கூறுவர். ஸ்ரீநாத கவிஞர் தெலுங்கில் வீரர்களைப் போற்றிப் பாடியுள்ளார். காலம் பொ.ஆ.15ஆம் நூற்றாண்டாகும்.தேவகிரி யாதவர் களுக்கும் ஒய்சாளர்களுக்கும் நடைபெற்ற போரில் பலர் இறந்து நடுகற்கள் ஆயினர். போரில் பங்கு கொண்டு வென்றால் செல்வமும் புகழும் கிடைக்கும் போரில் உயிரிழந்தால் புகழும் வீர சொர்க்கமும் கிடைக்கும்.

“ஜித்தனே லப்யதே லக்ஷ்மிருதினேபி

கரங்களகக்ஷ்ண விதபமிசினி

காயேகா சிந்தாமரனோரானே

(கல்லெழுத்தில் காலச்சுவடுகள் கு.சுவாமிநாதன்)

தேசிங்கு

செஞ்சிப்பகுதியில் 18ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கத்தில் ஆட்சி செய்த தேசிங்கு ராஜன் ஆர்க்காட்டு நவாப்பிற்கு கப்பம்கட்ட வேண்டிய கிஸ்தியைக்கட்டாததால் பொ.ஆ.1713-இல் ஆர்க்காட்டு நவாப்பு சதகதுல்லா போர் தொடுத்தான். தேசிங்கின் உயிர் நண்பன் மகமதுகான் திருமணத்தையும் தவிர்த்து விட்டு நண்பனுக்காகப் போரில் பங்கு கொண்டு மாண்டான். அவனுடைய குதிரையும் இறந்தது.கடலி என்ற ஊரில் தேசிங்கு, பகைவரால் கொல்லப்பட்டான். தேசிங்கின் மனைவி கணவருடன் தீப்பாய்ந்தாள்.

அவளுடைய பதிபக்தியை மெச்சி நவாப்பு அவள் பெயரில் ராணிப்பேட்டை ஏற்படுத்தினான். (ஆதி செஞ்சி .ச . கிருஷ்ணமூர்த்தி).

“ராஜாபக்கத்தில் வந்தாளய்யா ராணியம்மாளும்

நானும் கூடவாரேனைய்யா என்பிரான நாதா

அக்கினிக் குழியை வெட்டச் சொன்னாள் ராணியம்மாளும்

அக்னி குழியை சுற்றி வந்தாள் ராணியம்மாளும்

ராஜாவுடனே தீயில் குளித்தாள் ராணியம்மாளும்

(தேசிங்கு ராஜன் கதைப்பாடல்)

சககமண,அநுகுமண,அநுமரண,என்றெல்லாம் வடமொழியில் சதியைக் குறிப்பிடுவர்.

சிற்றரசர் மகள்

இரண்டாம் இராஜேந்திர சோழனின் கன்னடக் கல்வெட்டு ஒன்று மாண்டியா மாவட்ட பெலத்தூருரில் உள்ளது.ரவிகா என்ற சிற்றரசர் மகள் தொகப்பை என்பவள் நவிலி நாட்டை ஆளும் எச்சா என்பவரைத்திருமணம் செய்திருந்தாள். எச்சா ஒரு மல்யுதப் போட்டியில் பிழைபட ஒருவரைக்கொன்று விட்டார். அதனால் அவருக்கு மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்டது. எச்சாவின் மனைவி பெற்றோர் தடுத்தும் கேட்காமல் உயிர்நீத்தாள். இவள் இறப்பதற்கு முன் தனது உடைமைகளைத் தானம் அளித்துள்ளார். இது ஒரு சதிக்கல்

கன்னடமொழிநடுகல்

“சுவத்தி ஶ்ரீ மதிரை கொண்ட கோப்பரகெசரி

வர்ம்மகெ வரிஷம் இருபத்தொன்பத்துள்

பைய்தாகூர் ரவிநாடா மாரயம்மா மம்மா

கணிபராமன்துறவந் இக்கிசி அழிகி சததான்

கல்நாடு பெர்ம்மாடிய சாமந்தப்பந் கொட்டகழநி

ஒக் கண்டுகும் கெறைய கிழகெ”

பைய்தாகூர்என்றகிராமத்தைச்சார்ந்தஇரவிநாடமாரியம்மனின்மருமகன் கணிபராமான் தொறு பூசலில் பட்டான். அவனுக்கு கல் நடப்பட்டுள்ளது. பேரம்மாடிய சாமந்தன் என்பான் ஒரு கண்டுகம் (அளவு)நிலமளித்துள்ளார்.

வர்மகெ-வர்மற்கு

வரிஷம்-வருஷம்

மம்மா-மருமகன்

துறவந்த-தொறு

சத்தான் -செத்தான்

அவங்கெ-அவனுக்கு

கொட்ட-கொடுத்த

கெறைய்-கரை

கிழகெ-கிழக்கு

தமிழின் தாக்கம் இதில் உள்ளது

கன்னட மொழியில் நிசிதிகை.

“பத்ரமஸ்துஜீனபாஸநாய

ஸ்ரீமத்குண்ட குந்தாந்வய... சார்ய

பட்ரர் சிஷ்யர் குணநந்தி கர்மபரகிருதீப

டர முவ்வதிநி திவசம் சந்நியசம்

நொத்து முடித்த நிசிதிகை”

குண்டகுந்தான் பரம்பரையைச் சார்ந்த பட்ர என்பவரின் மாணவன் குணநந்திகர்மபரகிருதிபடாரார் 31 நாட்கள் உண்ணா நோன்பிருந்து மாண்டார். இது திருநாதர் குன்று நிசிதிகை போல் உள்ளது.

தீப்பாய்ந்தாள்

கணவன் இறந்தபின் தீயில் விழுந்து உடன்கட்டை ஏறிய பெண்டிர்க்கு எடுத்தகோயில் தீப்பாய்ந்தாள் கோயிலாகும்.கேரள மாநிலத்தில் சதிக்கற்கள் உயரமாக இருக்கும். பல ஊர்களில் தீப்பாய்ந்தாள் கோவில்கள் உள்ளன.

பொந்திலியர்

செஞ்சி வட்டம், மேலச்சேரி என்ற ஊரில் தேசிங்கு ராஜாவின் சித்தப்பா தாராசிங் இறந்தபின் அவனுடைய இனத்தைச் சேர்ந்தபொந்திலியர்4 மனைவியும் தீயில் விழவில்லை. மாறாக நாயிடு வகுப்பைச் சேர்ந்த தாராசிங்கின் ஆசைநாயகி கருவுற்றிருந்த நிலையிலும் தீயில் விழுந்து இறந்தாள். அவளின் பெயர் மங்காபாயி. ஊர் மக்கள் பட்டத்தரசிகளையும் தீயில் தள்ளி விடுகின்றன(ச.கிருஷ்ணமூர்த்தி-நடுகற்கள்). ஓடாமல் தேர் நின்று விடும்போது வீரமுஷ்டிகள் தங்கள் தலைகளைப் பலியிட்டுத் தேரை ஓட வைப்பர். தமிழகத்தில் மல்லிகுந்தம் செப்பேடு ஓடாத தேர் ஓட வைத்ததைக்கூறுகிறது (ச.கிருஷ்ணமூர்த்தி-நடுகற்கள்)

தலைப்பலி

காகதீய மன்னர் ஆட்சியின்போது உண்டான தலைப்பலி கற்கள் சிவன் கோயில்களில் உள்ளன. பக்தர்வாள் கொண்டு கழுத்தை அரிவது போன்றோ வயிற்றினை வெட்டுவது போன்றோ அச்சம் தரும் நிலையில் தலைப்பலி சிற்பங்கள் உள்ளன. ஸ்ரீசைலத்தில் பொ.ஆ.1377இல் கட்டப்பட்ட வீரமண்டபம்

உள்ளது. இங்கே பல தலைப்பலி கற்கள் உள்ளன. தலைப்பலி கற்கள் பல்வேறு பெயர்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. ஒன்பது துண்டுகளாக ஆக்கும் நவகண்டம் போல் எட்டு துண்டுகளாக உடலைக்வெட்டி கொள்ளும் அஷ்டாங்க கண்டம் ஆந்திர பிரதேசத்தில் உள்ளது என்று சந்திர சேகர ரெட்டி குறிப்பிடுகிறார். பகைவரைக் கொல்லும் முன்பாக வீரர் வழிபடுவது வீராபிஷேகம். வென்ற பின் வழிபடுவது விஜயாபிஷேகம் என்பர். துர்க்கை, காளி கோயில் முன் இவை நடைபெறும். வீரவல்லாளனுடைய ஆட்சியின் போது (பொ.ஆ.1320) வல்லாளனுடைய பிரதம மந்திரி தலைப்பலி தந்த வீரனுக்கு எழுப்பிய கோயிலில் தினம் மூன்று முறை அபிஷேகம் செய்ய கொடைதந்துள்ளார்.

தலைவன் இறப்பைத் தாங்காமல் இறந்த வீரன் நடுகல்

தனது வேந்தனை அல்லது படைத்தலைவனைப் பகைவீரர் சூழ்ந்து கொண்டால் அது கண்டு வீரர்கள் பகைவருடன் போரிட்டுப்படையை விலக்குவர். தலைவனைக் காப்பர். திருக்கோவலூர் நாட்டு இராமந்தைவாடி எனும் பகுதியை வாணபெருமானார் ஆண்டு வந்தார். மங்களப் பெருமானார் அவரிடம் போரிட வந்தார். அவருடைய படைவீரர் வாணபெருமானாரைச் சூழ்ந்து கொள்ள அப்படையை விலக்கி தலைவனை மீட்கும் பொருட்டு வேணர்க்கினியான் என்ற வீரன் முயன்று வெற்றி பெற்றான். ஆயின் அந்தோ! அப்போரில் வாணபெருமாணார் காயம்பட்டான்.வேணர்க்கினிய(செங்கம் நடுகற்கள் 168/1971).“பகைவரைத் தாக்கி ஏமம் உறக்காக்கும் தளராததறு மாண்டாகண்மையே கூழைதாங்கிய பெருமை” என்று தொல்காப்பியர் கூறுகிறார்.

வேலவலி

கருநாடகா மாநில நடுகற்களுள் வேலவலி (vela vali, vela means time or occasions velimeans clay or obligation)தலைவனுக்கு உண்மையான சேவகனாக இருப்பது.தலைவனுக்கு உடலையும் உயிரையும் காணிக்கை ஆக்கும் வீரனே வேலவலியாகும். மனேமகன்,மனேமுட்ட,பிரியபுத்ர,பிரேமலயசுதன்,போரேடமகன் என்றெல்லாம் கன்னட நடுகற்கள் குறிப்பிடுகின்றன. ஜோலவலி (jola-millet) தலைவனிடமிருந்து பெறும்தானியத்திற்காக உயிர்விடும் வீரர்கற்கள் கருநாடகாவில் மிகுதியாகும். தானியத்திற்காக உயிர்விடும் ஜோலவலியைவிட, ஆண்டையிடம் அடிமையாகி உயிர்விடும் வேலவலி சிறப்பானது என்பர். பசவர். (Slave to subsistence is betterthen a slave to conviction-basavannanvaravasanagalu).பம்பா பொன்னாரன்னா,நாகேந்திரா, கார்னபர்யா, நேமிசந்த்ரா, கமலாபவே,பந்துவர்மா,ஜன்னா மற்றும் மகாபலா ஆகியோரும் ஜோலவலாவைக்குறிப்பிடுவர். பொ.அ.10ஆம் நூற்றாண்டு முதல்13ஆம் நுற்றாண்டுவரை இது இருந்தது. செஞ்சோற்றுக் கடனுக்காக உயிர் விடுதல் எனலாம். வீரசைவ சித்தாந்தத்துடன் தொடர்புடையதாகக்

கூறப்படும் தூலிதலாவும் ஜோலவலி,வேலவலி போன்றதாகும். பந்துவர்மா என்பவர் தூலிதலாவை அரிவம்சபுயதாயா என்ற நூலிலும் மகாபலவர மாகமக்கவி என்ற நூலிலும் குறிப்பிடுவர்.நயசேனா, நாகசந்திரா,அக்காலா ஜன்னா,காசிராஜ,பாகுபலி ஆகியோரும் இதனைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். தலைவன் உயிரற்ற உடலைக் கண்ட சேவகன் தானும் உயிருடன் அடக்க மாவதாகிய சம்பவத்தில் தன் தலையை வெட்டுவது, நெருப்பில் பாய்வது, உச்சியில் இருந்து விழுவது, தம் தோலை உரிக்க அனுமதிப்பது ஆகியவற்றை கருநாடகா வீரக்கற்கள் கூறுகின்றன. இறந்த ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் தானம் அளிக்கப்பட்டது. விஷ்ணுவின் வாகனமான கருடனுடனும் வேலவலி வீரரை ஒப்பிடுவர்.பொ.ஆ.1077இல் கூடிய முள்ளூர் வீரக்கல்லானது. பதுமளாதேவி என்ற அரசிக்கு எடுக்கப்பட்டது. இதே வீரக்கல்லில் வீரன் ஒருவன் அரசிக்காக மாண்ட விபரம் உள்ளது.

கீல்குண்டே

கீல்குண்டே என வழங்கப்படும் வீரக்கல் சிறப்புடையதாகும். இறந்த தலைவன் உடல் பூமியில் விழும் முன் வீரன் உடலைத் தாங்கி தான் உயிர் விடுவதாகும்.பொ.ஆ.930இல் கங்கர் ஆட்சியின்போது நந்திக்குடியில் அன்னிகே என்ற வீரன் மன்னனுடைய பிணத்திற்கு முன்னே விழுந்து உயிர் விட்டுள்ளான். இதனை கீல்குண்டே என்று சாசனம் குறிப்பிடுகிறது(எம்.எஸ். கிருஷ்ணமூர்த்தி). ஆந்திரப் பிரதேசத்திலும் கீல்குண்டே வீரக்கற்கள் உள்ளன. கடப்பை மாவட்டம், வண்டாடி ஊரில் பொடனேரு மகாராஜாவாகியரேநாடு அரசன் சேனாதிபதி வீர மகாராஜாவான கலியதிரி நேத்ராதி சிங்கதாராவுடன் இறந்தான். போர் வீரன் கீல்குண்டேயில் விழுகிறான். கண்டதிரிநேத்ரி என்ற வைதும்ப சிற்றரசன் நினைவாகக்கல் எழுப்புகிறான். ஹேமாவதியில் உள்ள கீல்குண்டேகல் மயிலம்மா என்ற வீரன் தன் தலைவன் சதாமலகுணபீதி வெற்றி கண்டலின் பொருட்டு உயிர்த்தியாகம் செய்துள்ளான். சித்தூர் மாவட்டம், புங்கனூர் வட்டம், பூதிபட்லா வீரக்கல் ஜெயநாதன் என்ற வீரன் தன்தலைவன் பொருட்டு தீயில் விழுந்து உயிர் விட்டுள்ளான். கன்னட மொழியில் வீரக்கல் உள்ளது. காலம் பொ.ஆ.9-ஆம் நூற்றாண்டு.

சமணத்துறவிகளுக்காக எடுக்கப்பட்ட நிசிதிகை கற்கள் கருநாடகாவில் மிகுதியாகும். தமிழகத்திலும் பல இடங்களில் உள்ளன. ஆந்திரா, கேரளாவில் குறைவாகும்.

வளர்ப்பு பிராணிகள்

வளர்ப்பு பிராணிகள் இறந்துவிட அவைகளுக்கும் நடுகற்கள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. கொடிய விலங்குகளைக் கொன்று உயிர் விட்ட புலிக்குத்திப் பட்டான்கல்,பன்றிக் குத்திப்பட்டான்கல், யானைக்குத்திபட்டான்

கல்,ஜல்லிக்கட்டில் இறந்தவன், குதிரை குத்திப்பட்டான்கல்எனப் பல நடுகற்கள் தென்னிந்தியாவில் மிகுதியாக உள்ளன. எஜமானன் பொருட்டு எதிரிகளைக் கொன்று உயிர் விட்ட நாய்களுக்கு தமிழகம், ஆந்திரா, கருநாடகாவில் வீரக்கற்கள் எடுக்கப்பட்டன. நாய்களுக்குப் பெயர்களும் இருந்தன. வீரர்களுடன் சேர்ந்தும் நாய்கள் காட்டப்பட்டன. தனியாகவும் சாசனத்துடனும் காட்டப்பட்டன. மகேந்திரவர்மனுடைய ஆட்சியின்போது திருவண்ணாமலை மாவட்டம் எடுத்தனூரில் எடுக்கப்பட்ட நடுகல்லில் கோவிவன் என்னும் நாய்க்கும் தனியாக நடுகல் எடுக்கப்பட்டதைக் காண்கிறோம். ஆந்திராவில் அனந்தபூர் மாவட்டம்,மதகசிரா வட்டம்,பல்ராம் கொல்லாரஹட்டை என்ற ஊரில் நொளம்பாதி ராஜா ஆட்சியின்போது புனிதா என்ற வேட்டை நாய் காட்டுப்பன்றியைக் கொன்று அதுவும் இறந்துவிட,நாய்க்கு நடுகல் எடுக்கப்பட்டது. கடப்பை மாவட்டம் லிங்கலா என்ற கிராமத்தில் போரகுக்கா என்ற நாய் எஜமானன் போரில் இறந்து பட நாயும் இறந்து விட அதற்கு நினைவுக்கல் எடுக்கப்பட்டது. காளை மாட்டுக்காக,பசுவுக்காக,எருமைக்காக எனவளர்ப்பு பிராணிகளுக்கான நினைவுக்கற்கள் கருநாடகாவில்மிகுதியாக உள்ளன.

வணிகர்

இந்தியா முழுவதும் எழுத்துகள் அறிமுகம் செய்ததில் வணிகர் பங்கு மிகுதியாகும் என்று ரொமிலாதாபர் கூறுவர். பெருவழிகளில் தொன்மையான நடுகற்கள் தென்னிந்தியாவில் பல மொழிகளில் உள்ளன. வணிகர் தொடர்பான பல செய்திகள் நடுகற்களில் உள்ளன. செட்டிகள் அல்லது வணிகர் பலர் நடுகல் வீரர்களாகச் சாசனங்களில் காண்கிறோம். பல்வேறு பிரிவினர் பல்வேறு சாதியருக்கும் பல வீரக்கற்கள் தென்னிந்தியா மாநிலங்களில் காண்கிறோம் குறிப்பிட்டநடுகற்களைக் குறிப்பிட்ட சாதியாரே வழிபடும் நடுகற்களும் உள்ளன. சங்க இலக்கியங்களில் இடம் பெறும் மழவர், மிளைக்கந்தனார், கள்வர், அருவாளர், வடுகர், வேளிர்,ஒளியர்,பறையர்,இடையர்,பாணர்,மறவர்,நாடர் போன்றோர் தென்னிந்திய நடுகற்களில் ஆங்காங்கே இடம் பெற்றுள்ளனர்.மேலும் அதியரையர்,முத்தரையர்,இளவரையர்,பாரதாயர்,காட்டிறைகள்,திறையர்,மிறையர்,ஊரரைசர்,மக்கள்,மருமக்கள், வேட்டுவர்,புதுப்பள்ளி,போன்றோர்நடுகற்களில்இடம்பெறுகின்றனர்.நடுகற்களில் வரும் சில சொற்கள் அகராதிப் பொருளுக்கு மாறுபட்டுவருவதைக் முன்பே கண்டோம். மேலும் சில சொற்களைஇங்கே காண்போம்.

காட்டிறைகள்

தருமபுரி மாவட்டம் அனுமந்தபுரம் நடுகல்லில் காட்டிறைகள் என்ற சொல் தலைவன் என்ற பொருளில் ஆளப்பட்டுள்ளது. இறை அரசனையும் குறிக்கும். கள் மரியாதைப் பன்மை. தஞ்சை மராட்டிய மன்னர்களின் ஒருவர் காட்டு ராஜா என வழங்கப்பட்டுள்ளார்.

காடந்தை

காடன்+அந்தை=காடந்தை ஆகும். அந்தை என்பது தலைவன் என்று பொருள். தருமபுரி அகழ்வைப்பக நடுகல் ஒன்றில் இச்சொல் உள்ளது (நடு கற்கள் ச. கிருஷ்ணமூர்த்தி). எந்தை, நுந்தை, தந்தை போல அந்தை என்க.

திறையர்

வெற்றி பெற்ற அரசர் தோற்ற அரசரிடமிருந்து வாங்கும் பொருள் திறை எனப்படும். சங்ககாலம் முதல் இச்சொல் வழக்கத்தில் உள்ளது. தருமபுரிக் கல்வெட்டுகள் நூலில் ஒரு நடுகல்லில் அருட்டிறையர் இடம் பெறுகிறது. அரட்டு+இறை என்று ர.பூங்குன்றன் பிரிக்கிறார். புறம் 387 இல் விருந்திறை என்ற சொல் உள்ளது. நச்சினார்க்கினியர் விருந்து+இறை என்று பிரித்து, புதிய திறை(வருவாய்)என்கிறார். திறையர் வேறு திரையர் வேறு சங்க காலத்தில் தொண்டை நாட்டையாண்ட மன்னர் இளந்திரையர்.

மிறையர்

செங்கம் பகுதியில் உள்ள நடுகற்களில் மிறையர் என்ற பின்னொட்டுடன் கூடிய அருமிறை பருமர், விலக்குமிறையார், ஊனமிறையார் என்ற சொற்கள் உள்ளன. அருமிறையாரே பருமராக (அரசனாக) உயர்ந்தார் எனலாம்

ஏனாதி

சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் ஏனாதி என்ற சொல் அரசரால் சிலருக்கு வழங்கப்படும் பட்டம் ஆகும். நடுகற்களில் ஏனாதியாரு எனக் கூறப்பட்டுள்ளார். வேளிர் படைப் பிரிவில் தளபதியாக இருந்து போரிட்டவர் எனலாம். போர்க்களப் பயிற்சிதருபவராகப் பெரியபுராணம் கூறுகிறது(நடுகற்கள் ச.கிருஷ்ணமூர்த்தி).

ஆள்

ஆள் என்பது ஒருநபர் அல்லது மனிதர் என்ற பொருளைத்தரும். ஆயின் நடுகற்களில் தலைவன் அல்லது ஆள்பவன் என்ற பொருளில் ஆளப்பட்டுள்ளது. மொக்கைபாடி ஆள் தொறு கொள என ஒரு நடுகல்லில் வருகிறது. மொக்கப்பாடி ஆள்பவன் தொறு கொள்ள என்று பொருளாகும். சிறுபாழ் ஆள் வேணாடாள் என்ற சொற்களும் உள்ளன. பாஞ்ச் +ஆளர்=பாஞ்சாளர். ஐந்து அரசர் என்று பொருளாகும்.

வேளிர்

ஆநிரையைக் கவருதலுக்காக நடைபெற்ற பல பூசல்களில் தலைமை தாங்கியவன் வேள் ஆவான். வேள் அரசனுக்கு அடுத்தநிலை எனலாம். வேதகால கால்நடை மேய்ப்பவரிடத்து ஒரு தலைவன் உண்டு. ராஜா என்பவன்

ஆகோள் பூசல் தலைவன். வேளிர் பிற்காலத்தில் வேளாளர் ஆனார் என்று ஒய். சுப்பராயலு கருதுவார். வேளிர்வேளாளர் அல்லர் என்பார் எஸ்.இராமச்சந்திரன். பல்லவர் ஆட்சியின் போது வேளிர் சிறு சிறு பகுதிகளில் ஆட்சி புரிந்தனர். அதனைநாடு என்றே அழைத்தனர். உண்மையில் ஒரு வட்ட அளவே நாடு இருந்தது எனலாம். வேள்கலிநாடு, வேளல் நாடு,வேளூர், கீழ்வேள்நாடு நடுகற்களில் காண்கிறோம்.

அதியரைசரு

அரைசரு, அதியரைசரு, பருமரையரு, பெரும்பாணவரையர், வாணகோவரையர், முத்தரைசர் எனப்பல சொற்கள் காண்கிறோம். அதியரைசர் என்போர் அரசருக்குக் கீழ்இருந்து ஆட்சி புரிந்தவர்போலும்.அரசர்கள் பிற்காலத்தில் சக்கரவர்த்திகள் என அழைக்கப்பட்டனர். (வையாபுரிப் பிள்ளை). திருவரங்கம்கோயிலில்வரும்அரையர்வேறுஆவர். சிற்றரசர்பலரும்அறையராக இருந்துபின்அரசர்ஆனார்கள.

பாரதாயர்

செங்கம்,தருமபுரி நடுகற்களில் பாரதாயர் என்ற சொல்வருகிறது. பாரத்துவாசகோத்திரத்தவர் என்று அகராதிகூறுகிறது. பாரம்+தாங்கியர் என்று பிரித்து பாரம் பெரும் குடும்பத்தை குறிக்கும். கரை ஒரப்பகுதியை ஆளும் உரிமை பெற்றவர் என்பார் பூங்குன்றன.

ஊரரைசர்

நாட்டையாளும் அரசர் நாட்டரசர் ஆவது போல் ஊரையாளுபவர் ஊரரைசர் ஆவர்.(செங்கம் நடுகற்கள் 73/1971)

காமிண்டன்

நடுகற்கள் மட்டுமின்றிப் பிறகல்வெட்டுகளிலும் காமிண்டன் என்ற சொல் பெருமளவில் காண்கிறோம். காம்+மிண்டன் என்று பிரிக்கலாம். காம் என்பதே கிராமம் ஆனது. கிராமத்தின் அல்லது ஊரின்தலைவன் என்று பொருள். கா+மிண்டன் என்று பிரித்தும் பொருள் கொள்ளலாம். காக்கும் தொழிலுடைய தலைவன் என்க.கருநாடகப் பகுதியில் பொ.ஆ.6ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இச்சொல் வழங்கப்பட்டு வருகிறது. தமிழ் மொழியில் 10ஆம் நூற்றாண்டு முதல் பரவலாக இச்சொல் நடுகற்களில் காண்கிறோம்.இலக்கியத்தில் மிண்டன் என்பது முரடன் என்று பொருளாகும். ஞானசம்பந்தர் சமணரைக் குறிக்க இச்சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார். மிண்டன், முண்டன்,வண்டன் எனவும் சாசனங்களில் உள்ளன. கொங்கு வேளாளரைக் குறிக்கும் சொல்லாகக் காமிண்டனை வி.இராமூர்த்தி கருதுகிறார். சொ.சாந்தலிங்கம் வன்னியரைக் குறிப்பதாகக் கருதுகிறார். நெல்லை நெடுமாறன் நாடாரைக் குறிக்கும் என்று

எழுதுகிறார். பள்ளிகளில் காமிண்டர்,வெள்ளாளர்களில் காமிண்டர் எனவும் வெறுமனே காமிண்டர் எனவும் இச்சொல்லைச் காண்கிறோம். காமிண்டன் என்பதேகாமுண்டான் என்றும் கவுண்டர் என்றும் மாறிற்று .

மக்கள்

மகன் ஒருமையாகவும் மக்கள் பன்மையாகவும் கருதுவர். ஆயின் நடுகற்களில் ஒருமையிலேயே மக்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பெரும்பாணரைசரு மக்கள் சாத்தப்பரவனார் (செங்கம் நடுகற்கள் 86/1971) ஒருவர் இடம் பெறுகிறார்.அரசருக்கு அடுத்தநிலையில் மக்கள் அதிகாரம் பெறுகிறார்.

மகன்

மகன் என்ற சொல் நடுகற்களில் தலைவன்,வீரன் என்ற பொருளில் வருகிறது. வள்ளுவரும் உறவுப் பெயராக அன்றி, ஆள் என்ற பொருளில் (மகன் எனல்)பயன் படுத்துகிறார். இளங்கோவடிகளும் கவுந்தியடிகள் கூற்று வாயிலாகத்தலைவன் என்ற பொருளில் கண்ணகியிடம் “நும்மகனார்” என்கிறார்.

மருமக்கள்

மக்கள் போல் மருமக்கள் என்ற சொல்லும் நடுகற்களில் உள்ளன. மருமகன் என்ற பொருளில் ஆளாமல் வேறுபொருளில் ஆளப்பட்டுள்ளது. மரு-பாலை நிலத்தைக் குறிக்கும் என்று கூறி பாலை நிலத்தலைவன் என்று ர.பூங்குன்றன் கருதுகிறார். இக்கட்டுரையாசிரியர் பட்டத்தரசியல்லாத பெண் அல்லது காமக்கிழத்தியின் மகன் என்று கருதுகிறார். பிற்காலப் பாண்டியமரபில் வீரபாண்டியன் சுந்தர பாண்டியன் என்ற இருவரில் ஒருவர் இராணியின் மகன் மற்றொருவர் காமக்கிழத்தியின் மகன் என்பது வரலாறாகும். மக்கள் என்ற சொல் நரசிங்க நல்லூர் நடுகல்லில் மக்கர் எனவந்துள்ளது. கள் என்ற விகுதிக்குப் பதில் “ர்” வந்துள்ளது. இதுவும் மரியாதையை உணர்த்தும் ஒருமையேயாகும். மைந்தைகள் என்ற சொல்லும் நடுகல்லில் வருகிறது . மைந்து-வலிமை வீரமிக்கவன் என்று பொருளாகும்.

இளமகன்

இளமகன் என்ற சொல் இளையர் என்ற சொல் போல் வீரமிக்கவன் என்று பொருளாகும். “இளங்கன்று பயமறியாது” ஒரு பழமொழியாகும்.இளமக்கள் என்றும் இது வந்துள்ளது. கருநாடக நடுகற்களில் இளமகண்டு என வந்துள்ளது.

வடுகர்

அகநானூறு 213ஆம் பாடல் வடுகு நாட்டைக் குறிப்பிடும். பூங்குடிவடுகன், காவிதிவடுகன் என்ற சொற்கள் தருமபுரி நடுகற்களில் வருகின்றன. காவதியார் மகன்படுகன் என்று தாமல் கல்வெட்டில் வருகிறது.

கன்னடமரபு

எண்ணிக்கையில் கூடிய சில ஊர்ப்பெயர்கள் தமிழக நடுகற்களில் வந்துள்ளன. வேண்ணாடைந்நூறு, எயில்நாடு முன்னூறு, கோவூர் நாடைந்நூறு போன்றவை கன்னட மரபை ஒட்டி ஏற்பட்டன எனலாம். கங்கபாடி தொண்ணூற்றாயிரம், இரட்டைபாடி எழுபத்தைய்யாயிரம், வனவாசி பன்னீராயிரம், நுளம்பபாடி முப்பத்திரண்டாயிரம் கருநாடகாவில் உள்ளகல்வெட்டுகளில் காண்கிறோம். வடுகுவழி பன்னீராயிரம், மிலாடு இரண்டாயிரம், தமிழகக்கல் வெட்டுகளில் உள்ளன.

தேசூர்

வெவ்வேறு காரணங்களுக்காக எடுக்கப்பட்ட நடுகற்கள் ஒரே ஊரில் உள்ளன. தந்தையும் மகனும் இறந்து நடுகற்கள் ஆனமை தேசூர் நடுகற்களில் காண்கிறோம். சில நடுகற்கள் உறவினர்களுக்கிடையே நடந்த போர்களில்இறந்தவர்களைக் குறிப்பிடுகின்றன (நடுகற்கள் ச. கிருஷ்ணமூர்த்தி).

ஒரே ஊரில் பல நடுகற்கள்

நடுகற்கள் சில ஊர்களில் மிகுதியாக உள்ளன. சில ஊர்களில் ஒன்றிண்டு மட்டுமே உள்ளன. கிருஷ்ணகிரி மாவட்டம், ஹோசூர் அருகேயுள்ள நளகொண்டபாளையம் என்ற ஊரில், பல ஊர்களிலும் இருந்து கொண்டு வந்து 52 நடுகற்களை மக்கள் வைத்துள்ளனர். பெண்ணேஸ்வரமடம் கிரிவலப்பாதையில் இருபதுக்கு மேற்பட்ட நடுகற்கள் காணப்படுகின்றன. தருமபுரி அகழ்வைப்பகத்திலும் பெண்ணேஸ்வர நடுகற்கள் சில உள்ளன. மஹாராஷ்டிர மாநிலத்தில் ஷோலாபூர் மாவட்டம், வேல்பூரில் 60க்கு மேற்பட்ட நடுகற்கள் உள்ளன. சதிரா மாவட்டம், சுகிலியில் 50க்கு மேற்பட்ட நடுகற்கள் உள்ளன.

சித்ரதுர்கா பாடல் நடுகல்

கருநாடக மாநிலம் சித்ரதுர்க்காவிற்கு அருகில் தமட்டுகல் என்ற கிராமத்தில் வீரக்கல்உள்ளது. வில் அம்பு ஏந்திய வீரர் உருவங்கள் சாசனத்துடன் உள்ளன. கல்லின் விளிம்பில் சமஸ்கிருத மொழிசுலோகம்உள்ளது. நடுகல் ஹளேகன்னட எழுத்தில் பொறிக்கப்பட்டது.தமிழிலும்விருத்தபாவடிவில்நடுகல்இருப்பதை அமரர்புலவர்இராசுகுறிப்பிட்டுள்ளர். (நடுகற்கள்கருத்தரங்கு). நடுகல்வீரன் தந்தை மற்றும் பாட்டன் பெயரும் காண்கிறோம். இரண்டாம் சாசனம் கன்னட மொழி கல்வெட்டு. குணமதுரன் மற்றும் அவன் தந்தை, பாட்டன் பெயரும் உள்ளன.கருநாடக மாநிலம் ஹோசக்கோட்டை தாலுக்கா, சித்தன ஹள்ளில் உள்ள நடுகல் பெண்ணுக்கு எடுத்த நடுகல் ஆகும். இலச்சம்மா காவுண்டி என்ற பெண் தொறு கொண்ட நபர்களுடன் போராடி தொறு மீட்டு உயிர் விட்டாள். இவளது வீரச் செயலை பாராட்டி ஒரு நடுகல் எடுத்தனர் (எப்.கர்.மடலம் IX HSK. No.1).

செப்பேடில் நடுகல் வீரன்

சமீபத்தில் கண்டறியப்பட்ட செப்பேடு ஒன்றில் போரிட்டு மாண்ட வீரனுக்கு நிலம் கொடுத்த செய்தி வருகிறது. எனவே செப்பேட்டிலும் நடுகல் குறித்து வருகிறது.

முடிவுரை

இந்தியாவில் நடுகல் வழிபாடுநீண்ட நெடுங்காலமாக இருந்து வருகிறது. பழங்குடி மரபினர் மட்டுமின்றி வேறு இனத்தவரும் நடுகற்களை வழிபடுகின்றனர். பலமொழிகளில் கூடிய நடுகற்களில் தமிழி எழுத்தில் கூடிய நடுகற்களே தற்போதைய நிலையில் தொன்மை வாய்ந்ததாகும். நெய்விளக்கேற்றி, பூமாலைச்சார்த்தி, கள்வைத்துப் படைத்து, குருதிப்பலி கொடுக்கும் பழக்கம் சங்க இலக்கியங்களில் காண்கிறோம். இன்று வரை இம்முறை ஒரு சில ஊர்களில் உள்ளன. தருமபுரி நகரில் தமிழக அரசு தொல்லியல் துறை நடுகற்களுக்கென ஓர் அகழ்வைப்பகத்தை ஏற்படுத்தி அங்கே நடுகற்களைப் பாதுகாத்து வருகிறது. இந்தியாவில் உள்ள பெரும்பாலன அருங்காட்சியாகங்களில் வீரக்கல் சிற்பங்கள் உள்ளன.

நூற்பட்டியல்

நடுகல் கல்வெட்டுகள் -ர. பூங்குன்றன், Heritage Treasure Publishers, Chennai

நடுகற்கள் - ச.கிருஷ்ணமுர்த்தி,மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சென்னை

நடுகல் கல்வெட்டுகளும் சிற்பங்களும் இருதொகுதிகள் - ச. கிருஷ்ணமுர்த்தி 2022

தென்னிந்திய வீரக்கற்கள் - வி. கேசவராஜ்-1985,

தருமபுரி மாவட்டக் கல்வெட்டுகள் - இரா. நாகசாமி, தொல்லியல் துறை.

செங்கம் நடுகற்கள் – இரா. நாகசாமி , தொல்லியல் துறை.

கிருஷ்ணகிரிமாவட்டக் கல்வெட்டுகள் – சு. இராசகோபால், ச. கிருஷ்ணமூர்த்தி, தொல்லியல் துறை,

தொல்லியல் நோக்கில் காஞ்சிபுர மாவட்டம்– ச. கிருஷ்ணமூர்த்தி, மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சென்னை.

தொல்குடிவேளிர் அரசியல் - ர.பூங்குன்றன்

ஆவணம் ஆண்டு இதழ்கள் 1 முதல் 32 வரை–தமிழகத் தொல்லியல்கழகம், தஞ்சை.

தடயம் ஆண்டிதழ்கள் – மணிவாசகப் பதிப்பகம்.

Early tamil epigraphy into sixth centuryA.D. Cre-I Mahadevan, 2003.

South Indian Memorial Stones- K.Rajan, 2003.

Settar and SonthemerG.DMemorial Stones,1982.

Heroes Cults and Memorials Andhra Pradesh 300-600A.D Chandra Sekhara Reddy, 1994

Tamil Heroic Poetry - K.Kailasapathi,1968

South Indian Inscriptions Volumes A.S.I.

Annual Reports on EpigraphyA.S.I.

EpigraphiaIndia- Volumes, A.S.I.

EpigraphiaKarnadakVolumes, A.S.I.

படம்1: ஓவியநடுகல் – குஜராத்

படம்2: மல்லசமுத்திரம், கிருஷ்ணகிரி

படம்3: மரத்தில் கூடிய தூண் நடுகல் ஜகதால்பூர்

1. கோவிசைய விண்ணண பருமற்கு நான்காவ
2. து தகடூரு நாடாளும் கங்கரைசரு
3. மேல்வந்த தண்டத்தோடு எ
4. றிந்து பட்ட வாணபெருமரைசரு
5 ....

படம்4: பாப்பான்பாடி

படம்5: தருமபுரி

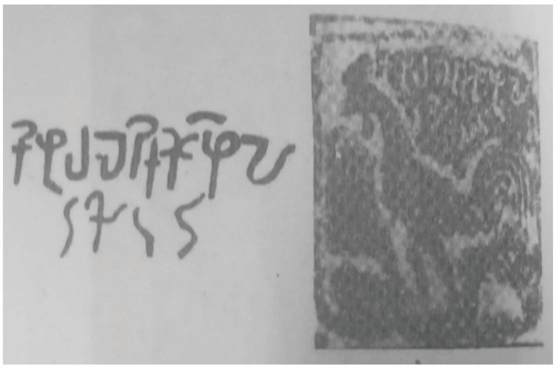

படம்6: இந்தளூர்

படம்7: அரசலாபுரம்

படம்10: இராஜராஜன்- செங்கம்

படம்11: சதிக்கல்சனீஷா, குஜராத்

படம்12: தாமல், நடுகல்

படம்13: சித்ரதுர்கா (கருநாடகமாநிலம்)

படம்14: செந்தாரைப்பட்டி

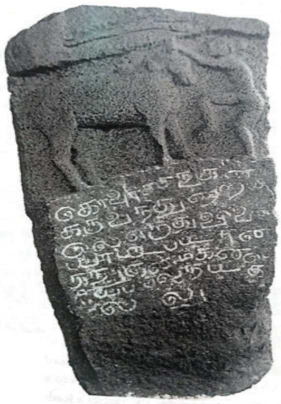

படம்15: பெத்தநாயக்கன்பாளையம்

படம்16: அகரஞ்சேரி (வேலூர்)

படம்17: அனத்தூர், தருமபுரி

படம்8: கழுகுமலை

படம்9: ஒரத்தி

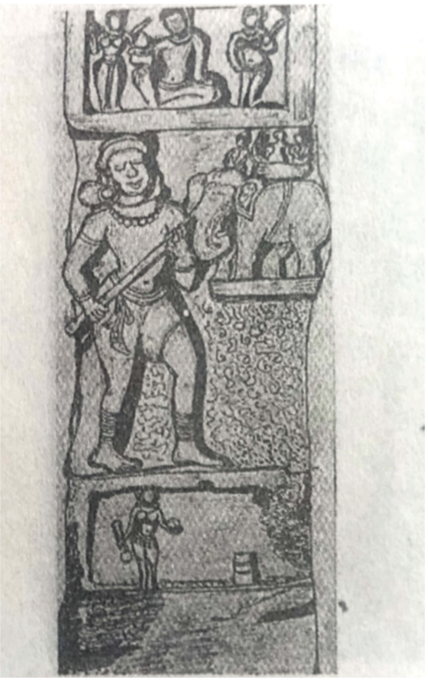

படம்18: மகபூப்நகர்மாவட்டம், ஆந்திர மாநிலம்

படம்19: வயிற்றை வெட்டிக்கொள்ளும் வீரன்,
ஹைதராபாத்

படம்20: தலைப்பலி தரும் பெண் சிற்பம்,
ஹைதராபாத்

நடுகல்/நினைவுக்கல் கல்வெட்டுகள்

பொ.கோ.லோகநாதன்
உதவி இயக்குநர் (தொ.நு.)
தொல்லியல் துறை, விழுப்புரம்

முன்னுரை

ஒல்காப் புகழ் தொல்காப்பியனார் இயற்றிய தொல்காப்பியம் நடுகல் வழிபாட்டிற்குரிய இலக்கணங்களை வரிசைப்படுத்தி

காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்
சீர்த்தகு மரபில் பெரும்படை வாழ்த்தல்

இவ்வாறு கூறுகிறது.

நடுகல் வழிபாடு பற்றி இலக்கண, இலக்கியக் குறிப்புகள் அனைத்தையும் தொகுத்துப் பார்க்கும் போது தர்க்கைம் கூறும் வளந்தரு வழிபாட்டின் (Positive Cult) கூறுகள் அவற்றில் பயின்று வரக் காணலாம். தொல்காப்பியர் கூறும் நடுகல் வழிபாட்டின் ஆறு துறைகளும் ஆஸ்திரேலியப் பழங்குடிகளிடையில் காணப்படுகின்றன என்பர். கற்காண்டல் என்பது தர்க்கைம் கூறும் பழங்குடி வாழ்வில் பொதிந்துள்ளதைப் பார்க்கலாம். கால்கோல் நிகழ்ச்சியும் ஆஸ்திரேலியப் பழங்குடிகளிடையில் உள்ளது. நீர்ப்படை மூன்றாவதாகச் செய்யப்படும் சடங்கு. இச்சடங்கும் ஆஸ்திரேலியப் பழங்குடிகளிடையே செய்யப்படும் சடங்கு. இச்சடங்கு செய்யப்படுவதால் மழை வளம் தரும் என்று நம்புகின்றனர். நான்காம் நிலையில் மயிற்பீலி சூட்டி, அழகுபடுத்தி கல்லை நடுவர். நடுகல் சிற்பங்களில் வீரர்கள் நிற்கும் காட்சி சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கும் முறை குறிப்பிடத்தக்கது. சில நடுகற்களில் வீரன் நிற்கும் இடத்தில் தோரணங்களும், திரைசீலைகளும் காட்டப்பட்டிருக்கக் காணலாம். இது சங்க இலக்கிய வருணனையை நினைவுபடுத்துகின்றது. மேலும் 'ஆதீத மனிதன்' என்று கருதப்படும் வகையில் ஆஸ்திரேலியப் பழங்குடிகள்; செய்யும் அலங்கரிப்புடன் ஒப்பிடத்தக்கதாக உள்ளது.

நீதி நூலான திருக்குறளும் கல்லாய் நின்ற வீரரைப் பற்றி
என்னை முன்நில்லன்மின் தெவ்விர் பலரென்னை
முன்னின்று கல்நின் றவர். (குறள்.771)

என்று பேசுகின்றது.

நடுகல்லின் தொன்மையை விளக்கும் இலக்கியச் செய்திகளின் வழியாக நீண்ட நெடுங்காலமாக இவ்வழக்கம் நம் மக்களிடையே இருந்து வருவதை அறிய முடிகின்றது.

சங்க கால நடுகற்கள்

நடுகல் பற்றிய செய்திகள் சங்கப் இலக்கியங்களில் விரவிக் கிடக்கின்றன. இருபத்தைந்திற்கும் மேற்பட்ட புலவர்கள் நடுகற்களை வியந்து குறிப்பிடுகின்றனர். எழுத்துடை நடுகல் என்றும் குயில் எழுத்து உடையது என்றும், கூர்உளி குயின்ற கோடுமாய் எழுத்து என்றும் அகப்பாடல்களில் எழுத்துப் பொறித்த நடுகற்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

வீரம் செறிந்த போர் செய்து மக்கள் நலனுக்காக மாய்ந்துபட்ட எண்ணற்ற வீரர்களுக்கு நடுகற்கள் நடப்பட்டு இருக்கின்றன. நடப்பட்டுள்ள நடுகற்கள் வழியாக வணிகர்களின் உப்பு வண்டிகள் செல்கின்றன. வழியோரத்து இருக்கின்ற கூர்மையான உளியால் பொறிக்கப்பட்ட நடுகல்லில் உள்ள எழுத்துகள் உப்பு வண்டியின் சக்கரத்தில் உள்ள அச்சாணி உரசி உரசி அந்த எழுத்துகளெல்லாம் ஆங்காங்கே சிதைந்து போன காட்சியை மதுரை மருதன் இளநாகனாரின் அகநானூற்றுப் பாடல் எடுத்தியம்புகிறது. அதே அகநானூற்றில் பெயரும் கல்லிலே பொறிக்கப்பட்டு அக்கற்களுக்கு மயிற்பீலி சூட்டி படையலிட்டு வழிபாடு செய்யப்பட்டதையும் எடுத்துக்காட்டுகிறது.

புறநானூற்றில் பனிரெண்டு இடங்களில் நடுகல் பற்றி கூறப்பட்டுள்ளது. சங்கப்புலவர் இளங்கீரனார் நெடுநிலை நடுகல் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இவர் குறிப்பிடுவது போல முதுமக்கள் தாழிகளும், புதை குழிகளும், கல்வட்டமும் உள்ள இடங்களில் நெடுநிலை நடுகல் இருப்பதை கொங்கு நாட்டு குடுமியான் பாளையம், பாசூர் போன்ற இடங்களில் காண முடிகிறது. இதனை மக்கள் வேடன்கல் என்றே குறிப்பிடுகின்றனர்.

சங்க கால நடுகற்கள்

1. புலிமான் கோம்பை (மூன்று நடுகற்கள்)
2. தாதப்பட்டி

சங்கம் மருவியகால நடுகற்கள்

1. பொற்பனைக் கோட்டை
2. ஈரெட்டி மலை
3. தாமரைக்கரை

போன்ற இடங்களில் சங்க கால நடுகற்கள் காணப்படுகின்றன.

1. புலிமான் கோம்பை நடுகற்கள்

தேனி மாவட்டம், ஆண்டிப்பட்டி வட்டத்தில் உள்ள புலிமான்கோம்பை என்ற சிற்றூரில் இந்நடுகற்கள் அறியப்பட்டன. இவ்வூர் வைகை ஆற்றின் தென் கரையில் வத்தலகுண்டிலிருந்து 15 கி.மீ. தொலைவில் உள்ளது. இந்நடுகற்கள் ஏறத்தாழ மூன்றடி அகலமும், ஒன்று முதல் ஒன்றரை அடி உயரமும் உடையவை.

எழுத்தமைதியின் அடிப்படையில் இவை கி.மு.3 ஆம் நூற்றாண்டினவை என்று கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர். நல்ல தூய தமிழ்ச் சொற்களே இவற்றில் உள்ளன.

கல்வெட்டு – 1 1. கல் 2. பேடு தீயன் அந்தவன் 3. கூடல் ஊர் ஆகோள் ஐராவதம் மகாதேவன் வாசிப்பு 1. கூடல் ஊர் ஆகோள் 2. பெடு தீயன் அந்தவன் 3. கல் கூடல்	ஊரில் நிகழ்ந்த ஆநிரை கொள்ளும் பூசலில் உயிர் நீத்த தீயன் அந்தவன் என்பவனுக்கு எடுக்கப்பட்ட கல் என்பது இதன் பொருளாகும்.
கல்வெட்டு -2 1. . . . அன் ஊர் அதன் 2. . . . ன்அன் கல்	கல்வெட்டு -2 1. . . . அன் ஊர் அதன் 2. . . . ன்அன் கல்
கல்வெட்டு – 3 1. வேள் ஊர் அவ்வன் 2. பதவன்	வேள் ஊர் அவ்வன் பதவன் என்று உள்ளது.

தாதப்பட்டி நடுகல்

திண்டுக்கல் மாவட்டம், நிலக்கோட்டை வட்டம், வைகை ஆற்றின் வலது கரையில் கிழக்குப் புறத்தில் உள்ள விவசாய நிலத்தின் நடுவில் 1.80 மீ உயரம் உள்ள குத்துக் கல்லில் உள்ள எழுத்துப் பொறிப்பு ஆகும்.

கல்வெட்டு 1. . . ன் அடிஓன் பகல் பளிய் கல்	தலைவனின் பெயர் உடைந்துள்ளது. தலைவனின் அடியோன் ஆகிய பாகல் என்பவர் போரில் உயிர் நீத்தமையால் நடப்பட்ட நடுகல் ஆக இருத்தல் வேண்டும்.

பொற்பனைக் கோட்டை நடுகல்

புதுக்கோட்டை மாவட்டம், ஆலங்குடி வட்டத்தில் சங்ககால கோட்டையாக விளங்கும் பொற்பனைக் கோட்டை என்ற ஊரில் பொ.ஆ.2 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த (சங்கம் மருவிய காலத்திய) நடுகல் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. முக்கோண வடிவிலான இந்நடுகல்லில் ஐந்து வரியில் தமிழி எழுத்து பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இதில் பகையவர் பசுக் கூட்டத்தை கவரும் பொழுது நடைபெற்ற பூசலில் இறந்து அங்கபடைத் தாணையன் கணங் குமாரன் என்ற வீரனுக்கு சுமார் இரண்டடி உயரமுள்ள இந்த நடுகல் எழுப்பப்பட்டுள்ளது என்பதை கீழ்கண்ட கல்வெட்டு வாசகம் உணர்த்துகின்றது.

கல்வெட்டு

1. கோவென்கட்டிற் நெதிர
2. ணாறு பொன்கொங்கர் விண்ணக் கோன்
3. ஆ எறிஇத்து ஏவ அதவ்வனாரு
4. அங்கபடைத் தாணையன் கணங்
5. குமாரன் கல்.

ஈரெட்டிமலை நடுகல்

ஈரோடு மாவட்டம், பவானி வட்டம் ஈரெட்டிமலையில் மிகச்சிறிய சுமார் ஒரு அடி அளவில் உள்ள செவ்வக வடிவிலான நடுகல்.

துறகை எனும் ஊரைச் சார்ந்த ஒருவன் இறந்துபடி அவருக்காக எடுக்கப்பட்ட நடுகல் என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

கல்வெட்டு

1. துறகய்யுள்
2. ளாரு கல்

தாமரைக்கரை நடுகல்

ஈரெட்டிமலையிலிருந்து 3 கி.மீ.தொலைவிலுள்ள தாமரைக்கரை என்ற சிற்றூரில் உ;ள நடுகல் வீரபத்திரசுவாமி கோயில் வளாகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

இக்கல்லின் மேற்பகுதி உடைந்த நிலையில் மூன்று வரிகளில் எழுத்துப் பொறிப்புள்ளன. இதில் தமிழி எழுத்துக்கள் வட்டெழுத்தாக மாறும் காலகட்டமான பொ.ஆ.5ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டதாகும்.

கல்வெட்டு

1. . . ன் கரும
2. தச்சாத்த
3. ன்கல்

பொ.ஆ.5 ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு வீரனின் உருவம் பொறிக்கப்பட்டாமல் நடுகல் அமைக்கப்படவில்லை என்றே கூறலாம். இவ்வழக்கு இருளப்பட்டி நடுகல்லில் இருந்து தொடங்கின எனலாம்.

உயிர்ப்பலி

கல் நட்டபின் அதற்கு உயிர்ப்பலியும், கள்ளும் படைப்பர், துருப்பலி நடுகல்லுக்கு அளிக்கப்பட்டது பற்றி சங்க இலக்கியத்தில் கூறப்படுகின்றது. பலியிடப்படும் விலங்கின் இரத்தம் நான்குபுறமும் இறைப்பதன் நோக்கம்

அவ்வுயிரினம் மேலும் பெருக வேண்டும் என்பதாகும். ஆட்டு இரத்தத்தினை ஆகுதியாக இறைத்தால் ஆட்டு வளம் பெருகும் என்று நம்புகின்றனர். அதே போல் கொழுப்பாவெறிந்து குருதிப்பலி கொடுத்தால் மாட்டு மந்தை பெருகும் என்று நம்பினர். வேத வேள்வி (யக்ஞம்) கூட இந்த அடிப்படையில் செய்யப்பட்டதாகும். சங்க இலக்கியத்தில் நடுகல்லுக்குக் கள் வைத்துப் படைப்பதாகக் கருதப்படுகின்றது. இதுவும் கூட இறந்தவன் விரும்பி உண்ணும் உணவு என்று கருதப்படுகின்றது. அவன் விரும்பிய பொருள்கள் அனைத்தும் உடன் வைத்துப் படைக்கப்படும்.

இதே போல் புறப்பொருள் வெண்பா மாலையிலும் நடுகல் இலக்கணம் கூறப்பெற்றுள்ளது. நடுகற்களில் பெரும்பாலும் வீரர்கள் இடது கையில் வில்லும், வலது கையில் வாளும் (அ) கேடயமும் வைத்த நிலையிலேயே காணப்படுகின்றனர். புறப்பொருள் வெண்பா மாலையில் வீரர்களின் மனைவியரை எயிற்றியர் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. எனவே எயினர் அதாவது வேடர்கள் மறவர்களாக இருந்ததால் அவர்களுக்கே கல் நடப்பட்டன. அதனால் தான் நடுகற்கள் உள்ள பகுதி இன்றளவும் வேடியப்பன் கோயில் என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஆண்களுக்கு மட்டுமின்றி கற்பில் சிறந்த காரிகைகளுக்கும் வீரக்கல் எடுத்து வழிபட்ட வழக்கினை சிலம்பு காட்டுகிறது.

ஆகோள் புசலும், நடுகல்லும் (சங்க காலம்)

சங்க இலக்கியங்களில் நிரைகோடல் பற்றிப் புறநானூற்றிலும், அகநானூற்றிலும் மிகுந்து காணப்பெறுகின்றன. இந்தப் பாடல்களில் மழவர் நிரை கவர்ந்ததைப் பற்றிப் பேசப்படுகிறது. மறவர்கள் நிரைமீட்டலிலும் ஈடுபட்டுள்ளனர். ஆனால் மழவர்கள் ஒருபோதும் நிரைமீட்டலில் ஈடுபட்டதில்லை. அதனால் மழவர்கள் பழங்குடி வாழ்க்கையில் நிலைபெற்று விட்டனர் எனலாம். நிரைகவர்தல், மீட்டல் பாலைத் திணைப் பாடல்களில் மட்டும் பேசப்பெறுகின்றன. மாட்டுச் செல்வம் நிறைந்த முல்லைத் திணையில் ஒரேயொரு அகப்பாடல் மட்டுமே ஆகோள் பூசல் பற்றிப் பேசப்படுகின்றது. சங்ககால முல்லை வாழ்க்கையில் கால்நடை வளர்ப்பே முதன்மை பெற்ற செல்வம். மாட்டிற்குப் பெற்றம் என்று பெயர் வந்ததும் கூட அது அங்கே பேறு (செல்வம்) என்று கருதப்பெற்றதால் ஆகும்.

நினைவுக் கற்கள்

சங்க இலக்கியங்களில் இடம் பெறும் நினைவுக் கற்கள் அல்லது நடுகற்களின் வளர்ச்சியினை நான்கு கட்டங்களாக வகைப்படுத்திப் பிரித்து ஆய்வு செய்வோம்.

1. பெருங்கற்கால கற்குவை 2. கல்திட்டை 3. கற்குவை 4. கல்பதுக்கை எனப்படும் நான்கு நினைவுச் சின்னங்கள். இறந்துபட்ட மறவர் அல்லது கானவர்களுக்கு எடுக்கப்பட்டவை எனலாம். வில்லிட வீழ்ந்தோர் மிகுதியாகும்.

அகநானூறு என்ற நூலில் கல்பதுக்கைகள் பல இடம் பெற்றுள்ளன

அம்பின் விசையிட வீழ்ந்தோர் எண்ணுவரம்பறியா உவலிடு பதுக்கை அகம் - 109

வில்லிடை வீழ்ந்தோர் பதுக்கை அகம் - 157

புறநானூற்றிலும் கல்பதுக்கைகள் சில பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

அம்பு இடவீழ்ந்தோர் வம்பப் பதுக்கை உயர்பதுக்கை இவர்ந்த அதர்கொடி

புறம் - 3

மேலே கண்ட பதுக்கைகளை நடுகற்களாகக் கூறமுடியா. பெருங்கற்காலச் சவச்சின்னங்களில் ஒருவகை அல்லது நினைவுச் சின்னங்களில் ஒருவகை என்று மட்டுமே கூற முடியும்.

நடுகற்கள் அமைப்பு

நடுகற்களில் வீரனின் உருவம், எழுத்துடன் கூடிய நடுகற்கள் வரலாற்றுக் காலத்தில் குறிப்பாக பல்லவர் காலம் பொ.ஆ.6–ஆம் நூற்றாண்டு முதற்கொண்டு தமிழகத்தில் பரவலாகக் கிடைக்கின்றது. இதில் வீரன் நின்ற நிலையில் கையில் வாள், குறுவாள், வில் மற்றும் அம்பு உடன் உருவம் பொறித்து தமிழ் மற்றும் வட்டெழுத்தில் வீரச்செயல்கள் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். சோழர் காலத்திய நடுகற்களில் வீரனின் தலைக் குடுமி நேராகவும், வீரன் பூசலிடும் காட்சிகள் காணப்படும். அவன் வீரச் செயல் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். மேலும் பாண்டிய நாட்டு நடுகற்களில் பரவலாக வட்டெழுத்தில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். விஜயநகர மற்றும் நாயக்கர் காலத்திய நடுகற்களில் வீரன் போரிடும் காட்சி, தேவலோகம் அழைத்துச் செல்லும் காட்சி மற்றும் சிவலிங்கத்தை வழிபடும் காட்சியும் என பல அடுக்குகளாக காட்டப்பட்டிருக்கும்.

தமிழகத்திலுள்ள நடுகற்களைப் பேராசிரியர் கா.இராஜன் அவர்கள் மூன்று படிநிலைகளாக பிரிக்கின்றார். முதல்நிலைப் பொருங்கற்படைச் சின்னங்கள் அமைப்பது என்றும், இரண்டாம் நிலையில் பெருங்கற்படைச் சின்னமான கற்பதக்கையைச் சுற்றி நெடுங்கற்கள் நடப்பட்டன என்றும், மூன்றாம் நிலையில் பெருங்கற்படைச் சின்னத்தின் முக்கியக் கூறாக விளங்கிய கற்பதுக்கைகளைத் தவிர்த்து அப்பண்பாட்டின் இறுதிக் கூறாக விளங்கிய நெடுங்கல்லை மட்டும் தொறுப்பூசலில் ஈடுபட்டு இறந்த மற்றவர்களுக்கு எழுப்பினர் என்கிறார்.

நடுகற்கள் பல காரணங்களுக்காக உருவாக்கப்படுகின்றன. எதிரிகளிடமிருந்து ஊரைக் காக்க முனைந்த வீரர்கள் இறந்து விடுவதும் உண்டு. அவர்ளின் நினைவாகவும், கள்வர்களுடன் போராடி, கவர்ந்து சென்ற கால்நடை, பொருள்களை மீட்டு மடிந்த வீரர்களின் நினைவாகவும், பெண்களது மானத்தையும், கற்பையும் கொடியவர்களிடமிருந்து காப்பாற்றப் போர் புரியுங்கால் இறந்துவிட்டவர்களின் நினைவாகவும், தனது அரசன், தலைவன்,

மேலாளர், எசமானர்களிடத்தில் தனது பற்றுதலை வெளிப்படுத்துவதற்காக மடிந்த உண்மையான ஊழியர்களை நினைவு கூர்வதற்காகவும், கொடிய விலங்குகளிடமிருந்து ஊரைக் காப்பதற்காக இறந்த வீரர்களின் பொருட்டும் தீவிர சமய உணர்ச்சியின் காரணமாக உயிர்நீத்த சமயப்பெரியார்களின் நினைவாகவும் இக்கற்கள் நடப்படுகின்றன.

கணவன் இறந்த பிறகு வாழ விரும்பாமல் உடன்கட்டை ஏறிய கற்புக்கரசியரின் செயலை நினைவுகூர மகாசக்திக்கல், மாசத்திக்கல், சதிக்கல் போன்றவை எழுப்பி அதில் சிற்பங்களும் செய்திகளும் செதுக்கப்படுவதுண்டு.

அண்மைக்கால நடுகல் / நினைவுக்கல் கண்டுபிடிப்புகள்

திருவண்ணாமலை மாவட்டம், தண்டராம்பட்டு வட்டம், சாத்தனூர் (மல்லிகாபுரம்) வேடியப்பன் கோயில் அருகில் உள்ள நிலத்தில் இருந்தது தற்போது திருவண்ணாமலை அரசு அருங்காட்சியகத்தில் உள்ள தமிழி-வட்டெழுத்து கலந்த நினைவுக் கல் பொ.ஆ.4-5 ஆம் நூற்றாண்டு சேர்ந்தது. இது கருங்காலி நல்லூரைச் சேர்ந்த கண்ணந்தைக்கண் மகன் விண்ணன் என்பவர் ஆநிரைப் பூசலில் இறந்ததின் நினைவாக வைக்கப்பட்ட நடுகல் தமிழி எழுத்திலிருந்து வட்டெழுத்து வளர்ச்சி அடையும் காலம்.

கல்வெட்டு

1. கருங்காலி நல்
2. லூரரான் பூயலு
3. கண்ணந்தைகன் மக
4. ன் விண்ணன் ஆ
5. ன் பூயலுட் பட்டான்.

இக்கல்வெட்டு குறித்து முனைவர்.ர.பூங்குன்றன் அவர்களுடைய கண்ணந்தைகள் தொல்குடி மூத்தோர் குழு என்ற கட்டுரையில் இதன் விளக்கத்தினை இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்.

இக்வெட்டில் பயின்று வரும் பூயல் என்பது பூசல் என்று மாறிவிட்டது. தொல்காப்பியத்தில் வெட்சித்திணையில் பூசல் என்ற சொல்லே பயன்படுத்தப்பெறுகின்றது. ஆனால் பூயல் என்பது காலத்தால் முற்பட்ட சொல் நாட்டார் வழக்காறாக இருந்திருக்க வேண்டும் கன்னட கல்வெட்டுகளில் புய்யல் என்பது மாடுபிடி சண்டையைக் குறிக்கும்.

அண்மையில் கண்டுபிடிக்கப் பெற்ற நடுகல் கல்வெட்டில் பயின்று வரும் கண்ணந்தைகள் என்பவர்கள் தொல்பழங்காலம் முதல் நிலைபெற்றிருந்த சமூக வாழ்க்கையைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றது. ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போல் மூத்தோர் குழுவே பழங்குடியை ஆட்சி செய்தது. ஆனால் கி.பி.ஏழாம் நூற்றாண்டில் சமூக அரசியல் மாற்றம் வேறுவகையாக நிலைபெற்றிருந்தது.

குழு ஆட்சியிலிருந்து தனியொரு தலைவன் ஆட்சி நடைபெற்றது. பொன் என்ற அடைமொழியோடு பத்துக்கும் மேற்பட்ட தலைவர்கள் குறிக்கப் பெறுகின்றனர். பொன்னரம் பனார்க்கும் கந்தவிண்ணனார்க்கும் இடையில் மாடுபிடி சண்டை நடந்தமை பற்றி மூன்று நடுகற்கள் கிடைத்துள்ளன. மூன்று நடுகற்களிலும் கந்த விண்ணனார்க்கு பொன் என்ற அடைமொழியைத் தரப்பெறவில்லை. பெரும்பாணரைசர் மக்கள் பொன்மாதனார் என்று கூறும்போது பெரும்பாணரைசரின் மகன் என்றோ பெரும்பாணரைசரின் தலைவன் என்றோ கொள்ள வாய்ப்புண்டு. இக்கல்வெட்டும் கண்ணந்தைகள் நடுகல் பொரும்பாணரைசர் வருவதற்கு முன்பிருந்த நிலையைச் சுட்டுகின்றது.

முடிவுரை

நடுகற்கள் மற்றும் நினைவு கற்கள் குறித்த செய்திகள் சங்க இலக்கியத்திலிருந்துதற்போதுவரைதொடர்ந்துதமிழ்மக்களின்பண்பாட்டிலும், வழிபாட்டிலும் நீங்கா இடம்பெற்று வந்துள்ளதை காணமுடிகிறது.

மேலும் நடுகற்கள் வீரனுக்கு மட்டுமின்றி பறவைகள், விலங்குகள் போன்றவற்றிற்கும் நடுகல் அமைத்திருப்பது நம் பண்பாட்டின் வெளிச்சத்தைக் காட்டுகிறது.

நூற்பட்டியல்

சோழநாட்டு நடுகற்கள், வே.பார்த்திபன், நியூ செஞ்சுரி புத்தக நிலையம்,

பண்டைண தமிழ்ச் செவ்விலக்கியங்களும் நடுகற்களும், ர.பூங்குன்றன். செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனம்,

தமிழ் பிராமி கல்வெட்டுகள், தி.ஸ்ரீ.ஸ்ரீதர், தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை,

நடுகற்கள், ச.கிருஷ்ணமூர்த்தி, மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,

சாசனம், இதழ் - 4, சங்ககால நெடுநிலை நடுகற்கள், வி.ப.யதீஸ்குமார்,

கல்லெழுத்தில் காலச் சுவடுகள், முனைவர் சூ.சுவாமிநாதன். சேகர் பதிப்பகம். சென்னை.

தொல் தடம்,இதழ்-1, தமிழகத்தில் பலிச்சடங்குகள், தொன்மையும், தொடர்ச்சியும். முனைவர்.மு.ஏழுமலை மற்றும் முதுவாய்ப் பல்லி புலவர் மரபு காட்டும் குறியீட்டுப் புலப்பாடு. மு.சந்தியா.

செங்கம் நடுகற்கள், டாக்டர்.இரா.நாகசாமி, தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறை, சென்னை, 1972.

திருவண்ணாமலை மாவட்டக் கல்வெட்டுகள், புதிய கண்டறிதல்கள் (தொகுதி-1), ச.பாலமுருகன், திருவண்ணாமலை மாவட்ட வரலாற்று ஆய்வு நடுவம். 2025.

தருமபுரி நடுகல் அகழ்வைப்பகம் Final, முனைவர்.தி.சுப்பிரமணியன், தமிழ்நாடு அரசு, தொல்லியல் துறை, 2010.

Early Tamil Epigraphy, Iravatham Mahadevan, CICT, Chennai, 2014

சமணப்பள்ளிகளும் மூவேந்த எழுச்சியும்

ர.பூங்குன்றன்
உதவி இயக்குநர்
தொல்லியல் துறை

நியதிவாதம்

கணியன் பூங்குன்றன் பாடல் தமிழ் மக்களின் பரந்துபட்ட மனப் பான்மையைக் காட்டுவதாகப் பெருமைப்பட பேசப் பெறும் பாடல். இப்பாடல் முதல் அடி மட்டுமே எடுத்துக் கூறப்பெறுவது. பிறஅடி களைப் பற்றிப் பேசுவது அருமை. பாடல் ஆசீவக சமயக்கோட்பாடான நியதி வாதத்தை வலியுறுத்துவது என்று பல அறிஞர்கள் எடுத்துக் காட்டி யுள்ளனர். இப்பாடல் பற்றி க.கைலாசபதி கூறுவது எடுத்துக் காட்டத்தக்கது (1966: 146).

“வணிக வர்த்தகத்தினர் தமது வியாபரத் தொழிலுக்குப் பரந்த சந்தையை விரும்புவர். உள்நாட்டு வணிகமும் பிறநாட்டு வணிகமும் அக்காலத்திற் சிறந்திருந்தன எனக் கண்டோம். இதன் அடிப்படையி லேயே சிலம்பு தமிழக வேந்தர்கள் மூவர்க்கும் உரியதாய்ப் புகார், மதுரை, வஞ்சி ஆகிய முப்பெரும் நகரங்களைக் காண்டப் பெயர் கொண்டதாய் விளங்குகின்றது. "யாதுமூரே யாவருங்கேளிர்" என்ற தத்துவமும் நடைமுறை விளக்கம் பெற்று விடுகின்றது. மூன்று நாடு களின் செய்திகளும், வாணிபச் சிறப்பு முதலியனவும் அயல்நாட்டுத் தொடர்புகளும் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன”.

அவர் கூற்றுப்படி பூங்குன்றனின் பாட்டு வணிக வளர்ச்சியின் பின்விளைவாக, வணிக வளர்ச்சியை மனதில் கொண்டு எழுதப்பெற்றது என்ற கருத்தின் அடிப்படையில் எழுதப் பெற்றது என்று கொள்ளலாம். சங்ககாலத்தின் இறுதியில் வணிக வளர்ச்சி பெருமளவில் இருந்தது என்பது உண்மையே. ஆனால் சங்க கால சமூகம் பழங்குடி நிலையிலிருந்து மன்னர், வேளிர், வேந்தர் ஆகிய அரசியல் படிநிலை வளர்ச்சிக்கு மாறிக் கொண்டிருக்கும் காலம்.

பூங்குன்றன் பாட்டினைப் பார்ப்போம். இப்பாட்டின் ஆசீவகத் தத்துவக் கருத்துடன் அக்கால சமூக நிலையும் புலப்படும்.

யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்;
தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா
நோதலும் தணிதலும் அவற்றோரன்ன
சாதலும் புதுவது அன்றே; வாழ்தல்
இனிது என மகிழ்ந்தன்றும் இலமே; முனிவின்

இன்னாது என்றலும் இலமே; மின்னொடு
வானம் தண் துளி தலைஇ, ஆனாது
கல் பொருது இறங்கும் மல்லல் பேர் யாற்று
நீர் வழிப்படுஉம் புணைபோல் ஆர் உயிர்
முறைவழிப் படுஉம் (புறம் 192:1-10)

இப்பாடல் முழுமையும் ஆசீவகக் கோட்டிபாட்டினைக் கொண்டுள்ளது. இரண்டாவது அடியில் 'தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா' என்று கூறுவது எடுத்துக் காட்டத்தக்கது. இங்கு பிறர் என்பது தன் இரத்த உறவு இல்லாதவர்களையே ஆகும். பின்வரும் புறநானூற்றுப் பாடல் இதனைத் தெளிவாக்க உதவுகின்றது.

குமரிப் படைத் தழீஇய கூற்றுவினை ஆடவர்
தமர் பிறர் அறியா அமர் மயங்கு அழுவத்து,
இறையும் பெயரும் தோற்றி நுமருள்
நாள்முறை தபுத்தீர் வம்மின் (புறம் 294, 2-6)

இப் பாடலில், 'தமர் பிறர் அறியா அமர்' என்றது தம் சுற்றத்தார் மாற்றார் என்ற பொருளில் ஆளப் பெற்றுள்ளது.

திராவிட மொழிகளில் தமர் என்பதற்கு கேளிர் என்ற பொருளே கூறப்பெற்றுள்ளது; பிறர் என்பதற்கு வெளியார் வம்பர் என்று பொருள் கொள்ளப் பெறுகின்றது. பூங்குன்றன் பாட்டில் பயின்று வரும் பிறர் என்பதும் தம்குடி அல்லாத பிறரைக் குறித்தது என்று கொள்ள வேண்டும். தொல்குடிகளைத் தாக்கி அழிக்கும் வம்ப வேந்தர் (பிறர்) செயலால் நோதலும் தணிதலும் வருவதில்லை என்று குறிப்பிட்டார் எனலாம். தீமையும், நன்மையும் பிறர்தர வாரா என்பதைப் போலவே நோதலும் தணிதலும் பிறரால் வருவதன்று ஏற்கெனவே தனிமனிதனுக்கு விதிக்கப்பட்ட நியதி, தீமை பயப்பதும், நன்மை பயப்பதும் துன்பம் வருவதும், மகிழ்ச்சி அடைவதும் முன்பே வகுக்கப்பட்டு விட்டது. அதனால் அதனை மாற்ற எந்த முயற்சியும் செய்ய வேண்டியதில்லை என்பதே பூங்குன்றன் பாடலின் உட்பொருள். பழங்குடி அழிவும் வேந்தர் எழுச்சியும் ஏற்கெனவே விதிக்கப் பெற்ற நியதிப் படியே நடைபெறுகின்றது. அதை மாற்றுவது நியதிக்கு மாறாக நடக்க முயற்சி செய்வதைப் போன்றது, வெற்றி தராதது என்பதே இப்பாடலின் உள்ளார்ந்த பொருள்.

தமிழகத்தில் வம்வேந்தர்கள் தொல்குடிகளைத் துடைத்தெறிந்த வரலாற்றைப் போன்றதே கங்கைச் சமவெளியில் மகத வேந்தன் வஜ்ஜியர்களையும், எலிச்செவியர்களையும் துடைத்தெறிய முயன்ற வரலாறு. அங்கு வஜ்ஜியர், எலிச்செவியர், சாக்கியர் ஆகிய குடியினர் மக்களாட்சியின் கீழ் வாழ்ந்தவர்கள். மகள் மறுத்தல், வேந்தர் ஆட்சியை ஏற்றுக் கொள்ளாமை ஆகிய செயல்களால் விதுதபா, அஜாதசத்ரு ஆகிய வேந்தர்கள் இப்பழங்குடி மக்களைக் கொன்று குவிக்கத்தனர். குழந்தைகளையும் பெண்களையும் கூட

விட்டு வைக்கவில்லை. அத்தகைய மனிதக் கொலை தம் வாழ்நாளில் நடந்ததை புத்தரும் மக்கலி கோசாலரும் கண்டு வெதும்பினர்.

தான் போற்றிய தொல்குடிவாழ்க்கை தன் கண்ணெதிரிலேயே நொறுங்கி விழுவதைக் கண்டு செயலற்றுப் போன கோசாலர் மனிதக் குலத்தை தூக்கி வீசும் பெரும்புயலாக வேந்தர் போரினை வருணித்தார். அதனால் அவர் போரை. இறுதி ஊழிப்புயல் என்று குறிப்பிட்டார். அவருடைய சீடர்களில் ஒருவன் சுற்றி நடைபெறுவதற்கு விளக்கம் கேட்டபோது யாழை மீட்டு என்று கூறினார். சுற்றுப்புறத்தில் நடைபெறும் உண்மை சூழ்நிலையிலிருந்த தன்னை மறக்கவே அவர் அவ்வாறு செய்யச் சொன்னார்.

புத்தர் வேறு வகையில் சிந்தித்தார். பழங்குடி அமைப்பைப் போன்ற சங்கத்தை உருவாக்கி மாயையைத் தோற்றுவித்தார். எது எப்படி இருந்தபோதிலும் வேந்தர் எழுச்சியும் தொல்குடி அழிவும் இவ்விரு பெரியாரைப் பாதித்தன. அந்த நெருக்கடிக்கு இருவரும் வெவ்வேறு வழிகளைக் கண்டனர்.

சமணப் பள்ளிகள் பழங்குடி வழிபாட்டிடங்கள்

தற்காலத்தில் சமணம் என்ற சொல் ஜெயின மதத்தை குறிக்கின்றது. ஆனால் இந்தச் சொல் அசோகர் காலத்தில் மூன்று சயமங்களைக் குறித்தது. ஒன்று அருகத சமணம், இரண்டு பௌத்த சமணம், மூன்று ஆசீவத சமணம் ஆகிய மூன்று சமயங்களைக் குறிக்கும் போது இந்தச் சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது. சமணம் என்பதற்கு உடலை வருத்தி தவம் செய்வோர் என்று பொருள். ஆசீவக சமணம் என்ற சொல் காஞ்சிபுரம் கல்வெட்டில் கிடைக்கின்றது. இந்தச் சொல் சமணத்தின் ஒரு பிரிவாக ஆசிவகம் இருந்தது என்ற கருத்தை உருவாக்கியது ஆனால் ஆசிவகம் என்பது தனித்து தவம் செய்யும் ஒரு சமயம்.

ஆஸ்திரேலியப் பழங்குடிகள் தங்கள் முன்னோர்கள் இறந்தால் அவர்களின் ஆவிகளை மலைக்குகைகளிலும், மரப்பொந்துகளிலும் தங்கவைப்பர். அவ்வாறு தங்கியிருக்கும் ஆவிகளுக்கு ஆண்டுதோறும் உயிர்ப்பலி கொடுத்து வழிபாடு செய்வர். இந்த வழிபாடு பண்டைய தமிழகப் பழங்குடிப் பண்பாட்டிலும் இருந்தது. இந்த குகைகளில் வாழ்ந்த ஆவிகளை மனதில்கொண்டு அணங்குடை நெடுமுடி என்றனர். அணங்கு என்றால் வருத்தும் தெய்வம் என்று பொருள். இந்தக் குகைகளில் சமணமுனிவர்கள் தங்கித்தவம் செய்து இறுதியில் உண்ணா நோன்பிருந்து உயிர்விட்டனர். காலகதியில் சமணம் செல்வாக்கு இழந்தபின் பழங்குடி வழிபாடு தொடர்ந்து இன்றும் நடைபெறுகின்றது. இந்தவழிபாடு கருவூர்க்கு அருகில் உள்ள சுக்காலியூர் சமணக்குகைகளில் ஆண்டிற்கொருமுறை ஆட்டுப்பலியிடுகின்றனர். பொள்ளாச்சிக்கருகில் உள்ள ஆணைமலைக் சமணக்குகைகளுக்கருகில் முனிவர் சிலை முன்பு ஆடுபலியிடுகின்றனர்.

சமணப்பள்ளிகளில் தொல்பழங்கால ஓவியங்கள்

சமணப் பள்ளிகளில் தொல்பழங்கால ஓவியங்கள் வரையப் பட்டுள்ளன. நெகநூர்பட்டி, மீனாட்சிபுரம் ஆகிய ஊர்களில் உள்ள சமணப் பள்ளிகளில்

தொல்பழங்கால ஓவியங்கள் உள்ளன. இவை தொல்பழங்கால மக்களால் வரைந்து வைக்கப்பெற்றவை. மற்ற குகைகளிலும் வரையப்பட்டிருக்க வேண்டும். அதனால் தொல்பழங்கால ஓவியங்களும், இன்று செய்யப்பெறும் உயிர்ப்பலி வழிபாடும் சமணப்பள்ளிகள் பழங்குடி வழிபாட்டிடங்களாக இருந்தவை என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

சங்க இலகியத்தில் சமணப் பள்ளி முனிவர்

நற்றினையில் தவசியரைப் பற்றிய குறிப்பு ஒன்று உள்ளது அது பின்வருமாறு

நீடிய சடையோடு ஆடா மேனிக்

குன்று உறை தவசியர் (நற் : 141)

குன்றிலுள்ள குகைகளில் தவம் செய்யும் முனிவர்கள் என்று இதற்குப் பொருள் பெரும்பாலும் இவர்கள் சமணமுனிவர்களாலவே இருக்க வேண்டும் அகப்பாடல் ஒன்றில்

உண்ணாமையின் உயங்கிய மருங்கின்

ஆடாப் படிவத்து ஆன்றோர்

அகப்பாடல்: 123

இந்த அகப் பாடலடிகள் சமண முனிவர்களையே குறித்து வந்தன.

இந்தப்பள்ளிகளில் உள்ள படுக்கை சமணப்படுக்கைகள் உயிர்பிட்ட சமண முனிவர்களின் நினைவுச் சின்னங்களாக அமைக்கப்பெற்றன.

ஐம்பத்தேழன

ஸனம் நோற்ற ஆசிரிகரு

சந்திர நந்திநிஸீதிகை

பறையன்பட்டு என்ற ஊரில் உள்ள கல்படுக்கை ஒருகல்வெட்டு இருக்கின்றது. அதுபின்வருமாறு.

பாணாட்டு

அச்சணந்தி

மாணாக்கர்

நோற்றுமுடித்த

நிசீதிகை

நெகனூர்ம்பட்டி என்ற ஊரிலும் ஒருகல்வெட்டு உள்ளது. அந்தக்கல்வெட்டுபின் வருமாறு.

பெரும்பொகழ்

செக்கந்தி தாயியரு

செக்கந்தண்ணியாரு

செய்வித்தபள்ளி

மேலே காட்டிய மூன்றில் இரண்டு கல்வெட்டுகள் படுக்கைக்கு நிசீதிகை என்ற சொல் பயன்படுத்தப் பெறுகின்றது ஆனால் மேலே காட்டப்பெற்ற கல்வெட்டில் பள்ளி என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பெற்றுள்ளது. சில கல்வெட்டுகளில் அதிட்டானம் என்றும் அதிட் ஆனம் என்றும் அழைக்கப் பெறுகின்றன. மூன்று சொற்களும் நினைவுச்சின்னம் என்று பொருள்படும்

பள்ளி என்பது சமணர் தந்த சொல்?

அண்மைக்காலம் வரையில் பள்ளி என்ற சொல் சமணர்கள் தந்த சொல் என்று கருதப்பெற்றது அண்மைக்காலத்தில் கிடைத்த நடுகல் (கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டு) ஒன்றில் பாளி (பள்ளி) என்ற சொல் பயின்று வரக்காணலாம் பாளி என்பது பாழி என்பதன் வழக்குச் சொல் இச்சொல்லின் இடையில் ளகர மெய்யைச் சேர்க்கும்போது முதலில் உள்ள பாகரம் பகரம் ஆக வாய்ப்புண்டு. அதனால் பாளி என்பது பள்ளி ஆகியிருக்க வேண்டும்.

தாதகாபட்டி (தேனி) என்ற ஊரில் கிடைத்த நடுகல் ஒன்றில்

....ன் அடி ஒன்பாக ல் பாளிகல்

பாளிகல்

இந்த நடுகலில் தமிழி எழுத்துகள் பொறிக்கப் பெற்றுள்ளன. மேலும் இந்த நடுகல் ஈமச்சின்னத்தில் நடப்பெற்றுள்ளது. இந்த நடுகல் தமிழி எழுத்துகள் உள்ளன பானைகளும் தாழியும் கிடைத்துள்ளன. கல் வெட்டில் பயின்றுவரும் பாகல் என்பது பலாமரம் என்று பொருள்படும் மேலும் பதிற்றுப்பத்து ஐம்பதாம் பாட்டில் வன்னி மரத்தின் கீழ் தாழியில் புதைக்கப் பெற்ற மன்னர்கள் பலர் என்ற குறிப்பு உண்டு இறந்தவர்களைப் புதைக்கும் இடத்தில் மரம் நடும் பழக்கம் இருந்ததோ என்று கருதவேண்டியுள்ளது. மேலும் இந்த நடுகல் (ஈமச்சின்ன) மரங்கள் தம் காவல் மரங்களாக நின்றனவா என்ற கேள்வி எழுகின்றது. காவல் மரங்கள் சங்க இலக்கியத்தில் கடி மரம் என்றும் அழைப்பார்கள்.

அறமும் அரசியலும்

சங்ககால வேளிரும் வேந்தரும் கொடை அளிப்பதில் முனைந்து நின்றனர். கொடை, பாண் கடன் ஆகிய சொற்கள் பரிசு என்ற பொருளில் ஆளப்பெற்றன. பண்டைய நாளைய தொல்குடி வாழ்க்கையிலும், வேளிர் வாழ்க்கையிலும் வேந்தர் வாழ்க்கையிலும் பரிசு இரண்டறக் கலந்து நின்றது. பரிசு, அதனை அளிப்பவனின் செல்வச் செழிப்பை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. பரிசைப் பெறுபவனிடம் பரிசு அளிப்பவன் கைம்மாறு எதையும் எதிர்பார்க்கவில்லை ஆனாலும் பரிசு பெற்றவன் கொடையாளிக்கு கைம்மாறு அளிக்கும் நிலைக்குத்

தள்ளப் பெறுகின்றான். கிழார், வேளிர், வேந்தர் ஆகியோர் வணிக வளத்தி னாலும். பிற வழிகளினாலும் கிடைத்த செல்வத்தைப் பாணர்களுக்கும், புலவர்களுக்கும், குடியிலுள்ளோர்க்கும் அளித்து, அதனால் புகழ் ஈட்டினர். அப்புகழ் அவர்களை சமூகத்தில் உயர்ந்தவர்களாகச் செய்தது.

கிழார், வேளிர், வேந்தர் ஆகியோர் பாணர்களுக்கும், புலவர் களுக்கும் மட்டுமின்றிச் சமயத்தலைவர்களுக்கும் கொடையளித்தனர். சேரர்கள் தங்கள் வெற்றியின் நினைவாகக் கருவூருக்கு அருகில் உள்ள ஆர்நாட்டார் மலையில் சமண முனிவர்களுக்குப் பாழியை உருவாக்கிக் கொடுத்தனர். பண்டை நாளைய மன்னர்கள் சமணப் பாழியை உருவாக்கிப் பெருமை பெற்றது தாங்கள் வென்ற நாட்டிலேயே ஆகும். அதியமான் தகடூருக்கு அருகில் பாழியை அமைக்கவில்லை. ஆனால் மலையனை வென்ற பின் திருக்கோயிலூருக்கருகில் உள்ள சம்பையில் உருவாக்கினான். அதுபோலவே கொற்கைப் பாண்டியர்கள் மதுரையைத் தங்கள் ஆதிக்கத்தில் கொண்டு வந்த பின்னர் நெடுஞ் செழியன் மீனாட்சிபுரத்தில் சமணப் பாழியை வெட்டியிருக்க வேண்டும். காஞ்சிக்கருகில் உள்ள மாமண்டூர் தமிழ்ப் பிராமிக் கல்வெட்டு, 'கணிமான் தேனூர் தந்த கோன் குன்று' என்று கூறுவது படுக்கை யளித்தவன் அப்பகுதியை வென்றவன் என்பதைக் காட்டுகின்றது. பல தமிழ்ப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களின் இருப்பிடத்தை ஆய்வு செய்தால், குறிப்பிட்ட பகுதியில் குறிப்பிட்ட வேந்தன், வெற்றி பெற்று பின்னர் சமணப் பாழிகளை உருவாக்கிய தன்மை புலப்படும் எனக் கூற முடிகின்றது.

வேளிரில் சிலரும் சமண முனிவர்களுக்குப் படுக்கை அமைத் துள்ளனர். வெண்காசிபன், ஒளியன் போன்றவர்கள் பற்றிய கல்வெட்டுகள் மதுரை, திருநெல்வேலி, பகுதிகளில் கிடைக் கின்றன. மேலும் வணிகர்கள், வீரர்கள், நிகமம் போன்ற வணிகக் குழுவினர் போன்றவர்களும் சமண முனிவர்களுக்குப் பாழி அமைத்துத் தந்துள்ளனர். வேந்தரும், வேளிரும், வீரரும், வணிகரும் சமண முனிவர் களுக்குப் பாழி அமைத்துக் கொடுத்தமைக்கு சமூக வரலாற்றுப் பின்னணி உண்டு. அச்செய்தி மானிடவியல் நோக்கில் ஆய்வு செய்யப் பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

வேளிர், வேள் என்பதன் பன்மைச் சொல். வேள் என்பதற்குப் பேராசிரியர் இராகவ அய்யங்கார், மொ.அ. துரை அரங்கசாமி ஆகியோர் பொருள் காண முயன்றுள்ளனர். அய்யங்கார் கூற்றுப்படி வேள், வேளாளர் ஆகிய சொற்கள் வேளாண்மையுடன் தொடர் உடைய சொற்கள் என்றும், வேளாளர்களின் முன்னோடி வேளிர் என்றும் கருதலாம் (1964:8). ஆனால், அரங்கசாமி வேள் என்ற சொல், வெள், வெளிச்சம் ஆகியவற்றிலிருந்து உருவான சொல் என்று கூறுவார். மேலும், வேள் என்பது ஒளி என்ற பொருளைத் தந்தது என்று கூறும் அவர் ஆய்வினை மேற்கோள் காட்டுவது பயனுடையது 1980: 314-15).

“இனி வேள் என்ற சொல்லின் பொருள் யாது? வெளியன், வெளிமான் போன்ற சொற்கள், வேளிர் என்ற சொல்லைப் பற்றி ஆராயும் போது

குறிக்கப்பட்டன. ஒளியரே வெளியர் என்றால், ஒளி, வெளி என்பன ஒரே பொருளைக் குறிப்பனவாகும். தற்காலத்துப் பேச்சு வழக்கில் வெளிச்சம் என்னும் சொல் ஒளி என்னும் பொருளிலேயே வழங்குகிறது. வெள்ளை, வெண்மை, வெள்ளி என்ற சொற்கள் எல்லாம் வெண்மை நிறம் அல்லது ஒளியுடைய என்ற பொருள் தரும் வெள் என்ற அடிச் சொல்லின் அடியாகப் பிறந்தன எனலாம். வேள் என்ற சொல்லும் இதனடி யாகப் பிறந்தது எனக் கொண்டால் அச்சொல் புகழ்பெற்ற ஒள்ளியராய் விளங்குவோர் என்ற பொருளைத் தருவதாலும் அல்லது பழங்காலத்தில் அரசர்களைப் பற்றிப் பொதுவாக நிலவிய நம்பிக்கையின்படி வேளிரிடத்துள்ள ஒளி அல்லது கடவுள் தன்மை என்ற பொருளைத் தருவதாகலாம்".

அரங்கசாமியின் ஆய்வு முடிவுகள் வேள் என்ற சொல்லின் உண்மைப் பொருளை விளங்கிக்கொள்ளப் பெரிதும் துணை நிற்பது. வேள், ஒளி ஆகிய சொற்கள் ஒரு பொருள் கருதியவை என்பதைக் கூறி மேற்கோளுடன் அவர் விளக்குவார்.

இளையர் இன முறையர் என்று இகழார் நின்ற
ஒளியோடு ஒழுகப் படும். (குறள் 698)

இதற்குப் பொருள் அரசர் இளையர், தமக்கு இன்ன முறையை யுடையவர் என்ற அவமதியாது அவரிடத்தில் உள்ள ஒளியோடு பொருந்த ஒழுக வேண்டும் என்பதே. ஈண்டு பரிமேலழகர் 'ஒளியானது அரசர் உறங்கா நிற்கவும் தாம் உலகம் காக்கின்ற அவர் கடவுள் தன்மை' என்று கூறுவார்.

பட்டினப்பாலையில் 'பல் ஒளியர் பணி பொடுங்க' (274) என்று பயின்றுவரும் அடி எடுத்துக் காட்டத்தக்கது. இவ்வடியில் பல் ஒளியர் என்று கூறுவது வேளிர்களையே எனலாம். வேளிர்க்கு ஒளியர் என்ற சொல்லும் பயன்படுத்தப் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. வேள், ஒளி ஆகிய சொற்கள் ஒரு பொருள் நுதலிய சொற்கள். அவை ஒளியையும் தலைவனையும் குறித்து வந்தன. செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரண்டு கொடுந்தமிழ் நாடுகளைக் குறிப்பிடும் ஒரு மேற்கோள் பாடலில் வேணாடு என்று கூறப்பெறுகின்றது. அதே செய்தி பற்றி மற்றொரு பாடலில் வேணாடு என்பதற்குப் பதிலாக ஒளிநாடு எனக் கூறப்பெறு கின்றது (தொல். சொல். 400).

சமண, பௌத்த, ஆசீவக முனிவர்களுக்குப் பாழி அமைக்கும் வழக்கம் இந்தியா, ஈழம் ஆகிய பகுதிகளில் மிகுதியும் இருந்துள்ளது. அசோகன் காலத்தில் பாராபர் மலையில் ஆசீவக முனிவர்களுக்கு குடைவரைப்பள்ளி அமைக்கப்பட்டுள்ளது.மன்னன்காரவேலன்சமணமுனிவர்களுக்குக்குடைவரை கோயில்களை குமரி மலையில் குடைவித்தான். சாதவாகனர்கள் தக்கணத்தில் பல்வேறு குன்றுகளில் பௌத்த விகாரங்களைத் தோற்றுவித்துள்ளனர். கார்லே, கொண்டானே. நாசிக், பாஜா போன்ற ஊர்களில் உள்ள பௌத்த விகாரங்கள் சாத வாகனர்களின் ஆட்சியின் கீழ் குடைவிக்கப் பெற்றுள்ளன. அக்கால

மன்னர்கள் விகாரங்களுக்கு நிலக்கொடையும் பொற்குவையும் அளித்தனர். அந்த நன்கொடை புத்த பிக்குகளின் சமூக அரசியல் கடமைக்காக அளிக்கப் பெற்றது.

அருளாளர்களும், சமணத் தலைவர்களும் முரண்பாடு கொண்ட மக்கள் (வேந்தர், தொல்குடி ஆகிய) அனைவராலும் போற்றப் பெற்றனர். சங்ககாலத்தில் குடிகளுக்கிடையிலும், வேளிர்க்கிடையிலும் போர் நடந்த வண்ணம் இருந்தது. அடுதலும் தொலைதலும் உலகத்து இயற்கை என்று கருதிய காலமது. இரத்த உறவுள்ளவர்களை மட்டும் தலைவர் களாக ஏற்றுக்கொண்ட காலமாக இருந்தது. பெருவேந்தர்களாக இருப்பினும் இரத்த உறவு இல்லாதவர்களைத் தலைவர்களாக ஏற்றுக் கொண்டதில்லை. இரத்த உறவு இல்லாதவர்களையும் தலைவர்களாக ஏற்றுக் கொள்ளும் நிலையைச் சமயத் தலைவர்கள் உருவாக்கினார்கள். அத்தகைய காலத்தில் மாற்றார்களும் போற்றும் வகையில் ஆட்சியைக் கொண்டு செலுத்த வேண்டுமாயின் அம்மாற்றங்களும் ஏற்றுக்கொள்ளும் சமயநிறுவனங் களுக்கு நன்கொடை அளிப்பது ஒருவழி. அச்சமய நிறுவனங்களும் தலைவர்களும் வேந்தனின் ஆட்சியை ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்வதற்குப் பிரச்சாரம் செய்தனர். அதனால் வென்றடக்கிய பகுதிகளிலும், புவியியல் சிறப்பு வாய்ந்த பகுதிகளிலும் விகாரை களையும், பள்ளிகளையும் உருவாக்கினார்கள். விகாரைகளும், பள்ளிகளும் ஆளுவோருக்கும். ஆளப்படுவோருக்குமிடையில் ஏற்பட்டு வந்த முரண்பாடுகளைக் குறைக்கக் காரணமாயிருந்தன. வென்றடக்கிய பகுதிகளில் வேந்தர்கள் தங்கள் ஆட்சியை எளிதாகக் கொண்டு செலுத்த உதவியாக விளங்கின.

சமணப் பள்ளிகளும் ஆசீவகப் பள்ளிகளும் தொல்குடி மக்கள், வேளாட்சி அல்லது வேந்தராட்சியை ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்ய பெருமுயற்சி எடுத்துக் கொண்டன. சமணப் பள்ளிகள் நகரங்களுக்கு அருகிலும், வணிகப் பெருவழிகளின் அருகிலும் உருவாயின. சமணப் பள்ளிகள் பல பழங்குடிகள் வழிபாடு செய்த இடங்களாக இருந்தவை. ஆழியாற்று ஆதாழியம்மன் கோவில், ஐவர்மலை ஆகிய ஊர்களில் உள்ள சமணப்பள்ளிகள் இருக்கும் இடங்களில் அவ்வாறான வழிபாடுகள் நடந்துள்ளன. பொதுவாக பழங்குடிகள் வழிபாட்டிடங் களில் தங்கள் பள்ளிகளை உருவாக்கியதற்குக் காரணம் அங்கு வரும் பழங்குடிகளைக் கவரவே ஆகும். பௌத்த பள்ளிகள், ஆசீவகப் பள்ளிகள் ஆகியவை அவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கவை.

வணிகரும் பள்ளிகளும்

வணிகர்களுக்கும் அவைதீக சமயங்களுக்குமிடையிலான தொடர்பு பல ஆய்வாளர்களால் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. பெருவழி களிலிருந்த பள்ளிகள் வணிகர்கள் கொண்டு செல்லும் பொருட் களைப் பாதுகாப்பாக வைத்துக் கொள்வதற்கான வழிவகைகளைப்பெற்றிருந்தன. அதுவும் வணிகர்கள் அவைதீக சமயங்களை ஆதரிக்கக் காரணமாயிற்று. அவைதீக சமயங்கள்

உருவாக்கிய விதிக்கோட்பாடு வணிகர்களின் தொழிலுக்கு உகந்ததாக விளங்கியது. உயிர்க்கொலையில் ஈடு படவேண்டிய அவசியமில்லாத தொழில் வணிகத் தொழில். அதனால் வணிகர்கள் கொல்லாமையை வலியுறுத்திய அவைதீக சமயங்களைத் தழுவுவதும் எளிதாயிற்று. சமண, பௌத்தம் போன்ற அவைதீக சமயங் களை தமிழகத்திற்கு வந்தபோது நிலைபெற்றிருந்த சமூகக் கூறுகள் அந்தச் சமயங்களை ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலையில் இருந்தன. வணிகர் பன்னாட்டு வணிகத்தால் பெருமை பெறும் நிலையிலிருந்தனர்.

முடிவுரை

இந்திய வரலாற்றில் சமயமும் அரசியலும் ஒன்றையொன்று சார்ந்திருந்தன புத்தர் காலத்தில் வாழ்ந்த அஜாக சத்துரு என்ற மகத மன்னன் பல பரிசுபொருள்களோடு தனது அமைச்சரை அனுப்பி எலிசெவி குடியினரை வென்று அடக்குவதற்க்கு வழிக்கேட்டுவர சொன்னார். ஆனால் புத்தர் பழங்குடி வாழ்க்கையில் இருக்கின்ற எலிசெவி குடியினரை வென்று அடக்க முடியாது. அவர்கள் போரிட்டால் அனைவரும் ஆயுதம் தாங்கிவருவார்கள். அதனால் அவர்களை வெல்ல முடியாது ஒருவழி பழங்குடிகளின் பிரிவினைகளை உருவாக்கி சண்டைபோட வைப்பது மற்றொருமுறை சமண (பௌத்தம், ஆசிவாகம்) முனிவர்கள் மூலமாக அவர்களை வேந்தருக்கு கீழ் படிய செய்யமுடியும் என்று நம்பினர் அதனால் தான் வேந்தர்கள் சமண முனிவர்களுக்குக் கொடை அளித்தனர்.

நூற்பட்டியல்

அகநானூறு, உ.வே.கா.பதிப்பு

நற்றிணைஅகநானூறு, உ.வே.கா.பதிப்பு

க.கைலாசபதி, பண்டையத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும் பாரிநிலையம், சென்னை 1966.

மொ.அ.துரை அரங்கசாமி சங்ககாலை சிறப்புப் பெயர்கள் பாரிநிலையம், சென்னை 1980.

மு.இராகவ அய்யங்கார், வேளிர் வரலாறு சென்னை 1964.

Scripts of Faith and Space: Jaina Epigraphy, Cultural Landscapes and Early Urbanism in South India

Vinod V.
Pssistant Professor and Research Guide,
Mar Thoma College for Women,
Perumbavoor, Ernakulam,

Sreehari K Pillai
Research Scholar,
Maharaja's College, Ernakulam

Abstract

This study presents a comprehensive documentation and analytical investigation of Jaina inscriptions from Kerala, Tamil Nadu, and the adjoining regions, spanning from the 2nd century BCE to the 20th century CE. By examining more than 530 inscriptions from 128 sites, the research aims to reconstruct the historical evolution, spatial distribution, and cultural impact of Jainism in shaping the early religious and urban landscapes of South India. The inquiry explores the origin, spread, and transformation of Jainism within the Tamil–Malayalam region and its interaction with political authorities, mercantile communities, and agrarian systems, while also assessing its contribution to the emergence of early urbanism. The study interprets Jainism not merely as a religious ideology but as a socio-economic force that fostered literacy, trade connectivity, and urban consciousness across regional frontiers.

Methodologically, the research employs a multi-disciplinary framework integrating epigraphic analysis, palaeography, linguistic comparison, and GIS-based spatial mapping. Each inscription is classified by its script, language, material, content type, and context, noting donor–donee relations, administrative references, and social indicators. The comparative analysis of inscriptional data reveals regional and chronological variations between the densely inscribed centres of Tamil Nadu—such as Kalugumalai, Tirunarungondai, and Karanthai, Tirumalai—and the smaller but significant sites in Kerala, including Chitaral and Nagercoil, which reflect a westward diffusion of Jain cultural and religious influence through the Western Ghats.

Preliminary findings indicate that the 8th to 10th centuries CE mark the zenith of Jain inscriptional activity, coinciding with Pandya and Pallava patronage and

the growth of trade guilds. References to both male and female ascetics, monastic establishments, endowments, and iconographic commissions demonstrate the dynamic role of Jain institutions in social and economic spheres. The linguistic continuity between Tamil and Old Malayalam inscriptions further substantiates a shared ideological and cultural heritage. Overall, the study highlights the epigraphic landscapes of Jainism as key to understanding religious pluralism, regional connectivity, and the processes of urban formation in early South India.

Introduction

The reconstruction of South Indian history has long depended upon the careful interpretation of epigraphic sources, which preserve contemporaneous records of political authority, religious patronage, socio-economic interaction, and institutional development. Among these sources, Jaina inscriptions occupy a particularly significant position, as they illuminate the historical processes through which ascetic traditions, monastic networks, and sacred landscapes evolved across peninsular India. Extending from the second century BCE to the twentieth century CE, the Jaina epigraphic record offers an exceptional chronological depth that enables the study of continuity, transformation, and regional adaptation within a major Śramaṇic tradition.

Early attempts to synthesise the history of the peninsula emerged through the works of R. G. Bhandarkar (1895) and P. T. Srinivasa Iyengar (1929). This trajectory reached a historiographical milestone with K. A. Nilakanta Sastri's A History of South India, which integrated political, economic, and religious developments within a coherent interpretive framework (Nilakanta Sastri 1955). Subsequent scholarship increasingly recognised inscriptions as among the most reliable categories of primary evidence for reconstructing the historical landscape of Tamilakam (Sircar 1965).

Inscriptions possess a material permanence that limits retrospective interpolation and anchors them firmly within the historical contexts that produced them. The earliest epigraphic references to Tamilakam appear in the second and thirteenth Major Rock Edicts of Aśoka, which mention neighbouring polities such as the Chola, Pandya, Satiyaputra, and Keralaputra. (Sircar 1965; Mahadevan 2003). Over time, the proliferation of inscriptions across South India generated a documentary archive that records religious endowments, administrative practices, economic exchanges, and patterns of settlement. Within this archive, Jaina inscriptions are particularly valuable for understanding the institutional foundations of ascetic life and the socio-spatial environments that sustained it. The systematic publication of inscriptions through initiatives such as the South Indian Inscriptions series significantly advanced epigraphic research (Subbarayalu 2012). P. B. Desai's work represented one of the earliest attempts to document Jain inscriptions across the subcontinent (Desai 1957), while later studies expanded discussions on chronology and script evolution (Mahadevan 2003).

The present study undertakes a comparative examination of Jaina inscriptions from the regions of present-day Tamil Nadu and Kerala. Rather than approaching these records merely as expressions of religious devotion, the paper treats them as historically embedded documents that reveal patterns of institutional growth, mobility, and socio-economic integration. By situating the epigraphic corpus within broader cultural landscapes, the study argues that Jain establishments functioned not only as centres of ascetic practice but also as stabilising nodes within evolving settlement systems that contributed to the emergence of early urban formations in South India.

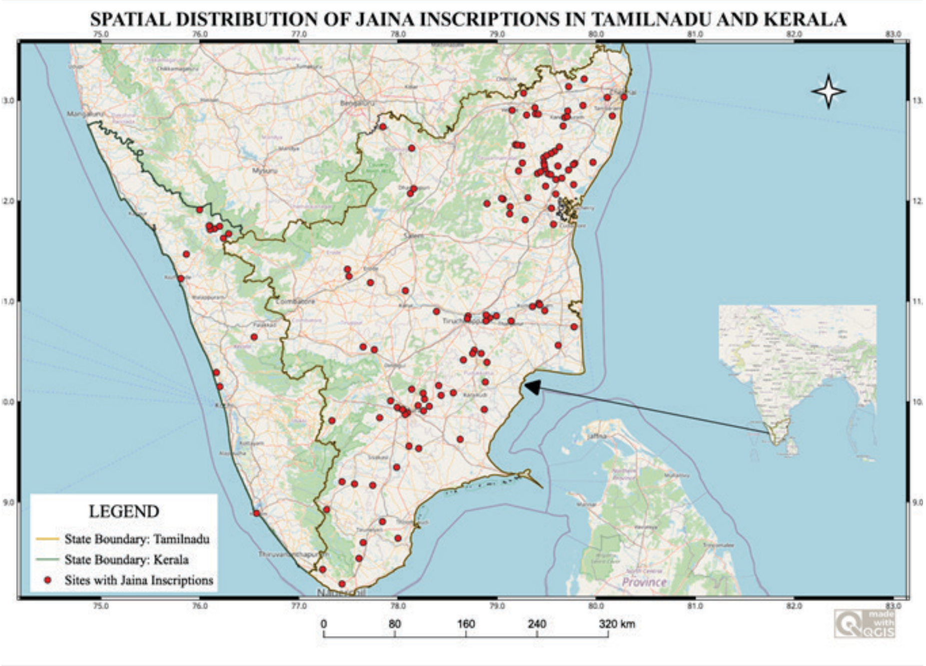

Map 1. Spatial Distribution of Jain Inscriptions in Tamil Nadu and Kerala.

Historiographical Context and Research Gap

The historiography of Jainism in South India has been shaped largely by regions possessing dense inscriptional corpora, particularly Tamil Nadu and Karnataka. The systematic publication of inscriptions through initiatives such as the South Indian Inscriptions series significantly advanced epigraphic research and facilitated detailed historical reconstructions. P. B. Desai's Jainism in South India and Some Jaina Epigraphs (1957) represented one of the earliest attempts to document and contextualise Jain inscriptions across the subcontinent, while later studies by scholars including R. Nagaswamy (1996) and Iravatham Mahadevan (2003) expanded discussions on chronology, script evolution, and institutional history.

Despite this progress, the epigraphic material from Kerala has remained comparatively under-integrated within broader analytical frameworks. Existing studies have often approached Jainism in Kerala as a region-specific phenomenon rather than

as part of a trans-regional Śramaṇic cultural sphere (Narayanan 1996; Varier 2012; Dhiraj 2021). Such compartmentalisation risks obscuring the historical dynamics that facilitated the westward transmission of Jain traditions across the Western Ghats and limits our understanding of religious mobility within peninsular India.

The present study addresses this imbalance by adopting a comparative perspective that situates Kerala within the wider epigraphic geography of Tamilakam. In doing so, it repositions the region not as a peripheral zone but as an active frontier shaped by networks of circulation linking the Tamil plains with the western coast. This approach allows for a reassessment of Jain expansion as a process of spatial diffusion embedded within broader socio-economic transformations.

Objectives of the Study

The study is guided by three interrelated objectives:

1. **To trace the origin, spread, and transformation of Jainism** across the Tamil–Malayalam region through epigraphic evidence.
2. **To examine the interaction between Jain institutions and emerging political and mercantile structures,** particularly in relation to patronage networks and resource management.
3. **To explore the reflections of social mobility and proto-urban development** embedded within the inscriptional record.

Together, these objectives position Jainism not merely as a religious movement but as a catalyst of social change that influenced settlement hierarchies, trade corridors, and institutional continuity across South India.

Methodological Orientation

Methodologically, the analysis is grounded in a compiled epigraphic corpus and follows established principles of inscriptional criticism outlined in Indian epigraphic scholarship (Sircar 1965). The study adopts a multi-layered analytical framework that combines systematic documentation with spatial and contextual interpretation.

The first stage involves the collection, classification, and critical examination of inscriptions, paying close attention to script, language, donor–donee relationships, administrative terminology, and socio-economic indicators. This is followed by spatial analysis that situates the inscriptions within their physical landscapes, enabling the identification of distributional patterns and regional connectivity. Building upon this foundation, the study advances a socio-economic reading of the epigraphic data to assess the institutional roles played by Jain establishments in production, exchange, and patronage.

Finally, the analysis is informed by an early urbanism perspective. This framework allows Jain sites to be examined within broader processes of settlement formation, mobility, and infrastructural development, thereby highlighting the relationship between sacred institutions and structured habitation systems.

Corpus, Chronology, and Geographic Distribution

Size and Composition of the Corpus

The epigraphic dataset analysed in this study comprises 539 Jaina inscriptions documented across 128 sites in Tamil Nadu and Kerala. Of these, 501 inscriptions from 112 sites are located in Tamil Nadu, while 38 inscriptions from 16 sites belong to Kerala. This uneven distribution reflects the differential intensity of Jain institutional presence and inscriptional activity across the region, with Tamil Nadu emerging as the primary nucleus of epigraphic production and Kerala representing a smaller yet historically significant extension.

Table 1. Major Jaina Epigraphic Centres

Site	No. of Inscriptions	Period	Script	Significance
Kalugumalai	101	Medieval	Tamil–Vatteluttu	Major Jain hub
Tirunarungondai	39	Medieval	Tamil	Institutional centre
Tirumalai	23	Early–Medieval	Tamil / Brahmi, Vatteluttu	Long continuity
Chitaral	9	Medieval	Tamil / Vatteluttu	Western extension
Nagercoil	12	Early Modern	Mixed	Late survival

Chronological Framework

Chronologically, the corpus may be organised into three broad phases that collectively illuminate patterns of continuity and transformation within Jain epigraphic practice.

Table 2. Chronological Phases

Phase	Period	Characteristics
Early	2nd BCE – 5th/6th CE	Tamil-Brahmi; ascetic contexts
Medieval	7th – 15th CE	Institutional expansion
Early Modern	16th – 20th CE	Reduced but continued presence

The **early phase**, spanning from the second century BCE to roughly the fifth or sixth century CE, is represented primarily by Tamil-Brahmi inscriptions associated with ascetic habitations. These records correspond to the formative period of Jain monastic establishment in ancient Tamilakam.

The **medieval phase**, extending from the seventh to the fifteenth centuries CE, marks a substantial expansion in inscriptional production. The adoption of scripts such as Vatteluttu, Grantha, and later Tamil reflects evolving scribal practices alongside deeper integration into socio-political structures.

The **early modern phase**, from the sixteenth to the twentieth centuries CE, is characterised by a decline in inscription numbers yet indicates the continued presence of Jain communities, suggesting adaptation rather than disappearance.

Tamil-Brahmi and the Earliest Monastic Landscapes

Tamil-Brahmi inscriptions constitute the earliest and most crucial evidence for the emergence and consolidation of Jainism in Tamilakam. Of the eighty-nine Brahmi inscriptions recorded by Iravatham Mahadevan (2003), eighty-four are considered to have Jain affiliation, underscoring the close relationship between early epigraphic activity and organised monastic life.

Spatially, these inscriptions are closely associated with ascetic habitations and rock-cut beds, highlighting the formative relationship between inscriptional practice and the institutionalisation of monastic environments. The majority are donative in character, frequently recording gifts for the cutting of rock beds or the preparation of hermitages. Such acts reveal structured patronage directed toward the establishment and maintenance of ascetic infrastructure indicating that Jain institutions were embedded within early political landscapes (Nilakanta Sastri 1955; Karashima 2014)

Historically significant inscriptions, including those from Mangulam and Jambai, attest to elite and possibly royal patronage, thereby indicating that Jain institutions were embedded within early political landscapes. Equally revealing are references to mercantile groups whose collective endowments suggest that monastic establishments participated in broader networks of economic exchange (Champakalakshmi 1996). The palli, therefore, operated not merely as a site of religious retreat but as a socially embedded institution connected to learning, patronage, and resource circulation.

Several sites—including Mettuppatti, Alagarmalai, Anaimalai, and Kilavalavu—have yielded both early Tamil-Brahmi and later medieval inscriptions. This overlap points toward long-term continuity, suggesting that early ascetic centres were periodically reactivated within changing historical contexts rather than abandoned (Mahadevan 2003).

Epigraphic Clusters and Regional Connectivity

Spatial analysis reveals pronounced clustering within the Tamil region. Northern Tamil Nadu, particularly the Tirumalai–Tirupparuttikunram zone, represents a dense and sustained Jain landscape marked by long chronological continuity. Tirumalai alone has yielded inscriptions ranging from the early centuries BCE to the medieval period, indicating durable institutional presence.

A second major cluster is located in the Madurai–Kalugumalai region of south-central Tamil Nadu. Several sites here preserve multilayered inscriptional traditions, combining early Brahmi records with later Vatteluttu inscriptions. Kalugumalai stands out as the most prolific centre, with over one hundred inscriptions, underscoring its prominence as a medieval Jain hub.

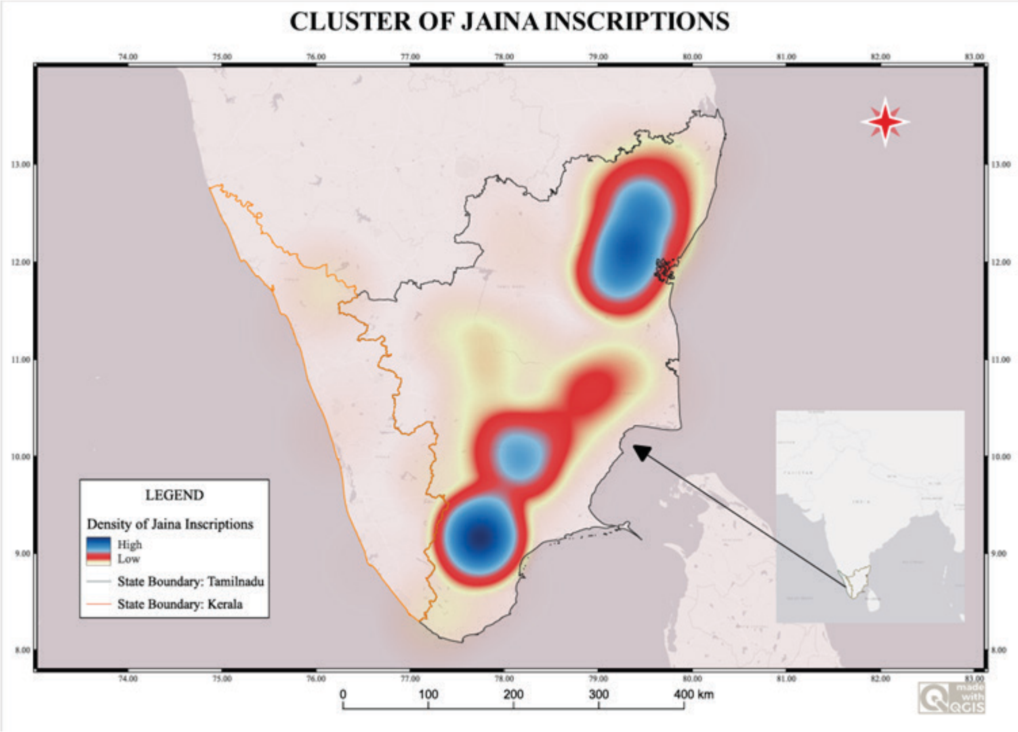

Map 2. Cluster Map of Jaina Inscriptions from Tamilnadu and Kerala.

Strategically situated near the foothills of the Western Ghats, these sites point toward a southward and westward movement of Jainism linking the Tamil plains with Kerala.

Western Ghats as Cultural Corridors

The Western Ghats should be understood not as a geographical barrier but as a connective corridor that enabled the circulation of monks, patrons, and religious ideas across ecological zones. Passes, river valleys, and foothill routes created channels through which institutional networks could expand beyond the Tamil heartland.

Sites such as Uttamapalaiyam and Aivarmalai appear to have functioned as intermediary nodes facilitating movement across the mountains. Epigraphic references linking Kalugumalai with Chitaral further indicate sustained monastic interaction, while inscriptions from Nagercoil point toward later phases of Jain activity in the far south. The Western Ghats should therefore be understood not as a barrier but as a connective corridor facilitating religious mobility (Vedachalam 2022).

In Kerala, the limited concentration of inscriptions is most visible in the Wayanad region, though these records demonstrate cultural affinities with Karnataka traditions as well. Taken together, these patterns highlight the Western Ghats as dynamic spaces of religious mobility that were instrumental in shaping the regional diversification of Jainism.

Languages, Scripts, and Epigraphic Culture

Linguistic Diversity

The epigraphic corpus exhibits linguistic variation typical of South Indian inscriptional culture, though Tamil overwhelmingly dominates the inscriptional landscape, accounting for nearly **91 percent** of the total records. This linguistic predominance underscores the role of Tamil as the principal medium of religious communication, administrative expression, and donative record within the Jain institutional environment of the region.

The remaining inscriptions incorporate Sanskrit, Malayalam, Kannada, and a single Telugu–Kannada example, reflecting selective yet meaningful moments of linguistic plurality. Particularly significant are six multilingual inscriptions from sites such as Pallankoil, Thavalam, Seeyamangalam, Hosur, Tirupparuttikunram, and Chittamur. Four of these combine Tamil and Sanskrit, while others integrate Kannada with either Tamil or Sanskrit. Chronologically, these multilingual records appear intermittently between the eighth and sixteenth centuries, suggesting episodic institutional engagement with supra-regional political and literary cultures rather than sustained multilingual practice.

This pattern indicates that while Jain establishments maintained a strong regional linguistic foundation, they remained responsive to broader intellectual and administrative environments when circumstances demanded.

Script Traditions and Historical Implications

In contrast to the relative linguistic uniformity, script distribution within the corpus is notably diverse. Tamil script accounts for approximately 44 percent of the inscriptions, while Vatteluttu constitutes about 32 percent, reflecting regional scribal

traditions prevalent during the early medieval period. Brahmi inscriptions form roughly 13 percent of the dataset and represent the earliest epigraphic phase of the Jain presence in Tamilakam. Grantha script, comprising around 9 percent, frequently appears alongside other scripts, highlighting its functional role in rendering Sanskrit elements.

Script	Approx. Share
Tamil	44%
Vatteluttu	32%
Brahmi	13%
Grantha	9%
Others	Minor

Table 3. Script Distribution among the Jaina Inscriptions

As Table 3 demonstrates, Tamil and Vatteluttu scripts dominate the epigraphic landscape. The persistence of multi-script inscriptions from the seventh-century records of Tiruchirapalli through the sixteenth-century inscriptions of Nagercoil demonstrates the adaptability of Jain epigraphic practices to shifting political regimes and cultural environments.

The transition from Tamil-Brahmi to later script traditions should therefore be understood not merely as palaeographic evolution but as an indicator of expanding institutional complexity (Sircar 1965). As Jain establishments became increasingly integrated into agrarian and administrative frameworks, inscriptional practices reflect a corresponding shift toward formal documentation and durable record-keeping.

Functional Distinctions between Early and Medieval Inscriptions

The early phase of Jain establishment in Tamilakam is primarily attested through Brahmi inscriptions associated with ascetic habitations. Functionally, the majority of these records are donative in nature and focus on the creation of monastic infrastructure. References to the cutting of rock beds, preparation of hermitages, and modification of cave fronts indicate organised patronage directed toward sustaining ascetic life.

Beyond their material concerns, these inscriptions preserve a specialised vocabulary that provides insight into monastic hierarchy and ritual roles. Terms such as Kani, identified as a designation within Jain priestly organisation, underscore the structured nature of early monastic authority. Similarly, the term Amanan, derived from Śramaṇa, explicitly denotes a Jain monk and appears in some of the earliest inscriptional contexts.

Such terminology reveals that Jain Brahmi epigraphy documents not merely

religious affiliation but an institutional world encompassing administration, pedagogy, and sustained interaction with lay society.

Transition to Institutional Patronage

Beginning around the sixth century CE, the medieval phase marks a decisive transformation in the socio-economic foundations of Jainism in the region. While donative inscriptions continue to dominate the corpus, commemorative records begin to appear, reflecting ritual practices such as Sallekhana and indicating a growing concern with memorialisation.

Early medieval inscriptions from sites such as Tirunatharkunru and Paraiyanpattu contain references to death by fasting and employ terms denoting seats of penance (Mahadevan 2003). The recurring suffix Nandi in monastic names suggests identifiable lineages and points toward institutional continuity across generations.

From this period onward, inscriptions increasingly assume administrative functions. More than ninety inscriptions refer to land-related donations, signalling a shift from support for ascetic habitation toward sustained endowment aimed at production. Records describing tax exemptions, village grants, and the management of endowed lands reveal the economic agency of Jain institutions and their integration within agrarian landscapes.

Resource Management and Agrarian Integration

Alongside land grants, donations related to water management emerge as a prominent feature of medieval Jain patronage. Nearly twenty inscriptions refer to the digging and maintenance of wells and tanks, while others mention sluice systems and lake upkeep. Such references underscore the role of Jain establishments in supporting rural infrastructure and resource sustainability.

These developments indicate that Jain institutions were not passive recipients of patronage but active participants in the organisation of productive landscapes.

Ritual Endowments and Image Worship

Another significant development of this period is the proliferation of gifts for ritual purposes. Over forty inscriptions record donations of land, gold, or paddy intended to support perpetual lamps before Jain deities. These endowments reflect increasing ritualization within Jain worship and the emergence of temple-centred practices supported by durable economic resources.

A particularly transformative feature of the medieval phase is its close association with image consecration. From around the eighth century onward, inscriptions begin

to document the donation and installation of Jain images across Tamilakam. A total of 155 inscriptions refer to image donations, with Kalugumalai alone yielding over ninety such records in close association with relief sculptures.

The diversification of donations—from ascetic infrastructure to land, irrigation facilities, and image installations—signals a gradual territorialisation of Jain institutions and their deeper integration within local economies.

Types of Donations	Approx. Number
Image donations	155
Land-related gifts	90+
Perpetual lamps	40+
Water structures	~20
Rock beds	37

Table 4. Nature of Donations

Social Composition of Donors

The donor base recorded in the inscriptions is strikingly heterogeneous. Merchants, artisans, agrarian elites, household donors, and administrative officials all appear within the epigraphic record, suggesting that Jain establishments were supported by a broad cross-section of society. Trade and agricultural guilds are occasionally referenced, pointing toward the economic foundations that underpinned institutional expansion. Such evidence reinforces the view that Jain communities operated within, and were sustained by, networks of commerce and cultivation.

Gender and Patronage

Women occupy a significant position within this inscriptional landscape. They appear as nuns, teachers, disciples, wives of donors, and independent patrons. Far from being marginal participants, women frequently constitute a visible segment of the donor population, contributing to land grants, image installations, and ritual endowments.

The epigraphic visibility of women challenges assumptions of exclusively male religious patronage and points toward a socially inclusive institutional structure within Jainism.

Monastic Networks and Institutional Organisation

Many inscriptions identify individuals in relation to teachers, disciples, spouses, or children, revealing the relational fabric that sustained monastic communities. References to organised sanghas further demonstrate the plural and interconnected nature of Jain institutional life.

The circulation of monks across sites, suggested by inscriptional links between geographically distant centres, indicates patterns of mobility that contributed to doctrinal continuity and institutional resilience. Jain establishments thus functioned simultaneously as centres of learning, ritual practice, economic accumulation, and redistribution of resources. Their spatial association with caves, sculptural complexes, water bodies, and structural temples suggests deliberate site selection aimed at ensuring both accessibility and sustainability.

Such characteristics position Jain institutions not as isolated religious enclaves but as socially embedded organisations operating within evolving settlement environments.

Jainism and the Emergence of Early Urbanism

The relationship between religious institutions and settlement formation has been widely recognised in South Indian historiography (Champakalakshmi 1996; Karashima 2014). When examined collectively, the inscriptions reveal patterns of spatial clustering, organised patronage, administrative regulation, and infrastructural investment that suggest the presence of increasingly structured habitation systems across parts of South India.

Literacy and Administrative Cultures

The proliferation of inscriptions itself reflects the development of formalised record-keeping practices essential for regulating property, endowments, and institutional privileges. References to land demarcation, tax exemptions, and legally recognised donations indicate the emergence of administrative cultures capable of sustaining durable religious establishments.

Such documentation implies the existence of local governance mechanisms within which Jain institutions operated. Rather than functioning outside political structures, these establishments appear to have been integrated into systems of regulation that shaped agrarian and economic landscapes.

Mercantile Mobility and Trade Corridors

The strategic placement of numerous Jain centres along river valleys, inter-regional passes, and east–west transit routes suggests their alignment with networks of mobility. Epigraphic references to merchant donors and guild participation reinforce the impression that Jain establishments were closely connected to expanding circuits of exchange (Champakalakshmi 1996).

These patterns point toward a reciprocal relationship: trade supported religious institutions, while monasteries likely provided stable environments that facilitated

commercial interaction. In this sense, Jain centres may be understood as nodal points within broader economic geographies.

Sacred Landscapes as Proto-Urban Nodes

High-density inscriptional zones frequently combine ritual infrastructure, resource management systems, and sustained patronage. Such characteristics indicate that these landscapes functioned simultaneously as religious centres, economic hubs, and habitation nodes (Champakalakshmi 1996).

While not urban in the classical sense, these environments exhibit features consistent with proto-urban formation, including institutional continuity, organised redistribution of resources, and the development of collective identities anchored in sacred space. Jain establishments therefore contributed to processes of settlement stabilisation that formed an important foundation for later urban growth.

Kerala as a Western Frontier of Jain Epigraphy

The relatively smaller corpus of Jain inscriptions from Kerala should not be interpreted as evidence of marginality. Instead, when viewed within a trans-Ghat framework, these records reveal frontier dynamics that were integral to the westward diffusion of Jain traditions. The Kerala inscriptions display a multilingual character incorporating Tamil, Vatteluttu, and Sanskrit elements (Varrier 2012). Such linguistic plurality reflects sustained interaction between Tamil and Malayalam cultural spheres and suggests that Jain communities adapted their inscriptional practices to regional environments.

Chitaral and Nagercoil

Chitaral emerges as a significant early medieval centre characterised by image carving and monastic infrastructure. Its inscriptional links with sites east of the Ghats indicate ongoing institutional communication rather than isolated development. Nagercoil, by contrast, represents a later phase of Jain presence, with inscriptions dating between the sixteenth and seventeenth centuries pointing toward residual yet persistent religious activity. Together, these sites demonstrate that the western coast preserved strands of Jain tradition long after inscriptional production had begun to decline elsewhere.

Frontier Dynamics and Religious Mobility

The movement of monks, patrons, and ideas across the Western Ghats highlights the permeability of ecological boundaries. Rather than functioning as a barrier, the mountain chain facilitated cultural exchange and enabled the regional diversification of Jainism. Kerala should therefore be understood not as a peripheral extension of

Tamilakam but as a frontier zone shaped by networks of religious circulation and maritime connectivity.

Chronological Trends and Cultural Transformations

The epigraphic record suggests that Jain inscriptional activity reached its zenith between the eighth and tenth centuries CE. This period corresponds broadly with political consolidation under the Pallavas and Pandyas, the expansion of agrarian production, and the increasing prominence of trade guilds. The proliferation of image installations and temple-oriented endowments further indicates a phase of institutional maturity (Karashima 2014; Subbarayalu 2012).

After the twelfth century, the number of inscriptions declines noticeably. However, this reduction should not be interpreted as a simple narrative of religious disappearance. Instead, the persistence of Jain communities—particularly in frontier regions—suggests a shift in patronage patterns and modes of institutional expression. Such adaptability points toward the resilience of Jain establishments, which continued to negotiate changing socio-political landscapes while maintaining elements of doctrinal and organisational continuity.

When examined across nearly two millennia, the Jaina epigraphic corpus reveals a historical trajectory characterised by expansion, consolidation, adaptation, and regional diversification. Early inscriptions document the establishment of ascetic habitats; medieval records reflect institutional growth and economic integration; later inscriptions attest to survival within transformed cultural contexts. This longue durée perspective underscores the importance of treating inscriptions not as isolated textual artefacts but as components of dynamic historical processes embedded within landscapes of mobility, production, and belief.

Conclusion

Jaina inscriptions constitute far more than records of religious devotion; they are enduring historical documents that illuminate the intersection of faith, economy, and spatial organisation across South India. The evidence presented in this study reveals patterns of institutional continuity, diversified patronage, and adaptive resilience that allowed Jain establishments to remain embedded within shifting political and cultural environments (Karashima 2014). The spatial clustering of sites, the administrative nature of numerous records and the sustained investment in infrastructural resources collectively suggest that Jain centres functioned as influential actors in processes of settlement stabilisation. Their association with trade corridors and agrarian systems indicates that they contributed meaningfully to the emergence of structured habitation landscapes that may be understood as proto-urban in character.

Equally significant is the comparative framework advanced here. By integrating Kerala within the wider epigraphic geography of Tamilakam, the study challenges regionally bounded interpretations and instead highlights the importance of religious mobility across the Western Ghats (Champakalakshmi 1996). The Kerala inscriptions thus represent not a peripheral tradition but a frontier expression of a larger cultural continuum.

Taken together, these findings reaffirm the value of interdisciplinary epigraphic analysis for reconstructing long-term historical transformations. Future research combining archaeological investigation, spatial technologies, and textual traditions promises to deepen our understanding of how sacred institutions shaped the cultural landscapes of early South India. Jaina inscriptions therefore emerge not merely as markers of devotion but as critical witnesses to the historical processes through which religious communities participated in the making of South India's social and spatial worlds.

References

A Bhandarkar, R. G. 1895. *A Peep into the Early History of Dekkan.* Bombay: Government Central Press.

Champakalakshmi, R. 1996. *Trade, Ideology and Urbanization: South India 300 BC to AD 1300.* Delhi: Oxford University Press.

Desai, P. B. 1957. *Jainism in South India and Some Jaina Epigraphs.* Jabalpur: Jain Sahitya Parishad.

Dhiraj, M. S. 2021.*History of Jainism in Kerala.* Sharda Publishing House. Delhi.

Dundas, Paul. 2002. *The Jains.* 2nd ed. London: Routledge.

Ekambaranathan, A., and C. K. Sivaprakasam. 1987. *Jaina Inscriptions of Tamil Nadu.* Chennai.

Iyengar, P. T. Srinivasa. 1929. *History of the Tamils.* Madras.

Karashima, Noboru. 2014. *A Concise History of South India.* New Delhi: Oxford University Press.

Mahadevan, Iravatham. 2003. *Early Tamil Epigraphy.* Cambridge, MA: Harvard University Press.

Nagaswamy, R. 1966. *Seminar on Inscriptions.* Chennai.

Narayanan, M. G. S. 1996. *Perumals of Kerala.* Calicut: CosmoBooks.

Nilakanta Sastri, K. A. 1955. *A History of South India.* Oxford: Oxford University Press.

Salomon, Richard. 1998. *Indian Epigraphy.* New York: Oxford University Press.

Sircar, D. C. 1965. *Indian Epigraphy.* Delhi: Motilal Banarsidass.

Subbarayalu, Y. 2012. *South India under the Cholas.* New Delhi: Oxford University Press.

Varier, M. R. Raghava. 2012. *Jainamatham Keralathil.* Thrissur: Kerala Historical Society.

Vedachalam, V. 2022. *Pandiya Nattil Samana Samayam.* Dhanalaxmi Pthippagam. Madurai

Primary Epigraphic Source Series

Annual Report on Indian Epigraphy (A.R.E.). Archaeological Survey of India.

South Indian Inscriptions (S.I.I.). Archaeological Survey of India.

Travancore Archaeological Series (T.A.S.). Trivandrum: Government of Travancore.

ஜகதாப்பில் புதிதாக கண்டறியப்பட்ட பௌத்தப்பள்ளிக் கல்வெட்டும் ஸ்தூபக் குறியீடும்

செ. கோவிந்தராஜ்
கிருஷ்ணகிரி

சுருக்கம்

தமிழகத்தில் இதுவரை 60,000க்கும் மேற்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. அவை பல தரப்பட்டவையாய் இருப்பினும் இவற்றில் பெரும்பாலானவை சைவ, வைணவ கோயில்களுக்கு தானம் அளித்த செய்தியைக் கூறுவனவாகும். ஒரு சில கல்வெட்டுக்கள் சமணம் சார்ந்தவையாகும். ராஜராஜன் காலத்தில் சூடாமணி பௌத்த விகாரம் கட்ட ஸ்ரீவிஜயமன்னனுக்கு அனுமதி வழங்கிய பெரிய லெய்டன் செப்பேடு, குலோத்துங்கன் காலத்தில் அதன் நிர்வாகம் குறித்த சிக்கலை தீர்த்து வெளியிடப்பட்ட சிறிய லெய்டன் செப்பேடு ஆகியவை, திருச்சிராப்பள்ளி கீழ்க்குறிச்சி பௌத்தப் பள்ளி கல்வெட்டு (தி.ஸ்ரீதரன், கல்வெட்டு காலாண்டிதழ்-ஜூலை-2002), தஞ்சாவூர் மாவட்டம் கும்பகோணம் வட்டம் திருவிளந்துறை கோயில் நிலைக்காலில் உள்ள பொ.ஆ.1580 ஆம் ஆண்டு வெட்டப்பட்ட புத்த கோயிலுக்கான தானக்கல்வெட்டு, 15 ஆம் நூற்றாண்டில் நாகப்பட்டிணம் பராக்கிரம பாண்டியனின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்த போது ஆனைமங்கலச் செப்பேடு குறிப்பிடும் ராஜராஜப் பெரும்பள்ளியானது ஸ்ரீமாஹேஸ்வரப் பெரும்பள்ளி என அழைக்கப்பட்டதை குறிப்பிடும் (பா.ஜெயக்குமார்) நாகேஸ்வரர் கோயில் கல்வெட்டு ஆகியவை மட்டுமே பௌத்தம் சம்பந்தமான ஆவணங்களாகும் (நன்றி: முனைவர் ப. ஜம்புலிங்கம், சோழநாட்டில் பௌத்தம்). இவை தவிர்த்துஅவ்வப்போது ஆங்காங்கே பௌத்த சிற்பங்கள் கண்டறியப்பட்டு வந்தாலும் இதுவரை பௌத்த ஸ்தூப சின்னத்துடன் கூடிய பௌத்தப்பள்ளி குறித்த கல்வெட்டுகள் எதுவும் தமிழகத்தில் கண்டறியப்படவில்லை.

தமிழகத்தில் முதன் முதலாக பாறை ஓவியங்கள் மல்லப்பாடியில் 1978ல் கண்டறியப்பட்டது போல, தமிழகத்தில் இரும்பின் பயன்பாடு இன்றைக்கு 4200 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது என இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு முதன் முதலாக மயிலாடும் பாறை அகழாய்வின் மூலம் கண்டறியப்பட்டது போன்று தற்போது ஸ்தூப சின்னத்துடன் கூடிய பௌத்தபள்ளி தொடர்பான கல்வெட்டு தமிழகத்திலேயே முதன்முறையாக காவேரிப்பட்டணம் அருகே உள்ள ஜகதாப் என்ற ஊரில் கண்டறியப்பட்டுள்ளது கிருஷ்ணகிரி மாவட்டம் தொல்லியல் ஆய்வு அரங்கில் தமிழகத்தின் முன்னோடியாக விளங்கி வருவதை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

இக்கல்வெட்டுக் கண்டறியப்பட்டவுடன் தமிழகத்தின் முன்னோடி கல்வெட்டு ஆய்வாளர்களான, ராஜகோபால், பூங்குன்றன், சாந்தலிங்கம், வேதாச்சலம், ராஜவேலு, தகடூரில் சமணமும் பௌத்தமும் என்ற நூலை எழுதிய செல்வராஜ், மற்றும் சோழநாட்டில் பௌத்தம் என்ற தலைப்பில் முனைவர் பட்டம் பெற்ற ஜம்புலிங்கம், தமிழக பௌத்த ஆய்வாளர் மஹாத்மா செல்வபாண்டியன் போன்ற அறிஞர்களிடம்

தொடர்புக் கொண்டு பேசிய போது இது ஒரு புதிய கண்டுபிடிப்பு என்றனர். இக்கட்டுரையில் இப்பௌத்தப் பள்ளிக் கல்வெட்டு மற்றும் அதில் உள்ளபௌத்த சின்னங்களின் வரலாற்று முக்கியத்துவம் குறித்து விரிவாய் ஆய்வு செய்யப்படுகிறது. முக்கியமாக இக்கல்வெட்டு குறிப்பிடும் பௌத்தப்பள்ளி எங்கு உள்ளது என்பது குறித்து விரிவாய் ஆய்வு செய்தும் பயணங்கள் மேற்கொண்டும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. எனவே தமிழக பௌத்த வரலாற்று ஆய்வுக்கு இச்செய்திகள் மிகவும் முக்கியமாக விளங்கும் என்பதில் ஐய்யமில்லை.

முதலாவதாகஜகதாப்கிராமத்தின்கிராமநிர்வாகஅலுவலர்அண்ணாமலை இக் கல்வெட்டு இருக்கும் தகவலை அருங்காட்சியகத்துக்கு தெரிவித்தார். அத்தகவலின் அடிப்படையில் சதானந்த கிருஷ்ணகுமார் தேடிவந்தபோது கிராம நிர்வாக அலுவலர் நேரில் வந்து காட்டினார். அதன் பின் கிருஷ்ணகிரி மாவட்ட வரலாற்று ஆய்வு மற்றும் ஆவணப்படுத்தும் குழு ஒருங்கிணைப்பாளர் தமிழ்செல்வன், பென்னேஸ்வரன், ஆசிரியர் பாலாஜி, தருமன், விஜயகுமார், அருங்காட்சியகக் காப்பாட்சியர் சிவகுமார் ஆகியோருடன் சென்று இக்கட்டுரை ஆசிரியரால் படித்து ஆய்வு செய்யப்பட்டது. உடன் ஊர் இளைஞர்களும் இருந்தனர். இக்கல்வெட்டின் முற்பகுதி சமன் செய்யப்படாத பாறையில் உள்ளதால் 3 முறை நேரில் சென்றும் மாவு தடவியும் படிக்கப்பட்டது. புகைப் படத்தைக் கொண்டு மடிக்கணினியில் கடைக்கோட்டூர் என்பதைப் படித்தறிய மட்டும் 2 நாட்கள் தேவைப்பட்டது. இக்கல்வெட்டு நாசன் என்னும் தனியாரின் மாந்தோப்பில் உள்ள பாறையில் உள்ளது.

கல்வெட்டு வாசகம்

1. ஸ்வஸ்திஸ்ரீ கடைக்கோட்டூர் நாற்பத்
2. தெண்ணாட்டு நானா தேசிச் சித்திரமேழிப்பெரும்பள்ளி
3. ப்புத்த தம்மமாக... (கணசமாக) இம்மார மங்கல நாற்பாலெல்லை குடுத்தேன் நன்செய் புன்செ
4. யும் புளிய... ளி ஏரியும் யிதேவனார் பக்கலிலே பொன்னற இட்டு மண்ணறக் கொ
5. ண்டு ....ட்டேன்...மங்கல முடையான் தில்லையேன்
6. இத்தன்மம் அழிவு செய்தாருண்டா
7. கில் கெங்கைக் கறை குறால் ப
8. சுவை கொன்றான் பாபங்
9. கொள்வான்.

விளக்கம்: கடைக்கோட்டூர் நாற்பத்தெண்ணாட்டு நானாதேசிச் சித்திரமேழிப் பெரும்பள்ளியில் உள்ள பௌத்த பள்ளிக்கு சேர்ந்த மார மங்கலமுடையான் தில்லையன் என்பவன் பொன்னைக் கொடுத்து நிலத்தை வாங்கி மாரமங்கலம் என்று தன் பெயரில் தானமளித்த செய்தியை இக்கல்வெட்டு குறிக்கிறது.

குறியீடுகள்

இக்கல்வெட்டின் தொடக்கத்தில் இரண்டு குறியீடுகள் உள்ளன. அவற்றில் ஒன்று ஒரு வட்டத்தினை நான்காகப் பிரிக்கும் கூட்டல் குறியுடன் கூடியதாயும் அதன் செங்குத்துக் கோடு கீழே நீண்டு சிறு கிடைக்கோட்டில் முடிந்தும் காணப்படுகிறது. மேல் மற்றும் கிடைக்கோட்டின் இரு முனைகளிலும் சுடர் அல்லது சூலம் போன்று மூன்று கோடுகள் உள்ளன. இக் குறியீடு ஒரு தாங்கியின்மீது நிற்கும் நான்கு ஆரங்களைக் கொண்ட தர்மசக்கரத்தைக் குறிக்கிறது. அதனை அடுத்து உள்ள குறியீடு மார்பளவு மனிதத் தலையின்மீது கூம்பு இருப்பது போல் உள்ளது. இதனை ஒரு ஸ்தூபத்தின் கட்டட அமைப்புடன் ஒப்பிடலாம். கீழ் செவ்வகப் பகுதி ஒரு பௌத்த ஸ்தூபத்தின் மேடைப் (மேதி) பகுதியாகவும் அதன்மீதுள்ள முக்கால் வட்டப்பகுதி அண்டம் (அண்டா) என்னும் ஸ்தூபத்தின் நடுப்பகுதியாகவும், அதன் மேலுள்ள முக்கோணப் பகுதி ஸ்தூபத்தின் உச்சியில் காணப்படும் குடைப் பகுதியாகவும் (சத்ரா) அறியலாம்.

காஞ்சியிலிருந்து உத்திரமேரூர் செல்லும் சாலையில் 17 கிலோமீட்டர் தொலைவில் உள்ள கணிகிலுப்பை என்ற ஊரின் ஏரிக்கரையில் சோழர் காலத்து புத்தர் சிற்பம் உள்ளது. (தற்போது விநாயகர் கோயில் முன் மண்டபத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது). அதற்கு நேர் எதிரே சற்றுத் தொலைவில் 5 அடி உயர தூண் போன்ற கல் உள்ளது. அத்தூணில் மேலே உள்ள ஒரு அமைப்பில் ஒருபத்ம பீடத்தின்மீது வட்டமும் அதன்மீது ஒரு முக்கோணமும் உள்ளன. இதுவும் ஜகதாப் ஸ்தூப குறியீடு போன்றே ஒரு ஸ்தூபத்தின் அலங்காரமான அடையாளம்தான். அதற்கு கீழே நான்கு ஆரங்களுடன் கூடிய தர்ம சக்கரம் இருப்பதையும்காணமுடிகிறது. இதனைதர்மசக்கரம்என்று இளம்போதி என்னும் இணைய தளம் அடையாளம் கண்டுள்ளது. எனினும் ஸ்தூபம் அடையாளம் காணப்படவில்லை. இதே தூணில் "புத்த ஸ்ரீ" என பொறிக்கப்பட்டுள்ளதாக பௌத்த சமய ஆய்வாளர் மகாத்மா செல்வபண்டியன் கூறினார். நேரில் சென்று பார்த்தபோது அவ்வெழுத்துகளைக் காண இயலவில்லை. ஒருவேளை மண்ணில் அப்பகுதி புதையுண்டிருக்கலாம்.

கணிகிலுப்பை, திருவள்ளூர் மாவட்டம் கூவம், காஞ்சிபுரம் வட்டம் ஏனாத்தூர், மற்றும் திருச்சி ஆகிய இடங்களில் உள்ள தர்மசக்கரங்கள் இளம்போதி இணையப் பக்கத்தில் பதியப்பட்டுள்ளது. ஏனாத்தூரில் 8 ஆரம் கொண்ட தர்ம சக்கரம் கிடைத்த ஊரிலேயே தீர்த்தங்கரரின் சிற்பமும் கிடைத்துள்ளது. எனவே தனியாக சக்கரம் மட்டும் பொறிக்கப்பட்டிருப்பின் அது வைணவம், சமணம் மற்றும் பௌத்தம் என எச்சமயத்தைச் சேர்ந்ததாகவும் இருக்கலாம். இவ்விணைய பக்கத்தில் மாங்காட்டுக்கு அருகில் உள்ள பட்டு என்ற ஊரிலிருந்து தற்போது சோழிங்கநல்லூரில் உள்ள ஆசியவியல் நிறுவனத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள புத்தர் சிலையின் பின்பக்கத்தின் புகைப் படம் பதிவிடப்பட்டுள்ளது. இதில் மிக லேசாக தெரிவது ஒரு ஸ்தூபத்தின் சின்னமாகும். கீழுள்ள சதுரப்பகுதி தூண்போல நீண்டும் அதன்மீது வட்டமும் அதன்மீது கூம்பாய் முடியும் சில

அடுக்கு வளையங்களும் புலப்படுகின்றன. எனவே ஜகதாப் கல்வெட்டில் காணப்படும் இரு குறியீடுகளும் கணிகிலுப்பையில் ஒரு புத்தர் சிலைக்கு எதிரில் நடப்பட்டுள்ள கல்லில் குறித்துள்ள இரு குறியீடுகளும் இவை ஸ்தூபம் மற்றும் தர்ம சக்கர சின்னங்கள் என்பதை உறுதிப் படுத்துகின்றன. பட்டு புத்தர் சிலையின் முதுகிலேயே ஸ்தூப சின்னம் இருப்பது ஐயத்துக்கு இடமின்றி இக்கருத்தினை வலுப்படுத்துகிறது. கீழ்க்குறிச்சி பௌத்தப்பள்ளி கல்வெட்டில் பூர்ணகும்பம், குத்துவிளக்குகள், கத்தி, வில், உடுக்கை வடிவில் பசும்பை, கலப்பை ஆகியவற்றோடு தர்மசக்கரமும் காணப்படுகிறது. (கி. ஸ்ரீதரன், கீழ்க்குறிச்சி பௌத்தப்பள்ளி கல்வெட்டு, கல்வெட்டு காலாண்டிதழ்-57,ஜூலை-2002) எனினும் இதில் ஸ்தூப சின்னம் இல்லை.

திரிசூலம் சைவ தேவதானங்களிலும், சக்கரம், சங்கு மற்றும் வாமனர் உருவங்கள் வைணவ திருவிடையாட்ட தானங்களிலும், முக்குடை சமண தானங்களிலும் குறிப்பிடப்படுவது போல பௌத்த தானங்களில் இந்த தர்ம சக்கரம் மற்றும் ஸ்தூப சின்னங்கள் பொறிக்கும் வழக்கம் உள்ளதையும் இந்த ஜகதாப் கல்வெட்டு ஆய்வின்மூலம் தமிழகத்தில் முதன் முறையாகக் கண்டறிந்துள்ளோம்.

சிறு குன்றின் பாறையில் காணப்படும் தர்ம சக்கர ஸ்தூப சின்னங்கள்

ஜகதாப் கல்வெட்டு உள்ள மாந்தோப்பினை ஒட்டி அமைந்துள்ள சிறு குன்றின் உச்சியில் உள்ள ஒரு பாறையின் நெற்றிப்பகுதியிலும் கல்வெட்டின் அருகே காணப்படும் இரு சின்னங்களைப் போலவே காட்டப்பட்டுள்ளன. இங்கு முதலாவதாக ஸ்தூபமும் அடுத்து தர்மசக்கரமும் காட்டப்பட்டுள்ளது. இங்கு ஸ்தூபம் தெளிவாய் புரியும்படி கீழிருந்து மேலாக சதுரம், வட்டம் மற்றும் முக்கோண அமைப்புகள் உள்ளன.

இச்சின்னங்கள் பொறிக்கப்பட்டிருந்த பாறையை ஒட்டி 50 அடி தொலைவில் சிறிய இயற்கைக் குகைத் தளம் காணப்படுகிறது. அதன் கூரையில் வெண்சாந்து எழுத்து அடையாளங்கள் மிகவும் அழிந்த நிலையில் உள்ளன. எனினும் அவை கிருஷ்ணகிரி மலையில் காணப்படும் 8ம் நூற்றாண்டை சேர்ந்த கங்க மன்னன் ஸ்ரீபுருசனின் பழங்கன்னடக் கல்வெட்டினருகே உள்ள பாறையின் தாழ்வான பகுதியில் கூத்தன், வாணியன், ஐநூ(ற்றுவன்) என சுமார் 11ம் நூற்றாண்டு எழுத்தமைதியில் எழுதப்பட்டிருப்பதை நினைவுப் படுத்துவதாய் உள்ளது.

(கிருஷ்ணகிரி மலையில் உள்ள ஐநூ(ற்றுவன்) என்ற பெயரை சங்கரன் என ராஜவேலு படித்துள்ளார். ஆனால் ஐ என்பது தெளிவாய் உள்ளது. மேலும் ஸ்ரீ புருஷனின் கன்னடக் கல்வெட்டு ஸ்ரீ புருஷ எரயப்போர் என்பவர் வீர சங்க கணத்தை சேர்ந்த வீரதேவாச்சாரியருக்கு பேரேரி, நெய்தலேரி, மருதேரி, புத்தேரி மற்றும் வீரோலேரி ஆகிய ஏரிகளை ஒட்டி நிலம் மற்றும் இரண்டு தோட்டம், ஒரு வீடு ஆகியவற்றை தானமளித்ததைக் குறிக்கிறது. இவர் சமண

துறவியாய் இருக்கலாம் என இந்தியக் கல்வெட்டு ஆண்டறிக்கை- 1992-93 பி.302 ல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால் வீர சங்க கணம் என்பது பௌத்த சங்கத்தைக் குறிக்கலாம். ஏனெனில் சங்கம் என்ற சொல் பௌத்தத்திலேயே அதிகம் கையாளப்படுகிறது. மேலும் இக்கல்வெட்டு குறிப்பிடும் புத்தேரி புத்தரை நினைவுபடுத்துகிறது. வெண்சாந்து எழுத்துக்கள் உள்ள பாறைக்கருகே 30 க்கும் மேற்பட்ட சிறு வட்டக் குழிகள் தேய்த்து உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இங்கும் வெண்சாந்து வணிகப் பெயர்கள் எழுதப்பட்டுள்ள பாறை, 8ம் நூற்றாண்டு ஸ்ரீ புருஷனின் கன்னடக் கல்வெட்டு உள்ள பாறை ஆகியவற்றை அடுத்து ஒரு பெரிய இயற்கை குகை உள்ளது. பௌத்த துறவியர் மற்றும் வணிகர்களுக்கும் இவ்விரண்டு இடங்களுக்கும் தொடர்பிருக்கலாம்.

கடைக்கோட்டூர்

தருமபுரி அருங்காட்சியகத்தில் உள்ள இரண்டு புத்தர் சிலைகள் கடைக்கோட்டூரான தேசி உய்யகொண்ட சோழப் பட்டணம் என கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடும் கடகத்தூரில் இருந்து கொண்டுவரப்பட்டவைகளாகும். அவை இரண்டும் கடகத்தூர் தொடக்கப்பள்ளி கட்டிடம் கட்ட வாணம் தோண்டும்போது கிடைத்தவைகளாகும். அவற்றில் ஒன்று நின்ற நிலையிலும் மற்றது அமர்ந்த நிலையில் தலை நீக்கப்பட்டும் உள்ளது. மேலும் கடகத்தூர் சிவன் கோயில் மண்டப மேற்கு சுவரில் உள்ள விஜயநகரர் கால கல்வெட்டில் இக்கோயிலுக்கு வழங்கிய தானத்தை குறிப்பிடும்போது கிரந்த எழுத்தில் புத்தர் தம்மம் ...உட்பட்டனவும் என குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. (கிருஷ்ணகிரி மாவட்ட கல்வெட்டுகள் ப.175). எனவே ஜகதாப் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடும் கடைக்கோட்டூர் நாற்பத்தெண்ணாட்டு நானா தேசிச் சித்திரமேழிப்பெரும்பள்ளி இருந்த இடம் இன்றைய கடகத்தூரே ஆகும். கடகத்தூர் கல்வெட்டுகளில் (பொ.ஆ. 1430 மற்றும் 1441) கடைக்கோட்டூரான தேசி உய்யகொண்ட சோழப் பட்டணம் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

(கடகத்தூரில் சாலை ஓரம் நடப்பட்டுள்ள ராமநாதனின் (பொ.ஆ.1286) கல்வெட்டில் பாடியான பொய்யாமொழி சதுர்வேதிமங்கலம் என்ற ஊர் பெயர் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இடையில் பொய்யாமொழி சதுர்வேதிமங்கலம் என்று அழைக்கப்பட்டு மீண்டும் பழைய பெயர் தொடர்ந்திருக்கலாம் அல்லது பாடியான பொய்யாமொழி சதுர்வேதி மங்கலம் என்பது வேறு ஊரையும் குறிக்கலாம்). மேலும் தருமபுரி சந்தைத் தெருவில் உள்ள ஹரிஹரநாதர் கோயில் மூன்றாம் ராஜராஜன் காலத்து (பொ.ஆ.1224) கல்வெட்டானது அக்கோயிலை விடுகாதழகியநல்லூர் ராஜராஜ ஈஸ்வரமுடையநாயனார் எனக் குறிப்பிடுகிறது. பொய்யாமொழி, விளங்காமொழி ஆகிய பெயர்கள் விடுகாதழகிய பெருமாளுக்கு இருந்துள்ளது. எனவே பொய்யாமொழி சதுர்வேதி மங்கலமும் விடுகாதழகிய நல்லூரும் ஒரே ஊரினைக் குறிக்கலாம்.

இதே தருமபுரி சந்தைத்தெரு ஹரிஹரநாதர் கோயிலில் உள்ள போசள மன்னன் சோமேஸ்வரனின் 20ம் ஆண்டு (பொ.ஆ.1253) கல்வெட்டு

அக்கோயிலை ஸ்ரீ கடைக்கோட்டூரான நானாதேசிப் பட்டணத்து உடையார் ராஜராஜ ஈஸ்வரமுடைய நாயனார் எனக் குறிப்பிடுகிறது.

ஸ்ரீ வீரதேவ மஹாராயர் காலத்து (பொ.ஆ.1421) கல்வெட்டும் நிகரிலி சோழமண்டலத்து கங்கைநாட்டு தகடை நாட்டுக் கடைக்காட்டூர்...ஸ்ரீ ராஜராஜ ஈஸ்வரமுடைய நாயனாற்கு எனக் குறிப்பிடுகிறது.

கடகத்தூருக்கும் தருமபுரி அரியநாதர் கோயிலுக்கும் இடைப்பட்ட தொலைவு சுமார் 6.கி,மீ ஆகும். எனவே கடைக்கோட்டூர் என்பது அக்காலத்தில் இருபட்டணங்களைஉள்ளடக்கியஒருபெரியவணிகத்தளமாய்இருந்துஇவ்விரு பகுதிகளில் ஒன்று கடைக்கோட்டூரான தேசி உய்யகொண்ட சோழப் பட்டணம் என்றும் இன்னொரு பகுதி கடைக்கோட்டூரான நானாதேசிப் பட்டணம் என்றும் அழைக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. இதில் ஜகதாப் கல்வெட்டு குறிப்பிடும் "நாற்பத்தெண்ணாட்டு நானா தேசிச் சித்திரமேழிப் பெரும்பள்ளி" என்னும் பௌத்தப் பள்ளி புத்தர் சிலைகள் கிடைத்த பகுதியான தேசி உய்யகொண்ட சோழப் பட்டணமான இன்றைய கடகத்தூரில் இருந்திருக்கவேண்டும். மேலும் அப்பகுதியில்தான் புத்த தம்ம நிலமும் இருந்ததாக கடகத்தூர் முடிகொண்ட சோழீச்சுரமுடைய நாயனார் கோயில் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகிறது.

மங்கலமுடையான்

இக்கல்வெட்டில் தானம் வழங்கியவர் தன்னை மங்கலமுடையான் தில்லையேன் எனக் குறிப்பிட்டுக்கொள்கிறார். இக்கல்வெட்டின் காலமான சுமார் 13ம் நூற்றாண்டளவில் இப்பகுதியை நுளம்பர்கள் ஆண்டனர் எனத்தெரிகிறது. பையூர், பெண்ணேஸ்வரமடம், நெடுங்கல் ஆகிய இடங்களில் அவர்களதுகல்வெட்டுகள்கிடைக்கின்றன.மேலும்ஜகதாப்கல்வெட்டின்அருகே காணப்படும் தர்ம சக்கர, ஸ்தூப சின்னங்களுக்கு சற்று இடப்புறமாக உடுக்கை அல்லது பசும்பை என்ற குறியீடும் ஒரு வாளும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை இரண்டும் பொதுவாக வணிகக் குழு கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் குறியீடுகள் ஆகும். இக்குறியீடுகளைக்கொண்டு தானம் அளித்த மங்கலமுடையான் ஒரு வணிகனாகவோ அல்லது வணிகர்களை பாதுகாக்கும் படைத் தலைவனாகவோ இருக்கலாம் என்று அறியலாம். கீழ்க்குறிச்சி பௌத்தப்பள்ளி கல்வெட்டிலும் இவ்வணிகச் சின்னங்க ள் உள்ளதையும் அக்கல்வெட்டில் வீரதாவளம் குறிப்பிடப்படுவதையும் நினைவுகூறலாம்.

சித்திரமேழிப் பெரும்பள்ளி

வேளாண்மையையும் வணிகத்தையும் ஒருங்கே மேற்கொண்ட சித்திரமேழிப் பெரியநாட்டார் அனைத்து சமயங்களையும் சமமாகக் கருதினர் என்பதற்கு கிருஷ்ணகிரி மாவட்டத்தில் கிடைத்த சில சான்றுகளை கோடிட்டுக் காட்டலாம். பாரந்தூர், இருதுக்கோட்டை ஆகிய ஊர்களில் கிடைத்த கல்வெட்டுகள், சித்திரமேழி விண்ணகரத்தைக் குறிக்கின்றன. கிருஷ்ணகிரி

பழையபேட்டை சோமீஸ்வரர் கோயில் கல்வெட்டு அங்கிருந்த குணமதீஸ்வரர் கோயிலுக்கு நெற்குந்தியை சேர்ந்த சித்திரமேழிப் பெரியநாட்டார் நொந்தா விளக்கு தானமளித்ததைக் குறிப்பிடுகிறது. ஆம்பள்ளி சமணப் பள்ளிக் கல்வெட்டை ஒட்டிய பாறையில் சித்திரமேழியின் உருவம் வரையப்பட்டுள்ளது. ஒசூர் வெங்கட்டரமணப் பெருமாள் கோயில் விஷ்ணுவர்தனன் கால பாரீஸ்வர ஜினாலயக் கல்வெட்டு அவ்வாலயத்தின் ஆஹார தானத்துக்காக மச்சகாமுண்டன் பள்ளியை சித்திரமேழி நல்லூர் என்னும் பெயரில் தானம் அளித்த செய்தியை விவரிக்கிறது. தற்போது கடகத்தூரில் உள்ள சித்திரமேழி பௌத்தப் பெரும்பள்ளிக்கு அளித்த தானத்தை ஜகதாப் கல்வெட்டுக் கூறுவதைக் கண்டோம். இவற்றின் வாயிலாக சித்திரமேழிப் பெரிய நாட்டார் சைவம், வைணவம், சமணம் மற்றும் பௌத்தம் என அனைத்து சமயங்களையும் சமமாக எண்ணி போற்றி வளர்த்ததைக் காண்கிறோம்.

ஜகதாப் கல்வெட்டு கடைக்கோட்டூர் நாற்பத்தெண்ணாட்டு நானாதேசிச் சித்திரமேழிப் பெரும்பள்ளி எனக் குறிக்கிறது. இது நாற்பத்தெண்ணாட்டு நானாதேசி மற்றும் சித்திரமேழிப் பெரியநாட்டார் என்ற இரு குழுக்களை குறிக்கிறது.

எனவே இதுகாறும் விளக்கியவாறு

1. ஜகதாப் கல்வெட்டில் பெரும்பள்ளி என்ற சொல்லினை அடுத்து புத்த தம்மமாக. என்ற பெயர் வருவதாலும்
2. கல்வெட்டின் முன்பகுதியில் காட்டப்பட்டுள்ள இரு சின்னங்களும் பௌத்தத்தின் தர்ம சக்கரம் மற்றும் ஸ்தூபத்தைக் குறிப்பதாலும்
3. இதே சின்னங்கள் கணிகிலுப்பை புத்தர் சிலைக்கு எதிரே நடப்பட்டுள்ள தூணிலும் காணப்படுவது மற்றும் பட்டு புத்தர் சிலைக்கு பின்புறம் ஸ்தூப சின்னம் காணப்படுவதாலும்
4. கல்வெட்டுக் குறிப்பிடும் கடைக்கோட்டூரில் இரண்டு புத்தர் சிற்பங்கள் கிடைத்திருப்பதாலும்
5. இறுதியாக கடகத்தூர் சிவன் கோயிலுக்கு வழங்கப் பட்ட தானக் கல்வெட்டில் புத்த தம்மம் உட்பட என வருவதாலும்

ஜகதாப் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடும் கடைக்கோட்டூர் நாற்பத்தெண் ணாட்டு நானாதேசிச் சித்திரமேழிப் பெரும்பள்ளி என்பது பௌத்த பள்ளியே என்பதும் இது தருமபுரி மாவட்டம் கடகத்தூரில் இருந்துள்ளது என்பதும் பௌத்தம் தொடர்பான தானத்தைக் குறிக்க ஸ்தூப குறியீட்டு வடிவம் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதும் தமிழக பௌத்த சமயத்தின் வரலாற்றுக்கு புதிய வரவாக அமைகின்றன.

ஜெகதாப் கல்வெட்டு

கடைக்கோட்டூர் புத்தர் அமர்ந்த நிலை

கடைக்கோட்டூர் புத்தர் நின்ற நிலை

செம்மஞ்சேரி கல்வெட்டு

கணிகிலுப்பை கல்வெட்டு

கணிகிலுப்பை தர்ம சக்கரம் மற்றும் ஸ்தூபி குறியீடுகள்

Religious tolerance and harmony in the Tamil country as gleaned through epigraphs with special reference to Islam – An overview

J. Raja Mohamad
Assistant Director (Retd.),
Department of Museums, Government Museum, Chennai,
Director, Centre for Islamic Tamil Cultural Research,
Jamal Mohamed College, Tiruchirappalli.

Abstract

The epigraphs pertaining to Islam and its followers - Muslims - in the Tamil country have least attracted the attention of the scholars. The distorted versions about them in the published historical works seems to have overridden the idea to delve deep in to this subject. But the epigraphs found here have different picture.

Islam was not brought in to the Tamil country by the invaders but by the maritime traders right from 7-8th centuries. These traders moved close to the masses particularly the underprivileged in the society and took up the tenets of Islam and it was attractive to them in the then social milieu and many embraced Islam voluntarily. Thus Islam spread slowly in and as such the Muslims in Tamilnadu belong to the Dravidian stock and Tamil race.

The rulers of the Tamil country such as Pallavas, Pandyas, Cholas, the Nayaks, Sethupathis, Marathas and a host of local chieftains extended patronage and there was no hurdle for the preaching and spread of Islam. These rulers have also endowed liberally to the Islamic institutions like mosques and darghas. Inscriptions dating from 8-9th century, in places like Kayalpattanam, Kilakarai, Tiruchirappalli, Thanjavur etc., and copper plates of the Nayaks, Sethupathis and Marathas speak much on the subject but remains understudied. These epigraphic documents will go to show the generous tolerance of the above rulers and the harmony among the people of Tamil Country. Needless to say it continues to this day.

Islam, the new faith born in the middle of the 7th century C.E., stepped in the shores of South India, as a continuation of the ancient trade contact with Arab lands as attested by Sangam Classics. After the birth of Islam, the Arab maritime traders came here as Arab Muslims embracing the faith of Islam. They came as traders and not as conquerors.

The east coast - the Coromandel Coast - became a welcome place to these Arab Muslim traders as the local rulers extended their protection and patronage because of the profitable coastal and overseas trade. A few among such traders, settled here and married local women. The children born out of such marriage. belonged to mother's stock and a distinct Muslim Community was inaugurated in the Tamil Country[1].

In the long run these Arab merchants, as missionaries, along with the Sufi Saints and Mystics, who followed them, moved close to the masses and peacefully took up to them the tenets of Islam. The rigid caste system in the then larger society that had created inequality among a section of people with no opportunity to social mobility. To them the Islamic brotherhood symbolised emancipation and equality and a large number of such people voluntarily embraced the faith of Islam and the process of voluntary conversion continued with the efforts of these merchant missionaries. Thus the early Islamic community was planted in the coastal belt and hinterland slowly by about 8th century C.E. itself, and the process was easier[2]. As the vast majority of converted native population to Islam, the Muslims of Tamil Country belong to Dravidian stock and Tamil race.

Thus the context of spread of Islam in Tamil country is totally different from that of northern India. The history of Islam and Muslims in India, including the geographical area of the Tamil country, is always clubbed with the 800 years of Muslim rule in Delhi. The traditional stories march over the truth. Distortions have crept in such writings leading to misunderstanding and the consequences are the disturbing factor to the unity and communal harmony.

It is a fact that the evidences and sources for writing the history of the Muslims of Tamil country, are scanty. Fortunately, a large number of epigraphs from the 8-9th century C.E. are available, in the length and breadth of Tamilnadu, but less known among the scholars and understudied. The paper is a discussion about how the Islamic Institutions were patronised by the Hindu rulers of the Tamil Country for centuries based on the primary - epigraphic sources.

Islam was spreading its wings in Tamil country when there was bitter fighting between Jainism, Buddhism and Saivism, Vaishnavism, from the 8th century. The Pandyas, Cholas and Pallavas and other local chieftains. who were the followers of Saiva and Vaishnava faiths being not against the spread of Islam at any point of time. Further they extended their support for the settlements to their Muslim subjects and as well as in their economic activities. They also endowed liberally to their religious institutions and so to say that the Muslims were safe like other subjects under the Hindu rulers.

1 *Mohamad, Raja.J. 2020, Thamilagathil Islam, Jamal Mohamed College, Tiruchirappalli, 1-5*
2 *Gopal, Ram. 1988. A Political History of Indian Muslims, New Delhi. p 2.*

The early Muslims of Tamil country had constructed their religious edifices in the prevailing Dravidian architectural style. Most of such structures had been lost over the period and a few stand to this day. one such early mosque in Dravidian style is found at Uraiyur- Tiruchirappalli, the former Chola - capital. An archaic Arabic inscription here reads that "This mosque was built by Mohamed Bin Hamid Bin Abdillah, in the year (Hijira) 116". (734 C.E.). It is to be observed that during this time Tiruchirappalli region was under the rule of the Pallava Nandhivarman II (710-775 C.E.). This mosque might have been built by the Muslim traders and as well as the natives for their prayers, evidently with the support of the State. This is the only such early mosque with inscriptional evidence in Tamilnadu and first of its kind. This is a good example for the religious tolerance and harmony that prevailed in the Tamil Land[3].

We find a number of old mosque in Dravidian style at Kayalpattanam, one of the early Muslim settlements on the Coromandel Coast. Some of them bear dated inscription from the 10th century C.E., relating to the Pandya endowments. There are a number of epitaphs with inscriptions dating from 8th century which attest the customs and practices of the early Muslim society here.

Karuppudaiyar palli (mosque) near the sea shore here, lost, renovated now, contain an inscription of the period of one Sri Vira Pandya, tells us about the gift of landed properties - for the maintenance of that Sonavapalli - (Sonavan, Sonakan - early name of the Muslims of Tamil country). On palaeographical grounds this inscription is said to belong to 10th century C.E. The mosque might have in existence prior to this period. There are also inscription of one Maravarman Kulasekara Pandya (1314-1362 C.E) and Maravarman Veera Pandya (1334-1367) about the gift of lands[4].

Another mosque - Kadarkarai Palli contain and inscription of Jatavarman Kulasekara Pandya (1190-1218 C.E.) about his liberal grants[5].

An inscription of Arikesari Parakrama Pandya (1442-163 C.E.) is found in Kodimarathu Siru Nainar Palli also called Thurukkanainarpalli[6].

We know that temples are named after the ruler who built it (eg. Raja Rajaswaram). But a Hindu ruler has named a mosque after him, and as well the Khazi (priest) of the mosque. Udhaya Marthandavarman, the ruler of Nanjil Nadu, in the year

3 *Mohamad, Raja.J.,. (2004), Maritime History of Muslims of Coromandel - A Socio economic study of Tamil Muslims 1740-1900, Chennai, 64-65; Mohamad, Raja.J, 2004. Islamic Architechture in Tamilnadu, Chennai, 30-31*

4 *Mohamad, Raja. J. Islamic Architecture, op.cit. p-32.*

5 *Rasu, S. and Jamal Mohamed, K. (ed) 2007-Thamilaka Islamia Varalarru Aavanangal, Erode, 110.*

6 *Ibid. 112*

Kollam 568/1387 C.E. renovated the old Juma Mosque at Sonadukondanpattanam - Kayalpattanam and named it as **Udhayamarthanda Perum Palli**, and the Khazi as Udhaya Mardhanda Kadiriar - kazi and also endowed a portion of the taxes collected at that port town[7].

When the Chola power was at its peak, the Muslim subjects were employed in high position in the State. An inscription in Thanjavur Brahadiswara temple of Raja Raja the great(985-1014 C.E) mention a high, level officer Sonakan Savur Paramjothi. (It is said that Savur may be the corruption of Jaffar). This Sonakan Savur has given a gift of 96 goat to the Brahadiswara temple for lighting lamp[8]. He was also an officer under Rajendra Chola (1012-1044) – as Thirumandhira Olai Naygam and the king had conferred the title 'Rajendra Cola Gandharuva Peraraiyan' on him[9]. The Esalam copper plate also refer this officer as olai nayagam under Rajendra Chola and called as 'Sonakan Savur Paramjothi aana Rajendra Chola Gandharuva Perarayan'[10].

The Anaimangalam Copper Plates of Raja Raja-I (985-1014) mention an office- 'Sannamangalathu Karanathan Mathyastan Thurukkan Ahamadhu'[11]. (Thurukkan – Muslim).

It is interesting to note that the Muslims in Tamil country were called as Sonakan and Thulukkar from the early times. It could be said that there might had been a considerable Muslim population during 10-12th century C.E. under the patronage of the rulers, particularly the Chola kings.

The Nayak rulers of Thanjavur had given a number of endowments to the Muslim institutions. The first Nayak ruler Sevappa Nayak in the year 1531 has given the entire village of Adirampattinam as sarva maniyam to the dargah of Haja Alaudin Chisthia Waliyullah at Adirampattinam. By this the maintenance of the dargha and annual kanduri festival were ensured[12].

The Sethupathis of Ramanathapuram were protectors of their Muslim subjects. In the hostile political situation created by the European trading companies the Sethupathis extended all concessions to their economic ventures particularly the maritime activities. Muslim community leaders were appointed in important administrative positions, rental farmers etc. Prominent ship owners were partners in maritime trade. Muslims were preferred for pearl and chunk fishing. The European Company records speak much on the subject. A large number of mosques and darghas had received endowments and gifts. A few are given here.

---

7 *ARE. 311 of 1964*

8 *S.I.I. Vol.II No.95*

9 *E.C. Vol.X No.3*

10 *Thamilnattu Seppedukal, Part I. 341,342*

11 *Anaimangalam Copper Plates (Leiden Plates), I- 12.2.235*

12 *Krishnamuthi,S., Taminattuseppedugal, II.57*

The Sethupathi, Kumaramuthu Vijaya Ragunatha S ethupathi Katha Thevar in the year1742, gifted a village Mayakulam - tax free - for the maintenance of the famous dargha at Ervadi[13]. (Copper plate). For feeding the religious scholars coming to the Esa mosque at Ramanathapuram a village, Kilavanery was given with all lands wet and dry as maniam[14]. (Coppper plate). For the maintenance of the Abil – Kabil dargha, Rameswaram an entire village –Pudukkulam was was gifted[15]. Further the mosques and darghas at Poolangal, Abiramam, Naranamangalam, Ponthappuli, Thondi, Kattubava chatram, Thiruchlial, Pullukudi, Karendal, Kuchaneri, Nadakuiam are a few, to mention, were under the patronage of the Setupathi rulers[16]. There are many more.

The Marathas ruled from Thanjavur (1676-1855). Their rule was one of communal harmony and religious tolerance can be said as a good example. Their trusted commanders were Muslims from the inception of their rule. Many were appointed in very high positions in the administration. The Islamic Sufi saints were revered and patronised. In official correspondence Islamic Hijiri era was followed. Urdu and Persian were used in correspondence Urdu, Persian and Arabic were taught in public schools. Islamic scholars and Sufi saints were treated with honour. Moharam festival was celebrated with pomp and show. From this period the Moharam festival came to be called as 'Alla Sami Pandigai'. There was cordial relationship between Muslim subjects and the rulers. Many mosques, darghas and other Islamic institutions received liberal grants and gifts. The saint Shahul Wali and his dargah at Nagore was always in the attention of the rulers. They visited the dargah vey often. They sent presnts during the annual kanduri[17]. Maratha ruler Thukkoji –Thlaja (1729-1735) endowed a large extent of land in front of the Nagore dargah, in which his so Prathab Singh, built a Manora (Tower)[18].

Prathab Singh (1739-1763) constructed the eleven storied imposing Manora – Toower in front of the dargah, in the year 1752, a beautiful structure of its kind. He also gifted fifteen villages for the maintenance of the dargah[19].

The mosque which was outside the fort had been damaged during French invation.Pratab Singh recontrcted it and endowed liberally with 12648 kuli wet land

---

13 *Kamal,S.M., 1992, Sethupathi Mannar Seppudukal 472-476*

14 *Ibid. 445-451*

15 *Ibid. 480-486*

16 *Rasu,S., Varalrru Avanangal, 131-132*

17 *Venkataramaiah,K.M. 1987 , Thanjaja Marattia Mannar Varalaru (Mackenzie mauscripts 3180),Thanjavur., Vekataramaiah,K.M.,1984, Thanjai Marattia Mannar Kala Arasiyalum Samuthaya Vazkkaiyum (Modi manuscripts- Tamil translation), Thanjavur.; Balasubramani an,P.,(ed). 1989,Thanjai Marattia Mannar Modi Avana Thamilakkamum Kurippuraiyum,I. Thanjavur.*

18 *Rasu,S.1987, Thanjai Marattiaar Kaivettukal, Thanjavur, 184.*

19 *A.R.E.293 of 1963-64.*

to the masque at Saliamangalam village, founded a colony there and named it as 'Mohamedpuram'[20]. A large number of Mosques and darghas were patronised by the Maratha rulers.

There are many sources in original about donations to the Islamic institutions by the rulers of other dynasties, local chieftains, commanders, individuals and so on, which requires an intensive study.

On the other side, the donations and gifts given by the Muslim rulers, chieftains and individuals to the temples and Hindu religious institutions are innumerable according to epigraphs, copper plates, palm leaves etc., are awaiting the attention of the scholars. A study of all these materials together will go to show the communal harmony, tolerance fostered by oy all our rulers and the cordial relationship among the population for peaceful living for centuries and it is the need of the day!!

---

20 *Venkatramaiah, K.M., Modi manuscript leaf- 14-41.*

கல்வெட்டுக்கள் - வரலாற்று ஆதாரங்கள்

கி. ஸ்ரீதரன்
தொல்லியல் துறை (ஓய்வு)
சென்னை

தமிழ்நாட்டு வரலாற்றுக்கு முக்கியமான அடிப்படை ஆதாரமாக விளங்குபவை கல்வெட்டுகளே ஆகும். நமது நாட்டில் தமிழ்நாட்டில்தான் அதிக அளவில் கல்வெட்டுகள் காணப்படுவது நமக்கு பெருமை அளிக்கக் கூடியதாகும். தமிழ் மக்களின் பண்பாடு மற்றும் வரலாற்றுச் சிறப்பை கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் செய்திகளின் வழியே அறிந்து கொள்கிறோம். மன்னர்கள் ஆட்சி முறை, நாட்டுப்பிரிவு, நிர்வாக அமைப்பு, வரி விதிப்பு முறை, நீதி வழங்குதல், நீர்ப்பாசன முறை, நீர் ஆதாரங்களை பராமரித்தல், விளைநில மேம்பாடு, வணிகம், திருக்கோயில் வரலாறு மற்றும் நிர்வாகம், கோவிலுக்கு அளிக்கப்படும் கொடைகள், சமுதாய வாழ்க்கை பற்றி அறிந்து கொள்ள கல்வெட்டுகள் தரும் செய்திகள் ஒரு முக்கிய ஆதாரமாக விளங்குகின்றன.

கல்வெட்டுகள் திருக்கோவில்களில் மட்டும்தான் இருக்கிறது என எண்ண வேண்டாம்! நடுகற்கள் மற்றும் ஏரிகளில் காணப்படும் குமிழி, தூம்பு, மடை போன்றவற்றிலும், கோவில்களில் இசைக் கருவிகளிலும், பூசை பாத்திரங்களிலும் மற்றும் செப்புத் திருமேனிகளிலும், கற்சிற்பங்களிலும் எழுத்துப் பொறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

தமிழக நீர்ப்பாசன அமைப்பு முறையைப் பற்றி குறிப்பிடும் கல்வெட்டுகள் திண்டிவனம், விழுப்புரம் ஆகிய இடங்களில் காட்சியகம் போலவே அமைக்கப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

இது போன்றே மத்திய, மாநில அரசு தொல்லியல் துறைகளும், அரசு அருங்காட்சியகத் துறையும் மாவட்டங்களில் உள்ள அருங்காட்சியகங்களில் அவ்வப்பகுதியில் கிடைக்கும் கல்வெட்டுகள், நடுகல், சிற்பங்கள் போன்றவற்றை சேகரித்து காட்சிக்கு வைத்துள்ளன.

பல கல்லூரிகளும், பள்ளிகளும் வரலாற்றுத் துறை சார்பாக இவற்றை சேகரித்து, மாணவர்களுக்கு தமிழக வரலாற்றில் ஆர்வம் ஏற்படுத்தி ஊக்கம் அளித்து வருகின்றன. வரலாற்று ஆர்வலர்களும், புதிய புதிய கல்வெட்டுகளை கண்டுபிடித்து தமிழ்நாட்டு வரலாற்றுக்கு தரவுகளை சேகரித்து வருகின்றனர்.

கல்லில் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகளைத் தவிர மண்பானை ஓடுகளில் காணப்படும் எழுத்துக்கள், காசுகளில் காணப்படும் எழுத்துக்கள், செப்புப் பட்டயங்கள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்றவையும் தமிழ்நாட்டு வரலாற்றுக்கு ஆதாரமாக விளங்குகின்றன.

கல்வெட்டு என்றால் "கல்லின் மேல் பொறிக்கப்பட்ட எழுத்துக்கள்" என்பது பொருள். கல்லில் பொறிக்கப்பட்டால் அவை நிரந்தரமாக இருக்கும். எளிதில் அழிக்க முடியாது எனக் கருதினர். எனவே தான், இளமையில் கல்வி கற்க வேண்டும் என்பதை 'கல்மேல் எழுத்துப் போல் காணுமே' என்றும் 'இளமையில் கல்வி-சிலையில் எழுத்து' என்றும் கூறிச் சென்றனர்.

தமிழி

தமிழ்நாட்டு கல்வெட்டுகளில் தொன்மையான எழுத்தில் அதாவது "தமிழ்" பிராமி – "தமிழி" எழுத்தால் எழுதப்பட்ட கல்வெட்டுகள், சமண சமய முனிவர்கள் வாழ்ந்த இடங்களில் பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றன.[1,2,3.] மதுரை நகருக்கு அருகில் மலைக் குன்றுகளில் இத்தகைய கல்வெட்டுகள் பெருமளவில் காணப்படுகின்றன. சங்க கால மன்னர்கள் பற்றிக் கூறும் மதுரை அருகே மாங்குளம் என்ற இடத்தில் காணப்படும் கல்வெட்டு பாண்டிய மன்னர் பற்றியும், திருக்கோயிலூர் அருகே ஜம்பை என்ற ஊரில் காணப்படும் கல்வெட்டு 'அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி' பற்றியும், கரூர் அருகே புகளூர் மலையில் காணப்படும் கல்வெட்டு பதிற்றுப்பத்தில் குறிப்பிடப்படும் சேர மன்னர்கள் பற்றியும் எடுத்துக் கூறுகிறது. [4]

சங்ககால மன்னர்கள்

மாங்குளம் கல்வெட்டில் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் பற்றி குறிப்பிடப்படுகிறது. ஜம்பை கல்வெட்டில் "ஸதியபுதோ அதியந் நெடுமாந் அஞ்சி ஈத்த பளி" என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. சங்க இலக்கியங்கள் குறிக்கும் குறுநில மன்னர்களில் ஒருவனான 'அதியமான்' மரபினன் பெயரைத் தாங்கியிருப்பது சிறப்பாகும். அம்மன்னனை பெயருக்கு முன்னே உள்ள 'சதியபுதோ' என்ற சொல் பேரரசன் அசோகனின் பாறைக் கல்வெட்டில் இடம் பெறுகிறது. 'சதியபுத' என்ற பிராகிருதச் சொல்லின் மூலவடிவம் தமிழில் உள்ள 'அதியமான்' என்பதே ஆகும். ஜம்பை கல்வெட்டில் அதியன் - சதியபுதோ என்ற இரு சொற்களும் இடம் பெற்றிருப்பதின் மூலமாக மௌரியர் கல்வெட்டு குறிக்கும் 'சதியபுதோ' அதியமான்களே என்பது உறுதியாகிறது. இதன் காலம் கி.மு.2-ம் நூற்றாண்டாகக் கொள்ளலாம். [5,6,9,10]

சேரர் கல்வெட்டு - கருவூர்

கருவூர் அருகே புகளூர் மலையில் காணப்படும் கல்வெட்டில் சங்க கால சேர மன்னர்கள் பற்றி குறிப்பிடும் கல்வெட்டு காணப்படுகிறது. பதிற்றுப்பத்து [7,8,9]

ஆகியவற்றின் பாட்டுடைத் தலைவர்களான சேர மன்னர்கள் இவர்கள் ஆவர். சேர மன்னர்களின் மூன்று தலைமுறையினர் சொல்லப்படுகின்றனர். கோ ஆதன் செல்லிரும்பொறை மகன் பெருங்கடுங்கோ அவன் மகன் இளங்கடுங்கோ ஆகிய அரசர்களைப் பற்றியும், கருவூரின் தொன்மைச் சிறப்பினை அறிந்து கொள்ளவும் இக்கல்வெட்டு உதவுகிறது. [7,8]

கல்வெட்டுகள் பாதுகாப்பு

மதுரை மாவட்டம் முதலைக்குளம், அரிட்டாப்பட்டி தமிழி கல்வெட்டுகள், சிவகங்கை மாவட்டத்தில் உள்ள பூலாங்குறிச்சி என்ற ஊரில் உள்ள வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க தமிழ் கல்வெட்டு, விழுப்புரம் மாவட்டத்தில் காணப்படும் நெகனூர்பட்டி, தொண்டூர் தமிழிக் கல்வெட்டுகள் ஆகியவற்றை பாதுகாக்கப்பட்ட வரலாற்றுச் சின்னங்களாக தமிழ்நாடு அரசால் அறிவிக்கப்பட்டது வரலாற்று ஆர்வலர்கள் அனைவருக்கும் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அளிக்கிறது.

இவற்றில் ஒருசில இடங்களில் மலைகளை கற்களுக்காக வெடி வைத்து உடைக்கின்றனர் இதன் காரணமாக கல்வெட்டுகளுக்கு பாதிப்பு ஏற்படுகிறது. வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க கல்வெட்டுகள் காணப்படும் இடங்களுக்கு அருகாமையில் கல் உடைப்பதை தடுக்க தற்போது நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன என்பது மகிழ்ச்சிக்குரிய செய்தியாகும். இக்கல்வெட்டுகளைக் காணச் செல்பவர்கள் கல்வெட்டுகளின் அருகிலேயே தங்களது பெயரை இரும்பு – ஆணி கொண்டு பொறித்து விடுகின்றனர். இத்தகைய அறியாமை விலக்கப்பட வேண்டியதாகும்.

கல்தச்சர்

இந்தக் கல்வெட்டுகள், ‘சாசனம்", ‘சிலாலேகை", எனவும் அழைக்கப்படுகின்றன. இவற்றை கோயில்களில் பொறிக்க ‘கல்-தச்சர்களும்’ இருந்திருக்கின்றனர். அவர்களின் பெயர்களும் கல்வெட்டின் இறுதியில் குறிப்பிடப்படுவதைக் காணலாம். நாகப்பட்டினத்தில் உள்ள காயாரோகணமுடையார் கோயிலுக்கு முதலாம் ராஜேந்திரசோழன் காலத்தில், மாணிக்கம் - பச்சை முதலிய கற்கள் பொதித்த ‘வீர பட்டம்’ என்ற ஆபரணம் இறைவனுக்கு அளிக்கப்பட்டது. அதன் எடை மற்றும் இதர குறிப்புகள் கல்வெட்டில் காணப்படுகின்றன. இறுதியில் “தேவகன்மிகள் சொல்ல கல்வெட்டினேன் நாகப்பட்டினத்து ஏறன் சடையனான தேவர்கண்டாசாரியனேன்’ என தச்சர் பெயர் குறிப்பிடப்படுவது சிறப்பானது. (ARE - 164/56-57)[11]

முதலாம் பராந்தகசோழனின் கல்வெட்டு திருத்தணி வட்டத்தில் உள்ள நெமிலி வைகுண்ட பெருமாள் கோயிலில் காணப்படுகிறது. இக்கல்வெட்டில்

சிலாசாசனத்தின்படி சிலாலேகை செய்தபடி இக்கோயிலில் திருமேற்றளி தேவர்க்கு அமுது, சந்தி விளக்குகள் ஏற்ற தானம் அளித்த செய்தி காணப்படும். இதே கல்வெட்டின் இறுதியிலும் முதலாம் பராந்தகசோழனது கல்வெட்டு தொடர்ந்து பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. (ARE - 152/1942-43)[12]

மயிலாடுதுறை அருகில் உள்ள திருவேள்விக்குடி மணவாளேசுவரர் கோயிலில் காணும் இரண்டாம் இராஜேந்திர சோழன் கல்வெட்டில் இறைவனுக்கு அமுது படைக்க தானம் அளிக்கப்பட்டது. இச்செய்தியை மாகேசுவரர்கள் சொல்ல இக்கல்வெட்டுகள் எழுதினேன் மாடலன் திருவேள்விக்குடி விக்கிரம சோழனேன் இவை என்னெழுத்து என்று கல்வெட்டு பொறித்தவரின் பெயர் குறிப்பிடப்படுகிறது. (ARE - 108/1926)[13]

தஞ்சை பெரிய கோயில் கல்வெட்டு

தஞ்சாவூர் பெரிய கோயிலில் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகள் அனைத்தும் திருக்கோயில் பற்றிய மிகச்சிறப்பான செய்திகளை வழங்குகின்றன. இக்கோயிலில் காணும் கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் எழுத்துக்கள் மிகவும் அழகாக, ஒரே மாதிரியாக பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வளவு சிறப்பாக பொறித்தது யார் என்பது அறிய ஆவலாக உள்ளதல்லவா?

“பெரிய கோயிலில் திருச்சுற்று மாளிகையில் 36 பரிவார ஆலயங்களில் ஒன்று உமாபரமேசுவரியாருக்காக எடுக்கப்பெற்றதாகும். அவ்வாலயத்தில் காணப்படும் கல்வெட்டில்,

“உடையார் கோயில் கல்லில் எழுத்து வெட்டுவிக்கின்ற அருமொழிதேவ வளநாட்டு வண்டாழை வேளூர் கூற்றத்து சாத்தன்குடி வெள்ளாளன் இரவி பாளூருடையார்”

என்று குறிக்கின்றது. எனவே தஞ்சை கோயிலில் உள்ள கல்வெட்டுக்களை “இரவி பாளூருடையான்” என்பவரால் சிறப்பாகப் பொறிக்கப்பட்டது என்பதை அறிகிறோம்.

தஞ்சை பெரிய கோயில் கல்வெட்டில் மேலும் ஒரு சிறப்பு காணப்படுகிறது. இத்திருக்கோயிலுக்கு மெய்க்காப்பாளர்கள் நியமிக்கப்பட்ட செய்தியை கூறும்பொழுது, கல்வெட்டு வெட்ட இடம் போதவில்லை. எனவே 'இராஜராஜன் திருவாசலுக்கு வடக்கே ஈசானமூர்த்தி ஆலயம்வரை கல்லில் வெட்டி அங்கு இடம் போதாதால் இங்கே வெட்டப்பட்டுள்ளது", என கல்வெட்டு துவங்குகிறது. கல்வெட்டு கூறும் செய்தி அனைவருக்கும் தெரிந்திருக்க வேண்டும் மேலும் செய்திகள் ஆவணப்படுத்த வேண்டும் என்ற இராஜராஜ சோழனின் நல்ல எண்ணத்தினை உணர முடிகிறது. (S.I.I. Vol.II No.57) [14]

திருவாய்மூர் கோயிலில் விளக்கு எரிக்க திருவாய்மூர் மாணிக்கம் என்ற நடனப்பெண் மூன்றாம் குலோத்துங்கச்சோழன் காலத்தில் தானம் (கி.பி.1178-1218) அளித்தாள். அப்பொழுது அதனை கல்வெட்டாக பொறிக்கவில்லை. பின்னர் மூன்றாம் இராஜராஜசோழன் காலத்தில் இது (கி.பி. 1236-ல் - 18 ஆண்டுகள் கழித்து) கல்வெட்டாக பொறிக்கப்படுகிறது என்ற குறிப்பு சிறப்பானது. கோயிலுக்கு அளிக்கப்பட்ட நிபந்தத்தை எப்படியும் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்று எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கையினை இக்கல்வெட்டு கூறுகிறது. (ARE - 300/1960-61) [15]

கல்வெட்டின்படி

முதலாம் சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் (கி.பி.1258) காலத்தில் நந்தவனப் பராமரிப்புப்பணிக்காகவும் திருநாள் நடத்தவும் நிலம் அளிக்கப்பட்டது. அந்த வருவாயிலிருந்து முன்னாளில் மன்னன் பிறந்தநாள் சிறப்பு வழிபாடு மேற்கொள்ளப்பட்டது. இதனைக் கல்வெட்டு 'முற்காலத்தில் கல்வெட்டினபடி' என்று கல்வெட்டினைச் சான்றாகக் கொண்டு விழா நடத்தப்பட்டதாக பெரம்பலூர் மதன கோபாலசுவாமி கோயில் கல்வெட்டால் அறிகிறோம். (ARE - 9/1913) [16]

காஞ்சிபுரம் வட்டத்தில் உள்ள பெருநகர் பிரமீசுவரம் உடைய நாயனார் கோயிலில் காணும் கல்வெட்டு செய்தி. விஜயகண்ட கோபாலதேவர் தனது 21-வது ஆட்சி ஆண்டில் இக்கோயில் இறைவனுக்கு வைகாசி விசாகத் திருவிழா நடத்த 47 கழஞ்சு பொன் அளித்து அதன் வட்டியைக் கொண்டு நடத்த வழிவகை செய்திருந்தார். அத்திருவிழா வெகுநாட்களாக நடக்காமல் இருந்தது. விருப்பெருமாள் மகன் ஆளப்பிறந்தான் என்னும் இராசராச சம்புவராயன் என்பவன் இருதூண்களில் இருந்த கல்வெட்டு ஆவணங்களை சரிபார்த்த பின்னர் மீண்டும் திருவிழாவினை நடத்த 47 கழஞ்சு தானம் அளித்த செய்தியினால் கல்வெட்டுகள் ஆதராமாக விளங்கியதற்கு சான்றாக அமைகிறது.(353/1923)[17]

கல்வெட்டு-அழித்தால் தண்டனை

விஜயநகர மன்னன் இரண்டாம் தேவராயன் காலத்தில் (கி.பி.1428) அரசுக்கு செலுத்த வேண்டிய பயிர் வழி வரிகளும் மக்கள் செலுத்த வேண்டிய வரிகளும் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டு கல்வெட்டில் பொறிக்கப்பட்டது. இக்கல்வெட்டுப்படி செய்யாமல் இருந்தவர்களுக்கும், கல்வெட்டினை அழிக்க முயல்பவர்களுக்கும் அளிக்ககப்படக்கூடிய தண்டனைப் பற்றியும் பெரம்பலூர் அருகே உள்ள அசூர் சொக்கநாதசுவாமி கோயில் கல்வெட்டு கூறுகிறது. (257/2005)[18]

கல்வெட்டு-சிதைத்தல்

விழுப்புரம் மாவட்டம் திருவாமாத்தூர் அபிராமேசுவரர் கோயிலில் காணப்படும் சதாசிவ மகாராயரின் கல்வெட்டு ஓர் அரிய செய்தியினை

குறிப்பிடுகிறது. சூரப்ப நாயக்கர் ஆளுமை காலத்தில் கைக்கோளர் பிரிவினருக்கு சலுகைகள் மற்றும் உரிமைகள் வழங்கப்பட்டிருந்த கல்வெட்டினை சிலர் சிதைத்துவிட்டனர். கைக்கோளர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட உரிமைகளை ஒப்புக்கொண்டு மீண்டும் கல்வெட்டினை வெட்டி வைத்துள்ளனர். (ARE 41/1922)[19]

மற்ற கோயில்களிலும் பொறிப்பு

பண்டைக் காலத்தில் எடுத்த ஒரு சில நடவடிக்கைகள் ஒரு கோயில் தவிர மற்ற கோயில்களில் உள்ளவர்களும் பொதுமக்களும் அறிந்து கொள்ளும் வகையில் கல்வெட்டாகப் பொறிக்கப்பட்டு வந்துள்ளதையும் அறிய முடிகிறது. நன்னிலம் வட்டத்தில் ஸ்ரீவாஞ்சியம் கோயில் அருகாமையில் அச்சுதமங்கலம் சோமனாத சுவாமி திருக்கோயில் அமைந்துள்ளது. இக்கோயில் திருப்பணிக்காக மூன்றாம் ராஜராஜசோழன் காலத்தில் விஜயாலய முத்தரையன் என்பவன் நிலம் அளித்தான். இச்செய்தியை, திருச்சி அருகே உள்ள திருநெடுங்களம் கோயிலிலும் வெட்ட வேண்டுகோள் விடுத்ததை – “இப்பிரமாணப்படியே உடையார் நெடுங்களமுடையர் கோயிலிலே கல்வெட்டவும் கடவ” எனக் கல்வெட்டு குறிப்பிடப்படுகிறது. விஜயாலய முத்தரையன் பற்றிய செய்திகள் திருநெடுங்களம் கோயில் கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்படுவது சிறப்பானது. (410/1928) [20]

கொங்கு நாட்டைச் சேர்ந்த கம்மாளர்களுக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்த சில தடைகள் நீக்கப்பட்டதை ஈரோடு மாவட்டம் அந்தியூர் செல்வீசுவரர் கோயிலில் காணப்படும் வீர பாண்டியன் (கி.பி.1275) கல்வெட்டில் கூறப்படுகிறது. இதே கல்வெட்டின் தகவல்கள் பேரூர், கரூர், குடிமங்கலம், கடத்தூர், மொடக்கூர், பாரியூர், அவிநாசி ஆகிய கோயில்களிலும் காணப்படுகிறது. அனைவரும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற நோக்கில் இவ்வாறு பல கோயில்களில் வெட்டப்பட்டிருக்க வேண்டும்.(227/1928) [21]

செங்கல்பட்டு மாவட்டம், ஆத்தூர் முத்தீசுவரர் கோயிலில் காணப்படும் கல்வெட்டு காஞ்சிபுரம் ஏகாம்பரேசுவரர் கோயிலிலும் வெட்டிக்கொள்ள அவனியாளப் பிறந்தான் காடவன் கோப்பெருஞ்சிங்கன் உத்தரவு பிறப்பித்துள்ளதை கூறுகிறது. (ARE 285/1921) [22]

எழுத்து மாற்றம்

திருநெல்வேலி மாவட்டம், பாளையங்கோட்டை வட்டம் சீவலப்பேரிக்கு கருமாணிக்க ஆழ்வார் கோயிலில் காணப்படும் முதலாம் இராஜராஜ சோழனது கல்வெட்டு முதலில் தமிழில் தொடங்கி இறுதியில் வட்டெழுத்தாக முடிகிறது. (90/2005). விளக்கு தானம் அளித்த செய்தி கூறப்படுகிறது. [23]

கல்வெட்டுகளைப் பாதுகாத்தல்

கல்வெட்டுகள் கோயில்களின் சுவர்களிலும் பொறிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீரங்கம், திருவானைக்கா, திருவாரூர், சிதம்பரம் போன்ற பெரிய கோயில்களின் மதில் சுவர்களிலும் கல்வெட்டுகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை, வெயில் - மழையில் தொடர்ந்து இருப்பதால் கற்களின் மேற்பகுதியில் சிதைவுகள் ஏற்பட்டு கல்வெட்டுகள் அழிவதற்கு வாய்ப்பு உண்டு. இதனைக் காப்பாற்ற ரசாயனப்பூச்சு பூசி பாதுகாக்கலாம்.

பழங்கல்வெட்டுப்படி

பண்டை நாளில் கோயில்களின் திருப்பணி செய்யும்பொழுது முக்கியமான கல்வெட்டுகளை படியெடுத்து மீண்டும் பொறித்தனர் என பல கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன.

திருமழபாடி திருக்கோயில் ராஜராஜசோழனின் 28-ஆம் ஆட்சியாண்டில் கோயில் விமானம் புதுப்பிக்கப்பட்டது. அப்பொழுது கருவறை சுவர்களிலிருந்த கல்வெட்டுகளையெல்லாம் ஏட்டில் எழுதிக் கொண்டார்கள். இதனை-

“திருமழுவாடி உடையார் ஸ்ரீ விமானம் வாங்கித் திருக்கற்றளி யெடுக்க வென்று உடையார் ஸ்ரீ ராஜராஜதேவர் அருளிச்செய, திருக்கற்றளி எடுக்க ஸ்ரீ விமானம் வாங்கி இஸ்ரீவிமானத்துள்ள கல்வெட்டுப்படி பொத்தகத்தில் சொர்பிக்கவென்று அதிகாரிகள் இருமுடி சோழ மூவேந்த வேளார் நியோகமும், மும்முடிசோழ பிரமாதிராயர் நியோகமும்" என்று கல்வெட்டு குறிக்கிறது.

விமானம் புதுப்பிக்கப்பட்டுக் கற்றளியாக எழுப்பப்பட்டபின் மீண்டும் அவை பொறிக்கப்பட்டன. இதனை ராஜேந்திரனின் 14-ஆம் ஆட்சி ஆண்டு கல்வெட்டு குறிக்கிறது.

திருமழுவாடி உடையார் விமானம் முன் வாங்கிச் செய்கிறபோது இஸ்ரீவிமானத்துள்ள கற்படி மாற்று சொர்த்த பொத்தகப்படி மீளக் கல்வெட்டுவிக்க வென்று தண்டநாயக்கன் உய்யக்கொண்டான் வளநாட்டு வெண்ணாட்டு பிரம்மதேயம் கேரளாந்தகச் சதுர்வேதி மங்கலத்து நராக்கன் இராமன் அருமொழியான உத்தம சோழ பிரம்மராயன் ஓலை தமக்காக... கணக்கினாலும் கல்வெட்டு விதிதபடி முன்பு கல்வெட்டு சொர்த்த பொத்தகப்படி... என்று கல்வெட்டு கூறிச் செல்கிறது. பண்டை நாளில் கோயில்களில் காணப்படும் கல்வெட்டுகளுக்கு அளித்த முக்கியத்துவத்தை அறியமுடிகிறது. (S.I.I. Vol.5 - 651, 652)[24]

இச்செயலை அக்கல்வெட்டு, ‘பழங்கல்வெட்டுப்படி’ ‘மீளக்கல்வெட்டுவிக்க’ எனக் குறிப்பிடுகிறது. கும்பகோணம் அருகில் உள்ள திருக்கோடிக்காவல் கோயிலில் பெரும்பாலான கல்வெட்டுக்ள் மீண்டும்

கோயில் திருப்பணி முடிந்தபின் பொறிக்கப்பட்டதை ‘இதுவும் ஒரு பழங்கற்படி’ எனக் குறிப்பிடுவதால் உணரமுடிகிறது. (S.I.I. Vol.XIII - 127) [25]

"விமானமிழிச்சு எடுக்கிறபோது படியெடுத்த படிப்படி இற்றை நாளில்" என கல்வெட்டு படியெடுக்கப்பட்டதை திருவெண்ணைநல்லூர் வைகுந்த பெருமாள் கோயிலில் காணப்படுகிறது. (ARE 1921/486) [26]

ஈரோடு மாவட்ட்டத்தில் அறச்சலூரில் அறச்சாலையம்மன் கோயிலில் படிக்கட்டில் காணப்பட்ட கல்வெட்டு தற்பொழுது ஈரோடு கலைமகள் பள்ளி அருங்காட்சியகத்தில் உள்ளது. போசள மன்னன் வீரவல்லாளன்-இ (14-ஆம் நூ.ஆ.) காலத்திய கல்வெட்டினை கீழிருந்து மேலாக வாசிக்க வேண்டும். 'பல்லவராயன் கண்ட தன்மம் நன்மங்கலஞ் சிறக்க வீர வல்லாளதேவர் " என்பது கல்வெட்டு வாசகம். [27]

விழுப்புரம் மாவட்டம் பிரம்மதேசம் என்ற ஊரில் உள்ள பிரம்மீசுவரர் கோயிலில் காணப்படும் முதலாம் இராசேந்திரன், வீரராசேந்திரன் காலக் கல்வெட்டுகளில் நமச்சிவாயம் - ஸ்வஸ்திஸ்ரீ எனக் கல்வெட்டு துவங்குவது சிறப்பானதாக விளங்குகிறது. [28]

தமிழ்நாட்டு வரலாற்றுக்கு அடிப்படை ஆதாரமாக விளங்கும் கல்வெட்டுகளை அதன் முக்கியத்துவத்தை உணராமல் தற்போது சில கோயில்களில் கல்வெட்டுகளின் மீது சுண்ணாம்பு, வர்ணம், சிமெண்ட் போன்றவற்றை பூசி விடுகின்றனர். இதனால் கல்வெட்டுகளுக்கு பாதிப்பு ஏற்படும். எனவே, திருப்பணிகள் மேற்கொள்ளும் பொழுது கவனத்தில் கொண்டு கல்வெட்டுகளைப் போற்றிப் பாதுகாக்க வேண்டும். இதற்கும் கல்வெட்டுகளே நமக்கு வழிகாட்டுகின்றன.

முடிவுக்குறிப்புகள்

1. கல்வெட்டியல் (தொல்லெழுத்திலும் - கல்வெட்டிலும்) நால்வர் - 1972 - தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை வெளியீடு)
2. காசிநாதன். நடன. 1989 - கல்லெழுத்துக்கலை - மணிவாசகர் பதிப்பகம் - சென்னை.
3. இராசேந்திரன். பொ, சாந்தலிங்கம். சொ. 2013 - கல்வெட்டுக்கலை - பாண்டிய நாட்டு வரலாற்று ஆய்வுமையம்.
4. ஸ்ரீதர். தி.ஸ்ரீ., 2006 - தமிழ்நாடு கல்வெட்டுகள் - தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை.
5. Mahadevan, Iravatham 2003 - Early Tamil Epigraphy : From the Earliest Times to the Sixth Century A.D.,
6. Rajan K. 2015 - Early Writing System - Journey from Graffitti to Brahmi.
7. Nagaswamy R. 1995 - Roman Karur

8. ஸ்ரீதரன். கி., அர்ச்சுனன் கோ., 1992 - கருவூரும் அகழ்வைப்பகமும், தொல்லியல் துறை.

9. Sitharam Gurumurthy Dr. 2008 - Excavation at Mankulam, State Dept. of Archaeology.

10. ஸ்ரீதர். தி.ஸ்ரீ. 2005 - ஜம்பை ஊர் ஆய்வு - தொல்லியல் துறை.

11. சீதாராம் குருமூர்த்தி - பதிப்பாசிரியர்கள் நா. மார்க்சியகாந்தி - சு இராசகோபால் - 2007 - நாகப்பட்டின மாவட்டக் கல்வெட்டுகள் - தொல்லியல்துறை.

12. கிருஷ்ணமூர்த்தி ச. - 2021 - தமிழ்நாட்டுக்கு கல்வெட்டுகள் தொகுதி XVII - திருவள்ளூர் மாவட்டக் கல்வெட்டுகள் தொகுதி - 1.

13. ஸ்ரீதர் தி. ஸ்ரீ. - 2004 - கி.ஸ்ரீதரன் - ஆ. பத்மாவதி - அர. வசந்தகல்யாணி தமிழ்நாட்டு கல்வெட்டுகள்

14. தென்னிந்திய கல்வெட்டுகள் தொகுதி-2 எண் :57

15. சீதாராம் குருமூர்த்தி ப.ஆ. 2007 - நாகப்பட்டின மாவட்டக் கல்வெட்டுகள்

16. ஸ்ரீதர் தி. ஸ்ரீ. - ஸ்ரீதர் தி. ஸ்ரீ. - 2010 - ஆசிரியர்கள் சொ. சாந்தலிங்கம், நாக. கணேசன், இரா. ஜெயராமன் - தமிழ்நாட்டுக் கல்வெட்டுகள் தொகுதி - III.

17. ஜகந்நாதன் .தி. (ப.ஆ.) - 2010 - தமிழ்நாட்டுக் கல்வெட்டுகள் - தொகுதி - 5.

18. ஸ்ரீதர் தி.ஸ்ரீ. (ப.ஆ.) - 2010 - தமிழ்நாட்டுக்கு கல்வெட்டுகள் தொகுதி - III.

19. சிவானந்தன் .இரா. 2021 - விழுப்புரம் மாவட்டக் கல்வெட்டுகள் தொகுதி - 3, 41/1922.

20. ஆ. பத்மாவதி - 1980 - நன்னிலம் கல்வெட்டுகள் - இரண்டாம் தொகுதி - அச்சுதமங்கலம் 410 / 1978.

21. சீதாராம் குருமூர்த்தி - 2007 - பதிப்பாசிரியர் முனைவர் செ.இராசு ஈரோடு மாவட்டக் கல்வெட்டுகள் தொகுதி - 1, 227/1928.

22. ஜகந்நாதன் .தி. (ப.ஆ.) - 2009 - பதிப்பாசிரியர் சிவானந்தம் .இரா. 2017 - காஞ்சிபுரம் மாவட்டக் கல்வெட்டுகள் தொகுதி - 5, 285/1921.

23. ஸ்ரீதர் தி.ஸ்ரீ. (ப.ஆ.) - 2009 - பதிப்பாசிரியர்கள் - செந்தில் செல்வக்குமரன் சொ. சாந்தலிங்கம், சொ. சந்திரவாணன் - திருநெல்வேலி மாவட்டக் கல்வெட்டுகள் தொகுதி - 1. - 90/2005

24. ராமச்சந்திரன் எஸ் - திருமழபாடி - S.I.I. - Vol-V, - 651 - 652. பக்கம் - 89.

25. காசிநாதன் . நடன - 1992. திருக்கோடிகா கல்வெட்டுகள் 23/1931.

26. மார்க்சிய காந்தி .நா. 2021 - தமிழ்க்கல்வெட்டுகள் தொகுதி - XIV - விழுப்புரம் மாவட்டக் கல்வெட்டுகள் தொகுதி - 1.

27. சீதாராம் குருமூர்த்தி - 2007 - பதிப்பாசிரியர் - ஈரோடு மாவட்டக் கல்வெட்டுகள் தொகுதி - 1. பக்கம் - 5.

28. சிவானந்தம் .இரா. 2021 - விழுப்புரம் மாவட்டக் கல்வெட்டுகள் தொகுதி - 3..

கொங்கு நாட்டில் வீரகேரளர்களின் கல்வெட்டுகள்

இரா.ஜெகதீசன்
இயக்குநர்,
நா மகாலிங்கம் தமிழாய்வு மையம்
சின்னவேடன்பட்டி,
கோயம்புத்தூர் – 641045
Jagadeesan2kongu@gmail.com

சுருக்கம்

இந்தியாவில் ஒவ்வொருவட்டாரமும் தனக்கெனத் தனிச்சிறப்பைப் பெற்ற வரலாற்றுப் போக்கினைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. இந்தியவரலாறு பற்றிய கோட்பாடுகளைச் சோதித்துப் பார்ப்பதற்கு வட்டார வரலாறு ஒரு கருவியாக அமையும். இன்றைய ஆத்தூர் வட்டம் நீங்கலான சேலம்மாவட்டம், நாமக்கல் மாவட்டம் ஈரோடுமாவட்டம், திருப்பூர் மாவட்டம், கோயம்புத்தூர் மாவட்டம், கரூர் மாவட்டத்தில் கரூர், குளித்தலை வட்டங்கள், திண்டுக்கல் மாவட்டத்தில் பழனி வட்டம் மற்றும் ஒட்டன்சத்திரம் வட்டத்தில் ஒரு சில பகுதிகள் ஆகியவை பண்டைய காலம் முதலே கொங்கு நாடு என்று பெயர் பெற்றிருந்தது. இக்கொங்கு நாட்டுப் பகுதி வட்டார வரலாற்றிற்கான தனிக் கூறுகளைப் பெற்றுத் திகழும் தன்மையைக் கொண்டது. இப்பகுதி பிறபகுதிகளில் காணப்படாத தனித்துவமான அரசியல், சமூக, பொருளாதா ர,கலாச்சாரப்பின்னணியைப்பெற்றுள்ளது.

கொங்கு நாடு பற்றிய ஆய்வுகள் கடந்த நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தொடக்கப்பெற்றன. அந்தாளைய ஆய்வாளர்களில் சிலர், இந்திய வரலாற்றாய்வாளர்கள் பலரையும் போலவே முன்னோர்களின் மாட்சிமைகளை முதன்மைப்படுத்திப் பேசினார்கள். வேறு சிலர் தமிழக வரலாற்றில், கொங்கு நாட்டு வரலாறு தெளிவான இடத்தினைப் பெறவில்லை என்ற மனக்குறையுடன் தங்கள் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டனர். முந்தைய ஆய்வுகளின் தொடர்ச்சியாக கொங்கு நாட்டின் ஒரு பகுதியான தென்கொங்குப் பகுதியின் அரசியல், சமூகம், பொருளாதாரம்பற்றி ”கொங்கு நாட்டில் வீரகேரளர்களின் கல்வெட்டுகள்”

என்ற தலைப்பில் இடைக்காலக் கொங்கு நாட்டின் வரலாற்றை அதன் வட்டாரத் தனித்தன்மையினைத் தெளிவாக்கும் வகையில் இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

இருபதாம் நூற்றண்டின் இடைப்பகுதியில் கொங்கு நாட்டு வரலாறு பற்றிய நூல்கள், தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் வெளிவந்துள்ளன. கோவைக்கிழார் தமிழிலும், எம்.ஆரோக்கியசாமி (The Kongu Country) வி.இராமமூர்த்தி (History of Kongu) ஆகியோர் ஆங்கிலத்திலும், எம்.மாணிக்கம் ஆங்கிலம் மற்றும் தமிழிலும் கொங்கு நாட்டு வாலாற்றை எழுதியுள்ளனர். கேஎஸ்.வைத்தியநாதன் பண்டைய கொங்குநாட்டுப் பூகோளம் (The Ancient Geography of the Kongu Country) என்ற நூலை ஆங்கிலத்திலும், செ.இராக ‘கொங்கு வேளாளர் குல

வரலாறு' என்ற நூலைத் தமிழிலும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளனர். இவை தவிர, பல்கலைக்கழகப் பட்டங்களுக்காகவும் பல ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. பல்வேறு ஆய்வுக் கட்டுரைகளும் ஆய்விதழ்களில் வெளிவந்துள்ளன.

சங்ககாலத்தில் இங்கு நிலைபெற்றிந்த இனக்குழுச்சமூகம், படிப்படியாக வளர்ச்சிபெற்று வேளிர் நிலைக்கு உயர்ந்திருந்தது. இங்கு கிடைத்த காடு விளைபொருட்களும், கனிம வளங்களும், இங்கு சென்ற பெருவழிகளும், வேந்தர் ஆட்சிக்கு வழிவகுத்து, இப்பகுதியை போட்டித்தளமாகச் திகழச்செய்தன. இதில் சோழர்கள் வென்று, இடைக்காலத்தில் கொங்குநாட்டை விரிந்த ஆட்சிப்பரப்பாக விரிவடையச் செய்தனர். ஆனால் ஒரே ஆட்சி நிர்வாகத்திற்குள் நில்லாமல் மூன்று பகுதியாக கொங்கான வீரசோழ மண்டலம், வடகொங்கு, தென்கொங்கு எனப் பிரிந்து மூன்று ஆட்சி நிர்வாகத்திற்குள் இருந்துள்ளது. இதில் தென்கொங்குப் பகுதி கி.பி. 9 முதல் 12ஆம் நூற்றாண்டு வரை வீரகேரளர் என்ற மரபினர் ஆட்சி செய்துள்ளனர். இவர்களை கே.வி.சுப்ரமணியஅய்யர் சேரர்மரபினர் என்றும், நடன.காசிநாதன் களப்பிரர் மரபினர் என்றும், வீ.மாணிக்கம், கோக்கண்டன் மரபினர் என்றும் கருத்து வேறுபாடுகள் உள்ளன. நான் எனது முனைவர் பட்ட ஆய்வில் இவர்களை பாண்டியர் மரபினர் என்று குறிப்பிட்டுள்ளேன். தற்போது கிடைக்கும் சான்றுகளும், ஆய்வுப் போக்கும் மாறுபட்ட கருத்தை உடையதாகவுள்ளது.

கொங்குநாட்டுப் பகுதியில் இவர்களுடைய வட்டெழுத்து மற்றும் தமிழ்எழுத்துகள் கல்வெட்டுகள் மொத்தம் சுமார் 60 கல்வெட்டுகள் கிடைத்துள்ளன. இதில் வரகுண பராந்தகன், கண்டன், ரவி, கோதை, கண்டன் வீரநாராயணன், மாந்தரன், வீரகேரளன், அமரபுயங்கன், வீரகேரள வீரநாராயணன், வீரநாராயணன் வீரகேரளன், அதிசயசோழன், அதிசயசோழன் வீரநாராயணன், அதிராஜராஜன், ராஜராஜன், கரிகாலன், வீரநாராயணன் என 16க்கும் மேற்பட்ட மன்னர்களின் கல்வெட்டுகள் உள்ளன. இவை தவிர, இப்பகுதியில் இவர்கள் கட்டிய கோயில்கள், கற்சிற்பங்கள், செப்புத் திருமேனிகள் காணப்படுகின்றன.

இதுவரை இவர்களின் குடிவழி பற்றியும், ஆட்சி ஆண்டுகள் குறித்தும் சரியான ஆய்வு முடிவுகள் வெளிவரவில்லை. இவர்கள், இப்பகுதியில் நீர்பாசான வசதிகளை ஏற்படுத்தி வேளாண்மையை விரிவாக்கம் செய்துள்ளது பற்றியும், நலிந்த பல ஊர்களை நல்லூர்களாக மாற்றியமை பற்றியும், புதிய புத்தூர்கள் மற்றும் சதுர்வேதிமங்கலங்கள் உருவாக்கியமை பற்றியும், இவர்கள் அளித்த கொடைகள் பற்றியும், இவர்கள் காலத்து சமூக அமைப்புப்பற்றியும் இவர்களது கல்வெட்டுகள் விளக்குகின்றன. இவர்கள் கலைகளுக்கு ஆற்றிய பங்கு பற்றி இப்பகுதிகளில் உள்ள கோயில்கள், கற்சிலைகள், செப்புத் திருமேனிகள் எடுத்துகாட்டுகின்றன.

இடைக்கால வரலாற்றுக்கு முக்கிய சான்றாதாரமாக விளங்குபவை கல்வெட்டுக்களே. இவற்றை அடிப்படை ஆதாரங்களாகக் கொண்டு, இந்த ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது. இந்த வீரகேரள மரபினர் பற்றி, இதுவரை செய்த ஆய்வுகளுள் அரசியல் வரலாற்றின் ஒருபகுதியான ஆட்சியாளர்களின் குடிவழி பற்றிய ஆய்வில் ஒவ்வொருவரும் முரண்பட்ட கருத்துகளைக் கூறியுள்ளார்கள், இம்முரண்பாடுகளை நீக்க முயற்சிப்பதும், இவர்களது ஆட்சிப் பகுதியில் விடுபட்ட செய்திகளோடு புதிய செய்திகளையும் ஒன்றிணைத்து, இதன் அடிப்படையில் இப்பகுதியின் சமூக வரலாற்றை வெளிக் கொணர்வதைமுக்கியநோக்கமாகக் கொண்டு இவ்வாய்வு அமைகிறது.

சங்ககாலத்தில் இங்கு நிலைபெற்றிந்த இனக்குழுச்சமூகம், படிப்படியாக வளர்ச்சி பெற்று வேளிர் நிலைக்கு உயர்ந்திருந்தது. இங்கு கிடைத்த காடு விளைபொருட்களும், கனிம வளங்களும், இங்கு சென்ற பெருவழிகளும், வேந்தர் ஆட்சிக்கு வழிவகுத்து, இப்பகுதியை போட்டித்தளமாகச் திகழச்செய்தன. இதில் சோழர்கள் வென்று, இடைக்காலத்தில் கொங்குநாட்டை விரிந்த ஆட்சிப்பரப்பாக விரிவடையச் செய்தனர். ஆனால் ஒரே ஆட்சி நிர்வாகத்திற்குள் நில்லாமல் மூன்று பகுதியாக கொங்கான வீரசோழ மண்டலம், வடகொங்கு, தென்கொங்கு எனப் பிரிந்து மூன்று ஆட்சி நிர்வாகத்திற்குள் இருந்துள்ளது. இதில் தென்கொங்குப் பகுதி கி.பி. 9 முதல் 12ஆம் நூற்றாண்டு வரை வீரகேரளர் என்ற மரபினர் ஆட்சி செய்துள்ளனர்.

இடைக்காலத்தில் இந்த தென்கொங்குப் பகுதி வைகாவி நாடு, நல்லூர்க்கா நாடு, கரைவழி நாடு, பேரூர் நாடு, வாயரைக்கா நாடு, காவடிக்கா நாடு, வீரகேரளவள நாடு என்ற நாட்டுப்பிரிவுகளைக் கொண்டிருந்தது. இது, இன்றைய பழனி, உடுமலைப்பேட்டை, மடத்துக்குளம், பொள்ளாச்சி, கிணத்துக்கடவு, பேரூர், வட்டங்கள் முழுமையும், ஒட்டன்சத்திரம், சூலூர், பல்லடம், கோயம்புத்தூர் தெற்கு வட்டம் முதலிய வட்டங்களின் சில பகுதிகளையும் கொண்ட பகுதியாகும். இவர்களை கே.வி.சுப்ரமணியஅய்யர் சேரர் மரபினர் என்றும், நடன. காசிநாதன் களப்பிரர் மரபினர் என்றும், வீ.மாணிக்கம், கோக்கண்டன் மரபினர் என்றும் கருத்து வேறுபாடுகள் உள்ளன. இந்த ஆய்வில் வீரகேரள மரபினரின் சுமார் 60 கல்வெட்டுகளை அடிப்படை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஆய்வாளர்களின் கருத்தை மறுத்து, வீரகேரள மரபினர் பாண்டிய மரபினர் என்றும், அவர்களது குடி வழியை சான்றாதரங்களைக் கொண்டு ஒப்பீட்டு ஆய்வு செய்தும், இவர்கள் காலத்தில் தென்கொங்குப் பகுதியின் நிலை, இப்பகுதியின் வளர்ச்சிக்கு இவர்கள் ஆற்றிய பங்குப் பணிகள் குறித்தும், இந்த ஆய்வில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

சேரர்கள்

வடகொங்கு மற்றும் தென்கொங்குப் பகுதிகளில், கண்டன் ரவி, கண்டன் வீரநாராயணன், ரவி கண்டன், ரவி கோதை, கண்டன் மாந்தரன் முதலியோர்களின் இடைக்காலக் கல்வெட்டுகள் கிடைக்கின்றன. இக்கல்வெட்டுகளில் பொன்னிவாடியில் கிடைக்கும் கோக்கண்டன் ரவியின் கல்வெட்டு ஒன்றில் காணப்படும் “கலிநிருப கள்வனாகின கோக்கண்டன் ரவி” என்ற பெயரைக் கொண்டு இவன் களப்பிரர் மரபைச் சேர்ந்தவனாகக் ஒரு ஆய்வாளர் கருதுகிறார். 43 மற்றொரு ஆய்வாளர் இவர்களைச் சேர மரபினர் என்கின்றார். 44 வீ.மாணிக்கம், இவர்கள், சேரர் மரபினரின் கிளை மரபினர் என்கிறார். நாமக்கல்லில் கிடைத்த வீரசோழனின் செப்பேடு ஒன்று இவர்களின் குடிவழியைக் குறிப்பிடுகிறது. முதலில் இச்செப்பேடு தஞ்சை சோழருக்குரியதாகக் கருதப்பட்டது. (IA,Vol–IX,p48) தற்போது இது சேர மரபினருக்குரியது எனக்கண்டறியப்பட்டுள்ளது.45 கேரளப் பகுதியில்

கோதைரவியின் கல்வெட்டுகள் பலவும், ரவிகோதையின் கல்வெட்டுகள் சிலவும் கிடைத்துள்ளன (ARE,Nos – 360 -362 / 1927,219/1895 and Perumals of Kerala Nos-A 52,53) என்பது நோக்கத்தக்கதாகும். இவர்களில் வரகுண பராந்தகன் பிரம்மியம் கல்வெட்டிலும் (ARE,No.208/1920), கொக்கண்டன் வீரநாராயணன் வெள்ளளூர் கல்வெட்டிலும் (ARE,No.147/1910), கோக்கண்டன் ரவி பொன்னிவாடி கல்வெட்டிலும் (ARE,No.269/1961-62). தங்களைச் சந்திராதித்ய குலத்தினர் எனக்கூறிக்கொள்கின்றனர். சேரர்கள் சந்திராதித்ய குலத்தினர் என்பது குறிப்படத்தக்கதாகும். இவர்களது கல்வெட்டுகள் வடகொங்கு மற்றும் தென்கொங்கு பகுதிகள் முழுவதும் கிடைத்துள்ளன. அனைத்தும் வட்டெழுத்தில் கி.பி.9 அல்லது 10 ஆம் நூற்றாண்டு எழுத்தமைதியில் உள்ளன. எனவே இவர்கள் வடகொங்கு மற்றும் தென்கொங்குப் பகுதிகளில் கி.பி. 9 மற்றும் 10ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஆட்சி செய்த சேரர்கள் எனக் கருதலாம்.

வீரகேரள மரபினர்

கொங்கு நாட்டின் வடகொங்குப் பகுதியில் கொங்குச் சோழர்கள் (கோநாட்டார்) சுயாட்சி பெற்று சோழர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்தவர்களாக ஆண்டஇக்காலக் கட்டத்தில். தென்கொங்குப் பகுதியை வீரகேரளர் மரபினர் ஆட்சி செய்தனர், இவர்கள் கி.பி 10 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டு வரை சுமார் 250 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்துள்ளார்கள். இந்த வீரகேரளர்களின் தோற்றம் பற்றிப் பல்வேறு கருத்துக்கள் உள்ளன. கே.வி. சுப்ரமணிய அய்யர் வீரகேரளர்களைப் பற்றிக் கூறும்போது இடைக்காலச் சேரர்களைத் தொடர்ந்து ஆட்சி செய்த கேரள மரபினர் என்றும், மற்றும் சிலர் இவர்களை களப்பிர மரபினர் என்றும், கோக்கண்டன் மரபில் வந்தவர்கள் என்றும் கூறுகின்றனர்.76 இவர்களின் கருத்திற்கு போதிய அடிப்படை ஆதாரங்கள் இல்லை. இந்த வீரகேரள மரபினைச் சேர்ந்த அமரபுயங்கனை பாண்டியன் என்று சோழர்களின் செப்பேடுகளில் ஒன்றான திருவலங்காட்டுச் செப்பேடும், கொங்குநாட்டு வரலாற்றைக் கூறும் கொங்குதேச ராஜாக்கள் என்ற ஆவணமும் குறிப்பிடுகின்றன. எனவே வீரகேரள மரபினர் பாண்டிய மரபில் தோன்றியவர்கள் எனக்கருதலாம்.

முற்காலப் பாண்டியர்களில் மாறவர்மன் இராஜசிம்மன் (911 - 931) பராந்தகசோழனால் தோற்கடிக்கப்பட்டு, நாட்டைவிட்டு இலங்கைக்கும், பின்னர் கேரளம் சென்று மறைந்து விட்டான். இவனுக்குப் பின், தக்கோலத்தில் நடைபெற்ற போரில் பராந்தகனுக்கு ஏற்பட்ட தோல்வியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு இராஜசிம்மனின் மகன் வீரபாண்டியன், இழந்த பாண்டிய அரசை கைப்பற்றிக் கொண்டான். இவன், பராந்தகனின் மகன் உத்தமசீலியைக் கொன்று "சோழன் தலைகொண்டவீரபாண்டியன்" என்ற விருதுப் பெயரையும் சூடிக்கொண்டான்.

ஆனையூர் கல்வெட்டின்படி இவனுக்கு வீரகேரளன் என்ற பெயரும் இருந்துள்ளது. சோழவந்தானில் இச்சிறப்புப் பெயரால் "வீரகேரள விண்ணகரம்" என்ற பெருமாள் கோயிலை எடுப்பித்துள்ளான். இக்காலக்கட்டத்தில், ஆதித்தகரிகாலன், பாண்டியநாட்டு மீது படையெடுத்து,வீரபாண்டியனின் தலையை அரிந்து கொன்றதாக குறிப்பிடப்படுகின்றன். வீரபாண்டியனுக்குப் பின் இராஜராஜன் பாண்டிய நாடு முழுமையும் கைப்பற்றி சோழராட்சிக்கு உட்படுத்தினான். இந்த வீரபாண்டியனின் குடிவழியினரே தென்கொங்குப்பகுதி வீரகேரள மரபினராக இருக்கலாம். இதற்கான உறுதியான சான்றுகள் கிடைக்கும் போது இந்தக் கருத்தாக்கம் உறுதிப்படுப்படும்.

வீரகேரளர் மரபினரின் குடிவழி பற்றியும், அவர்களின் ஆட்சி ஆண்டுகள் பற்றியும் ஆய்வாளர் ஏற்கனவே ஆய்வு செய்துள்ளார். அந்த முன்னைய ஆய்வில் சோழன் முதலாம் குலோத்துங்கனும், வீரகேரளன் அதிராஜராஜனும் சமகாலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதற்கானக் கல்வெட்டுச் சான்றை ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளவில்லை, மேலும் முதலாம் ராஜாதிராஜனால் வீரகேரளன் கொல்லப்பட்டதும் கணக்கிடப்படவில்லை. எனவே இவற்றை எல்லாம் அடிப்படையாகக் கொண்டு மறுஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது.

வீரகேரளர் மரபினாகக் கருதப்படும் அமரபுயங்கன், வீரநாராயணன், வீரகேரளன், அதிசயசோழன் முதலியோர்களின் கல்வெட்டுகள் வட்டெழுத்தில் உள்ளன. எனவே இவர்கள் இம்மரபில் முதலில் ஆட்சி செய்துள்ளனர் எனக்கருதலாம். இவர்களின் கல்வெட்டுகளில் பழனி பெரியாவுடையார் கோயிலில் உள்ள வீரகேரளன் வீரநாராயணன் மற்றும் வீரகேரளன் அமரபுயங்கனின் கல்வெட்டுகள் அக்கோயில் இறைவனைத் திருவராலூர் மகாதேவர் என்று குறிப்பிடுகின்றன. தமிழ் நாட்டு இறைவன் பெயர்களை ஆய்வு செய்த சு. இராஜகோபால் கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டு வரை இறைவன் பெயர்கள் மகாதேவர் என்ற பின்னொட்டுப் பெயர்களைப் பெற்றுள்ளதாகக் கருதுகின்றார்.79 இதன்படி வீரகேரளன் அமரபுயங்கனும், வீரகேரளன் வீரநாராயணனும் கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டில் ஆட்சி செய்துள்ளனர் என்றும், இவர்களே முதலில் ஆட்சி செய்துள்ளனர் என்று கருதலாம்.

இங்குள்ள வீரநாராயணன் அதிசயசோழனின் கல்வெட்டு ஒன்று பகுதி வட்டெழுத்திலும், பகுதி தமிழ் எழுத்திலும் உள்ளது. எனவே இவர்களில் இவ்வீர நாராயணன் அதிசயசோழனே இறுதியானவன் எனலாம். இதன்படி முதலில் உள்ள வீரகேரளர்களின் குடிவழியை வீரகேரளன் அமரபுயங்கன், வீரகேரளன் வீரநாராயணன், வீரநாராயணன் வீரகேரளன், வீரநாராயணன் அதிசயசோழன் என வரிசைப்படுத்தலாம். இவ்வீரகேரள மன்னர்களின் ஆட்சிக் காலத்தைக் கணக்கிட இவர்களுக்கும் சோழர்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட

சில நிகழ்ச்சிகளும், தொடர்புகளும் துணை நிற்கின்றன. சோழப் பேரரசன் முதலாம் இராஜராஜனின் கி.பி. 989 இல் நடைபெற்ற மலைநாட்டுப் படையெடுப்பில் அமரபுயங்கன் தோல்வியடைந்தை திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடும், கொங்குதேச ராஜாக்கள் என்ற ஆவணமும் குறிப்பிடுவதாக முன்னரே கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே முதலாம் இராஜராஜனும், அமரபுயங்கனும் சமகாலத்தவர் எனக்கருதலாம்.

வீரகேரளனை சோழன் முதலாம் இராஜாதிராஜன் கி.பி.1044 ஆம் ஆண்டு கொன்றதாக அவனுடைய கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகிறது. (SII,Vol-IV,No.8670. இதேபோன்று இம்மரபினைச் சேர்ந்த அதிராஜராஜன் கி.பி.1104 மற்றும் 1106 ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த முதலாம் குலோத்துங்க சோழனின் கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்படுகிறான். (ARE,No..519,521/1922). எனவே இவர்கள் இருவரும் சமகாலத்தவர்கள் எனக்கருதலாம்.

அதிராஜராஜனின் 23ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டில் மகாமகத் திருவிழா நடந்தது பற்றிக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.(ARE,No.711/1905). மகாமகம் என்பது குரு சிம்மராசிக்கு வரும்போது கொண்டாடப்படுகின்ற ஒரு விழாவாகும். இவ்விழா பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை வரும். இதன்படி கடந்த 2004ஆம் ஆண்டு சமீபத்தில் ஒரு மகாமகத் திருவிழா நடைபெற்றுள்ளது. இதைக்கொண்டு கணக்கிட்டால் கி.பி. 1092இல் ஒரு மகாமகத் திருவிழா நடைபெற்றிருக்க வேண்டும். மேலும் ஸ்ரீராஜராஜனின் 3ஆம் ஆட்சி ஆண்டுக் கல்வெட்டில் குரு துலாம் ராசியில் இருப்பதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. (ARE,No - 151/1910). இதன்படி மகாமகம் நடைபெற்ற ஆண்டில் சிம்ம ராசியிலிருந்து குரு (ஆண்டுக்கு ஒரு ராசி வீதம் மாறக்கூடியது) சிம்மராசிக்கு மூன்றாம் ராசியான துலாம் ராசிக்கு வந்துள்ளது. எனவே ஸ்ரீராஜராஜன் மகாமகம் நடைபெற்ற ஆண்டான கி.பி.1092இல் ஆட்சிக்கு வந்துள்ளான் என்றும், இவனுடைய தந்தை வீரகேரளன் அதிராஜராஜனின் ஆட்சி இவ்வாண்டில் முடிவுற்றது என்றும் கருதலாம்.

இந்த நிகழ்ச்சிகளையும், செய்திகளையும் ஒப்பிட்டு நோக்கியும், ஒவ்வொரு மன்னனின் முன்னொட்டுப் பெயர்களை அடிப்படையாகக் கொண்டும், ஒவ்வொரு மன்னர்களின் கல்வெட்டுகளில் உள்ள ஆட்சியாண்டுகளைக் கொண்டும், ஒவ்வொரு மன்னர்களின் கல்வெட்டு பிற குறிப்புகளைக் கொண்டும், இவ்வீரகேரள மரபினர்களின் குடிவழி மற்றும் ஆட்சிக்கு வந்த ஆண்டுகளும் முடிவுற்ற ஆண்டுகளும் கணக்கீடு செய்யப் பட்டுள்ளன.

வீரகேரளன் அமரபுயங்கன்: (கி.பி.986-1009)

இவனது முன்னொட்டுப் பெயரைக் கொண்டு இவன் வீரகேரளன் என்பவனின் மகன் என்று கருதலாம். இவனை பட்டயங்களும்,

ஆவணங்களும் பாண்டியன் என்பதால் முற்காலப் பாண்டியர்களின் மரபைச் சேர்ந்தவனாக இவனைக் கருதலாம். முன்பே வீரகேரள மரபினர், முற்காலப் பாண்டியர்களின்வழிவந்தவர்கள் என அறியப்பட்டுள்ளது. அமரபுயங்கனின் தந்தை வீரகேரளனைப் பற்றி இதுவரை சரியான சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை. அதுவரை முற்காலப் பாண்டியர்களில் ஒருவனான ஏதோ வீரகேரளனின் மகன் அமரபுயங்கன் என்று கருதுவதில் தவறேதுமில்லை.

வீரகேரளன் முதலாம் இராஜாதிராஜனால் கி.பி.1044 ஆம் ஆண்டு கொல்லப்பட்டான். இதன்படி வீரகேரளனின் ஆட்சி கி.பி.1044 இல் முடிவுற்றுள்ளது. இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டும், கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஒவ்வொரு மன்னனின் ஆட்சி ஆண்டுகளைக் கொண்டும் கணக்கிட்டால் இவன் கி.பி.986 ஆம் ஆண்டில் பதவிக்கு வந்துள்ளன் எனக்கருதலாம்.

இவன் சோழப் பேரரசன் முதலாம் இராஜராஜனின் மலை நாட்டுப் படை யெடுப்பைத் தடுத்துப் போர் செய்துள்ளான். இப்போரில் இவன் தோல்வியடைந்து பின்னர் இராஜராஜனிடம் சரணடைந்ததன் மூலம் தனது ஆட்சிப் பகுதியைப் பெற்றுள்ளான். இதைப் பற்றித் திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடும், கொங்கு தேச ராஜாக்கள் என்ற நூலும் குறிப்பிடுகின்றன. இராஜ ராஜனின் மலைநாட்டுப் படையெடுப்பு கி.பி. 989இல் நடைபெற்றுள்ளது என்பது இங்கு நோக்கத்தக்கதாகும். இவனது கல்வெட்டுகள் இவனது 23ஆம் ஆட்சியாண்டு வரை கிடைப்பதால்,(ARE,No.713/1905). இவன் கி.பி.1009ஆம் ஆண்டு வரை ஆட்சி செய்துள்ளான் என்று கருதலாம். வடகொங்குப் பகுதியில் உள்ள நல்லூர் (திருப்பூருக்கு அருகில் உள்ளது) என்ற ஊர் இடைக்காலத்தில் அமரபுயங்கசதுர்வேதிமங்கலம் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எனவே வீரகேரள மரபினரில் இவன் மட்டுமே வடகொங்குப் பகுதியில் ஆட்சி செய்துள்ளான் எனக் கருதலாம்.

வீரகேரளன் வீரநாராயணன் - (கி.பி.1009 - 1015)

வீரகேரளன் அமரபுயங்கனின் ஆட்சிக்குப் பின் இவன் தம்பி வீரகேரளன் வீரநாராயணன் கி.பி.1009 இல் ஆட்சிக்கு வந்துள்ளான். இவனுடைய கல்வெட்டுகள் இவனது 6ஆம் ஆட்சியாண்டு வரைக் கிடைப்பதால், (ARE,No-715/1905). இவனது ஆட்சி கி.பி. 1015 வரை நடைபெற்றுள்ளது எனக்கருதலாம்.

வீரநாராயணன் வீரகேரளன் - (கி.பி. 1015 -1044)

இவனது முன்னொட்டுப் பெயரைக் கொண்டு இவன் வீரநாராயணனின் மகன் எனலாம். இவனுக்கு முன் இம்மரபினரில் வீரகேரளன் ஒருவன் ஆட்சி செய்துள்ளதால் இவனை இரண்டாம் வீரகேரளன் என்று குறிப்பிடலாம். இவன் முதலாம் இராஜாதிராஜனால் (கி.பி.1018-1054) கொல்லப்பட்டதாக

அவனது 26 ஆவது ஆட்சி யாண்டு (கி.பி.1044) திருப்பைஞ்ஞீலிக் கல்வெட்டு குறிப்பிடுகிறது. (SII,Vol-IV,No.537). வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் இவனைத் திருவாங்கூர் பகுதியில் ஆட்சி செய்தவனாக இருக்கலாம் எனச்சந்தேகிக் கின்றனர். 81 இந்த திருவாங்கூர் பகுதியைச் சேர்ந்த வீரகேரளனின் ஆட்சி 13ஆம் நூற்றாண்டில் தம்ழ்நாட்டுப்பகுதி முழுவதும் ஆட்சி செய்துள்ளான். இவனுடையகாசுசெங்கல்பட்டுக்குஅருகில்கிடைத்துள்ளது. இக்காலக்கட்டத்தில் இந்த வீரநாராயணன் வீரகேரளனே தென்கொங்குப் பகுதியில் மட்டும் ஆட்சியாளனாக இருந்துள்ளான். இவனது கல்வெட்டுகள் இவனது 29 ஆம் ஆட்சி யாண்டு வரையே கிடைத்துள்ளன.(ARE,No.714/1905). எனவே இவனது ஆட்சி கி.பி. 1044 இல் முடிவடைந்துள்ளது என்று தெரிகின்றது.

வீரநாராயணன் அதிசய சோழன் - (கி.பி.1044-1076)

இவனது முன்னொட்டுப் பெயரைக் கொண்டு இவன் வீரநாராயணனின் இரண்டாவது மகன் என்றும், தனது அண்ணன் கொலைக்குப் பின் கி.பி.1044 இல் ஆட்சிக்கு வந்துள்ளான் என்றும் தெரிகின்றது. இவனுடைய கல்வெட்டுகள் இவனது 31ஆம் ஆட்சியாண்டு வரை கிடைப்பதால், (ARE,No.708/1905) இவனது ஆட்சி கி.பி.1076 ஆம் ஆண்டு வரை நடைபெற்றுள்ளது என்று கருதலாம். பழனியில் உள்ள இவனுடைய இறுதி யாண்டு கல்வெட்டு ஒன்றில் பாதி வட்டெழுத்திலும் பாதி தமிழ் எழுத்திலும் உள்ளது. (ARE,No. 708/1905) எனவே இதுவரை வீரகேரள மரபினரால் கல்வெட்டுகளில் பயன்படுத்தி வந்த வட்டெழுத்து இவனது ஆட்சியுடன் முடிவுக்கு வந்துள்ளது.

அதிசயசோழன் வீரநாராயணன் (கி.பி. 1076 - 1093)

இவனது முன்னொட்டுப் பெயரைக் (SII,Vol-V,No.246) கொண்டு இவன் அதிசய சோழனின் மகன் என்றும் தந்தைக்குப் பின் கி.பி. 1076 இல் ஆட்சிக்கு வந்துள்ளான் என்றும் கருதலாம். இவ்வீரகேரள மரபினரில் இதற்கு முன் ஒரு வீரநாராயணன் ஆட்சி செய்துள்ளதால் இவனை இரண்டாம் வீரநாராயணன் என்று குறிப்பிடலாம். இவனுக்குப் பின் கொலை செய்யப்பட்ட இவனுடைய சித்தப்பா வீரகேரளனின் மகன் வீரகேரளன் அதிராஜராஜன் கி.பி. 1093 இல் ஆட்சிக்கு வந்துள்ளான். எனவே இவனது ஆட்சி கி.பி. 1093 வரை நடைபெற்றுள்ளது எனலாம்.

வீரகேரளன் அதிராஜராஜன் - (கி.பி. 1093 - 1116)

இவனது முன்னொட்டுப் பெயரைக் கொண்டு இவன் வீரநாராயணன் வீரகேரளனின் மகன் எனலாம். தந்தையின் கொலைக்குப் பின் இவன் ஆட்சிக்கு வராமல் இவனது சித்தப்பா அதிசயசோழனும், அதன்பின் அவனது மகன் வீரநாராயணனும் ஆட்சிக்கு வந்துள்ளனர். இதற்கு காரணம்

இவன் சிறுவனாக இருந்திருக்கலாம். இதேபோன்ற நிலை கொங்கு சோழர் ஆட்சியிலும் நடைபெற்றுள்ளது.82 பின்னால் உள்ள கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஆட்சி ஆண்டுகளின் கணக்குப்படி இவன் கி.பி. 1093 இல் ஆட்சிக்கு வந்துள்ளான். இவனது ஆட்சிக் காலத்தில் நடைபெற்ற மகாமகத் திருவிழாவைக் கொண்டும், இவனது மகன் ஸ்ரீராஜராஜனின் போளுவாம்பட்டி கல்வெட்டில் உள்ள வானிலைக் குறிப்பைக் கொண்டும், இவனது கல்வெட்டுகள் இவனது 23ஆம் ஆட்சியாண்டு வரை கிடைப்பதாலும், இவனது ஆட்சி கி.பி. 1116 வரை நடைபெற்றுள்ளது தெரிகின்றது. (ARE,No.711/1905). இவன் சோழன் முதலாம் குலோத்துங்கசோழனின் (கி.பி.1070-1122) சமகாலத்தவன். குலோத்துங்க சோழனின் கி.பி.1104 மற்றும் 1106 ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த திருக்கண்ணபுரம் கல்வெட்டுகளில் இவன் கொடை கொடுத்தது பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. (ARE,Nos.519,521/1922). இவனும் கொங்குச் சோழன் உத்தம சோழனும் (கி.பி.1100-1117) சமகாலத்தவர்கள் என இருகூர் செப்பேட்டால் கருதமுடிகின்றது.83

அதிராஜராஜன் ஸ்ரீ ராஜராஜன் (கி.பி. 1116 -1153)

இவனது முன்னொட்டுப் பெயரைக் கொண்டு இவன் வீரகேரளன் அதிராஜராஜனின் மகன் என்று கருதலாம். இவனது போளுவாம்பட்டி கல்வெட்டின் (ARE,No.151/1910) வானிலைக் குறிப்பைக் கொண்டு இவன் கி.பி. 1153 இல் ஆட்சிக்கு வந்துள்ளான் எனலாம். இக்கல்வெட்டை வீ.இராமமூர்த்தி கரிகாலனுடைய கல்வெட்டு என்று கருதி வீரகேரள மரபினரின் ஆட்சியைக் காலக் கணக்கீடு செய்துள்ளார். 84 இவன் கொங்குச் சோழன் உத்தம சோழனுக்குப் (கி.பி. 1100 - 1117) பின் ஆட்சிக்கு வந்துள்ளதை இருகூர் செப்பேடு எடுத்துக்காட்டுகிறது. இவனது கல்வெட்டுகள் இவனது 37ஆம் ஆட்சியாண்டு வரை கிடைப்பதால்,(ARE,No.558/1893) இவன் கி.பி. 1153 ஆம் ஆண்டு வரை ஆட்சி செய்துள்ளான் எனலாம்.

ராஜராஜன் கரிகாலன் - (கி.பி. 1153 - 1165)

இவனது முன்னொட்டுப் பெயரைக் கொண்டு இவன் அதிராஜராஜன் ஸ்ரீராஜராஜனின் மகன் என்றும், இவனது தந்தை ஸ்ரீராஜராஜனின் ஆட்சி கி.பி. 1153 இல் முடிவுற்றதால், இவன் கி.பி.1153 இல் ஆட்சிக்கு வந்துள்ளான் எனலாம். இவனது கல்வெட்டுகள் இவனது 12ஆம் ஆட்சியாண்டு வரை கிடைப்பதால், (ARE,No.563/1893) இவன் கி.பி. 1165 ஆம் ஆண்டு வரை ஆட்சி செய்துள்ளான் எனக்கருதலாம்.

வீரநாராயணன் (கி.பி.1165- -)

கரிகாலனின் ஆட்சி கி.பி.1165 இல் முடிவுற்றதால், வீரநாராயணன் இதே ஆண்டு ஆட்சிக்கு வந்துள்ளான் என்று கருதலாம். இவனது கல்வெட்டுகள் அனைத்தும் முன்னோட்டுப் பெயர் குறிப்பிடவில்லை. (த.நா.அ.தொ.து.எண்.

88/2004). இவன் காலம் முதல் தந்தையின் பெயரை முன்னொட்டுப் பெயராக குறிப்பிடும் மரபு இல்லாமல் போனது. இவனது ஆட்சியில் வடகொங்குப் பகுதியில் மட்டும் ஆட்சி செய்து வந்த கொங்குச் சோழன் மூன்றாம் வீரசோழன் (கி.பி. 1168 - 96) தென் கொங்கையும் கைப்பற்றிக் கொண்டதால் வீரகேரள மரபினரின் ஆட்சி கி.பி.12 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் வீழ்ச்சியைத் தழுவியது.

தென் கொங்கில் வீரகேரளர்களும், வடகொங்கில் கொங்குச் சோழர்களும் ஆண்டுகொண்டிருந்தபோது உத்தம சோழன் காலம் முதல் இரு திறத்தார்க்குமிடையில் முரண்பாடுகள் தோன்றிப் பூசலில் ஈடுபட்டனர். அதனால் வீரகேரளர்களில் ராஜராஜன் என்பவன் காலத்தில் ஒரு கோட்டை கட்டப்பெற்றது. அக்கோட்டை உத்தமசோழன் ஏற்கெனவே கோடிக்காரைத் தொழுவில் கட்டிய கோட்டைக்கு எதிராகக்கட்டப் பெற்றது. வீரகேரளர்கள் கொங்குச் சோழர் கட்டிய கோட்டைக்கு “வஞ்சகர் வஞ்சகன் கோட்டை“ என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர்.85 உத்தமசோழன் காலத்தில் தொடங்கிய பூசல் மூன்றாம் வீரசோழன் (1168 -96) காலத்தில் கொங்குச் சோழர் வெற்றி பெறும் நிலை எய்திவிட்டது. இம்மன்னன் ‘இரு கொங்கும் ஒன்றாக ஆண்ட’ என்று கூறுவதால், (SII,Vol-XXVI,No.152) இவன் காலம் முதல் தென்கொங்கும் கொங்குச் சோழர் ஆளுகைக்குப்பட்டது என்று கூறலாம். கி.பி.1187 முதல் தென்கொங்கு கொங்குச்சோழர் வசமாயிற்று. வீரசோழன் கல்வெட்டுகளில் வீரகேரள மன்னன் வீரநாராயணனை மாமடி என்று கூறுவதிலிருந்து(SII,Vol-XXVI,Nos.166&167) காலப்போக்கில் இவ்விரு குடும்பக்களுக்கிடையில் மண உறவு ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும் என்று தெரிகிறது.

மன்னறை

காடழித்து வேளாண் நிலமாக மாற்றப்பட்டதை சோழநாடு மற்றும் தொண்டை நாட்டு கல்வெட்டுக்கள் வசக்கல் (SII,Vol-XIV,No.56), மயக்கல் (SII,Vol-V,No.642), மசக்கல்(SII,Vol-V,No.523) என்று குறிப்பிடுகின்றன. தென்கொங்குப்பகுதியில் உள்ள பொன்னிவாடி கல்வெட்டு ஒன்று மட்டும் வேளாண் நிலமாக மாற்றியதை “வயக்கின” என்று குறிப்பிடுகின்றது. (271/61-62) ஆனால் பிற கல்வெட்டுக்கள் திருத்தப்பட்ட இந்நிலங்களை “மன்னறை” என்று குறிப்பிடுகின்றன.3 இவற்றுடன் புதுக்கோட்டைக் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்படும் “குடிகாடு” என்ற சொல் ஒப்பிடப்படுகின்றது.4 மன்னறை என்ற சொல்லுடன் அரசன், அரசி அல்லது அரசு உயர் அதிகாரிகளின் பெயர்கள் சேர்த்துக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. எனவே இப்பணியை ஆட்சியாளர்களே செய்துள்ளனர் எனக் கருதலாம். வீரகேரள மரபினரின் கல்வெட்டுகளில் சுமார் 20 கல்வெட்டுகள் மன்னறை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. இவற்றில் 12 கல்வெட்டுகள் அமராவதி நதிக்கரை ஊர்களிலும், 5 கல்வெட்டுகள் நொய்யல் ஆற்றங்கரை ஊர்களிலும் ஒன்று மட்டும் ஆழியாற்றின்

கரைப்பகுதியிலும் இருந்துள்ளன. இம்மரபினரில் அதிசயசோழன் பெயரில் 6 (அமராவதி – 4, நொய்யல் -1, ஆழியாறு – 1). வீரநாராயணன் பெயரில் 5 அமராவதி -4, நொய்யல் -1). இராஜராஜன் பெயரில் 3 (அமராவதி – 1, நொய்யல் -2). வீரகேரளன் பெயரில் உள்ள இரண்டும் அமராவதி நதிக்கரைப் பகுதியே. அமரபுயங்கன் பெயரில் 2. (அமராவதி -1, நொய்யல் -1) இருந்துள்ளன. இதன்படி அமராவதிப் பகுதியை அதிகளவில் வேளாண்மைப்பகுதியாக மாற்றியுள்ளனர்.

கால்வாய்கள்

வீரகேரளர்களின் ஆட்சிப் பகுதியான தென்கொங்கில் காஞ்சிமாநதி மற்றும் அதன் கிளை ஆறுகளும், ஆன்பொருனை என்ற அமராவதிஆறும், இதன் கிளை ஆறுகளும் ஓடுகின்றன. இந்த ஆறுகளிலும் மழைகாலங்களில் மட்டும் நீர் ஓடக்கூடிய ஆறுகளாகும். வீரகேரளர்கள், இந்த ஆறுகளிலிருந்து புதிதாக கால்வாய்களை வெட்டி, இதன் மூலம் நீர்பாசன வசதியைப் பெருக்கி வேளாண்மையை விரிவுபடுத்துவதில் மிகக்கவனம் செலுத்தியுள்ளனர். (இவர்களின் கல்வெட்டுகளில் பழனியில் கோதைமங்கலத்து பெருங்குளம் மற்றும் முட்டத்தில் (இன்றைய போளுவாம்பட்டி) ஸ்ரீஅதிசயசோழப்பேரேரி, சோழமாதேவி வடக்கில்குளம்(பழங்காசு -12,ப.13)என மூன்று குளங்கள் பற்றி மட்டும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன). இவ்வாறு இவர்கள் விரிவுபடுத்தப்பட்ட 32 கால்வாய்கள் அவர்களின் பெயர்களிலேயே கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அவை, வீரநாராயணன் வாய்க்கால் 7 (அமராவதி – 4, நொய்யல் – 2, ஆழியாறு – 1), அதிராஜராஜன் வாய்க்கால் 6 (அமராவதி -1, நொய்யல் – 5), வீரகேரளன் வாய்க்கால் 4 (அமராவதி – 2, நொய்யல் – 2, சண்முகநதி – 1), அமரபுயங்கன் வாய்க்கால் 1 (நொய்யல்), அதிசயசோழன் வாய்க்கால் 1(சண்முகநதி) என்பன. மேலும்,கேரளகேசரி வாய்க்கால் (SII,Vol-XXVI,No.127), உமாமஹேஸ்வரர் வாய்க்கால் (SII,Vol-XXVI,No.152) எனஆட்சியாளர், மற்றும் கடவுள் பெயர்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இவற்றில்சில வாய்க்கால்கள் வதி என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. (SII,Vol-XXVI,Nos.122,127).

நீர் நிர்வாகம்

வேளாண்மை விரிவாக்கத்தில் முக்கியப் பங்கு வகிப்பது நீரின் தேவையே. நீர் பற்றாக்குறைப் பகுதிகளில் நீர் மேலாண்மையின் மூலம் நீர்த் தேவையை பூர்த்தி செய்து, வேளாண்மையை விரிபடுத்தியுள்ளனர். தொடக்கத்தில் ஆற்றுநீரைக் கொண்ட மருதநிலப் பகுதிகள் ஆற்றின் குறுக்கே தடுப்பணைகள் கட்டி வேளாண்மையின் மூலம் செல்வவளம் பெற்ற பகுதியாக உருவெடுத்தன. இதனைத் தொடர்ந்து பிறநிலப்பகுதிகளிலும்நீர்ப்பாசனவசதிகளைப் பெருக்கும் அறிவியல் (Hydrology) வளர்ச்சியடைந்தது. உலகிலேயே இவ்வறிவியல் வளர்ச்சியில் முன்னோடியாக இலங்கையினரைக்

குறிப்பிடுவர்.3 இவர்களிடமிருந்து இந்த அறிவியல் உத்திகளைப் பெற்ற பாண்டியர்கள் பெரும்பகுதி முல்லை நிலைப்பகுதியைக் கொண்ட தங்களது நாட்டுப்பகுதியை வளமையானதாக மாற்றினர் என்பர். பாண்டியர்களான வீரகேரளர்கள் தென்கொங்குப் பகுதியிலும் அந்த உத்தியை பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

வேளாண்மை விளைநிலங்களின் பரப்புக்கு ஏற்ப நீர்த் தேவையை அறிந்து, ஆறுகளிருந்து, பெருவாய்க்கால், கால்வாய், வாய்க்கால், வதி என நீர் வழிப்பாதைகளை அமைந்துள்னர். நீரின் வேகத்தைக் கட்டுப்படுத்தவும், நீரின் சிக்கனம் கருதி பல துளைகளைக் கொண்ட மடைகளை அமைத்தனர். அவற்றில் உள்ள துளைகளின் எண்ணிக்கையைக் கொண்டு இரண்டாம் கண்ணாறு, மூன்றாம் கண்ணாறு எனப் பெயர் குறிப்பிட்டுள்ளனர் (ஆவணம் – 25,ப.53). நிலங்களில் நீர் பாய்ச்சும்போது எப்போதும் பொதுவான நடைமுறையை எல்லோறும் கடைபிடிக்க வேண்டும். நடைமுறையை பின்பற்றாமல் "நீர் கலப்புச் செய்தால்" தண்டணை அளிக்கப்பட்டுள்ளது (ARE,No-711/1905). நீர் சிக்கனம் கருதி மடைகளில் பெருந்தூம்புகள் பதிக்கப் பட்டு இருந்தாக கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன (ARE,No-719/1905). பழனிக்கு அருகில் போடுவார் பட்டியில் வீரகேரளர்களின் ஆட்சி காலத்தைச் சேர்ந்த (10ஆம் நூற்றாண்டு) சுடுமண் தூம்பு ஒன்று பூமிக்கடியிலிருந்து கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளது.

எனவே இடைக்காலத்தில்தென்கொங்குப் பகுதியில் கால்வாய்களின் மூலம் நீர்ப்பாசன வசதிகள் செய்யப்பட்டு வேளாண்மை விரிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளன. வீரகேரள மரபினரால் கால்வாய்ப் பாசனமுறை விரிவு படுத்தப்பட்டதால் இப்பகுதியில் வேளாண்மை விரிவு பெற்றதோடு, பின்னர் ஆட்சி செய்த பாண்டியர்களு குளத்துப்பாசான முறையை விரிவுபடுத்துவதற்கு முன்னோடியாகத் திகழ்ந்துள்ளது. வேளாண்மை விரிவு பெற்றதால், ஊர் பெருக்கம் ஏற்பட்டு, அமராவதி நதிக்கரைப் பகுதி கரைவழி நாட்டுப்பிரிவு உருவாவதற்கும் (11ஆம் நூற்றாண்டு), பின்னர் இந்நாட்டுப் பிரிவிலிருந்து இராஜராஜன் பெயரில் இராஜராஜ வளநாடு என்ற புதிய நாட்டுப்பிரிவு ஏற்படுவதற்கும் (13ஆம் நூற்றாண்டு), ஆழியாற்றுப் பகுதியில் வீரகேரளவளநாடு உருவாவதற்கும் (11ஆம் நூற்றாண்டு - பின்னர் வெண்டையூர்கால் வீரகேரள வளநாடு என மாற்றம் அடைகிறது) காரணமாக அமைந்தது.

வாணிகம்

சங்ககால வாணிகத்தில் சிறப்புபெற்று திகழ்ந்த கொங்குநாடு, ரோமப்பேரரசு வீழ்ச்சிக்குப்பின் யவணர்களுடன் நடைபெற்ற வாணிகத்தில் வீழ்ச்சியைச் சந்தித்தது. அதனால் பண்டைய நகரங்கள் அழிந்தன. அதன்பின் இடைக்காலத்தில் இங்கு ஏற்பட்ட வேளாண்மை வளர்ச்சியால், மீண்டும் இடைக்காலத்தில்

தென்கொங்குப் பகுதி வாணிகத்தில் வளர்ச்சியடைய காரணமாக அமைந்தது. கென்னத்ஹால் இடைக்காலத்தில் வாணிக வளர்ச்சிக்கு வேளாண்மைப் பொருளே காரணம் என்பதன் கருத்திற்கு ஏற்ப இங்கு இருந்த வீரகேரள அரசு வேளாண்மையை ஊக்குவித்தது. அதன் காரணமாக வேளாண்மை வளர்ச்சி பெற்று, உற்பத்தி பெருக்கத்தால் வாணிகம் வளர்ச்சியடைய ஆரம்பித்தது. அமரபுயங்கன், தனது பெயரில் அமரபுயங்கரபுரம் என்னும் வணிக மையத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளான்.

வியாபாரிகள்

இடைக்காலத்தில் வேளாண்மை பெருக்கத்தால் தங்களுக்கு மிஞ்சியவேளாண்மை உற்பத்திப் பொருட்களை அருகில் உள்ள நகரங்களுக்கு கொண்டு சென்று விற்ற, வேளாளர்களில் ஒருபிரிவினர், இதையே முதன்மைத் தொழிலாகக் கொண்டனர். இவர்களே நாட்டுச் செட்டி எனக்குறிப்பிடப்படுகின்றனர். இந்த வியாபாரிகள் ஊர்வாரியாகவும், நாட்டுப்பிரிவு வாரியாகவும் இருந்துள்ளனர். அவர்களே இங்கு கண்ணாடிப்புத்தூர் வியாபாரி (224/XXVI), நாட்டுச்செட்டி (ARE,No-711/1905) என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். ஆனைமலை கல்வெட்டு ”வெண்டையூர்க்கால் வீரகேரள வளநாட்டு சோழபுரத்து மடிகை” என்று குறிப்பிடுகின்றது. மடிகை என்பதற்கு வணிகப்பொருள்களை சேமித்து வைக்கும் அமைப்பு எனப் பொருள் கூறுகிறார் வீ.மாணிக்கம். வாணிகத்தின் முக்கிய அங்கமாகத் திகழ்பவை மடிகையாகும். பல பகுதியிலிருந்து கொண்டுவரும் வாணிகப் பொருட்களை ஒரு இடத்தில் சேகரித்து வைத்து இடம், பின்னர் அவை பல இடங்களுக்கு பிரித்து அனுப்பப்படும். இந்த இடங்கள் நாளடைவில் நகரங்களாக வளர்ச்சி பெற்றன.

வீரநாராயணன் அதிசயசோழனின் பழனி பெரியாவுடையார் கல்வெட்டு ஒன்று “கோறஞ்சோழனான கவறை மாணிக்கச் செட்டி“ கொடுத்த கொடையைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது (ARE,No-706/1905). “கவறை“ என்பது,தமிழகத்திற்கு வடக்கில் இருந்து வந்த வாணிக சமூகம், இன்று பலிஜா என்ற சமூகத்தின் ஒரு பிரிவாகக் கருதப்படுகிறனர்.

சிலைச்செட்டி

வீரகேரளர்களின் கல்வெட்டுகளில் அதிகமாகக் குறிப்பிடப்படும் வியாபாரப் பிரிவினர் “சிலைச்செட்டி“ என்பவர் ஆவார். வீரகேரளச் சிலைச்செட்டி, அதிராசராசசிலைச்செட்டி, வியாழவிடச் சிலைச் செட்டி, நியமத்து வியாபாரி தேவன் பிள்ளனான அதிராசராச சிலைச்செட்டி முதலிய வியாபாரிகள் ஆவார்.இதில் “சிலைச்செட்டி“ என்பது சிறப்பு மிக்க வணிகர் என்ற பொருளில் குறிப்பிடப்படுவதாக கென்னத் ஹால் கருதுகிறார். வீ.மாணிக்கம், பெருந்தொழுவு

கல்வெட்டில் உள்ள "வீரபாண்டியச் சக்கரவர்த்தியான வீரபாண்டிய வேளார் சிலைச்செட்டி" என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு வியாபாரம் செய்யும் வேட்கோவர்களைக் குறிப்பிடுவதாகக் கருதுகிறார். மேலே குறிப்படப்பட்டுள்ள சிலைச்செட்டிகளுடன், சேவூர், கடையநல்லூர், புதுக்கோட்டைப் பகுதிகளிலும் இந்த வியாபாரிகள் பற்றிய கல்வெட்டுச் சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. இதில் உள்ள அனைத்து வியாபாரிகளும் கோயில் கட்டடம் தொடர்புடனேயே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். கோயில் கல்வெட்டுகளில் மன்னனின் ஆணையை கல்வெட்டில் பொறிக்கும்போது, இறுதியில் " செம்பிலும், சிலையிலும் வெட்டிக் கொள்வராக" என முடிப்பார்கள். இதில் செம்பு என்பது, செப்பேட்டையும், சிலை என்பது கோயில் கற்சுவரையும் குறிப்பிடுகின்றன. பிங்கல நிகண்டு, சிலை என்பதற்கு கல் என்றும், புறப்பொருள் வெண்பா மாலை என்றும் பொருள் குறிப்பிடுகின்றன. எனவே இங்கு சிலைச்செட்டி என்பவர்கள் கருங்கல் வியாபாரிகளை குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். .இக்காலக் கட்டத்தில் இப்பகுதியில், வணிகக் குழுக்கள் (கவறை தவிர)பற்றிய குறிப்புகள் கிடைக்கவில்லை. எனவே இவர்களின் ஆட்சி காலத்தில் தென்கொங்குப் பகுதி வாணிகத்தில் பின்தங்கியேஇருந்துள்ளது எனலாம்.

பணம் & அளவுகள்

வீரகேரளர்களின் கல்வெட்டுகள் அதிகம் நிலக்கொடைகள் பற்றியே பேசுகின்றன. பணக்கொடைகள் பற்றி குறைவாகவே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இதில் பொன், செம்பொன், அச்சு என்ற வகை காசுகள் புழக்கத்தில் இருந்துள்ளன. இந்த அச்சு வகை காசு ஆனை அச்சு, பழஞ்சலாகை அச்சு, இடைச்சலாகை அச்சு, புதுச்சலாகை அச்சு என்றும், பழஞ்சலாகை ஆனை அச்சு, இடைச்சலாகை ஆனை அச்சு, புதுச்சலாகை ஆனை அச்சு என்றும், பிற்காலத்தில் விரிவடைந்து மாற்றம் பெற்றுள்ளதை கொங்குநாட்டுக் கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன.

இக்காலக்கட்டத்தில் நிலக் கொடைகளை அளிக்கும்போது தொடக்கத்தில் எல்லைகளைக் குறிப்பிட்டு நிலங்கள் கொடை கொடுக்கப்பட்டும், பின்னர், விதைப்பாட்டை அளவாகக் கொண்டும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன, அதன்பின்னர் காணி, மா என்ற நில அளவு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. கல்வெட்டுகளில் முகத்தல் மற்றும் நிறுத்தல் அளவைகளாக பரகேசரிக்கல், பொன்னாடுகால், சூலக்கால், நாழி முதலியவைகளும், கழஞ்சு, கலம், தூணி, குறுணி, பதக்கு, தடி, படி முதலிய அலகுகள் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளன.

வரிகள்

பண்டைக்கால முதல் வரி வசூல் செய்யப்பட்டதை இலக்கியங்கள் தெரிவிக்கின்றன. அரசின் முக்கிய வருவாயாக வரி இருந்து வருகிறது. இதன்

மூலமே பொதுப்பணிகளும், அரசு நிர்வாகமும் செயல்பட்டு வந்துள்ளன. பொதுமக்களிடம் வரி வசூல் எவ்வாறு செய்யவேண்டும் என்பதை திருவள்ளுவர் மிக அழகாகக் குறிப்பிட்டுள்ளர். (குறள் – 552). வீரகேரள மரபினர் 13 வகை வரிகளை வசூல் செய்யதமைப் பற்றி கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன. அவை, இறை, புரவு, சித்தாயம், உகவை, எலவை, கடமை, மஞ்சாடி, சாமந்தப்பேறு, அந்தராயப்பேறு, மன்றுபாடு, தென்டக்குற்றம், கீழ்புரவுமயிற்கானம் முதலியவை. இவற்றில் வணிகத் தொடர்பான வரிகள் காணப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தேவதானம்

கோயில் வழிபாட்டிற்காகக் கோயில் மற்றும் அவை சார்ந்த அமைப்புகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் கொடைகள் தேவதானங்கள் எனப்படும். இவற்றில் சிவன் கோயில்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் கொடை திருநாமத்துக்காணி என்றும், திருமால் கோயில்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் கொடை திருவிடையாட்டம் என்றும், சமண மற்றும் பௌத்த சமயப்பள்ளிகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் கொடை பள்ளிச்சந்தம் என்றும் குறிப்பிடப்படும். கொங்கு நாட்டில் சங்ககாலம் முதல் கோயில்களுக்குக் கொடைகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளதை பதிற்றுப்பத்து ஏழாம்பத்து பதிகம் விளக்குகின்றது.

தொடக்கத்தில் தேவதானக் கொடைகளை ஆட்சியாளர்களும், உயர் அதிகாரிகளும் வழங்கியுள்ளனர். நல்லூர் என்ற அடைமொழியைக் கொண்ட ஊர்கள் தேவதான ஊர்கள் என்பதால், வீரகேரளர் மரபினரின் பெயரை முன்னொட்டுப் பெயராகக் கொண்ட பல ஊர்கள் (வீரகேரளநல்லூர், அமரபுயங்க நல்லூர், வீரநாராயணநல்லூர், அதிசயசோழநல்லூர், அதிராஜராஜநல்லூர், இராஜராஜநல்லூர் த.நா.அ.தொ.து. எண்கள். 86,110,124, 95, 33/2004 மற்றும் 232/V) இம்மன்னர்களால் வழங்கப்பட்ட தேவதான ஊர்களாகக் கருதலாம். பின்னர்ஊர், நாடு, சபை முதலிய நிர்வாக அமைப்புக்கள் நிலஉரிமை பெற்ற பின் வழங்கியுள்ளன (166 – 168 / XXVI and த.நா.அ.தொ.து.எண்.190/2004 மற்றும் 17/2004). இவை தவிர கோயிலுக்கு நிமந்தப்புறம் (240/V), அமுது படிப்புறம் (கொங்குநாட்டுக் கல்வெட்டுகள், எண்கள் – 280, 281), திருநந்தவனப்புறம் (130/XXVI) முதலிய நிலக்கொடைகளும். கோயிலுடன் இணைந்திருந்த மடங்களுக்கு மடப்புறம் (127/XXVI) என்ற நிலக்கொடைகளும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. புதிய வேளாண்மை நிலங்களை உருவாக்கியும், வேளாண்மை நிலங்களுக்கு நீர்பாசன வசதிகளை உருவாக்கியும் தேவதானமாக கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நிலக்கொடைகள் கொடுப்பதன் மூலம் வேளாண்மை விரிவாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது என்றே கருதவேண்டும்.

பிரமதேயம்

பிராமணர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட கொடை தான் பிரமதேய ம்எனக்குறிப்பிடப்படுகின்றன. இக்கொடைகள் தனி நிலங்களாகவோ, முழுக்கிராமங்களாகவோ இருந்தன. அக்கிரகாரம், அகரம், சதுர்வேதி மங்கலம்

என்றும் அவை குறிப்பிடப்பட்டன. பிரமதேயமாகக் கொடுக்கப்பட்ட நிலத்திற்கு அனைத்து வரிகளிலிருந்து விலக்கும், அரசனின் ஆணைகளுக்குக் கட்டுப்படாத முழுச்சுதந்திரமும் இருந்தது. இதில் வாழ்பவர்களைத் தண்டிக்கும் உரிமை கூடமன்னருக்கு இல்லை. பிரமதேயஊர்கள் தங்கள் நிர்வாகத்தைத் தாங்களே நிர்வகித்துக் கொள்ள 'சபை' என்ற ஒரு நிர்வாக சபையை அமைத்துக் கொண்டனர். இச்சபையே பிரம்மதேயங்களின் முழுநிர்வாகத்தையும் கவனித்துவந்துள்ளது.

கல்வெட்டுகளில் முதன்முதலாக கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பூலாங்குறிச்சி கல்வெட்டில் கொங்குநாட்டுப் பிரமதேயம் என்ற குறிப்புள்ளது. சங்கப்பாடலான பதிற்றுப்பத்து இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் குமட்டூர் கண்ணனாருக்கு உம்பற்காட்டில் (இன்றைய ஆனைமலை) 500 ஊர்களை கொடையாகக் கொடுத்ததாகக் குறிப்பிடுகிறது (3ஆம் பத்து பதிகம்).எனவே கொங்குநாட்டுப் பிரமதேயம் பற்றிப் பண்டைய இலக்கியங்கள், கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுவதால், தமிழத்தில் முதன்முதலில் கொங்குநாட்டில் தான் பிரமதேயங்கள் உருவாயின என்று கருதுவதில் தவறேதுமில்லை.

கேரளத்தில் பிரமதேயங்கள் 'கிராமங்கள்' என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. தென்கொங்குப் பகுதி கேரளத்தை ஒட்டிய பகுதியானதால் இப்போக்கைக் காணமுடிகின்றது. ருத்திராபாளையம் (த.நா.அ.தொ.து.எண்.83/2004), பழனி (ARE,No.269/ முதலிய ஊர்க் கல்வெட்டுகளில் இப்போக்கைக் காணலாம்.

தென்கொங்குப் பகுதியில் பல சதுர்வேதிமங்கலங்கள், அக்கிரஹாரங்கள் புதிதாக அமைக்கப்பட்டதை அறிகிறோம். ஏற்கனவே, அமைந்திருந்த வேளாண் ஊர்களிலும் கூட இப்பிராமணர்களுக்கென்று தனியாகக் குடியிருப்புகள் அமைக்கப்பட்டு அவற்றிற்கு வேறு பெயர்களும் சூட்டப்பட்டுள்ளன.

கோவன்புத்தூர் -வீரகேரளநல்லூர் என்றும், உமாபரமேஸ்வரி மங்கலம் என்றும், முட்டம் -அமரபுயங்க நல்லூர் என்றும், ரவிவர்ம சதுர்வேதி மங்கலம் என்றும், பேரூர் -பேரூர் என்றும் சிவபாதசேகரச் சதுர்வேதிமங்கலம் என்றும், ஆனைமலை -நன்னனூர்என்றும்சோழகுலமாணிக்கச்சதுர்வேதிமங்கலம்என் றும், திருவாலந்துறை -விக்ரமசோழ சதுர்வேதிமங்கலம் என்றும், கேரளகேசரி நல்லூர் என்றும் இரு வேறுபகுதிகள் இடம்பெற்றிருந்ததைக் கல்வெட்டுகள் உணர்த்துகின்றன.

விரகேரள மரபினர்களின் கல்வெட்டுகளில் ஸ்ரீஅம்மடிச் சதுர்வேதி மங்கலம், வீரநாராயணச்சதுர்வேதிமங்கலம், இரவிவர்மச் சதுர்வேதி மங்கலம், சோழகுலமாணிக்கச் சருப்பேதிமங்கலம், ஸ்ரீகுமரலிங்கச்சதுர்வேதிமங்கலம், அமரபுயங்கச்சதுர்வேதிமங்கலம், கலயபுத்தூரான வீரகேரளச் சதுர்வேதிமங்கலம், வீரகேரள எல்லசோழச் சதுர்வேதிமங்கலம், குமரங்கபீமச் சதுர்வேதிமங்கலம்,

கோளூரான அருமொழிதேவ சதுர்வேதிமங்கலம், உமாபரமேஸ்வரிச் சதுர்வேதிமங்கலம், கோதை மங்கலமான எல்லா சோழச் சதுர்வேதிமங்கலம், வீரநாராயணச் சதுர்வேதிமங்கலம், வீரக்கழல் அழகிய சோழச்சதுர்வேதி மங்கலம், வையாவி நாட்டு பிரமதேயம் சத்ருகலா நல்லூர் முதலிய பிரம்மதேய ஊர்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

பர்ட்டன்ஸ்டீனின் கருத்துப்படி பிரமதேயங்கள் நீர்வளமிக்க பகுதியிலேயே உருவாக்கப்பட்டுள்ளன* என்பதை உறுதிப்படுத்தும் விதமாக தென்கொங்கு பகுதியில் நொய்யல், அமராவதி ஆற்றங்கரை ஓரங்களிலேயே அதிகம் அவை உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இதேபோன்று பிரமதேயங்கள் இனக்குழு அமைப்பு காணப்பட்ட இடங்களிலேயே உள்ளன என்ற கோசாம்பியின் கருத்துப்படியே இங்கு இனக்குழுக்கள் வாழ்ந்த மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையோரப் பகுதிகளிலேயே அதிகம் உருவாகியுள்ளன. பிரமதேயக் கொடைகள் வேளாண்மை வளர்ச்சிக்கும், பழங்குடியினரைச் சமூக நீரோட்டத்தில் கலக்கச் செய்வதற்கும் காரணமாக அமைந்ததாகக் கோசாம்பி கருதுகிறார். ருத்ராபாளையத்தில் இவ்வூர் பிராமணர்களை இடங்கைப் பிரிவினர் பாதுகாத்து வந்துள்ளதை இவ்வூர்க் கல்வெட்டு குறிப்பிடுகின்றது. இடங்கைப் பிரிவினர் என்பவர்கள் பழங்குடியினராக இருந்து சமூக நீரோட்டத்தில் இணைத்துக்கொள்ளப்பட்ட சமூகத்தினர். கொங்கு நாட்டு வரலாற்றைக் குறிப்பிடும் சோழன் பூர்வபட்டயம் ஒவ்வொரு ஊரிலும் காடுகளை அழிக்கும் போது அக்காட்டில் உள்ள பழங்குடியினரின் பெண் தெய்வத்திற்குப் பலிகொடுத்து விட்டுக்காட்டை அழித்துச் சைவக்கோயில் கட்டப்பட்டதாகக் குறிப்பிடுவதும் இங்கு நோக்கத்தக்கதாகும்.எனவே காடுகளை அழிப்பதைப் பழங்குடியினர் எதிர்த்தனர் என்பதையே இவை உணர்த்துகின்றன. வீரகேரள மரபினர் அமரபுயங்கீஸ்வரமுடையார், வீரநாராயண ஈஸ்வரமுடையார், அதிசய சோழஸ்வரமுடையார், அதிராதிராச ஈஸ்வரமுடையர், இராசராச ஈஸ்வரமுடையார் முதலிய பெயர்களில் கோயில்களை எடுத்துள்ளதை கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன.

இவை பர்ட்டன் ஸ்டீனின் கருத்துப்படி கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டிற்குப்பின் பிரமதேயங்கள் செல்வாக்கிழந்தன என்ற கருத்துக்கு ஏற்றார் போல் அமைந்திருந்தாலும், தென்கொங்குப் பகுதியில் பிரமதேயங்கள் கொடுக்கும் மரபு கி.பி. 15ஆம் நூற்றாண்டில் விஜயநகரர் ஆட்சிவரை தொடர்ந்து இருந்துள்ளது. இது ஸ்டீனின் கருத்துக்கு மாறாகவே தென்கொங்கு நாட்டில் இருந்துள்ளது. இதற்கு இங்கிருந்த பற்றாக்குறை பொருளியலே காரணம் என்ற மாணிக்கத்தின் கருத்தே ஏற்புடையதாகக் கொள்ளலாம். குடியிருப்பின் நிர்வாகத்தில் அவ்வூர் சபையாருக்கும், ஊராருக்கும் மன்னன் ஆணையிட்டதும், நிர்வாகம் தொடர்பான செயல்பாடுகளில் சபையாரும், ஊராரும் சேர்ந்து கையொப்பம் இட்டுள்ளதும், வீரகேரளர் ஆட்சிப் பகுதியில் சோழமண்டலத்தைப் போன்றே நிர்வாகத்தில் இரு அவைகளும் சேர்ந்து பங்காற்றின என்பதையே காட்டுகிறது.

வீரகேரளர்களின் வரலாற்றை இதுவரை முழுமையாக ஆராயப்படாமல் இருந்தது. கொங்குநாட்டு வரலாற்றை ஆய்வு செய்யும் ஆய்வாளர்கள், வடகொங்குப் பகுதிக்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர். இவர்களின் கல்வெட்டுகளும், செப்பேடுகளும் இந்த ஆய்வுக்கு அடிப்படை ஆதாரமாக உள்ளன. இவர்களின் அரசின் தோற்றம் பற்றி சரியான சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை, பிற பகுதி சான்றுகளைக் கொண்டு தொடக்க வரலாற்றை ஒரு கருத்தாக்கமாகவே கொண்டுள்ளேன். வீரகேரளர்களின் பெயர்களைக் கொண்டும், இவர்களின் கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வானிலைக் குறிப்புகளைக் கொண்டும், பிற பகுதி அரசுகளுடன் இவர்கள் தொடர்புகளைக் கொண்டும், இவர்களின் குடிவழியை ஆய்வு முடிவாகக் கொடுத்துள்ளேன்.

இடைக்காலம் வரை தென்கொங்கு பகுதியில் அரசியல் வரலாறு பல தனித்தன்மைகளைப் பெற்றுவிளங்கியது. கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்புவரை இங்கு மக்கள் ஒரு நிலையான ஆட்சிக்குக்கீழ் இருந்ததில்லை. வீரகேரளர்கள் தென்கொங்குப் கைப்பற்றிய பின் தென்கொங்கு பகுதி மக்களை ஓரளவுதம் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வந்தனர். வடகொங்குப் ஆட்சி செய்த கொங்குச் சோழர்கள், பேரரசர்களானசேரர்கள், தஞ்சைச்சோழர்கள், போசளர்கள் முதலியோர் நிலையான ஆட்சியை நிறுவ முயன்ற போதும், இவர்களது ஆட்சி அடிக்கடி அலைக்கழிக்கப்பட்டு, ஒருநிலையான ஆட்சியாகத் திகழவில்லை.

இடைக்காலத்தில் (கி.பி. 10 - 12ஆம் நூற்றாண்டு) தென்கொங்கு பகுதியை ஆட்சிசெய்த வீரகேரளர்கள் இங்கு நீர்ப்பாசன வசதியை விரிவுபடுத்தி வேளாண்மையை பெருக்கினர். அதனால் இக்காலக்கட்டத்தில் இங்கு வேளாண்மையே முக்கியத் தொழிலாகத் திகழ்ந்துள்ளது. ஆட்சியாளர்கள் தரிசு நிலங்களை மன்னறைகளாக மாற்றி, வேளாண்மைக்குக் கொடுத்தனர். வேளாண்மை வளர்ச்சியடைந்ததால் வேளாண்மை நிலங்கள் தேவதானங்களாகவும், பிரமதேயங்களாகவும் கொடுக்கப்பட்டன. வேளாண்மை விரிவாக்கத்தால் மக்களின் குடியேற்றம் அதிகமாகி பல புதிய ஊர்கள் உருவாகி, ஊர்ப்பெருக்கம் அதிகரித்து நிர்வாகத்திற்காக பலநாட்டுப் பிரிவுகள்உருவாக்கப்பட்டன.

இங்கு ஏற்பட்ட வேளாண்மை வளர்ச்சியால் உற்பத்திப் பெருக்கம் அதிகமாகி அவற்றை விற்பனை செய்யும் சமூகமாக ஊர் வியாபாரிகளும், நாட்டுச் செட்டி வணிகப்பிரிவினரும், தங்களது உற்பத்தி பெருக்கத்தால் வணிக சமூககங்களாகமாறி இங்கு சிறப்பிடம் பெற்றனர். கவறா போன்ற பிற பகுதிய வாணிக சமூகமும் இங்கு குடிப்பெயர்ச்சி அடைந்துள்ளனர். இதனால் பிற பகுதி நாகரிகமும், பண்பாடும் கலந்தன.

தென்கொங்குப் பகுதி பழங்குடிகள் நிறைந்தபகுதி, இடைக்காலம் வரை இம்மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கை முறையை மாற்றிக்கொள்ளவில்லை. இடைக்காலத்தில் இங்கு ஏற்பட்ட வீரகேரளர் சிற்றரசு அவர்களின் வாழ்க்கை முறையைமாற்றிப் புதிய ஊர்களை உருவாக்கி, அவர்களை நிலையாக ஒரே

இடத்தில் தங்கச்செய்து சமூக நீரோட்டத்தில் இணைத்து, அரசு நிர்வாகத்திற்கு உட்படச் செய்தனர். அதனால் இப்பகுதியில் உருவாவதின் முக்கியக் காரணியாக கோயில்கள் செயல்பட்டுள்ளன. வீரகேரளர் அரசு சிற்றரசாக செயல்பட்டதால, கூறாக்கநிலை அரசின் கூறுகளும், சமயஞ்சார்ந்த அரசுகளின் அல்லது கோயில்சார்ந்த அரசுகளின் கூறுகளும் காணப்படுகின்றன எனக்கருதலாம்.

நூற்பட்டியல்

Annual Reports on Indian Epigraphy, Archaeological Survey of India, 1893, 1900, 1905, 1906, 1907, 1908, 1909, 1910, 1912-1917, 1920, 1922, 1927 – 1930,1936-1937, 1950-1951, 1955-1956, 1960-1969, 1976-1977.

South Indian Inscriptions, Archaeological Survey of India, Vols- IV. V, VII,VIII, XIII, XIV, XVIII, XIX, XXII, Part-1, XXVI

South Indian Temple Inscriptions, Vols- I, II, III, Part-I

M.G.S. NARAYANAN, PERUMALS OF KERALA, Coamo Books,

T V Mahalingam - A Topographical list of Inscriptions, Volume- 4, Indian Council of Historical Research S.Chand & Company LTD, New Delhi . 1989.

Arokiaswamy,M., The Kongu Country, University of Madras,1956.

Hall, Kennath., Trade and State Craft in the Age of Colas, Abhinav Publications, New Delhi.1980.

Ramamurthy,V., History of Kongu, International Society for the investigation of Ancient Civilization, Chennai. 1986.

Stein,Burton, Peasant State and Society in Medieval South India, Oxford University Press, New Delhi. 1980.

Subrahmaniya Aiyar, K.V., Historical Sketches of Ancient Dekhan, Vol – II, Coimbatore. 1967.

Thapar, Romila., From Lineage to State, Oxford University Press, New Delhi. 1984.

Vaidyanathan,K.S, The Ancient Geography of The Kongu Country, Kalaimagal Kalvi Nilayam, Erodu. 1983

Nagasamy, R.,Studies in South Indian History and Culture, V.R.Ramachandan Dikshitar Century Committee, India, 1997.

இராமச்சந்திரஞ் செட்டியார், சி.எம்கொங்கு நாட்டு வரலாறு, தவத்திரு சாந்தலிங்க அடிகளார் தமிழ்க்கல்லூரி, பேரூர். 1972

இராமச்சந்திரன் செட்டியார், சி.எம். (பதி) சோழன் பூர்வபட்டயம் கீழ்த்திசைச் சுவடிகள், நூலகம், சென்னை. 1950.

காசிநாதன், நடனகளப்பிரர், தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை, சென்னை - 28. 1981

குஞ்சன்பிள்ளை, பண்டைய கேரளம், தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை-5. 1970.சேதுராமன், என்.பாண்டியர் வரலாறு, ராமன் அண்டு ராமன் கம்பெனி, கும்பகோணம். 1989

ஸ்ரீதர், தி.ஸ்ரீ, (பதி) கோயம்புத்தூர் மாவட்டக் கல்வெட்டுகள், தொகுதி -1, தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல்துறை, 2005.

சீதாராம் குருமூர்த்தி, (பதி) கோயம்புத்தூர் மாவட்டக் கல்வெட்டுகள், தொகுதி -2, தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல்துறை, 2007.

சீதாராம் குருமூர்த்தி, (பதி) திருப்பூர் மாவட்டக் கல்வெட்டுகள், தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல்துறை, 2012.

கணேசன், மா. &ஜெகதீசன், இரா. (பதி) கொங்கு நாட்டுக் கல்வெட்டுக்கள்: கோயம்புத்தூர் மாவட்டம், மகாகவி பாரதி நூலகம், கோயம்புத்தூர்-46. 2003

மாணிக்கம், வீ. கொங்குநாடு, தொகுதி – 1 &2, மக்கள் வெளியீடு, சென்னை. 2001

இராசு, செ. பழனி வரலாற்று ஆவணங்கள், கொங்கு ஆய்வு மையம், ஈரோடு,2015. ஆவணம் - இதழ்கள், 2,3,15,18,19,20,21,22, 25,28,

அளவைகள் - கல்வெட்டின் வழிப்புலானாகும் தரவுகள்

ரெ. அகிலா
இணைப்பேராசிரியர், வரலாற்றுத்துறை
அறிஞர்அண்ணாஅரசுகலைக்கல்லூரி,
முசிறி- 621 211.

சிராப்பள்ளியில் களஆய்வு மேற்கொண்ட போது பல புதிய கல்வெட்டுகளின் வழி அளவைகள் பற்றிய தரவுகள் பெறப்பெற்றன. தவத்துறைக் கல்வெட்டுப் பலவகை அளவைகள் குறித்துப் பேசுகின்றன. நிலங்களை அளக்க ஆறுவகையான நீட்டல் அளவைகளும் இருந்தன. இராஜவிபாடன் கோல் பன்னீரடிக்கோல் எண் பிடிக்கோல் சிவன் கோல் எனும் பழங்கோல் இராஜசண்டன் மாளிகைக்கோல் அம்மன் கோயில் வளாகத்தில் புதிதாகக்கண்டறிந்த 3.47 மீ. நீள அளவில் கண்டறிந்த கோல் - இவையாவும் நிலமளக்கப் பயன்பட்டன. பன்னீரடிக்கோல் என்பது மனைக் கோலாகும்.

4 கோல் நீளம் 4 கோல் அகலம் ஒரு கோல் ஆழம் கொண்டது ஒரு குழி நிலம். இருநூறு குழிகள் சேர்ந்தது ஒருமா என முற்சோழர் காலத்தில் கணக்கில் கொள்ளப்பட்டது. திருவுலகளந்தபடி நூறு குழி – ஒருமா பத்துமா என்பது அரைவேலியாகும். நிருபதுங்கவர்மரின் கல்வெட்டொன்று நிலத்துண்டுகளைத் 'தடி' எனச்சுட்டுகிறது. 'தடி ஆறினால் நிலம் வேலி' என்பதாகும்.

பிறசொற்களான காணி முந்திரிகை செய் எனும் நிலஅளவு சுட்டும் பிறசொற்களும் வழக்கில் இருந்தன. ஆழாக்கு, உழக்கு, நாழி, உரி, பதக்கு, தூணி, குறுணி, கலம் ஆகிய முகத்தலளவைகளுள் முதல் மூன்றும் நெய் எண்ணெய் அளக்கப் பயன்பட்டாற் போலவே தானியங்களையும் அளக்க உதவின. நூராயநாழி என்பது எண்ணெய் நெய் - இவற்றினை அளக்கக் கோயிலார் பயன்படுத்திய அளவு நிர்ணயம் செய்யப்பட்ட முகத்தலளவையாகும். புராந்தக புரத்தில் இருந்த மரக்கால் 'எண்ணாழி விட்டக்கால்' எனச் சுட்டப்பெறல்.

நிறுத்தலளவைகள்

பலம், கழஞ்சு, மஞ்சாடி, குன்றி போன்றவை நிறுத்தளலவையாகும். உலோகப் பாத்திரம் அளவு – பலம். பொன் - குன்றி மஞ்சாடி கழஞ்சு என்பதாகும். முதலாம் குலோத்துங்கர் காலத்தில் வெட்டப்பட்டுள் ளதவத்துறைக் கல்வெட்டு நிறுத்தலளவையினை நியமக்கோல் எனச்சுட்டுகிறது. தவத்துறையில் ஊராடுகல் எனும் ஊர் சார்ந்த நிறுத்தல் அளவையும் குடிஞைக் கல்லும் பயன்பாட்டில் இருந்தன. கலம், மரக்கால், குறுணி, நாழி முதலியன தானியங்களை அளக்கவும் உழக்கு ஆழாக்கு - இவை எண்ணெய் அளக்கவும்

பயன்பட்டன. முந்தரிகை, மாகாணி, வேலி முதலியன நில அளவைகளாக அமைந்து பொன்னளக்கக் குடிஞைக்கல் பண்டாரக்கல் பாச்சில்கல்[1] ஆகியன வழக்கில் இருந்தன. பொன்னின் அளவைக் குறிக்கக் கழஞ்சு மஞ்சாடி முதலிய சொற்கள் பயன்பட்டன.

தமிழ்நாட்டுக் கல்வெட்டுகளில் பரவலாக இடம்பெறும் முகத்தளலவைகள் நிறுத்தளலவைகள் திருஎறும்பியூர்க் கல்வெட்டுகளில் இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. மாளிகைக்கோல் பன்னீரடிக்கோல் என 2 நீட்டளலவைகளும் பொன்னின் நிறை அறிய ஊராடு கல்லும் வழக்கிலிருந்தது. புடமிடப்பட்ட பொன் கழஞ்சு மஞ்சாடி என அழைக்கப்பெற்று விற்பனைக்கான விலைப் பொருளாகத் தரப்பட்டது.

அன்றாடு நற்காசு

அன்றாடு நற்காசில் ஒரு காசுக்கு ஆண்டு வட்டி கால் காசாகும்.

கரணநாழி

சிராப்பள்ளி துறையூர்ச் சாலையில் உள்ள சிங்களாந்தபுரம் சோழர் காலத்தில் வணிக நகரமாக விளங்கிய ஊராகும். இங்கு முதலாம் குலோத்துங்கரின் 45 ஆம் ஆட்சியாண்டில் வெட்டப்பட்டுள்ள கல்வெட்டு நாகன் சுந்தரன் எனும் வணிகர் அளித்த கொடை சுட்டுகிறது. இதில் கரணநாழி[2] எனும் பெயரில் முகத்தலளவை பயன்பாட்டில் இருந்தமை புலனாகிறது.

கற்குடி

தமிழ்நாட்டின் பிறபகுதிகளில் உள்ளது போல கற்குடியில் உழக்கு ஆழாக்கு செவிடு உரி தூணி பதக்கு கலம் எனும் முகத்தளலவைகள் கழஞ்சு மஞ்சாடி குன்றி பலம் எனும் நிறுத்தலளவைகள் மட்டுமின்றி சூலஉழக்கு சூலநாழி விடேல்விடுகுக் கல்பண்டாரக் குடிஞைக்கல் என்பன சிறப்பு அளவைகளாம். நூலமளக்கப் பயன்பட்ட கோல் - இராஜவிபாடன் கோல். களஆய்வின் போது இரண்டு நீட்டளலவைகள்[4] இப்பகுதியில் நிலமளக்கப் பயன்பட்டவையாக உள்ளது. புதிதாகக் கண்டறியப்பட்ட இரண்டாம் கோபுரவாயிலில் உள்ள அளவுகோல் ஒரு குறியீட்டை இழந்தும் மூன்றாம் கோபுரவாயிலில் காணப்படும் அளவுகோல் 1.65மீ. நீளம் கொண்டதாக அமைந்துள்ளது.

பல்லவர் பாண்டியர் காலத்தில் பழங்காசு சோழர் காலத்தில் அன்றாடு நற்காசு வழக்கத்திலிருந்தன. காசு என்றறியப்பட்ட நாணயங்களும் இருந்தன. பிற்பாண்டியர் காலக்கல்வெட்டுகள் பணம் எனுஞ்சொல்லைப் பயன்பாட்டில் கொள்ள 19 ஆம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டு வராகன் எனும் பணத்தினைக் குறித்தது.

முடிவுரை

கல்வெட்டுகளில் இடம்பெறும் அளவைகள் வரலாற்று ஆய்வில் முதன்மை இடத்தைப் பெறுகின்றன. களஆய்வின் வழிக்கண்டறிந்த கல்வெட்டுகளின்

அடிப்படையில் அக்கால சமூகஅறிவு நிர்வாகத்திறன் நுணுக்கம் சார்ந்த பல்வேறு தரவுகளைத் தருவதோடு கல்வெட்டுகள் வழிக்காசு நல்காசு அன்றாடு நற்காசு புழக்கத்தில் இருந்தமையும் தெரிவதுடன் ஒரு காசிற்கு ஆண்டு வட்டி நெல் தூணிப் பதக்காகும்.

கழஞ்சுப் பொன்னிற்கு ஆண்டு வட்டி ஒரு கலம் நெல்.

ஒரு கலம் நெல்லிற்கு ஆண்டு பலிசை முக்குறுணி நெல்.

மற்றொரு கல்வெட்டு குறுணி நான்கு நாழி எனச்சுட்டுகிறது.

முடிவுக்குறிப்புகள்
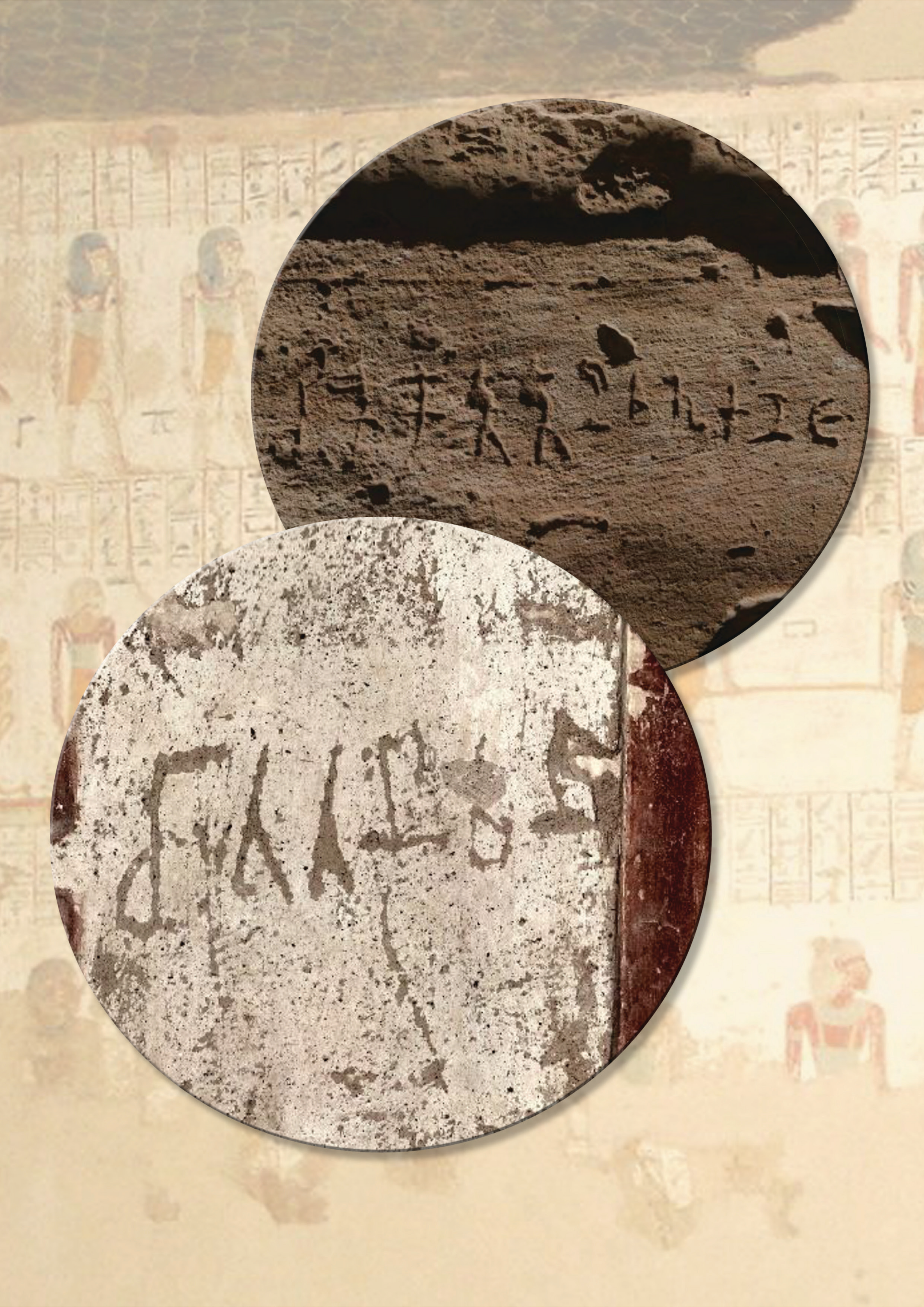
1. தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுத் தொகுதி 17:19-639-340.
2. களஆய்வு மேற்கொண்டது The Hindu 12.09.2017.
3. ARE. 1961-62:432: Varalaru7: P.26.
4. மூன்று கூட்டல் குறியீடுகளுக்கு இடைப்பட்டதாக அமைந்துள்ள அளவுகோலைக் கண்டறிந்தவர் ரெ. அகிலா. முதல் இரு குறியீடுகளுக்கு இடைப்பட்ட அளவு 1.10மீ. இரண்டாம் மூன்றாம் குறியீடுகளுக்கு இடைப்பட்ட அளவு 55 ஆகும்.